

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVEN THE PERFECT MARRIAGE HAS ITS DARK SIDE...

THE MARRIAGE

LIE

A NOVEL

KIMBERLY BELLE

AUTHOR OF *THE LAST BREATH* AND *THE ONES WE TRUST*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Herkesin sırları vardır.

Iris ve Will yedi yıldır evlidir ve hayatları olabildiğince mükemmele yakındır. Ancak Will'in Florida'ya bir iş gezisi için uçuğu sabah, Iris'in mutlu dünyası aniden durur: Seattle'a giden başka bir uçak tarlaya düşmüş, uçaktaki herkes ölmüştür ve havayolu şirketine göre yolculardan biri de Will'dir.

Kederli ve kafası karışık olan Iris, her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna ikna olmuştur. Will nereye gittiği konusunda neden yalan söylemişti? Ve başka ne hakkında yalan söylemiştir? Iris, kocasının kendisinden ne sakladığını ortaya çıkarmak için umutsuz bir arayışa girerken, bulduğu cevaplar onu derinden sarsar.

Kimberly Belle'in romanlarına övgüler

" ve hızlı bir anlatılan *Evlilik Yalanı*, okuyucuları çılgın bir yolculuğa çıkaran akıllı bir gizem. Aile içi gerilim hayranları Kimberly Belle'e bayılacak."

-Mary Kubica, *The Good Girl* ve *Don't You Cry* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

"*Evlilik Yalanı* tam anlamıyla bir sayfa çevirici. Her bölüm mükemmel bir şekilde bağlanmış, her duygu Iris'le birlikte deneyimlemek için çıplak bırakılmış. Will'in özenle hazırlanmış yalanlarının her birini hissediyoruz. Kime güveneceğimizi, kimi, kimin tehlikeli olduğunu bilmiyoruz ve bunun etkisi baş döndürücü. Nabız hızlandıran iyi bir kitap."

-Kate Moretti, *The Vanishing Year*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu gerilim dolu, katmanlı ve duygusal açıdan sürükleyici romanda akıl almaz kayıplar şok edici ifşaatlara yol açıyor. Belle, okuyucuların sayfaları soluksuz çevirmesini sağlayacak dolambaçlı bir yol çiziyor."

-Sophie Littlefield, *The Guilty One* kitabının çok satan yazarı

"Büyüleyici.İnsan doğası üzerine mükemmel bir çalışma. İnsanları 'tik'leyen, iyi ve kötü, suç ve insan doğası arasındaki çizgilerin bulanıklaşmasına göz kırpan. Güzel yazılmış, mükemmel kurgulanmış, soluk soluğa okunacak bir hikâye olan *Evlilik Yalanı* kaçırılmamalı!"

-Susan Crawford, *The Pocket Wife* kitabının yazarı

"*Son Nefes* sizi nefessiz bırakacak. Bu gerilimli ve duygusal gerilim romanı sizi sonuna kadar merakta bırakacak."

-*New York Times* çok satan yazarı Heather Gudenkauf

"*Son Nefes*, her sayfasına yayılan yoğunluğuyla güçlü ve karmaşık bir affetme ve ihanet hikâyesi ve elimden bırakamadığım bir .

Aşağı!"

-*New York Times* çok satan yazarı Steena Holmes

"Belle, karakterleri canlı ve romanın geçtiğı bölgeyi gerçekten yansıtan akıcı bir yazar."

-*Kirkus Reviews Son Nefes* hakkında

"Belle'in ilgi çekici ilk kitabı okuyucuyu duygusal açıdan karışık bir dünyanın içine çekiyor."

-*Booklist Son Nefes* hakkında

Kimberly Belle tarafından da

*Son Nefes
Güvendiklerimiz*

EVLİLİK YALANI

Kimberly Belle

Bu Kristy Barrett için, içi de dışı da arı gibi güzel.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Okuyucu Rehberi](#)

[Tartışma Soruları](#)

[Yazar ile Bir Söyleşi](#)

[Kimberly Belle'in *The Ones We Trust* adlı kitabından alıntı](#)

Bir elin belime dolanarak beni uykudan ısınmış tenime doğru çekmesiyle uyanıyorum. İç çekiyorum ve kocamın tanıdık bedenine yerleşiyorum, kıcımlı onun ön tarafına yerleştirip sıcaklığını içime çekiyorum. Will uyurken bir fırın gibidir ve benim de her zaman bir yerim vardır. Bu sabah o yer ayaklarım ve onları iki sıcak baldırın arasına sıkıştırıyorum.

"Ayak parmakların donuyor." Sesi karanlık odada gürlüyor, sesler içimde titreyiyor. Yatak perdelerinin diğer tarafında henüz sabah olmamış, gece ile gündüz arasındaki o menekşe rengi an, alarmin çalmasına daha yarım saat kadar var. "Yatağın kenarından falan mı sarkıyorlardı?"

Neredeyse Nisan ayındayız ve Mart ayı buz gibi etkisini henüz kaybetmiş değil. Son üç gündür kurşuni gökyüzü yağmur ve soğuk bir rüzgar sıcaklıkları ortalamanın çok altına düşürüyor. Meteoroloji uzmanları en az bir hafta daha böyle titreyeceğini tahmin ediyor ve Will Atlanta'da soğuğu pencereleri açarak karşılayan tek kişi. İç termostatu her zaman yanmaya ayarlı.

"Çünkü bir igloda uyumakta ısrar ediyorsun. Sanırım tüm uzuvlarım dondu."

"Buraya gel." Parmakları yan tarafımda kayıyor, eli beni daha da yakına çekiyor. "Hadi seni ısıtalım o zaman."

Bir süre burada rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz, kolu ortama dolanıyor, çenesi omzumun kıvrımında. Will uykudan yapış yapış ve nemli ama umurumda değil. Bunlar en çok değer verdiğim anlar, kalplerimizin ve nefeslerimizin senkronize olduğu anlar. Sevişmek kadar samimi anlar.

"Sen benim gezegendeki en sevdiğim insansın," diye mırıldanıyor kulağıma ve ben gülümsüyorum. Bunlar daha standart *olan seni seviyorum* yerine seçtiğimiz kelimeler ve benim için çok daha fazla anlam ifade ediyorlar. Onun dilinden her döküldüklerinde bana bir söz gibi çarpıyorlar. En çok seni seviyorum ve hep seveceğim.

"Sen de benim en sevdiğim kişisin."

Kız arkadaşlarım kendi kocamla hissettiğim bu bağı sonsuza dek sürmeyeceği konusunda beni temin ediyorlar. Bana her an, aşinalığın ateşimi söndüreceğini ve aniden başka erkekleri fark etmeye başlayacağımı söylüyorlar. Kocam olmayan isimsiz, yüz­süz yabancılar için yanaklarımı boyayacağım ve dudaklarımı parlatacağım ve onların bana sadece bir kocanın erişmesi gereken yerlere dokunduklarını hayal edeceğim. Kız arkadaşlarım buna yedi yıllık kaşıntı diyor ve ben böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum, çünkü bugün -yedi yıl ve bir gün- Will'in eli benimde geziniyor ve hissettiğim tek kaşıntı onun için.

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor, dokunuşu işe geç kalacağımı söyleyen bir karıncalanmaya neden oluyor.

"Iris?" diye fısıldıyor.

"Hmm?"

"Klimanın filtrelerini değiştirmeyi unuttum."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Klimanın filtrelerini değiştirmeyi unuttuğumu ."

Gülüyorum. "Ben de öyle dediğini sanmıştım." Will ADD eğilimleri olan parlak bir bilgisayar bilimcisi ve beyni gerçekler ve bilgilerle o kadar dolu ki, her zaman küçük şeyleri unutuyor... sadece genellikle seks sırasında değil. Bunu, Florida'da üç günlük bir konferansa gidecek olmasıyla birlikte iş yerinde alışılmadık derecede yoğun bir zaman geçirmesine bağlıyorum, bu yüzden bugün yapılacaklar listesi normalden daha uzun. "Bu hafta sonu döndüğünde ."

"Ya o zamana kadar hava ısınır mı?"

"gerekmiyor. Olsa bile filtreler birkaç gün bekleyebilir."

"Arabanızın da yağını değiştirerseniz iyi olur. En son ne götürdün?"

"Bilmiyorum."

Will ve ben ev işlerimizi cinsiyetlere göre düzgün bir şekilde . Arabalar ve evin bakımı onun, yemek ve temizlik ise benim işim. İkimiz de bu iş bölümünü pek umursamıyoruz. Üniversite bana feminist olmayı öğretti ama evlilik bana pratik olmayı öğretti. Lazanya yapmak, olukları temizlemekten çok daha keyifli.

"Bakım fişlerini kontrol eder misin? Torpido ." "Tamam. Ama bu ani işler de neyin nesi? Benden sıkıldın mı? şimdiden?"

Will'in sırtışının başımın arkasına doğru kaydığını hissediyorum. "Belki de tüm hamilelik kitaplarında yuva yapmaktan kastedilen budur."

şeyi -belki de çoktan *yaptığımız* şeyi- hatırlatınca göğsümde sevinç alevleniyor ve ona doğru dönüyorum. "Henüz hamile olamam. Resmi olarak sadece yirmi dört saatten az bir süredir deniyoruz."

Bir kez dün gece yemekten önce, iki kez de sonra. Belki de ilk resmi bebek yapma seansımızda biraz aşırıya kaçtık, ancak savunmamızda, yıldönümümüzdü ve Will klasik bir aşırı başarılıydı.

Gözleri kendinden memnun bir şekilde parlıyor. Bedenlerimiz arasında göğsüne vurabileceği bir boşluk olsaydı, muhtemelen bunu yapardı. "Adamlarımın güçlü yüzücüler olduğuna eminim. Muhtemelen çoktan hamile kalmışsındır."

"Şüpheli," diyorum, her ne kadar sözleri beni biraz sersemletmiş olsa da. Will bu ilişkide pratik olan, benim Labradorvari iyimserliğim karşısında soğukkanlılığını koruyan kişi. Ona çoktan yaptığımı söylemiyorum. Adet döngümü inceledim, son adetimden bu yana geçen günleri saydım, telefonumdaki bir uygulamaya kaydettim ve Will haklı. Çoktan hamile kalmış olabilirim. "Çoğu insan yedinci yıldönümlerinde yün ya da bakır verir. Sen bana sperm verdin."

Gülümsüyor ama gergin bir şekilde, belki de yapmaması gereken bir şey yaptığında takındığı o bakışla. "Tek şey bu değil."

"Will..."

Geçen yıl, onun ısrarı üzerine, tüm birikimlerimizi ve aylık gelirimizin önemli bir kısmını bizi ev fakiri yapacak bir ipoteğe yatırdık. Ama, oh, ne ev ama. Hayalimizdeki ev, Inman Park'ta sakin bir sokakta, geniş bir ön ve baştan aşağı orijinal ahşap işçiliği olan üç yatak odalı bir Viktorya dönemi evi. Kapıdan içeri girdik ve Will, odaların yarısının öngörülebilir gelecekte boş kalacağı anlamına gelse bile bu evi almak zorundaydı. Bu hediyeless bir yıldönümü olacaktı.

"Biliyorum, biliyorum, ama kendime engel olamadım. Sana özel bir şey almak istedim. Öyle bir şey ki, ikimizin hâlâ baş başa olduğu bu anı hep hatırlayacaksın." Arkasını döndü, lambayı yaktı, komodinin çekmecesinden küçük, kırmızı bir kutu çıkardı ve utangaç bir sırtışla bana uzattı. "Mutlu yıldönümleri."

Cartier'i gördüğümde ben bile tanırım. O dükkânda, karşıldaha pahalı olmayan tek bir toz zerresi bile yok. Açmak için hareket etmediğimde

Will, başparmağıyla çıtçıtını çevirir ve kapağı çekerek, biri sıra sıra minik elmaslarla parıldayan birbirine bağlı üç bandı ortaya çıkarır.

"Bu bir üçleme yüzüğü. Aşk için pembe, sadakat için sarı ve dostluk için beyaz. Sen, ben ve müstakbel bebeğin üçünün sembolizmini sevdim." Gözlerimi kırptıştırıyorum ve Will parmağıyla çenemi kaldırarak bakışlarımı onunkilere . "Sorun ne? Beğenmedin mi?"

Kırmızı deri üzerinde parıldayan parlak beyaz taşların üzerinde parmağımı gezdiriyorum. Gerçek şu ki, Will daha iyi bir parça seçemezdi. Yüzük sade, sofistike ve çarpıcı. Dünyada harcayacak o kadar paramız , ki yok, tam da kendim için seçeceğim şey.

Yine de bu yüzüğü olması gerekenden çok daha fazla istiyorum - güzel ya da pahalı olduğu için değil, Will benim için seçerken çok düşündüğü için.

"Bayıldım ama..." Başımı sallıyorum. "Bu çok fazla. Bunu karşılayamayız." "Çok fazla değil. Gelecekteki bebeğimin annesi için değil." Çekiştiriyor

yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağıma geçiriyor. Soğuk ve ağır, tam oturuyor, sanki elim için yapılmış gibi parmak eklemimin altındaki deriyi sarıyor. "Bana tıpkı sana benzeyen küçük bir kız ver."

Bakışlarım kocamın yüzünün düzlemleri ve açıları üzerinde dolaşiyor, en sevdiğim kısımları seçiyor. Sol kaşını kesen ince yara izi. Burnunun köprüsündeki tümsek. Geniş, kare çenesi ve kalın, öpülesi dudakları. Gözleri uykulu, saçları dağınık ve çenesi kirli sakallarla kaşınıyor. Tüm alışkanlıkları ve ruh halleri, tanıdığım tüm yönleri arasında onu en çok şimdiki haliyle seviyorum: tatlı, yufka yürekli, buruşuk.

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum. "Ya erkek olursa?"

"O zaman elde edene kadar devam edeceğiz." Bunu bir öpücükle takip ediyor, dudaklarını benimkilere uzun uzun bastırıyor. "Yüzüğü beğendin mi?"

"Bayıldım." Kolumu boynuna doluyorum, omzunun üstündeki elmaslar göz kırptıyor. "Bu mükemmel, sen de öylesin."

Sırıttıyor. "Belki de ben gitmeden önce bir antrenman daha yapmalıyız, ne olur ne olmaz."

"Uçağınız üç saat içinde kalkıyor."

Ama dudakları boynumdaki izi öpmeye başladı bile, eli de gittikçe aşağıya kayıyor. "Ne olmuş yani?"

"Yağmur yağıyor. Trafik berbat olacak."

Beni sırtüstü yatırıyor ve bedenimi kendi bedeniyle yatağa sabitliyor. "O zaman acele etsek iyi olur."

Okul danışmanı olarak çalıştığım Atlanta'nın yapraklı bir banliyösündeki seçkin K-12 okulu olan Lake Forrest Academy'de eğitim ücreti yıllık 24.435 dolar. Enflasyonun yüzde beş olduğunu varsayarsak, bu kutsal koridorlarda on üç yıl size çocuk başına dört yüz bin dolardan fazlaya mal olacak ve bu, üniversite kampüsüne bir adım bile atmadan önce. Öğrencilerimiz cerrahların ve CEO'ların, bankacıların ve girişimcilerin, sendikalı haber sunucularının ve profesyonel sporcuların oğulları ve kızlarıdır. Onlar ayrıcalıklı ve elit bir kabile ve hayal edebileceğiniz en berbat çocuk grubu.

Saat onu biraz geçe çift kapıyı iterek geçiyorum - Will'in pek de hızlı olmayan yolculuğu ve yolda lastiğime çivi batması sayesinde iki saat kadar geciktim - ve halı kaplı koridorda ilerliyorum. Bina sessiz, sadece öğrenciler sınıfta yepyeni MacBook'larının arkasında toplandıklarında olabilecek türden bir sessizlik. Üçüncü dersin ortasında geldiğim için acele etmeme gerek yok.

Köşeyi döndüğümde, ofisimin kapısının önündeki koridorda toplanmış, başlarını elektronik cihazlarına eğmiş birkaç birinci sınıf öğrencisiyle karşılaştığımda pek de şaşırmıyorum. Öğrenciler açık kapı politikam olduğunu biliyor ve bunu sık sık kullanıyorlar.

Ve sonra koridorun karşısındaki sınıftan daha fazlası çıkıyor, sesleri heyecanla yükseliyor ve içlerinde duyduğum alarm tabanlarımı halıya yapıştırıyor. "Neler oluyor? Neden sınıfta değilsiniz?"

Ben Wheeler iPhone'undan başını kaldırıyor. "Az önce bir uçak düştü. Hartsfield'dan havalandığını söylüyorlar."

Dehşet göğsümü sıkıyor ve kalbim duruyor. Kendimi bir dolabın üzerinde sabitliyorum. "Hangi uçak? Nereye?"

Cılız bir omzunu kaldırıyor. "Detaylar yarım yamalak."

Öğrenci kümesinin arasından sıyrılıp masamın arkasına atlıyorum ve titreyen ellerimle fareme uzanıyorum. "Hadi, ," diye bilgisayarımı derin uykusundan uyandırıyorum. Zihnim Will'in uçuş detaylarına dair hatırlayabildiklerimle dönüyor. Şu ana kadar otuz dakikadan fazla bir süredir havadaydı ve muhtemelen Florida sınırına yakın bir yerde kükrüyordu. Şüphesiz

-Düşen uçak onun olduğu uçak olamaz. Yani, bunun ihtimali nedir ki? Atlanta havaalanından her gün binlerce uçak kalkıyor ve gökten öylece düşmüyorlar. Eminim herkes sağ salim inmiştir.

"Bayan Griffith, iyi misiniz?" İkinci sınıf öğrencisi Ava kapımın eşiğinden sesleniyor ve sözleri kulaklarımdaki uğultuyu zar zor yarıyor.

Sonsuzluktan sonra internet tarayıcım yükleniyor ve CNN'in adresini sert ve beceriksiz parmaklarımla yazıyorum. Ve sonra dua ediyorum. *Lütfen, Tanrım, lütfen, Will'in olmasın.*

Birkaç saniye sonra ekranımı dolduran görüntüler dehşet verici. Patlamayla parçalanmış bir uçağın pürüzlü parçaları, dumanı tüten enkazlarla dolu kömürleşmiş bir alan. En kötü türden bir kaza, kimsenin kurtulamadığı türden.

"Şu zavallı insanlar," diye fısıldıyor Ava tam başımın üstünden.

Mide bulantısı yükseliyor, boğazımın arkasını yakıyor ve uçuş detaylarını görene kadar aşağı kaydırıyorum. Liberty Havayolları Uçuş 23. İçimden gürültülü bir vınlamayla hava fışkırıyor ve rahatlama kemiklerimi çamur haline getiriyor.

Ava kürek kemiklerimin üzerinden çekingen bir el uzatıyor. "Bayan Griffith, sorun nedir? Ne yapabilirim?"

"Ben iyiyim." Kelimeler yarım yamalak ve nefessiz çıkıyor, sanki ciğerlerim hala mesajı almamış gibi. Uçuş 23'ün yolcuları ve aileleri için, Missouri'deki bir mısır tarlasının üzerinde paramparça olan o zavallı insanlar için, benim gibi sosyal medyadan ve ekranlarındaki bu korkunç resimlerden öğrenen aileleri ve arkadaşları için hasta hissetmem gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine sadece rahatlama hissediyorum. Rahatlama bir Valium gibi içime akıyor, güçlü, hızlı ve yüce. "Will'in uçağı değildi."

"Will kim?"

İki elimi yanaklarımda gezdirip paniği nefesimle uzaklaştırmaya çalışıyorum ama panik yakınımda kalmak için savaşıyor. "Kocam." Kendime kaç kez Will'in uçağı olmadığını söylesem de parmaklarım hâlâ titriyor, kalbim hâlâ hızla çarpıyor. "Orlando'ya gidiyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kocanın o uçakta olduğunu mu sandın? Tanrım, eriyip gitmene şaşmamalı."

"Ben erimedim, ben sadece..." Avucumu göğsüme bastırıp derin ve temiz bir nefes alıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, verdiğim tepki durumla orantısız değildi. Yaşadığım türden muazzam bir korku adrenalinde keskin bir artışa neden olur ve vücut buna tepki verir. Ama şimdi iyiyim. İyi olacağım."

Bunu yüksek sesle konuşmak, fizyolojik tepkimi bilimsel terimlere dökmek, bir şeyi gevşetiyor ve başımdaki zonklama ara sıra bir gümbürtüye dönüşüyor. *Tanrıya şükür, Will'in uçağı değildi.*

"Hey, yargılamıyorum. Kocanı gördüm. Tamamen sigara içiyor." Sırt çantasını yere atıyor, kösedeki sandalyeye çöküyor ve üniforma kurallarına göre fazla çıplak olan bacak bacak üstüne atıyor. Bu okuldaki her kız gibi Ava da eteğinin kemerini, etek boyu fahişe boyuna ulaşana kadar kıvrıyor. Bakışları hâlâ çarpan göğsüme bastırdığım sağ elime kayıyor. "Bu arada yüzüğün güzelmiş. Yeni mi?"

Elimi kucağıma bırakıyorum. Tabii ki Ava yüzüğü fark edecektir. Muhtemelen fiyatını da tam olarak biliyordur. İltifatı duymazdan geliyorum, onun yerine cevabının ilk yarısına odaklanıyorum. "Kocamı ne zaman gördün?"

"Facebook sayfanda." Sırıttıyor. "Her sabah onun yanında uyansaydım, ben de işe geç kalırdım."

Ona azarlayıcı bir bakış attım. "Bu sohbet ne kadar hoşuma gitse de, senin derse dönmen gerekmiyor mu?"

Güzel pembe dudakları yüzünü buruşturuyor. Kaşları çatıkken bile Ava muhteşem bir kız. Acı verici, akıldan çıkmayacak kadar güzel. Büyük mavi gözler. Şeftali ve krem rengi bir cilt. Uzun, parlak kumral bukleler. Aynı zamanda zeki ve istediği zaman çok komik. Bu okuldaki herhangi bir çocuğu elde edebilirdi... ve etti de. Ava seçici değil ve eğer Twitter'a inanacak olursam, o kolay bir fetih.

"Işıklandırmayı atlıyorum," diyor, kelimeleri genellikle yeni yürümeye başlayan çocuklar için ayrılmış bir tonda tükürüyor.

Ona psikolog gülümsememi veriyorum, dostça ve yargılamadan. "Neden?" İç çekiyor ve gözlerini deviriyor. "Çünkü Charlotte Wilbanks ile aynı havayı solumak zorunda kalacağım her türlü kapalı alandan kaçınıyorum. Benden nefret ediyor,

ve sizi temin ederim ki, hislerimiz karşılıklı."

"Neden senden nefret ettiğini düşünüyorsun?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum. Eski en iyi arkadaşlar olan Charlotte ve Ava'nın düşmanlığı uzun ve iyi belgelenmiş. Yıllar önce aralarındaki nefreti ateşleyen her neyse artık çoktan unutulmuş, "kötü kız" ifadesini yepyeni bir seviyeye taşıyan milyonlarca saldırgan ve zevksiz Tweet'in altına gömülmüş durumda. Çünkü akışta gördüğüm kadarıyla, son atışmaları country müzik efsanesi Toby Nightingale'in oğlu olan sınıf arkadaşları Adam Nightingale etrafında dönüyor. Bu geçmiş

Hafta sonu, Ava ve Adam'ın mahalledeki bir meyve suyu barında öpüşürken çekilmiş fotoğrafları ortaya çıktı.

"Kim bilebilir ki? Çünkü ben daha güzelim, sanırım." Dün sürülmüş gibi görünen parlak sarı jel ojesini karıştırıyor.

Bu okuldaki çoğu çocuk gibi Ava'nın ailesi de ona gönlünden geçen şeyi verir. Üstü açık yepyeni bir araba, egzotik yerlere birinci sınıf seyahatler, Platinum Amex kartı ve hayır duaları. Ancak kızlarını hediye yağmuruna tutmak, ona ilgi göstermekle aynı şey değil ve eğer karşımda oturan onlar olsaydı, onları daha iyi bir örnek olmaları için teşvik ederdim. Ava'nın annesi Atlanta'da yaşayan bir sosyetik ve şehirde "Göğüs Adam" olarak tanınan bir estetik cerrah olan Ava'nın babası ne zaman yarı yaşındaki bir kızı ellerken yakalansa, ki bu çok sık oluyor, görmezden gelme gibi olağanüstü bir yeteneğe sahip.

Eğitimim bana doğayı ve yetiştirilmeyi eşit önermeler olarak görmeyi öğretti, ancak işim bana yetiştirilmenin her zaman kazandığını öğretti. Özellikle de eksik olduğunda. Ebeveynler ne kadar dağınıksa, çocuk da o dağınık olur. Gerçekten bu kadar basit.

Ama aynı zamanda herkesin, en kötü ebeveynlerin ve en uyumsuz çocukların bile kurtarıcı bir niteliği olduğuna inanıyorum. Ava'nınki kendine yardım edemediği için. Ailesi onu bu hale getirmiş.

"Eminim biraz daha düşünürseniz Charlotte'un neden böyle olabileceğine dair daha iyi bir neden bulabilirsiniz-"

"Tak, ." Üst okulun müdürü Ted Rawlings kapımın eşliğini dolduruyor. Uzun, sırık gibi ve sık, koyu buklelerden oluşan bir tacı olan Ted bana kravatları dışında hemen her konuda ciddi olan standart bir fino köpeğini hatırlatıyor. O iğrenç şeylerden yüzlerce olmalı, her zaman okul temalı ve her zaman gülünçtür, ama onun üzerinde bir şekilde sadece büyüleyici görünürler. Bugünkü versiyonu fizik denklemleriyle kaplı parlak sarı bir polyester. "Sanırım uçak kazasını duymuşsunuzdur."

Başımı sallıyorum, bakışlarım ekrandaki görüntülere kayıyor. Şu zavallı insanlar. Zavallı aileleri.

"Bu okuldaki birileri o uçaktaki birilerini tanıyacak," diyor Ava. "Sen sadece bekle."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor, çünkü haklı. Atlanta büyük bir şehir ama küçük bir kasaba, ayrılık derecelerinin kısa olma eğiliminde olduğu bir yer. Buradaki birisinin bir şekilde Atlanta'nın diğer şehirlerinden biriyle bağlantılı olma ihtimali çok yüksek.

Kurbanlar küçük değil. Sanırım umabileceğim en iyi şey, bunun bir aile üyesi ya da yakın bir arkadaş olmaması.

"Öğrenciler endişeli," diyor Ted. "Anlaşılır bir durum elbette ama bugün sınıfta ders yapabileceğimizi sanmıyorum. Yine de sizin yardımınızla bu trajediyi herkes için farklı bir öğrenme fırsatına dönüştürmek istiyorum. Öğrencilerimizin olanlar hakkında konuşmaları ve soru sormaları için güvenli bir yer yaratın. Ve eğer Bayan Campbell haklıysa, Lake Forrest'tan birileri kazada sevdiklerini kaybettiyse, ihtiyaç duydukları manevi desteği sağlamak için zaten hazır olacağız."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

"Mükemmel. Senin de sevindim. Oditoryumda bir belediye binası toplantısı ve sen ve ben de tartışmaya katılacağız."

"Tabii ki. Kendimi toparlamam için bana bir iki dakika verin, hemen geliyorum."

Ted kapıya bir tokat vurup aceleyle çıkıyor. Edebiyat dersi resmen iptal edildiğinden, Ava sırt çantasını alıp birkaç saniye karıştıırken ben de masamın çekmecesinden bir pudra çıkarıyorum.

"İşte," diyor ve bir avuç dolusu tasarımcı makyaj tüpünü masama bırakıyor. Chanel, Nars, YSL, Mac. "Alınma ama bunlara benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle sözlerini yumuşatıyor.

"Sağ ol Ava. Ama benim kendi makyaj malzemelerim var."

Ama Ava tüpleri almıyor. Bir eliyle sırt çantasının kayışını sıkarken bir ayağından diğerine geçiyor. Dudağını ısırıyor ve oxford ayakkabılarına bakıyor ve tüm bu kabadayılık ve kabadayılığın altında aslında utangaç olabileceğini düşünüyorum. "Kocanızın uçağı olmadığına gerçekten sevindim."

Bu seferki rahatlama yavaş yavaş oluyor, Will'in uyuyan bedeninin daha bu sabah yaptığı gibi beni sıcaklığıyla sarıyor. Çıplak tenime vuran güneş ışığı gibi üzerime çöküyor. "Ben de öyle."

O gider gitmez telefonuma uzanıp Will'in cep telefonu numarasını buluyorum. Bir saat kadar daha açamayacağını biliyorum ama sadece bir kayıt olsa bile sesini duymam gerekiyor. Kaslarım yumuşak, tanıdık sesle gevşiyor.

Bu Will Griffith'in sesli mesajı.

Bip sesini bekliyorum, sandalyeme geri gömülüyorum.

"Selam bebeğim, benim. Hâlâ havada olduğunu biliyorum ama Hartsfield'dan kalktıktan sonra bir uçak düştü ve yaklaşık on beş dehşet verici saniye boyunca

Senin olabileceğini düşündüm ve sadece...bilmiyorum, iyi olduğunu duymak istedim. Aptalca olduğunu biliyorum ama iner inmez beni ara, tamam mı? Çocuklar biraz korkmuş durumda, o yüzden belediye binasında olacağım ama söz . Tamam, gerek, ama yakında konuşuruz. Sen benim en sevdiğim insansın ve seni şimdiden özledim."

Telefonumu cebime atıp kapıya yöneliyorum ve Ava'nın makyaj malzemelerini bıraktığı yerde, masamın üzerinde bir yığın halinde bırakıyorum.

Oditoryum sahnesinde yanıma oturan Ted, eliyle kravatını düzeltiyor ve lise öğrencileriyle dolu salona sesleniyor. "Hepinizin bildiği gibi, Hartsfield-Jackson Uluslararası Havaalanı'ndan Seattle, Washington'a gitmekte olan 23 sefer sayılı Liberty Air uçağı bir saat kadar önce düştü. 179 yolcunun tamamının öldüğü tahmin ediliyor. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, tıpkı sizin ve benim gibi insanlar. Bizi buraya çağırdım ki bu konuyu bir grup olarak, açıkça, dürüstçe ve yargılamadan konuşabilelim. Bunun gibi trajediler hepimizin dünyamızdaki tehlikelerin farkına varmasını sağlayabilir. Kendi kırılganlıklarımızın, hayatın ne kadar kırılğan . Bu oda, soru sormamız, ağlamamız ve süreçle ilgili başka ne gerekiyorsa yapmamız için güvenli bir alandır. Bu salonda yaşananların bu salonda kalacağı konusunda hepimiz hemfikir olalım."

Başka bir lise müdürü olsa okul çapında bir saygı duruşunda bulunur ve çocuklara işlerinin başına dönmelerini söylerdi. Ted, gençler için felaketin her zaman matematikten daha öncelikli olduğunu biliyor ve iyi ya da kötü her şeyi bir öğrenme fırsatı olarak gördüğü için öğrenciler onu sorgusuz sualsiz takip ediyor.

Lake Forrest'ın lise öğrenci topluluğunu oluşturan üç yüz kadar çocuğa bakıyorum ve söyleyebileceğim kadarıyla, oldukça sağlam bir şekilde ortadan ikiye bölünmüşler - öğrencilerin yarısı gökyüzünden düşen belki de komşularıyla dolu bir uçağın görüntülerinden korkuyor, diğer yarısı ise tüm öğleden sonra iptal edilen derslerden dolayı sersemlemiş durumda. Heyecanlı konuşmaları kavernöz alanda yankılanıyor.

Bir kızın sesi en tepeye yükseliyor. "Yani bu bir çeşit grup terapisi mi?"

"Şey..." Ted bana sorgulayan bir bakış gönderiyor ve ben de başımı eğerek onaylıyorum. Eğer

Lake Forrest öğrencilerinin kendilerini rahat hissettikleri bir alan varsa, o da grup terapisi ya da başka bir şeydir. Bizimkiler terapistlerinin telefonlarını hızlı aramada tutan çocuklar. "Evet. Aynen grup terapisi gibi."

Artık ne bildikleri için öğrenciler rahatlamış görünüyor, kollarını kavuşturup pelüş koltuklarına geri çöküyorlar.

"Teröristler yapmış diye duydum," diye sesleniyor birisi salonun arka tarafından. "İŞİD çoktan ortaya çıktı ve onların yaptığını söyledi."

Son sınıf öğrencisi Jonathan Vanderbeek canını dişine takarak mezun olmak üzereyken ön sıradaki koltuğunda dönüp duruyor. "Bunu sana kim söyledi, Sarah Palin mi?"

"Kylie Jenner az önce yeniden tweetledi."

"Zekice," diyor Jonathan . "Çünkü Kardashians'lar konu ulusumuzun güvenliği olduğunda uzman kesiliyorlar."

"Tamam, ," diyor Ted, mikrofona birkaç kez herkesi düzene geri çağırıyor. "Söylentileri ve varsayımları tekrarlayarak durumu tırmandırmayalım. Şimdi, haberleri dikkatle izliyorum ve bir uçağın düştüğü gerçeğinin ötesinde, gerçekten hiçbir haber yok. Kimse uçağın *neden* düştüğünü ya da içinde kimin olduğunu söylemedi. Ta ki en yakın akrabasıyla temasa geçene kadar." Son üç kelimesi -yakınları- odaya bir yangın bombası gibi *düştü*. Bir ya da iki saniye boyunca havada sıcak ve ağır bir şekilde asılı kaldılar. "Ve ileriye dönük olarak, Twitter'dan daha güvenilir haber kaynakları olduğu konusunda hepimiz hemfikir olalım, olur mu?"

Ön sıradan bir kıkırdama geliyor.

Ted sessiz bir azarlamayla başını sallar. "Şimdi, Bayan Griffith'in söylemek istediği birkaç şey var ve sonra bizi bir tartışmaya yönlendirecek. Bu arada ben de dizüstü bilgisayarımdan CNN'in internet sitesini izleyeceğim ve havayolu şirketi yeni bir bilgi yayınlar yayınlamaz konuşmayı durdurup yüksek sesle okuyacağım, böylece hepimiz aynı güncel bilgilere sahip olacağız. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

başını sallıyor. Ted mikrofonu bana uzatıyor.

* * *

Keşke sonraki birkaç saati telefonuma bakarak Will'in aramasını bekleyerek geçirdiğimi söyleyebilseydim ama kazadan yetmiş altı dakika sonra, görüşmemizin üzerinden sadece on dakika geçmişken ve havayolu şirketinin ilk resmi açıklamasını yapmasına on beş dakika varken CNN, Wells Academy lise lakros takımının, on altısı ve antrenörleriyle birlikte 179 kurban arasında olduğunu bildirdi. Görünüşe göre sezon ortasındaki bir turnuvaya gidiyorlardı.

"Omigod. Bu nasıl ? Onlarla daha geçen hafta oynadık."

"Geçen hafta, seni aptal. Az önce kendin söyledin. Bu da o zamandan bu sabaha kadar uçağa binmek için bolca zamanları anlamına geliyor."

"Aptal olan sensin, aptal. Wells'e turnuva hakkı kazandıran maçı nasıl kaybettiğimizden bahsediyorum. Hesabı sen yap."

"Durun bakalım," diyorum, tartışma daha fazla tırmanmadan önce sözlerim salonda yankılanıyor. "Bir arkadaşınızın ölüm haberine inanmamak normal bir tepkidir, ancak öfke ve alaycılık iyi başa çıkma mekanizmaları değildir ve buradaki herkesin bunu bildiğinden eminim."

Çocuklar pişmanlık dolu bakışlar atar ve koltuklarına daha da gömülürler. "Bakın, olumsuz duyguların arkasına saklanmanın daha kolay olduğunu anlıyorum."

Arkadaşlarımızın ve öğrenci arkadaşlarımızın ne kadar zor bir durumla karşı karşıya kaldıklarını itiraf etmeliyiz," diyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum. "Ama kafanızın karışması, üzülmeniz, şok olmanız ve hatta savunmasız olmanızda bir sorun yok. Bunların hepsi böyle şok edici haberlere verilen normal tepkilerdir ve açık ve dürüst bir konuşma yapmak hepimizin duygularımızla başa çıkmasına yardımcı olacaktır. Tamam mı? Eminim burada Wells oyuncularından birini en son ne zaman gördüğünü düşünen tek kişi Caroline değildir. Maçta başka kimse var mıydı?"

Teker teker eller havaya kalkıyor ve öğrenciler konuşmaya başlıyor. Anlatılanların çoğu *aynı sahada, aynı saatte* olmaktan öteye gitmiyor ama çocukların, özellikle de lakros oyuncularının bu yakınlıktan ürktükleri açık. Eğer o maçı kazanmış olsalardı, eğer Lake Forrest o turnuvada yer alan okul olsaydı, o uçakta bizim öğrencilerimiz de olabilirdi. Öğle yemeği için ara verdiğimiz saat 1'i biraz geçene kadar sohbeti toparlamak tüm konsantrasyonumu alıyor.

Öğrenciler dışarı çıkıyor ve ben cebimden telefonumu hâlâ boş olan ekrana kaşlarımı çatıyorum. Will ineli bir saatten fazla oldu ve hâlâ aramadı, mesaj atmadı, *hiçbir şey* yapmadı. Hangi cehennemde o?

Ted avucunu ön kolumun üzerine koyuyor. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? Oh, evet. Will'den telefon bekliyorum. Bu sabah Orlando'ya uçtu."

Ted'in gözleri kocaman oldu ve yanakları sempati ile titredi. "Bu, daha önce ofisinize geldiğimde yüzünüzde beliren ifadeyi kesinlikle açıklıyor. Oldukça korkmuş olmalısın."

"Evet ve zavallı Ava bunun acısını çekti." Telefonumu aramızda havada sallıyorum. "İzini bulabilecek miyim diye bakacağım."

"Elbette, elbette. Gidin."

Sahnedan fırlayıp orta koridora çıkıyorum ve daha çift kapıdan adımımı atmadan Will'in numarasını çekiyorum. Forrest Gölü, bir dönümlük kampüse yayılmış yarım düzine sarmaşık kaplı binasıyla bir üniversite gibi kurulmuş.

okul binası. Yağmur durdu ama kurşuni bulutlar hâlâ gökyüzünde asılı duruyor ve buzgibi bir rüzgâr tenimi ürpertiyor. Kazağımı göğsümde sıkıca kavıyorum ve merdivenlerden çift kapıya doğru koşuyorum, Will'in telefonu beni sesli mesaja yönlendirirken sıcaklığa doğru itiyorum.

Lanet olsun.

Bip sesini beklerken kendime moral konuşması yapıyorum. Kendime endişelenmememi söylüyorum. Neden aramadığının basit bir açıklaması olduğunu. Son birkaç ay iş yerinde özellikle stresliydi ve iyi uyuyamıyordu. Belki de kestiriyordur. Ve adamın dikkati kolayca dağılıyor, aynı anda tek bir şeye odaklanamayan tipik bir teknisyen. Numaramı tuşladığını, sonra da Gönder'e basmayı unuttuğunu hayal ediyorum. Elindeki telefonun uğultusundan habersiz, otel havuzunun kenarında konferans kodamanlarıyla hobnobbing yaptığını hayal ediyorum. Belki de şarjının bitmesi ya da telefonunu uçakta unutması kadar basit bir şeydir. Tüm bunları düşünüyorum ve neredeyse neşenin tadını alabiliyorum.

"Selam tatlım," diyorum telefonda, endişemin ses tonuma sızmasına izin vermemeye çalışarak. "Sadece kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Şimdiye kadar otelinde olmalıydın, ama sanırım odanın resepsiyonu berbat ya da öyle bir şey. Her neyse, vaktin olduğunda beni ara. Bu kaza beni biraz tedirgin etti ve gerçekten sesini duymak istiyorum. Tamam, yakında konuşuruz. Sen benim en sevdiğim insansın."

Ofisimde doğruca bilgisayarıma gidiyor ve e-posta programımı açıyorum. Will bana konferans detaylarını aylar önce göndermişti, ancak gelen kutumda üç binden fazla e-posta var ve bunları düzenlemek için iyi bir sistem yok. Biraz sonra aradığım e-postayı buluyorum:

Kimden: w.griffith@appsec-consulting.com

Kime: irisgriffith@lakeforrestacademy.org

Konu: FW: Kritik Varlıklar için Siber Güvenlik: Bir İstihbarat Zirvesi

Bana bakın! Perşembe gününün açılış konuşmacısıyım. Umalım da hepsi uyuyakalmasın, tıpkı ben iş hakkında konuştuğumda senin yaptığın gibi. xo

Will M. Griffith

Kıdemli Yazılım Mühendisi
AppSec Consulting, Inc.

Derim rahatlayarak karıncalanıyor ve kendimi haklı hissediyorum. Kelimeler tam burada, siyah ve beyaz. Will Orlando'da, sağ salım.

Eke tıklıyorum ve tam sayfa bir konferans broşürü açılıyor. Will'in vesikalık fotoğrafı, erişim riski yönetimi konusundaki uzmanlığını tanıtan bir tanıtım yazısının yanında, yaklaşık yarıya kadar iniyor. Yazdır'a basıp konferans otelinin adını bir not kağıdına karalıyorum, ardından telefon numarası için internet tarayıcıma dönüyorum. Tam kopyalıyordum ki telefonum çalıyor ve annemin yüzü ekranda beliriyor.

Göğsüme bir tedirginlik saplanıyor. Bir konuşma terapisti olan annem okul ortamında çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilir. Günlerimin çılgınca geçtiğini biliyor ve ölüm kalım meselesi olmadıkça beni isteyken asla rahatsız etmiyor. Babamın bisikletinin ön tekerleğiyle bir çukura çarpıp asfalta üç altmış takla attığı, o kadar sert indiği ve köprücük kemiğini kırıp kaskını ortadan ikiye böldüğü zamanki gibi.

Bu yüzden şimdi telefonuna "Sorun nedir?" diye cevap veriyorum. "Ah, tatlım. Haberleri yeni gördüm."

"Kaza hakkında mı? Biliyorum. Bütün gün okulda bununla uğraştık. Çocuklar oldukça korkmuş durumda."

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Tam olarak değil. Will'i kastetmiştim, sevgilim."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey, Will hakkında sorduğu ama sormadığı dikkatli ve dolambaçlı yol, vücudumdaki tüm tüyleri diken ediyor. "Ne olmuş ona?"

"Öncelikle, nerede o?"

"Bir konferans için Orlando'da. Neden?"

Annemin hoparlöre verdiği iç çekişin gücü kulak zarımı deliyor ve ne kadar çok şey sakladığını anlıyorum. "Oh, Tanrı'ya şükür. Bunun senin Will'in olamayacağını biliyordum."

"Sen neden ? Kim benim Will'im olamaz?"

Cevabı, bir öğrencinin yüksek sesle araya girmesinin altında kalıyor. "Bay Rawlings size az önce bir isim listesi yayınladıklarını söylememi istedi." Sanki tam burada, üç adım ötemde oturmuyormuşum ve telefonla konuşmuyormuşum gibi kelimeleri ofisime doğru . Onu susturdum ve elimle kovaladım.

"Anne, baştan başla. Kim benim Will'im değil?"

"William Matthew Griffith'in o uçakta olduğunu söylüyorlar."

Kocamın olmaması içimin derinliklerinden, ilkel bir yerden fışkırıyor.
Will'im başka bir uçaktaydı, hatta bambaşka bir havayolundaydı. Öyle olmasaydı bile Liberty Havayolları çoktan arardı. Önce bana -eşine, gezegendeki en sevdiği insana- haber vermeden onun adını açıklamazlardı.

Ama anneme bunları söyleyemeden telefonum başka bir aramayla çalışıyor ve ekrandaki kelimeler kalbimi durduruyor.

Liberty Havayolları.

Ellerim titreyerek annemin telefonunu kapattım ve Liberty Havayolları'ndan gelen telefonu açtım.

"Alo?" Boğazım düğümleniyor ve sesim titrek ve zayıf çıkıyor.

"Merhaba, Iris Griffith ile görüşebilir miyim lütfen?"

Bu kadının neden aradığını biliyorum. Adımı söyleme şeklinden, dikkatlice nötr tonundan ve iş gibi resmiyetinden anlıyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ama yanılıyor. Will Orlando'da. "Will

Orlando'da," dediğimi duyuyorum.

"Pardon... Bu Iris Griffith'in numarası mı?"

Hayır dersem ne olur? Bu kadının söylemek için aradığını bildiğim sözleri söylemesini engeller miydi? Telefonu kapatıp diğer William Matthew Griffith'in karısını mı arayacaktı?

"Ben Iris Griffith."

"Bayan Griffith, ben Liberty Havayolları'ndan Carol Manning. William Matthew Griffith sizi acil durum irtibat kişisi olarak listelemiş."

Will Orlando'da. Will Orlando'da. Will Orlando'da.

"Evet." Bir kolumla karnımı tutuyorum. "Ben onun karısıyım." Karısıyım. *Am.*

"Hanımefendi, eşinizin bu sabah Atlanta'dan Seattle'a giderken düşen 23 sefer sayılı uçağın yolcularından biri olduğunu üzülerek bildirmek isterim. Uçaktakilerden hiçbirinin kurtulamadığı tahmin ediliyor." Sesi bir robot gibi, sanki bir senaryodan okuyor gibi. Siri'nin bana kocamın öldüğünü söylemek için araması gibi.

Kaslarım çalışmayı bıraktı ve yere düştüm. Gövdem öne, kendi kucağıma düşüyor, bedenim kırılmış bir dal gibi ikiye bükülüyor. Çarpma rüzgârı içimden söküp atıyor ve nefesim büyük bir iniltiyle beni terk ediyor.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum ve sizi temin ederim ki Liberty Havayolları ihtiyaç duyduğunuz her an ve her şekilde size destek olmak için burada. Bizimle her zaman irtibata geçebilmeniz için özel bir yardım hattı numarası ve e-posta adresi oluşturduk,

gündüz veya gece. Düzenli güncellemeler www.libertyairlines.com ."adresindeki web sitemizde de yer alacaktır

Başka bir şey bile duymuyorum. Telefon şangırdarak yere düşüyor ve tam orada, darmadağın ofisimin ortasında, kapımın önü iri gözlü öğrencilerle doluyken sandalyemden kayıyor ve hıçkırarak ağlıyorum, sesi bastırmak için iki elimi ağzıma bastırıyorum.

* * *

İki büyük ayakkabı görüş alanıma giriyor. "Oh, Iris. Yeni duydum. Çok ama çok üzgünüm."

Saçlarımın arasından Ted'e, o köpek buklelerinin altındaki endişeli kaşlarına bakıyorum ve rahatlayarak ağlıyorum. Ted iş bitiricidir. Ne yapacağını bilir. Yanlış Will olduğunu, yanlış uçak olduğunu, benim yanlış eş olduğumu söyleyecek birini arayacak.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve o zaman ofisimin liselilerle kaydığını fark ediyorum. Kapımın önündeki koridorda toplandıklarını, alçak sesle konuştuklarını ve duymamam gereken kelimeleri fısıldadıklarını zaten duymuştum. *Koca, uçak, ölüm* gibi kelimeler ve haberleri duyduklarını biliyorum.

Daha bu sabah, ben seyahat kupalarımıza kahve doldururken, Will telefonundan Orlando'daki hava durumunu kontrol etti. "Bugün en yüksek sıcaklık seksen yedi," dedi başını sallayarak. "Ve daha yaz bile gelmedi. bu yüzden asla Florida'da yaşamayacağız."

Ava gözlerinde yaşlarla beni izliyor. Ona "Will Orlando'da," diyorum ve yüzünde acıma ifadesi beliriyor.

Onun beni görmesinden utanıyorum, herhangi birinin beni böyle görmesinden, yerde buruşmuş, sümüklü bir pislik olarak görmesinden utanıyorum. Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve gitmelerini diliyorum. Keşke hepsi beni yalnız bıraksa. Açık kapı politikam canı cehenneme.

"Dur, kalkmana yardım edeyim." Ted yerden kaldırdı ve sandalyeme oturttu.

"Telefonum nerede? Will'i tekrar denemek istiyorum."

, telefonumu yerden aldı ve bana uzattı. Dokuz cevapsız arama. Hepsinin annemden geldiğini görünce safra tadı alıyorum. Hiçbiri, bir tanesi bile Will'den değil.

"Çocuklar, bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" Ted omzunun üzerinden bakıyor. "Çıkarken kapıyı kapatın."

Çocuklar teker teker başsağlığı mırıldanarak dışarı çıkıyorlar. Ava yanımdan geçerken kolumda hafif bir parmak gezdiriyor ve irkiliyorum. Onun sempatisini istemiyorum. Kimsenin sempatisini istemiyorum. Sempati, o kadının bana söylediği şeyin doğru olduğu anlamına gelir. Sempati Will'imın öldüğü anlamına gelir.

Herkes gittikten ve yalnız kaldıktan sonra Ted avucunu omzuma koydu. "Arayabileceğim biri var mı?"

Arayın! Otel aramak üzereydim. Bakışlarım konferans broşürüne takıldı ve onu yazıcımdan kaptığım gibi Ted'in yüzüne doğru salladım. "Bu! Bu Will'in Orlando'da olduğunu kanıtlıyor. Yarınki açılış konuşması o. Seattle'a giden uçakta değildi. Orlando'ya giden uçaktaydı." Göğsümde umut çiçekleri açtı.

"Otele giriş yaptı mı?" Ted söylüyor, ama benimle dalga belli eden bir tonda.

Titreyen parmaklarımla numarayı karaladığım post-it'i telefonuma giriyorum. Ted'in çok az umut beslediğini, bu alıştırmaların boşuna zaman kaybı olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum ve yüzündeki bariz yumuşama benim için katlanılamayacak kadar fazla. Bunun yerine masama bakıyor, yüzeyindeki izlere ve çiziklere odaklanıyorum. Telefon çalıyor, sonra tekrar çalıyor.

Sonsuzluktan sonra, neşeli bir kadın sesi cevap verir. "İyi günler, Westin Universal Boulevard. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Will Griffith'in odası, lütfen." Kelimeler dökülüyor, pürüzlü, çiğ ve çok hızlı, uyuşturucu almış bir müzayedeci gibi.

"Memnuniyetle," diye cıvıldıyor resepsiyonist kulağıma. Eminim telefonuna her zaman çılgın eşler, asi erkek arkadaşlarını ya da çapkın kocalarını arayan kadınlar geliyordur. Westin'in muhtemelen benim gibi arayanlarla nasıl başa çıkılacağına dair bir eğitim el kitabı vardır. "Griffith mi dediniz?"

"Evet, Will. Ya da William'ın altında olabilir, göbek harfi *M*." Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama bacağım zıplıyor ve titrememi durduramıyorum.

Ted ceketini omuzlarından çıkarıp omuzlarıma atıyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu jest fazla kişisel geliyor ve kumaş Ted gibi kokuyor, mis kokulu ve yabancı. Ceketı yırtıp camdan dışarı atmak istiyorum. Will'inki dışında hiçbir erkeğin kıyafetinin vücuduma değmesini istemiyorum.

Kadın birkaç saniye boyunca klavyenin tuşlarına basıyor. "Üzgünüm ama Bay Griffith için bir rezervasyon bulamıyorum."

Hıçkırıklara boğuluyorum. "Tekrar kontrol et. Lütfen."

Daha fazla tıklama, daha fazla espri ile dolu uzun bir duraklama oluyor. Dehşet bir parazit gibi derimin altında yuvalanmaya başlıyor, yavaş ve istikrarlı bir şekilde kesinliğimi yiyip bitiriyor.

"Westin mülkü olduğuna emin misiniz? Lake Mary'de bir tane var, şehrin hemen kuzeyinde. İsterseniz size numarasını verebilirim."

Başımı sallıyorum ve broşürün altındaki otel bilgilerini okumak için yeni gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Şu anda konferans bakıyorum. Universal Boulevard yazıyor."

Sesi parlıyor. "Oh, eğer bir konferans için buradaysa, belki organizatörün irtibat noktasına bir mesaj iletebilirim. Hangi konferans?"

"Kritik Varlıklar için Siber Güvenlik: Bir İstihbarat Zirvesi."

Sadece bir ya da iki saniye tereddüt ediyor, ama boğazımda safra birikmesine yetecek kadar uzun. "Çok üzgünüm hanımefendi ama bu otelde o isimde bir konferans yok."

Telefonu düşürdüm ve çöp kutuma kustum.

* * *

Koridorun karşısındaki kabul bürosundan bir meslektaşım olan Claire Masters beni eve bırakıyor. Claire ve ben yeterince samimiyiz ama arkadaş değiliz, yine de neden burada olduğumu, başka birinin arabası yerine onun Ford Explorer'ının yolcu koltuğuna oturduğumu sormama gerek yok. Claire geçen yılın başlarında kocasını Hodgkin'den kaybetti ve şimdi, ister beni eve bırakmaya gönüllü olsun, ister Ted ondan bunu istesin, nedeni açık. Neler yaşadığımı anlayacak biri varsa o da başka bir dul kadındır.

Dul kadın. Yine kusardım ama midem boş.

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum, tanıdık Buckhead alışveriş merkezlerinin geçip gidişini izliyorum. Claire yavaşça sürüyor, elleri on ve ikide ve tek kelime etmiyor. Ağzını kapalı tutuyor ve bakışlarını trafiğe dikeyyor ve onun trajik kategorisine dahil olmaktan ne kadar nefret etsem de, en azından istediğim tek şeyin yalnız kalmak olduğunu biliyor.

Telefonum kucağımda çalıyor. Annem, yüzüncü kez arıyor olmalı Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Ondan kaçmaya devam etmenin adil olmadığını biliyorum ama şu anda onunla konuşamam. Kimseyle konuşamam.

" almak istemiyor musun?" Claire'in sesi yüksek ve kız gibi ve sessizliğı tırtıklı bir bıçak gibi kesiyor.

"Hayır." Göğsümdeki kaya parçasının etrafında konuşmak tüm enerjimi alıyor.

Bakışları benim, telefonumun ve akan trafiğın arasında gidip geliyor.

"Benden duymuş olun, anneniz şu anda aklını kaçırıyor."

ses tonundan, ikimizi en kötü türden bir takıma koyma şeklinden irkiliyorum. "Yapamam." Sesim son kelimeyi ikiye bölüyor, çünkü annemle konuşmak o korkunç kelimeleri yüksek sesle söylemek anlamına geliyor. *Will gitti. Will öldü.* O kelimeleri söylemek bu şeyi gerçek kılacak.

Telefon duruyor, iki saniye sonra tekrar başlıyor.

Claire bu kez telefonu kucağımdan aldı ve için ubuğı kaydıldı. "Merhaba, ben Claire Masters. Iris'in Lake Forrest'taki iş arkadaşlarından biriyim. şu anda yanımda oturuyor ama konuşmaya pek hazır değıl." Bir duraklama. "Evet, hanımefendi. Korkarım bu doğıru." Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun. "Tamam. Ona söyleyeceğimden emin ol." Telefonu kapatıyor ve yavaşça bacaklarıma geri koyuyor. "Ailen yolda. Hava kararmadan burada olurlar."

Ona teşekkür ederdim ama enerjimi toplayamıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve Will'imi dumanlar tüten bir enkaz alanında, bagajlar, enkaz ve etrafa saçılmış kömürleşmiş, bükülmüş metal parçalarıyla hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu bana anlaşılmaz geliyor, tıpkı Doktor'un bir kavramı kadar soyut.

Drukker'ın AP fizik dersi. Will Orlando'ya gidiyordu, Seattle'a değıl. Ölmüş olamaz. Bu mümkün değıl.

Claire Georgia 400 rampasına dönüp gaza basıyor ve keyifli, kutsanmış bir sessizlik içinde güneye doğıru kükrüyoruz.

Bunun gerekli olmadığını kaç kez söylesem de Claire beni kaldırım taşlı patikadan ön kapıma kadar götürüyor. Çantamı karıştırıp anahtarlarımı çıkarıyorum ve kilide yerleştiriyorum. "Bıraktığın için teşekkürler. İyi olacağım."

Kapıyı açıp içeri giriyorum ama tam kapatacakken Claire eliyle vitray panele vurarak beni durduruyor. "Tatlım, ben kalıyorum. Sadece ailen gelene kadar."

"Alınma Claire ama ben yalnız kalmak istiyorum."

"Alınma Iris ama ben gitmiyorum." Tiz sesi şaşırtıcı derecede sert, ama sözlerini bir gülümsemeyle yumuşatıyor. "İstemiyorsan benimle konuşmak zorunda değilsin ama ben kalıyorum, o kadar."

Geri çekiliyorum ve geçmesine izin veriyorum.

Claire antrenin bal rengi duvarlarına, neredeyse siyaha boyanmış pırıl pırıl çam zeminine, orijinal merdivenin oymalı korkuluklarına göz gezdiriyor. Köşeden başını uzatarak, hala ödemesini yaptığımız püsküllü bej bir kanepede dışında boş olan ön salona geçiyor - Room & Board'dan birbirimize Noel hediye ederiz - sonra evin arka tarafını işaret ediyor. "Sanırım mutfak bu tarafta?"

Başımı salladım.

Çantasını kapının yanına bırakıyor ve koridora yöneliyor. "Bize çay yapayım." Köşeyi dönüp mutfığa giriyor.

O gider gitmez, bu sabahın anıları bana saldırırken, korkuluk direğine yapışıyorum. Will'in vücudunun ağırlığı üzerimde, elleri ve sıcak çıplak teniyle beni ısıtıyor. Dudakları boynumun kıvrımında ve güneğe doğru ilerliyor, sabah sakalının çizikleri göğüslerime, karnıma, daha aşağılara geliyor. Parmaklarım saçlarında dolaşıyor. Duştan çıkarken Will'in kaslı gövdesinden aşağı süzülen su, ona havlu uzattığımda parmaklarının benimkilere değmesi. Uçağını kaçırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu konusunda onu kaç kez uyardım olsam da, pürüzsüz, sıcak dudakları bir öpücük daha almak için yaklaştı. O son fiske

Bavulunu ön kapıdan çıkarırken elini uzattı, arabasıyla uzaklaşmadan önce sabahın ilk ışıklarında alyansı yanıp sönüyordu.

Geri dönmek zorunda. Hâlâ planlamamız gereken akşam yemeği randevularımız, otel rezervasyonlarımız ve doğum günü partilerimiz var. Önümüzdeki ay Seaside'a gideceğiz, sadece ikimizin olacağı bir Anma Günü kaçamağı ve bu yaz ailemle Hilton Head'e gideceğiz. Daha dün gece karnıma bir öpücük ve bebeğiyle birlikte o kadar şişmanlamamı sabırsızlıkla beklediğini, kollarının tarafa yetişemeyeceğini söyledi. Will gidemez. Kesinlik çok gerçek dışı, çok hazımsız. Kanıta ihtiyacım var.

Eşyalarımı yere bırakıyorum ve koridordan evin arka tarafına, yemek alanı ve bekleme odasına bakan açık mutfığa doğru ilerliyorum. Meyve sepetinden kumandayı çıkarıyorum ve birkaç tuşa basarak CNN'in ekranını aydınlatıyorum. Siyah saçlı bir muhabir bir mısır tarlasının önünde duruyor, rüzgar saçlarını yüzüne savuruyor, kabarık paltolu gri saçlı bir adamla röportaj yapıyor. Ekranın alt kısmındaki metinde, adamın şu anda uçak parçaları ve insan kalıntılarıyla dolu olan mısır tarlasının sahibi olduğu belirtiliyor.

Claire elinde bir kutu poşet çay, gözleri kocaman açılmış bir şekilde köşeden geliyor. "Bunu gerçekten izlememelisin."

"Şşş." Sesleri de en az sözleri kadar kulaklarımı tırmalayana kadar ses düğmesini basılı tutuyorum. Ben arka planda Will'den bir iz ararken muhabir adamı soru yağmuruna tutuyor. Kahverengi saçlarının bir parıltısı, lacivert polarının kolu. Nefesimi tutuyorum ve görmek için zorlanıyorum ama duman ve esintide sallanan mısır saplarından başka bir şey yok.

Muhabir yaşlı adamdan kameraya ne gördüğünü anlatmasını ister.

"Geldiğini duyduğumda tarlaların en batı ucunda çalışıyordum," diyor yaşlı adam, arkasındaki sonsuz mısır sıralarını göstererek. "Uçağı kastediyorum. Onu görmeden önce duydum. Belli ki başı dertteydi."

Muhabir hikayesine ara verir. "Uçağın sorunlu olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Motorlar gıcırdıyordu ama ateş ya da duman görmedim. Ta ki o şey tarlaya çarpıp patlayana kadar. Gördüğüm en büyük ateş topuydu. Muhtemelen bir mil kadar uzaktaydım ama yerin sarsıldığını hissettim ve ardından saçlarımı yakacak kadar büyük bir ısı patlaması oldu."

Bir uçağın gökyüzünden düşmesi ne kadar sürer? Bir dakika mı? Beş mi? Will için bunun nasıl bir şey olduğunu düşündüm ve

lavabo ve gag.

Claire uzaktan kumandaya uzanıyor ve Sessiz tuşuna basıyor. Tezgâhı kavrayıp lavabonun çizilmiş tabanına bakıyorum, midemin yatışmasını bekliyorum ve "*Şimdi ne olacak?*" diye düşünüyorum. *Şimdi ne yapmam gerekiyor?* Arkamda onun mutfağını karıştırdığını, dolapları açıp içini karıştırdığını, buzdolabının kapağının vakumla açılıp kapanma sesini duyuyorum. Elinde bir paket tuzlu kraker ve bir şişe suyla geri dönüyor. "Al bakalım. Su soğuk, o yüzden küçük yudumlar al."

İkisini de görmezden gelerek tezgâhın diğer tarafına geçiyorum ve bir bar taburesine çöküyorum. "İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon, kabullenme." Claire bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Kübler-Ross'a göre yasın aşamaları. Açıkçası inkâr aşamasındayım, çünkü hiç mantıklı gelmiyor. Orlando'ya giden bir adam nasıl olur da batıya giden bir uçağa biner? Konferans Seattle'a falan mı taşındı?"

İki omzunu da kaldırıyor ama yüz ifadesi hiç de emin değilmiş gibi görünmüyor. Ben inkâr ediyor olabilirim ama Claire'in etmediği açık. Yüksek sesle söylemese de, Liberty Air'in Will'in Missouri'deki bir mısır tarlasında parçalara ayrılan 179 cesetten biri olduğu iddiasını kabul ediyor.

"Bu mümkün değil. Will bana söylerdi ve kesinlikle Orlando'ya gitmekle ilgili diyalogunu sürdürmezdi. Daha bu sabah tam senin durduğun yerde durdu ve bana o şehirden ne kadar nefret ettiğini söyledi. Sıcaktan, trafikten, baktığın her yerdeki o lanet tema parklarından." Başımı sallıyorum, çaresizlik sesimi bir siren gibi yükseltiyor. "Çok stresliydi, belki de konferansın yerinin değiştiğini bilmiyordu.

Belki de bunca zamandır oradaydı, Orlando'nun kavurucu sokaklarında dolaşıyor, yeni yeri bulmaya çalışıyordu. Ama o zaman neden beni geri aramadı?"

Claire dudaklarını birbirine bastırıyor ve cevap vermiyor.

Birkaç düzensiz kalp atışı için gözlerimi kapatıyorum, duygular göğsümde bomba gibi patlıyor. Ne yapacağım? Kimi arayacağım? İlk içgüdüm Will'i aramak oluyor, kendi başıma çözemediğim bir sorunum olduğunda yaptığım gibi. Onun metodik zihni olayları benimkinden farklı görüyor, neredeyse her zaman çözüme giden bir yol çizebiliyor.

"Bir uygulama tasarlamalısın," demiştim ona bir keresinde, bütün bir sömestr boyunca uyuşturucu ve alkol farkındalık programları yardım ettikten sonra. "Bir servet kazanırsın. Adını da "*What Will Will Say?*" koyabilirsin."

En sevdiğim gülümsemesiyle kucakını sıvazladı. "Şu anda senin çok sevimli olduğunu ve buraya gelip bana bir öpücük vermeni söylüyor."

Şimdi parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum ve kendime sakinleşmemi, düşünmemi söylüyorum. Arayabileceğim biri olmalı, bana bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyecek biri.

"Jessica!" Tabureden fırlıyorum ve mikrodalganın yanındaki şarj aletinin üzerinde duran telefona koşuyorum. "Jessica onun nerede olduğunu biliyordur. Konferansın nereye taşındığını bilecektir."

"Jessica kim?"

"Will'in asistanı." Ezbere bildiğim numarayı tuşluyorum, Claire'e sırtımı dönüyorum ki kırışmış kaşlarını, kaçırıldığı bakışlarını, dudağını çiğneyişini görmeyeyim. Tıpkı Ted'in yaptığı gibi benimle dalga geçiyor.

"AppSec Danışmanlık, Jessica." "Jessica, ben Iris Griffith. Sen-" "Iris? Tatilde olduğunuzu sanıyordum."

Yaptığı yorum o kadar ani oldu ki yeniden başlatmam birkaç saniye sürdü. Jessica telefonlara cevap verme ve bir grup dağınık teknisyenin programlarını koordine etme konusunda bir dahi olabilir, ancak önbellekteki en hızlı işlemciye sahip değil.

"Um, hayır. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Maya Riviera'sında her şey dahil, bebek yapma tatilinde olman gerekiyordu. Will bana tatil köyünün resimlerini gösterdi ve harika görünüyor-" Kelimenin geri kalanını yutuyor, sonra nefesini içine çekiyor.

"Oh, Tanrım. Iris, kafam karışmış olmalı. Eminim haftaları karıştırmışımıdır."

Jessica'nın ne düşündüğünü biliyorum. Onun orada başka bir kadınla olduğunu düşünüyor ve bu umurunda bile değil çünkü ya haklıysa? Ya Will hayattaysa, iyiyse ve Meksika'da bir plajda uzanıyorsa? Umut içimde bir iki saniye asılı kalıyor, sonra Will'in bunu yapmayacağını anladığımda sönüyor. Will asla aldatmazdı ve aldatrsa bile Meksika, sıcaktan nefret eden kocamın listesindeki en son yer olurdu. Alaska'ya bir gemi seyahati daha uygun olurdu.

"Meksika'da olamaz," diyorum ve sesimi sakın tutmak, hayal kırıklığımı nezaketle örtmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Siber güvenlik konferansının açılış konuşmacılarından biri, hatırladın mı?"

"Ne konferansı?"

Gözlerim kocaman oldu. AppSec'teki biri neden bu kadını işe alsın ki? "Orlando'daki."

"Bekle. Kafam karıştı. Yani Meksika'da değil mi?"

Ve Tanrı yardımcım olsun, işte burada kaybediyorum. Nefesimi tutuyorum ve boğazımı yakacak kadar yüksek bir sesle telefona bağıriyorum. "Bilmiyorum Jessica! Will'in nerede olduğunu bilmiyorum! Bütün sorun da bu zaten!"

Arkamdaki Claire'den ve hattın diğer ucundaki Jessica'dan gelen şok edici bir sessizlik. Sanki stereo sessizliği gibi, iki kulağımda da çınlıyor. Özür , biliyorum, ama bir hıçkırık nefesimi çalıyor ve ardından gelen korkunç kelimelerle boğuluyorum. "Will'in bu sabah düşen uçakta olduğunu söylüyorlar ama bu doğru olamaz. Orlando'ya giden bir uçaktaydı. Bana Orlando'da olduğunu söyle."

"Aman Tanrım. Haberleri gördüm ama hiçbir fikrim yoktu, Iris.

Bilmiyordum." "Lütfen. Will'i bulmama yardım et."

"Tabii ki." Bir an sessizliğe gömülüyor ve bilgisayar klavyesini duyuyorum. "Bugünkü uçuşunu ben ayarlamadığıma eminim ama havayolu hesaplarına giriş bilgileri bende var. Düşen uçak hangi havayoluna aitti?"

"Liberty Havayolları. Uçuş 23."

Tıkırtılarla dolu uzun bir duraklama daha. "Tamam, ben . Bakalım... Uçuş 23 mü demiştiniz?"

İki dirseğimi tezgâhın üzerine koyuyorum, başımı bir elimle kavriyorum, gözlerimi kapatıp dua ediyorum. "Evet."

Nefesimi tutuyorum ve Jessica'nın nefesini içine çekişinden cevabı duyuyorum. "Oh, Iris..." diyor ve oda dönüyor. "Çok üzgünüm ama işte burada.

23 sefer sayılı uçuş, bu sabah 8:55'te Atlanta'dan kalkarak Seattle'a gitmiş ve... Huh. Görünüşe göre tek yön rezervasyon yaptırmış."

Bacaklarım tutmuyor ve yere kayıyorum. "Delta'yı kontrol et."

"Iris, emin değilim-"

"Delta'yı kontrol et!"

"Tamam, bana bir iki saniye ver... Şimdi yükleniyor. Bekle, bu çok garip, o da burada. Orlando'ya 2069 sefer sayılı uçuş, bugün sabah 9:00'da kalkıyor, Cuma akşam 8:00'de dönüyor. Neden ters yönle iki bilet alsın ki?"

Rahatlama kemiklerimi sulu çamura çeviriyor ve dimdik oturuyorum. "Konferans nerede? Universal Bulvarı'ndaki oteli aradım ama taşınmış olmalı."

"Üzgünüm, Iris. Konferans hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Öyleyse birilerine sorun! Eminim orada şirketinizin planladığı konferansı bilen birileri vardır."

"Hayır, istediğim AppSec'in Kasım ayı başına kadar herhangi bir yok."

Sonraki kelimelerimi çıkarmam üç denememi aldı. "Peki ya Meksika?" "Biletler Delta ya da Liberty Air'de değil ama diğer uçuşları kontrol edebilirim.

İsterseniz havayollarını da kullanabilirsiniz."

Sesinde artık acıma var ve onu bir saniye daha dinleyemiyorum. Telefonu kapatıyorum ve Google'da Delta'nın telefon numarasını arıyorum. Kuyruğa girmem sonsuz dokuz dakika sürüyor ve sonunda şımarık sesli aile yardım temsilcisi Carrie'ye ulaşmadan önce bir dizi müşteri hizmetleri temsilcisine durumumu açıklıyorum.

"Merhaba, Carrie. Benim adım Iris Griffith. Kocam Will, bu sabah Atlanta'dan Orlando'ya giden 2069 sefer sayılı uçakta yer ayırtmıştı ve indiğinden beri kendisinden haber alamıyorum. Uçağa sağ salim bindiğinden emin olmak için kontrol edebilir misiniz?"

"Elbette hanımefendi. Sadece bilet numarasına ihtiyacım var."

Bu da telefonu kapatıp Jessica'yı geri aramam anlamına gelir ki telefon hattındaki yerimden vazgeçmem mümkün değil. Şimdi cevaplara ihtiyacım var. "Onu ismiyle bulamaz mısın? Uçuşta olup olmadığını gerçekten bilmem gerek."

"Korkarım bu imkansız." Sesi şarkı söyler gibi ve neşeli, sanki Denny's'de bedava yemek kazanmışım gibi kötü haberi veriyor. "Gizlilik kısıtlamaları yolcu güzergahlarını telefonda vermemize izin vermiyor."

"Ama o benim kocam. Ben onun karısıyım."

"Bunu anlıyorum hanımefendi ve medeni durumunuzu telefonda doğrulayabilseydim, . Belki de geçerli bir kimlikle size en yakın Delta kontuarına uğrayabilirsiniz, orada biri-"

"Delta gişesine gidecek vaktim yok!" Kelimeler en derin yerinden fişkırıyor, hem aniliği hem de gücüyle beni şaşırtıyor ve hattın diğer ucundaki kadın tamamen hareketsiz kalıyor. Eğer arka plandaki sesler, bilgisayar tıklamaları ve insan konuşmaları olmasaydı, telefonu yüzüme kapattığımı düşünebilirdim.

Sonra mikrofondan parazit gibi tiz bir cızırtı geliyor ve sesin bana ait olduğunu anlamam bir iki saniye sürüyor. Altına giriyorum

çaresizliğimin ağırlığı.

"Liberty Air'in 23 sefer sayılı uçağına da bileti vardı. Ama o uçakta olmaması gerekiyordu. Sizinkinde olması gerekiyordu. Ve şimdi telefonlarıma cevap vermiyor ve otelin onunla ya da konferansla ilgili herhangi bir kaydı yok ve asistanı da Meksika'da olduğunu düşünmesine rağmen, ki kesinlikle değil. Ve şimdi, geçen her saniye, *kocamın neredede olduğunu bilmediğim* her saniye, aklımı daha fazla kaybediyorum, bu yüzden lütfen. Bilgisayarınıza bir göz atın ve bana o uçuşta olup olmadığını söyleyin. Size yalvarıyorum."

Boğazını temizliyor. "Bayan Griffith, ben..."

"*Lütfen.*" Sesim kelimedede kırılıyor ve tekrar bulana kadar birkaç deneme yapmam gerekiyor. Gözyaşlarım şimdi sert ve hızlı akıyor, havamı kesiyor ve boğazımı tıkıyor. "Lütfen, kocamı bulmama yardım edin."

Uzun, çok uzun bir duraklama oluyor ve telefonu öyle sıkı kavriyorum ki parmaklarım ağrıyor. "Üzgünüm," diyor sonsuzluktan sonra, sesi ancak fısıltıyı aşıyor, "ama kocanız 2069 sefer sayılı uçuş için check-in yaptırmamış."

Çılgılık atıyorum ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Dolaptan sekiz yüzüstü fayansların üzerine düşüyor ve paramparça olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmıyor.

* * *

Öğleden sonranın geri kalanını yatakta, Will'in bornozuna sarınmış bir halde, yorganımın altında öfke saçarak geçirdim. Will yalan söylemişti. *Yalan* söyledi. Hayır, sadece yalan söylemedi, yalan söyledi ve sonra yalanını sahte bir konferansla destekledi, daha fazla yalan ve masaüstü yayıncılığının bir yapıtı olan sahte bir tam renkli broşürle destekledi. Öfke boğazımda alevleniyor ve beni içten içe kavrayıp diğer tüm düşüncelerimi gölgede bırakıyor. Will böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Neden bu kadar zahmete girsin ki? Kemiklerim titriyor, çünkü artık Orlando uçağına binmiş olması için hiçbir neden yok.

Ailem hava kararmadan hemen önce geldi, gibi. Kat kat pamuk ve tüylerimin altından, onların kısık seslerinin alt katta Claire'le konuştuklarını duyuyorum. Claire onlara okuldaki çöküşümü, Jessica ve Delta ajanıyla yaptığım telefon görüşmelerini anlattığında annemin yüzündeki dehşet ifadesini hayal ediyorum. Annemin boynunu merdivenlere doğru eğdiğini görüyorum.

Yüzündeki bariz özlem, Claire'le olan konuşmasını aceleyle bitirip merdivenlerden bana doğru koşması. Garaj yolunda bir araba çalıştıktan iki saniye sonra, bir beden yatağımın kenarına çöktü.

"Oh, sevgilim. Benim tatlı, tatlı Iris'im." Sesi yumuşak ama sessiz harfleri sert ve sivri - et ve patates sevgisiyle birlikte, Hollandalı mirasının inatçı bir işareti.

Kulağa ne kadar korkunç gelse de, annemle yüzleşmem. Henüz değil. Yorganı atarsam ne göreceğimi biliyorum: Annemin kırmızı çerçeveli, şişmiş ve acıma dolu gözleri ve onları görmenin bana ne yapacağını biliyorum.

"Baban ve ben çok üzgünüz. Will'i çok seviyorduk ve onu çok özleyeceğiz ama kalbim en çok senin için kırılıyor. Benim tatlı kızım."

Gözlerim yaşıyor. Will'den geçmiş zaman kipinde bahsetmeye hazır değilim ve başkalarının da bahsetmesine dayanamıyorum. "Anne, lütfen. Bir dakikaya ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan tüm zamanı al, *lieverd*." Sevgi sözcükleri ana diline döndüğünde annemin yıkıldığını bilirsiniz.

Yatak kayar ve kadın ayağa kalkar. "Kardeşin saat dokuzda burada olacak. Haberi aldıklarında James ameliyattaydı, o yüzden Savannah'dan bir saat önce ayrıldılar." Bir cevap bekler gibi duraklıyor ama cevap alamayınca ekliyor: "Ah, *Schatje*, yapabileceğim bir şey var mı?"

Evet. Bana Will'i getirebilirsin. Onun boynunu sıkmam gerek.

Uyandığımda ilk düşündüğüm şey *Will nerede? Kocam nerede?*

Saat gece yarısını on yedi geçtiğini söylüyor. Banyoda akan suyun sesini, çıplak ayakların dolap parkelerine çarpma sesini için zorlanıyorum ama havalandırma deliklerinden gelen sıcak hava ıslığı dışında yatak odamız sessiz.

Gün, kafa kafaya çarpışmış gibi kükreyerek geri geliyor. Will. Uçak. Öldüm. Acı nefesimi çalıyor, alnımdan topuklarıma kadar uzanıyor.

Dehşet beni ele geçiriyor ve yatakta dik duruyorum, ışığı açıyorum ve duvarlar üzerime gelmeyi bırakana kadar derin nefesler alıyorum. Yorganı indiriyorum ve daha dün Will'in bedeninin yattığı şilteadaki çukura uzanıyorum. Will olmadan, büyük boy yatağımız bir okyanus gemisi boyutuna ulaşmış ve tüm boşluğuyla beni yutmuştu. Avucumu yastık kılıfının üzerinde gezdiriyorum, serin pamuğa takılmış birkaç siyah tüyü koparıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve hala hissedebiliyorum, fiziksel olarak teninin sıcaklığını, kürek üzerinde kayan sakalının çizliğini, üzerime yuvarlanmasının ağırlığını, içime girerken kendi nefesimi hissedebiliyorum. Bir an burada, bir an sonra yok oluyor, hastalıklı bir sihirbazın kaybolma numarası gibi.

Şimdi de Missouri'deki bir mısır tarlasında parçalara ayrıldığına mı inanmam gerekiyor? Bu konsepti aklım almıyor. Bu tam bir çılgınlık.

Yataktan çıkmak akıntıya karşı yüzmek gibi. Bedenim ağır, uzuvlarım ve kaskatı ve ciğerlerimi sıkıştıran bir mengene nefes almamı zorlaştırıyor Hâlâ Will'in bornozunun içindeyim ve vücuduma dolanmış, bükülmüş durumda. Kemerini , havlu kumaşı gövdemin etrafına yeniden sarıyorum ve her şeyi belime yeniden oturtuyorum. Hâlâ üzerimde yüzüyor ama sıcak ve rahat, üstelik Will gibi kokuyor; bu da onu asla çıkaramayacağım anlamına geliyor.

Alt kattaki mutfak televizyonu karanlıkta mavi ve beyaz çizgiler halinde yanıp sönüyor. Kazanın sessiz yayını. Uzun bir süre orada durup, kömürleşmiş toprak ve buharlaşmış metal parçalarından oluşan bir alanın önünde bir muhabire bakıyorum ve bundan biraz fazla keyif alıyor olabileceği aklıma geliyor. Onun

Gözleri çok büyük, kaşları çok çatık, her şeyi çok teatral. Tüm kariyeri boyunca böyle bir hikâye için bekledi; iyi olsa iyi olur.

Arkamda, kanepedeki yumru kayıyor - Georgia Bulldogs sweatshirt'ü ve ekose pijama pantolonu giymiş ikiz kardeşim Dave. "Buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum," diyor, sesini emlakçı gibi değil de spor spikeri gibi çıkaran o derin, alaca bas sesiyle. Puro büyüklüğünde bir esrar yakıp ciğerlerine çekiyor ve yanındaki yastığı okşuyor.

"Anneme söyleyeceğim." Ağlamak dışında, neredeyse yedi saattir ilk kez sesimi kullanıyorum ve boğazım kaşınıyor ve ağrıyor. Kanepeye .

Dave nefesini tutarak, "Kocam doktor," diyor. "Bu tıbbi bir şey."

Homurdanıyorum. "Tabii ki öyle."

Bana bir fırt teklif etti ama başımı salladım. Zaten enkaz halindeyim. Muhtemelen marihuanayı, tıbbi ya da başka türlü, karışıma atmak en iyi fikir değil.

Güzel kokulu duman bulutunun altında uzun bir süre sessizce oturup ekrandaki sessiz görüntüleri izliyoruz. Katliamı algılamak zor, bu yüzden onun yerine muhabirin ciddi yüzüne odaklanıyorum. Kameramana kendisini takip etmesi için dev bir gövde parçasını işaret ediyor, sonra terk edilmiş çocuk boyunda bir ayakkabıyı gösteriyor ve dudaklarını okumaya çalışıyorum.

Ne aç bir çıkartma. Peynir şekeri. Bir keçi ve üç trol. Sağır insanlar bunu nasıl yapıyor?

Muhabirin alnı sıra sıra dalgalı çizgiler halinde buruşur ve Dave başını sallar. "Bu orospu çocuğu çok fazla eğleniyor."

İkizler hakkında duyduğunuz her şey doğru; Dave ve ben bunun canlı kanıtıyız. Birbirimize benzeriz, benzer şekilde davranırız, aynı alışkanlıkları ve hareketleri paylaşıyoruz. İkimizin de şişman dudakları ve kemikli eklemleri var, her sporu izleriz ama oynamaya dayanamayız ve içinde en ufak bir sirke kırıntısı olan herhangi bir şeyi yemeyi reddederiz. Hatta ikiz telepatimiz bile var, ikimiz de tek kelime etmeden diğerinin ne düşündüğünü bilmemizi sağlayan bu açıklanamaz bağlantı. Örnek olarak? Onun eşcinsel olduğunu daha kendisi anlamadan biliyordum.

Esrarı, zaten küllerle dolu olan bir çay fincanı tabağına saplıyor ve yan masaya koyuyor. "Bil diye söylüyorum, annem enkaz halinde. Kroger'dan aldığı her şeyden eve bir tane getirdi ve elinde yarım mil uzunluğunda bir liste var.

dondurucunu dolduracağı onca şey varken. Eğer yakında seni şımartmasına izin vermezsen, burada bir aşevi açmaya yetecek kadar yiyeceğin olacak."

"Üzerine titremek onu gerçek yapar." İçimi çekiyorum ve başımı omzuna yaslayarak ona doğru bastırıyorum. "Kendime sürekli öyle olmadığını söylüyorum. Will Cuma akşamı sıcak, buruşuk ve huysuz bir şekilde o kapıdan girecek ve ben de sana söylemişim diye bağıracağım. Sana Will'in o uçakta olmadığını *söylemişim*. Birinin beni çimdiklemesini, iki omzumdan tutup sarsmasını ve böylece uyanmamı bekliyorum ama şu ana kadar hiçbir şey olmadı. Lanet bir kâbusun içinde sıkışıp kaldım."

"Kesinlikle öyle hissettiriyor." Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor ve başparmağıyla yüzüğün etrafında dönüyor. "Güzel Cartier."

Yeni gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Will ve ben hamile kalmaya çalışıyoruz. Şimdiden amca olmuş olabilirsin."

Dave otuz saniye kadar uzun ve sessiz bir şekilde bana bakıyor. Tek kelime etmiyor, ama yine de etmek zorunda değil. *Bunu daha ne kadar sürdüreceğiz?* Gözleri *bunu* söylüyor. *Hâlâ buradaymış gibi Will hakkında konuşmaya devam mı edeceğiz?*

İnsani olarak mümkün olduğu sürece, benim cevabım.

Ama konu hamileliğe gelince, hiç de şaşırılmış görünmüyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? James ve ben şimdiye kadar bir sürü doğurmuş olacağınızı düşünmüştük."

"Will beklemek istedi. Beni bir süreliğine yalnız istediğini söyledi."

"Fikrini değiştiren neydi?"

Bunu bir an düşünmem gerekiyor. "Bilmiyorum ve açıkçası sormak hiç aklıma gelmedi. Sonunda bana döndüğü için çok heyecanlıydım. Bana benzeyen küçük bir kız istediğini söylüyor ama eğer tüm bunlar doğruysa, eğer gerçekten bu kabusun içinde sıkışıp kaldıysam, umarım tıpkı onun gibi küçük bir oğlan olur."

"Olmayan konferanstan sonra bile mi?"

Tabii ki Dave, Will'in icat ettiği konferansı biliyor. annem bunu Claire'den öğrenmiş, sonra da dinleyen herkese saatlerce yalanını anlatmıştır. Eminim Will'in neden böyle bir şey yaptığına, neden bir konferans broşürü hazırlama zahmetine girdiğine, neden ülkenin iki ucuna iki uçak bileti ayırttığına dair uzun bir teori listesi hazırlamıştır.

Ama tabii ki cevabı zaten biliyorum. Yani nereye gittiğini, orada ne yapacağını, kimi göreceğini bilmiyordum. Herhangi bir ya da

Yukarıdakilerin hepsi.

Daha önce yorganımın altında beni titreten çaresiz öfke yüzeye çıkma tehdidinde bulunuyor ve ben onu geri yutuyorum. Kocamı seviyorum. Onu özlüyorum ve geri istiyorum. Duygularım o kadar büyük ve geniş ki öfkeye yer bırakmıyor. tam olarak emin olmadığım bir Tanrı ile pazarlık yapıyorum: *Will'i geri getir, nerede bile sormayacağım. Söz veriyorum, umursamayacağım bile.*

"Bir yalan yedi yıllık evliliği yok saymaz Dave. Beni kızdırır mı? Belki de. Ama kocama duyduğum sevgiyi silemez."

Tek omuz silkerek konuyu kabul ediyor. "Tabii ki hayır. Ama kafamı koparmadan sana başka bir şey sorabilir miyim?" Duraksıyor ve ben de isteksizce başımı sallıyorum. "Seattle'da ne var? Yağmur, Starbucks ve çok fazla ekose dışında yani."

İki elimi de kaldırıyorum. "Beni çok şaşırtıyor. Will Memphis'te büyüdü ve Tennessee Üniversitesi'ndeki yüksek lisans eğitiminin hemen ardından Atlanta'ya taşındı. Tüm hayatı burada, Doğu Yakası'nda geçti. Seattle'dan bahsettiğini hiç duymadım. Bildiğim kadarıyla oraya hiç gitmedi." Kanepede dönüyorum, benimkiyle aynı koyu zeytin rengi kedi gözlerine bakıyorum. "Ama asıl sormak istediğin, Will'in bir ilişkisi olduğunu düşünüyor muyum?"

Dave bana yavaşça başını sallıyor. "Öyle mi?"

Midem bulanıyor - kocamın beni aldattığını düşündüğüm için değil, herkes öyle düşündüğü için. "Hayır. Ama o uçakta olduğunu da sanmıyorum, yani belli gerçeklikle aram pek iyi değil. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Dave uzun bir süre sessiz kalır ve vereceği cevabı düşünür. "Konu kayınbiraderim olduğunda cevaplanmamış pek çok sorum var. Beni yanlış anlama, adama tapıyorum, çoğunlukla seni ne kadar şiddetle sevdiği için. Bu tür sevginin sahtesini yapamazsınız, odaya her girdiğinizde yüzünü öyle bir mutlulukla doldurur ki geri dönmek zorunda kalırım ve ben eşcinsel bir adamım. Ben bu boku yerim. Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Kocanızın bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum."

Zaten pamuk ipliğine bağlı olan kalbim ikiye bölündü. Sadece Dave'in kocama olan inancı ya da hala buradaymış gibi ondan bahsetmesi değil, kardeşimin bana olan sevgisinin bu kadar yoğun olması ve bunun başka bir insana da sirayet. Avuçlarımı pazılarının etrafında kıvrıp başımı omzuna koyuyorum ve Dave'i hiç bu kadar sevmediğimi düşünüyorum.

"Her neyse, söylemeye çalıştığım şey, Will hayatınıza tek başına girdi. Anne babası öldü, kardeşi yok, başka bir aileden ya da arkadaştan hiç bahsetmiyor. Herkesin bir geçmişi vardır ama onun hayatı sizinle tanıştığında başlamış gibi."

Dave sadece kısmen haklı. Will'in çok sayıda iş arkadaşı ve tanıdığı var ama çok fazla arkadaşı yok. Ama bunun nedeni, Will gibi teknoloji meraklıları için açılmanın çok şey gerektirmesi.

Doğrulup kanepede dönerek ağabeyime bakıyorum. "Çünkü biri hariç tüm lise arkadaşlarının izini kaybetti ve Kosta Rika'ya taşındı. Orada sörf okulu gibi bir şey işletiyor. Hâlâ düzenli e-posta alışverişinde bulunduklarını biliyorum."

"Peki ya diğerleri? Arkadaşlar, eski komşular, egzersiz partnerleri ve içki arkadaşları."

"Erkekler kadınlar gibi arkadaş biriktirmez." Dave bana bir bakış attı, ben de düzelttim. "Heteroseksüel erkekler arkadaş toplamaz. Büyük bir insan sürüsüyle birlikte koşma ihtiyacı hissetmezler ve ayrıca Will'i tanırın. Her gün gürültülü ve kalabalık bir barda olmaktansa evinde dizüstü bilgisayarıyla uğraşmayı tercih eder." Yedi yıl önce Kuzey Carolina dağlarına kaçmamızın, sadece ailem ve Dave ile James'in şahit olmasının bir nedeni de buydu. Will kalabalıktan hoşlanmıyor ve insanların onun üzerine titremesinden nefret ediyor.

"İçine kapanıkların bile en iyi arkadaşı vardır," diyor Dave. "Will'inki kim?"

Bu kolay soru. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Dave benden önce davranıyor. "Senin dışında yani."

Dudaklarıma bastırıyorum. Artık benim adım söz konusu olmadığına göre Dave'in sorusu kafamı karıştırıyor. Will tanıdığı pek çok insandan bahsediyor ama onları asla arkadaş olarak tanımlamıyor.

Dave esniyor ve daha da gömülüyor, sorusunu unutup uyuklaması da uzun sürmüyor. Horlayan ağabeyimin yanında oturmuş, televizyon ekranındaki korkunç görüntülerin yanıp sönmesini izliyor ama onları gerçekten göremiyordum.

Will'e Memphis'e bir yolculuk yaparak sürpriz yaptığım ilk yıldönümümüzü düşünüyorum. Bunu planlamak için haftalarımı harcamıştım, onun eski uğrak yerlerine doğru *hayat senin hayatın* turu yapmıştım, orada büyüdüğüne dair bana anlattığı birkaç hikâyeden yola çıkarak durakları bulmaya çalışmıştım. Liseden mezun, annesi ölene kadar yaşadığı sokak, akşam ve hafta sonu vardiyalarında çalıştığı Pizza Hut.

Ama şehre yaklaştıkça daha çok ve daha sessiz olmaya başladı. Sonunda, I-40'ın çorak bir yolunda gerçeği itiraf etti. Will'in çocukluğu pek hoş geçmemiştir ve Memphis'le ilgili anıları da yeniden yaşamak isteyeceği şeyler değildi. Bir kez yeterince zordu. U dönüşü yaptık ve hafta sonunu Nashville'in pavyonlarını keşfederek geçirdik.

Yani, hayır, Will geçmiş hakkında konuşmayı sevmezdi. Ama Seattle? Orada ne var? *Kim var orada?*

Uyuyan kardeşime, karanlıkta bir yükselip bir alçalan göğsüne bakıyorum. Dave'in şüphelerini uzak tutmak, Will'le ilgili şüphelerini beynimden istesem de, sorular duman gibi içeri sızıyor, sessiz ve boğucu.

Kocamı ne kadar iyi tanıyorum?

Aşağıya indiğimde saat sabah 10'a yaklaşıyordu. Ailem mutfakın etrafına dağılmış, kahve içiyor ve James'in iPad'indeki bir web sitesinden kazayla ilgili haberleri yüksek sesle okumasını dinliyor. Babam masada oturduğu yerden yumruğunu sıkarak öksürüyor. James cümlesinin ortasında duruyor ve bana suçluluk ve endişe karışımı bir duyguyla, kurabiye kavanozumdan çalarken yakaladığım dört çocuk gibi bakıyorlar.

"Kara kutuyu buldular mı?" Giriş yapmadan söylüyorum.

Annem elindeki spatulayı yarı pişmiş yumurta tavasına bırakıyor ve dönüp duruyor, uyku konusunda benden daha iyi durumda değilmiş gibi görünüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar morluklar gibi yayılıyor ve normalde sıcak silindir sihirbazlığının ilham verici bir eseri saçları, şişmiş yüzünün etrafında cansız bir şekilde asılı duruyor. "Oh, tatlım." Mutfak fayansının üzerinden aceleyle geçip beni vahşi bir şekilde kucaklıyor. "Kalbim senin için parçalanıyor. Yapabileceğim bir şey var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İhtiyacım olan milyonlarca şey var. Will'in o uçağa binmesine neyin sebep olduğunu bilmem gerek. Gökyüzünden düşmesine neyin sebep olduğunu bilmem gerek. Son anlarının nasıl olduğunu, çılglık atarak mı yoksa hiçbir uyarı olmadan mı düştüğünü, bir an yer fıstığı ile krakeri tartışırken bir an sonra toz olup olmadığını bilmem gerekiyor. Tam olarak nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Gömülecek bir ceset olacak mı?

Ama en , Will'in söylediği yerde ihtiyacım var. Orlando'da.

Kendimi annemin kollarından kurtardım. Haberleri okuyan o olduğu için James'e bakıyorum. "Neden düştüğünü biliyorlar mı?"

"Kesin bir şey söylemeleri aylar sürecektir," diyor James, sesi dikkatli. Mavi gözlü doktor bakışlarıyla beni süzüyor, metodik ve titiz, sanki mutfak tezgahının diğer tarafından nabzımı ölçmeye çalışıyormuş gibi. "Nasıl uyudun?"

Başımı iki yana salladım. Kaza hakkındaki soruma herkesin bakışlarını kaçırmadım ve uykusuzluğum hakkında konuşmak istemediğimden eminim. "Sadece söyle, James."

Bir nefes çekiyor, bakışları sağ omzumun üzerinden Dave'e kayıyor, sanki izin ister gibi. Dave başını sallamış olmalı, çünkü James'in bakışları benimkilere döndü. "Bu noktada bunun sadece bir teori olduğunu unutmayın, ancak medya mekanik bir sorun ve ardından pilot hatası olduğunu düşünüyor."

"Pilot hatası." Kelimeler ağır ağır çıkıyor, sanki dilim pekmezle kaplanmış gibi.

James başını sallar.

"Pilot hatası. , biri işi batırdı ve şimdi kocam öldü." James yüzünü buruşturur. "Üzgünüm Iris ama kulağa kesinlikle öyle geliyor."

Boğazımdaki safra yükseliyor ve oda sallanıyor - ya da belki de sadece ben sallanıyorum.

James taburesinden atlayıp tezgâhın etrafından dolanıyor ve avucuyla dirseğimi kavrayarak beni sabitliyor. "Sana bir şey vermemi ister misin? Acını ilaçla dindiremem ama bir hap en azından önümüzdeki birkaç gün için rahatlamana yardımcı olabilir."

Başımı sallıyorum. Kederim, her ne kadar dikenli olsa da, beni Will'e bağlayan tek şeymiş gibi geliyor. Bu bağı kaybetme düşüncesi, en çığ, en keskin kenarlarını bile, içimi panikle dolduruyor.

"Bir Xanax'a hayır demezdim," diyor Dave.

James bana *deli kardeşin* gibi bir bakış attıktan sonra kolumu okşuyor. "Bunu bir düşün, tamam mı? İhtiyacın olan her şey için sana bir reçete yazabilirim."

Ona en iyi gülümseme çabamı gösterdim.

"Gel." Annem beni yemekle dolup taşan mutfak adasına yönlendiriyor. Bir tabak çırpılmış yumurta, yağ içinde yüzen küçük bir pastırma ve sosis dağı, bir somun kızarmış ekmek. Annem için sevgisini göstermenin ağır ve doyurucu yemeklerden daha iyi bir yolu yoktur ve bu sabah sevgisi bir orduyu doyuracak kadar büyük. "Ne istersiniz?"

Yemeği alıyorum ve kokusu burnuma geliyor, tereyağlı yumurta ve kızarmış domuz yağı midemde taklalar atıyor. "Bir şey yok."

"Yemeden duramazsın. Biraz krep hazırlamama ne dersin? Hollanda usulü yaparım, elma ve pastırmayla doldururum, tam sevdiğin gibi."

Dave, telvesini ölçtüğü kahve fincanından bakıyor. "Anne, onu rahat bırak. Acıkınca yer."

"Buraya gel, Squirt," diye sesleniyor babam masadaki , yanındaki sandalyeyi okşayarak. "Sana bir yer ayırdım."

Babam eski bir denizci, güler yüzlü ve iyi sayılabilecek bir şutu olan zeki bir mühendis ama en büyük yeteneği kardeşimle benim ve annemizin arasına girmek.

Sandalyeye çöküp ona yaslanıyorum ve o da güçlü kolunu omuzlarıma doluyor. Benim ailem gösteriş meraklısı bir klan değildir. Sarılmalar sadece merhabalarda ve vedalarda olur. Öpücükler nadirdir ve genellikle tenin hemen altında dururlar. Bugün şimdiye kadar kardeşimin elini tuttum, annemin kollarına yığıldım ve babama sokuldum. Ölüm böyle bir şey işte. Yakınlığı hem zorluyor hem de elinden alıyor.

Bakışlarım babamın blok harflerle karaladığı deftere takılıyor. Sayfalar dolusu madde işareti, kategoriler halinde gruplandırılmış ve önem derecesine göre sıralanmış. Will burada olsaydı, babamla sol beyin zekâsının bir şaheseri olan bu listenin güzelliği üzerine sohbet ederlerdi. Babamın okuma gözlüklerini bir kenara itip kâğıtları tarıyorum, kürek kemiklerimde bir dizi düğüm oluşuyor. Tek yapmak istediğim yatağıma dönüp dünü unutmakken, halledilmesi gereken bu kadar çok iş olması haksızlık gibi geliyor.

Sonra en altta dört ya da beş maddeden oluşan bir grup fark ettim.

"Tazminat mı?" Diyorum ve ses tonumda zehir var.

"Havayolları kurbanların ailelerine bir miktar para sağlıyor, Iris. Acımasızca görüldüğünü biliyorum ama ben sadece küçük kızımı düşünüyorum. Senin ihtiyaçlarını karşılayacağımdan emin olabilirsin."

Sanki Liberty Air kalitesiz uçaklarını ve beceriksiz pilotlarını biraz para saçarak düzeltebilirmiş gibi. *Kocanı mı öldürdük? Al, git kendine güzel bir şeyler.*

"Kanlı paralarının bir kuruşuna bile dokunmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim." "İyi, zaman dokunma. Bankaya yatır ve şeyi unut. Ben Hala senin için peşindeyim."

Kalemi elime alıyorum ve listeye kendi maddemi ekliyorum: *kurbanların ailelerinin hayır kurumlarını araştırmak*. Liberty Air'in parasından birileri faydalanabilir ama bu kesinlikle ben olmayacağım.

Bir sayfa ilkinden daha fazlası ve hızlı bir taramadan sonra bir sonrakine ve sonra bir sonrakine geçiyorum, en üstte okuduğum şeyde kısa bir süre duruyorum: MEDYA. Altında babam, tarih, saat, arayanın adı ve çıkış noktasıyla birlikte gelen aramaların uzun ve kapsamlı bir kaydını oluşturmuş. Tüm isimleri tanımıyorum ama birkaçı gözüme çarptı. *İnsanlar*

Dergi. The Today Show. Atlanta Journal-Constitution. Diane Sawyer. USA TODAY.

"Beni nasıl buldular? Numaramız kayıtlı değil."

Dave elinde yumurtalı ve pastırmalı sandviçle masanın başına yerleşir. "Bilmiyorum ama telefon çalıyor. Bir saat önce çektik. Ve son baktığımda ön tarafta park etmiş üç haber minibüsü vardı."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Will'le geçen yılbaşı gecesi çektiğiniz fotoğrafı biliyor musun? İnternetin her yerinde var."

Sanırım daha kötü bir resim seçebilirlerdi. Ben ve Will en güzel tatil kıyafetlerimizi giymişiz, o beni bir kolunun üzerine yatırırken yüzlerimiz aptalca sırtıyor. O kadar sevdim ki Facebook profil resmim yaptım, şimdi düşünüyorum da muhtemelen nereden bulmuşlar.

Annem önüme içinde küçük bir yemek dağı olan bir tabak koydu. "Al bakalım, Liefje. En azından birkaç lokma yemeye çalışın."

Çatalımı alıyorum, küçük bir dilim sosis kesiyorum ve annem mutfağa dönene kadar tabağımda gezdiriyorum.

Babam listenin bir sonraki sayfasına geçer. "Liberty Havayolları, Hartsfield'daki uluslararası terminalde bir Aile Yardım Merkezi kurmuştur. Bayanın adı -" gözlüklerini takıyor ve gazeteye bakıyor "-Ann Margaret Myers sizin irtibat noktanız."

Dave kocaman bir etrafında homurdanıyor. "Ne tür bir salak uçak kazası yakınları için havaalanında bir toplantı planlar?"

"Görünüşe göre Liberty Air'inkiler," diyor babam. "Bizi orada istiyorlar ki, aynen aktarıyorum, *rahatlık ve danışmanlık sağlayabilsinler, planları tartışabilsinler ve soruları yanıtlayabilsinler.*"

"Planlar mı?" Ben de öyle dedim. "Ne tür planlar?"

"Öncelikle, bu hafta sonu gibi yakın bir zamanda bir anma töreninden bahsediyorlar."

Babamın yumuşak tonu, tanıdık bir öfkenin aniden alevlenmesini engelleyemiyor. Liberty Air anma töreni, köpeğinizi ezdikten sonra size çiçek alan komşunuz gibi bir hakaret gibi geliyor. Halkın önünde yaptıkları pişmanlık gösterisini kabul etmeyeceğim ve hatalarını affedemeyeceğim.

"Yani şimdi kocamın ölümünden sorumlu olan insanlardan yardım mı kabul etmem gerekiyor? Bu çok saçma." Tabağıyı masanın ortasına itiyorum.

ve çırpılmış yumurta piramidi kenardan aşağı kayar.

"Öyle göründüğünü biliyorum ama sadece Liberty Air olmayacak. Kızıl Haç da orada olacak, tek işi kazayla ilgili bilgi toplamak olan insanlar da. Televizyon ya da gazetelerden ne bildiklerini duymak istiyorum."

"Belki de medyayı kızımından önce kimin uyardığını onlara sorabilirsin," diyor annem, tuzluk ve biberliği masanın ortasına çarparak. "Çünkü bu affedilemez bir hata ve o kişiye onlar hakkında ne düşündüğümü söylemek isterim."

"Bu hatayı kim yaptıysa işinden olacak, bunu göreceğim." Babam tatbikat eğitmeni sesini kullanıyor; güçlü, gür ve net. Dönüyor ve yüz ifadesi hiddetten endişeye dönüşüyor. "Tatlım, hoşuna gitsin ya da gitmesin, bir noktada Liberty Air ile bağlantı kurmak zorunda kalacağız. İstersen bir tampon olabilirim ya da geride durup senin halletmene izin verebilirim. Size kalmış. Her iki durumda da, en azından oraya gidip Bayan Myers'ın ne söyleyeceğini görmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Hayır, sanmıyorum. O görüntüleri gördüm; hıçkırığa hıçkırığa ağlayan aile üyeleri, çaresizliklerini tüm dünyanın görmesi için kaydetmeye hevesli bir kamera denizinde yollarını zorluyorlardı. Ve şimdi babam onların bir parçası olmamızı mı öneriyor?

Yine de aklımda o kadar çok soru var ki, en önemlisi *kocama ne yaptın?* Eğer bu Ann Margaret Myers'ın buna bir cevabı varsa, benim ağlamaklı, sümüklü yüzümü SunTrust Field'daki yüksek çözünürlüklü LED ekranlara yapıştırabilir, umurumda değil.

Masadan kalkıyorum ve giyinmek için üst kata çıkıyorum.

* * *

Will'in hayatının son gecesinde yemek pişirdi. Kutudan ya da dondurucudan çıkmış bir şey değil, tam gıdalı, ev yapımı bir yemek. Onunla tanıştığımda domates kesmeyi bile bilmeyen biri için akşam yemeği hazırlamak hiç de kolay bir iş değildi ve muhtemelen bütün gününü almıştı. Belki de içinde bir şey olacakları biliyordu, kozmik saatinin sıfıra vurmak üzere olduğuna dair uhrevi bir farkındalık vardı, ama o gece -yedinci yıldönümümüz -Beni ilk kez kendi elleriyle yaptığı gerçek yiyeceklerle şaşırttı.

Onu mutfakta yemek kitaplarımdan birinin üzerine eğilmiş buldum, havada muhteşem bir koku vardı. "Neler oluyor?"

Yüzünde gurur ve suçluluk karışımı bir ifade, kıvrımlarından sarkan bir dal kekikle döndü. "Yemek yapıyorum."

Bunu görebiliyorum. Bunu herkes görebilirdi. Sahip olduğumuz tüm tencere ve tavaları kullanmış, tezgahın her santimini yiyecek, malzeme ve mutfak aletleriyle kaplamıştı. Will un ve yağ içindeydi.

Gülümsedim. "Ne yapıyorsun?"

"Ayakta kaburga rosto, tereyağlı ve maydanozlu yeni patates ve pastırmaya sarılmış şu ince yeşil fasulye, adını unuttum."

"Haricots verts?"

Başını salladı. "Benim de tatlım var." Fırının yanındaki rafta soğumakta olan, beyaz ramekinler içindeki iki çikolatalı lav kekini işaret etti. Üzerlerine pudra şekeri bile serpmişti. Cevap vermeyince, "İstersen hâlâ çıkabiliriz. Sadece düşündüm ki-"

"Mükemmel," dedim, ciddiydim. Mutfağın harap olması ya da Buckhead'deki yeni suşi mekanında rezervasyonumuzu kaçırarak olmamız umurunda değildi. Will yemek yaptı, hem de benim için. Gülümsedim ve öpmek için eğildim. "*Sen mükemmelsin.*"

Ancak yemek öyle değildi. Rosto fazla pişmişti, patatesler lapa gibiydi ve kuru fasulye soğuktu ama daha önce hiçbir yemeğin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Her bir lokmayı yedim. Daha sonra pastaları üst kata çıkardık ve yatakta yedik, öpüştük, yalaştık, çikolata ve seksle kendimizden geçtik, yarın yokmuş gibi sevdik.

Ama yarın geldi.

"Bayan Griffith, eşinizin kaybından dolayı en derin taziyelerimi sunarak başlamak istiyorum."

Babam, Dave ve ben omuz omuza oturmuş, Liberty Havayolları'ndaki irtibat noktamız Ann Margaret Myers'in karşısında tek bir cephe oluşturmuştuk. Boynunda asılı olan etiket onu Bakım Uzmanı olarak tanımlıyor ve ben onu görür görmez nefret ediyorum. Kolalı pembe bluzundan ve boğazındaki çentiğe kadar iliklemiş olmasından nefret ediyorum. Uzun, Fransız uçlu tırnaklarından ve ellerini derisi beyaza dönecek kadar şiddetle birbirine kenetlemesinden nefret ediyorum. İnce dudaklarından, çamur birikintisi gözlerinden ve o kadar abartılı empati maskesinden nefret ediyorum ki, yüzünü yumruklamamak için ellerimin üzerine oturmak zorunda kalıyorum.

Babam iki kolunu da ahşap masanın üzerine dayıyor. "Aslında, Bayan Myers, Will'in uçakta olduğu karısına söylenmeden önce medyanın Will'in adını nasıl öğrendiğini açıklayarak başlamanı istiyoruz."

Ann Margaret'in omurgası dikleşti. "?"

Babam omzunu kaldırıyor ama bu hareket hiç de sıradan değil. "Bir havayolu şirketinin yakınlarını bilgilendirmek için yolcuların isimlerini medyaya vermekten daha iyi yöntemleri olduğunu düşünürsünüz ama ben ne bilirim ki? Sanırım siz Liberty Air'dekilerin işleri halletmek için farklı bir yöntemi var. Size söyleyebileceğim tek şey, politikanızın boktan bir politika olduğu."

"I..." Dudakları karaya vurmuş bir balık gibi kıpırdıyor ve bakışları babamla benim aramda gidip geliyor. "Bay Griffith'i haberlerden mi öğrendiniz?"

Üçümüz bir kez ve hep birlikte başımızı sallıyoruz.

"Aman Tanrım, hiç . Sizi temin ederim ki Bayan Griffith, Bay Stafford, bu kesinlikle Liberty Air'in politikası *değil*. Orada biri çok büyük bir hata yapmış ve çok ama çok üzgünüm."

Ne yaptığını biliyorum. Kendini hem havayolu şirketinden hem de onların hatasından uzaklaştırıyor ve ben bunu yemiyorum. Azıcık bile.

Ve kaşlarını çatmasına bakılırsa, babam da öyle. "Buna minnettarım, Bayan. Myers, ama eminim ki senden gelecek bir özrün

kesecek. açıklama istiyoruz ve bunu sorumlu kişiden duymak istiyoruz." Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor, buyurgan, otoriter ve yetkili. İyi bir gününde, babam hesaba katılması gereken biridir. Bugün ise başkomutan.

Ann Margaret açıkça sarsılmış durumda. "Kesinlikle anlıyorum. Burada işimiz biter bitmez, neyin yanlış gittiğini öğreneceğim ve ardından o kişi ile aileniz arasında yüz yüze bir görüşme ayarlayacağım. Bu üçünüz için de kabul edilebilir bir çözüm gibi geliyor mu?"

Babam başıyla onaylıyor ama ben kıpırdamıyorum. Bana sanki bize bir kemik atıyormuş gibi geliyor ama masanın üzerinden uçup ellerimi boynuna dolamadan bir şey söyleyemeyecek kadar yorgun, sarsılmış ve paramparça olmuş durumdayım.

Liberty Havayolları'nın bizi beklettiği oda, Hartsfield'in yepyeni uluslararası terminalindeki bir havayolu yönetici salonu. Pelüş ve ferah, koyu mücevher tonlarında dekore edilmiş, oturma alanları, bir bar ve yolcu salonuna bakan bir pencere duvarı var. Uçaklar camın diğer tarafında dev füzeler gibi ileri geri hareket ediyor ve öldürücü bir niyetle benimle alay ediyor.

"Basın seni bulamadı mı?" Ann Margaret söylüyor ve ben masaya dönüyorum.

Dave başını sallar. "Bütün sabah evi arayıp durdular ve sokakta kamp kurmuş birkaç minibüs var. Hatta bazı muhabirler kapının ziline basıp röportaj isteme cüretini bile gösterdiler."

İğrenerek başını sallıyor. "Medya kuruluşlarından ailelerimizin mahremiyetine saygı göstermelerini özellikle rica ettik ama gazetecilerin hepsi bizi dinlemiyor. Yapabileceğim tek şey, onlarla muhatap olmak zorunda kalmadan buradan çıkmanızı sağlamak. Medya ile irtibat kurması için bir aile dostunuzu görevlendirmenizi önerebilir miyim? Bu şekilde, hazır olana kadar onlarla konuşmak zorunda kalmazsınız."

Babam bir avuç sayfaya ulaşan listesine bir madde daha ekliyor.

Etrafımızda insanlar ağlıyor. Tıraşsız yanakları olan gümüş saçlı bir adam, deniz mavisi ve gümüş rengi sari giymiş Hintli bir kadın, nişan tektaşından daha büyük elmas küpeleri olan siyah bir genç. Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı yuvarlanır ve odadaki hava umutsuzlukla titreşir. Onları görünce

Keder, birinin esnemesini izlemek gibidir, kontrol edilemez ve bulaşıcıdır. Aniden ve hiçbir uyarı olmadan ben de ağlamaya başlıyorum.

Ann Margaret bana bir paket mendil uzattı.

"Bayan Myers," diyor babam, "belki bize kazayla ilgili kısa bir bilgi verebilirsiniz. Yeni bir bilgi var mı?"

"Lütfen. Bana Ann Margaret deyin ve tabii ki. Haberlerde duymuş olabileceğiniz gibi, uçuş veri kaydedicisi ve kokpit ses kaydedicisi olmak üzere her iki kara kutu da kurtarıldı ve analiz için Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'na gönderildi. Yine de sizi uyarmak istiyorum.

Nihai raporları muhtemelen aylar, hatta yıllar

sürecektir." İrkildim. Bir ay sonsuzluk gibi geliyor, ama yıllar?

"Bu arada..." Bir santim kalınlığında bir kâğıt paketini masanın üzerine itiyor ve parmağının ucuyla en üstte yazılı bir web sitesi adresine dokunuyor.

"Bu karanlık bir web sitesi, yani genel halk için tasarlanmamış. bağlantı yok ve sadece tam adresi bulabilecek. Liberty Havayolları, bilgi elde edilir edilmez yolcuların arkadaşlarına ve ailelerine açıklama yapmak ve güncellemeler sağlamak için kullanacaktır. Ayrıca afet yönetim ekibindeki her çalışan için irtibat isimleri, telefon numaraları ve e-posta adreslerinin bir listesini bulacaksınız. Onlar da benim gibi 7/24 ulaşılabilir durumdalar. Sizler benim ailemsiniz ve bu nedenle benim birinci önceliğimsiniz."

Başımı kaldırdım. "Biz senin aileniz de ne demek?"

Bana gülümsüyor, kaba bir şekilde değil. "Her yolcunun ailesine kendi Bakım Uzmanı verilir. Ben sizin ailenizim. Siz de benim ailemsiniz. Herhangi birinizin ihtiyacı olan herhangi bir şey varsa, tek yapmanız gereken bunu söylemek ve ben de bununla ilgileneceğim."

"Mükemmel. Bana kocamı geri vermekle başlayabilirsiniz."

Omuzları bir santim kadar ve başını eğerek empati maskesini yeniden takıyor. "Keşke bunu yapabilseydim Bayan Griffith. Gerçekten isterdim."

Bu kadından nefret ediyorum. Ondan öyle yoğun bir şekilde nefret ediyorum ki bir iki saniyeliğine kazadan dolayı onu suçluyorum. Güvenlik kontrolünü baştan savma yapan ya da sağa yanaşması gerekirken sola yanaşanın Ann Margaret olmadığını biliyorum ama onun *ben senin tarafındayım* tavrına da inanmıyorum. Eğer bu kadın iddia ettiği gibi gerçekten benim iyiliğimi düşünüyor olsaydı, bana gerçekten duymak istediğim şeyi söylerdi.

"Kocam o uçağa nasıl bindi?"

Ann Margaret'in konuyu değiştirdiğimi fark etmesi bir iki saniye sürdü ve sonra bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "zr dilerim, ne demek istediğinizi anlamadım."

"Demek istediğim, biri onu gerçekten gördü m? Çünkü evden geç çıkmıştı ve trafiğin yoğun olduğu saatlere denk gelmemiş olsa bile, ki büyük ihtimalle gelmiştir, güvenlikten geçip terminale gitmesi gerekecekti. Muhtemelen uçağa binen son kişi olacaktı, tabii zamanında gelebildiyse."

Sandalyesinde kayıyor ve sanki biraz yardım istiyormuş gibi babama bakıyor. Yardım alamayınca bakışları bana döndü. "Liberty Havayolları'nın kocanızın uçağa bindiğini nasıl bildiğini mi soruyorsunuz?"

"Evet. Ben de tam olarak bunu soruyorum."

"Tamam. O zaman neden bir dakika geri ekilmiyoruz? Tüm havayolu şirketlerinin prosedürleri vardır, dolayısıyla sizin önerdiğiniz gibi hatalar asla gerçekleşemez. Yolcuların biletleri güvenlik kontrol noktasında ve daha sonra uçağa binmeden hemen önce kapıda tekrar taranır. Teknoloji yalan söylemez. Bize yanlış pozitif olmadığını garanti eder."

Will'in alayını duyuyorum, sanki burada, tam yanımda oturuyormuş gibi net ve kesin bir şekilde. Eğer yle olsaydı, bu bayana teknolojinin tasarım gereği yalan söylediğini, çünkü insanlar tarafından yaratıldığını ve kontrol edildiğini sylerti. Böcekler var.

kmeler var. Yanlış pozitifler ve yanlış negatifler de var. Ann Margaret beni bu atı dövmekten vazgeçirmeye çalışabilir ama bana kalırsa bu at ölmekten çok uzak.

Öfke patlamam yerini kendini tatmin etmeye bırakıyor. Liberty Air medyayla iletişime geçmeden önce beni aramayı ihmal etmek kadar vahim bir hata yapabiliyorsa, yolcu listesindeki Will'in adının başka bir hata olmadığını kim söyleyebilir? Devasa, hayat değiştiren bir hata, ama yine de bir hata.

"Ya Jetway'in yarısında geri dönüp dışarı çıktıysa? Kapı görevlisi başka birinin biletini tararken yanından geçip gitmiş olabilir. Belki de fark etmemiştir bile."

"Bu mümkün, sanırım..." Ann Margaret gözlerini kaçırıyor ve şüphesini gizleme zahmetine girmiyor. En bariz soruyu da sormuyor - bir insan neden geri dönüp gider ki? Eğer sorsaydı, ona yanlış yöne giden yanlış bir uçuş olduğunu sylertdim. "Belki biriyle konuşmak istersiniz?"

Şimdi konuşmaya başladık. Patronunu ya da daha iyisi Hartsfield'ın güvenlik şefini kastettiğini düşünerek başımı sallamaya başladım bile.

"Dini mi yoksa seküler mi? Elimizde Kızıl Haç yas danışmanlarının yanı sıra her büyük dinden din adamları da var. Hangisini tercih edersiniz?"

Sinir göğsümde kabarıyor ve beni sandalyemde öne doğru itiyor. "Bir psikologla konuşmama gerek yok. Ben bir psikoloğum. İhtiyacım olan şey, birinin bana kocamın nerede olduğunu söylemesi."

Ann Margaret sessizliğe gömülür. Alt dudağını çiğniyor ve yakın masalarda oturan ve teselli bulamayanları teselli eden meslektaşlarına bakıyor, sanki *Şimdi ne olacak? Bunu bize Bakım Uzmanlığı eğitiminde öğretilirdiler*. Onu şaşkına çevirdim.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor babam, her zamanki planlamacılığıyla. "Bundan sonra ne yapacağız?"

Ann Margaret senaryoya geri dönüleceği için rahatlamış görünüyor. "Bu hafta sonu şehirde bir anma töreni olacak. Liberty Havayolları hala lojistik üzerinde çalışıyor ama yeri ve zamanı öğrenir öğrenmez size . İsterseniz sizi evinizden alabilir ve törene eşlik edebilirim. Elbette bu size kalmış, ancak orada medya olacak ve ben onları nasıl atlatacağımı biliyorum. Ve eğer ilgilenirseniz, kaza yerine bir ziyaret planlamanıza yardımcı olabilirim."

Son iki kelimeyi söylerken boğazım düğümleniyor. *Kaza yeri*. Televizyondaki görüntüleri görmeye zor dayanıyorum. Enkazın arasında yürüme, 179 ruhun çarptığı toprağın üzerinde durma fikri, karnıma inen şiddetli bir yumruk gibi geliyor.

"Acelesi yok," diyor Ann Margaret, sessizliği doldurarak. "Hazır olduğunuzda ve hazırsanız." Ben hâlâ yanıt vermeyince, gündemdeki bir sonraki madde için kâğıtlarına bakıyor. "Oh, evet. Liberty Havayolları, kişisel eşyaların hak sahibi aile üyelerine iade edilmesi sürecini yönetmek için üçüncü taraf bir tedarikçi ile çalışıyor. Formu paketinizin yirmi üçüncü sayfasında bulacaksınız. Burada ne kadar çok ayrıntı verebilirseniz o kadar iyi olur. Resimler, yazıt metinleri, ayırt edici özellikler. Bunun gibi şeyler."

Will takıları pek sevmez ama bir alyans ve bir saat takıyor. İkisi de baş harflerimizi kazıdığım hediyelerdi ve ikisi de geri istediğim şeylerdi.

"Yine onun o uçakta olduğunu varsayıyorsunuz."

İnkârım, biliyorum, ders kitabı gibi. İnanmıyorum, bu yüzden doğru olamaz. Will Missouri topraklarında gömülü değil. Orlando'da, konferans katılımcılarının gözlerini tahmine dayalı analitik konusundaki açılış konuşmasıyla kamaştırıyor ve otelin barında sıcaktan yakınıyor. Ya da belki de çoktan evindedir, bunca zamandır gittiği yerden yorgun argın dönmüştür ve akşam yemeğinde ne olduğunu merak ediyordur. Kendimi kapıdan içeri girdiğimde onu orada bulurken hayal ediyorum ve göğsümde bir sevinç balonu yükseliyor.

"Bayan Griffith, bunun ne kadar zor olduğunun farkındayım ama-"

"mi? Gerçekten mi? Çünkü uçaktaki senin kocan mıydı? Bir mısır tarlasında paramparça olan anneniz, babanız, kızınız ya da oğlunuz muydu? Hayır mı? O zaman bilmiyorsunuz ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlayamazsınız. Bu odadaki herkes için."

Ann Margaret masaya doğru eğildi ve kaşları çatıldı. "Hayır, Uçuş 23'te ailemden birini kaybetmedim ama yine de bugün burada bulunan herkes gibi sizin için de derin bir üzüntü ve şefkat hissediyorum. Endişenizi ve sıkıntınızı paylaşıyorum ve sizin tarafınızdayım. Benden ne yapmamı istediğinizi söyleyin, yapayım."

"*Kocamı bana geri verin!*" Çığlık atıyorum.

Etrafımızdaki masalar hareketsiz kalıyor ve kafalar bana doğru dönüyor. *Dayanışma*, diyor ağlamaklı yüzleri. Onlar da sevdiklerini geri istiyorlar. Eğer yeterince yakın otursaydık, yumruklarımızı tokuşturabilirdik. Boktan, berbat bir toplum ama en azından içinde olan tek kişi ben değilim.

Dave bir avucunu sağ kürek kemiğime bastırıyor, kardeşçe bir destek gösterisi. Çöküşün eşiğinde olduğumu biliyor ve ben de onun en yeni, en acil amacının beni buradan çıkarmak olduğunu biliyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Kocanızın doktorunun ve dişçisinin adını ve vererseniz çok yardımcı oluruz. Toplanan tüm bilgilerin gizli olduğundan ve sadece adli tıp personeli tarafından tıbbi tetkikçinin rehberliğinde yönetileceğinden emin olabilirsiniz. Sormak zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama DNA örneğine de ihtiyacımız olacak."

Babam elime uzanıyor. "Başka bir şey var mı?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Ann Margaret bir zarf çıkarır ve masaya doğru iter. "Bu, kazayla ilgili masrafları karşılamak üzere Liberty Havayolları'ndan gelen ilk taksit. Çok zor bir dönemden geçtiğinizi biliyorum ve bu fonlar sizin ve ailenizin üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletmeyi amaçlıyor."

Zarfı elime alıp içindeki basılı kâğıda bakıyorum. Görünüşe göre, ölümün bir bedeli var ve Liberty Air'e inanacak olursam, bu bedel 54,378 dolar.

"Daha fazlası da gelecek," diyor Ann Margaret.

Kapıdan içeri girdiğimden beri yüzeyin altında kaynayan öfke, kızgın bir öfkeye dönüşüyor. Alevler organlarımı yalıyor ve damarlarıma lav püskürtüyor, beni içten dışa yakıyor. Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor ve sandalyemde dimdik oturuyorum. "Sana bir şey sormama izin ver Margaret Ann."

"Ben Ann..." Kendini tutuyor ve sempatik bir gülümseme yayıyor.

"Elbette. Ne istersen."

"Kimin için çalışıyorsun?"

Bir duraklama. *Neden bahsediyorsun* der gibi kaşlarını çattı. "Bayan Griffith, size zaten söyledim. Sizin için çalışıyorum."

"Hayır. Yani maaş çeklerinizin üstünde kimin adı yazıyor?"

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, burnundan bir nefes çekiyor ve tekrar deniyor. "Liberty Havayolları."

Çeki ikiye böldüm, çantama uzandım ve ayağa kalktım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

* * *

Ann Margaret en azından bir konuda sözünde durdu. Aile Yardım Merkezi'nin kapısından içeri girdiğimizde, bir avuç üniformalı Liberty Air ajanı bizi terminalden geçirip yan kapıdan dışarı çıkarıyor. Arabaya giderken bizi gören gazeteciler varsa da onları görmüyoruz. Ajanlar canlı kalkan görevi görüyor.

Bizi babamın Cherokee'sine doldurup kapıları çarpıyorlar ve babam motoru çalıştırır çalıştırmaz geri çekiliyorlar. Vitesi geri vitese takıyor ama ayağını frenlerden çekmiyor. Benim gibi babam da hâlâ şokta, son bir saat içinde öğrendiğimiz her şeyi sindirmeye çalışıyor. Orada ne kadar oturduğumuzu, motorun altımızda uğuldadığını, pencereden park yerinin beton bariyerlerine sessizce baktığımızı unutuyorum ve babamın sıcak avucunu dizimde ve Dave'in omzunda hissedene kadar tüm bu zaman boyunca ağladığımı fark etmiyorum.

Bütün gece rüyamda Will olduğumu görüyorum. Bir eyaletin üzerinde bulutların üzerindeyim, koridor koltuğunda güvenli bir şekilde bağlamışım, aniden gökyüzünden aşağı düşüyorum. Uçak yalpalıyor ve yuvarlanıyor ve motorların çığlıkları benimki kadar sağır edici, altımdaki, üstümdeki ve her diğer yolcularınki kadar dehşet verici. Tam bir burun dalışına , geri döndürülemez bir hızla yere çakılıyoruz. Tam bir alev topuna dönüştüğümüzde uyanıyorum, Will'in dehşeti ağzımda dağılıyor. Neler olduğunu biliyor muydu? Çığlık attı, ağladı ve dua etti mi? Son anlarında beni düşündü mü?

Sorular beni rahat bırakmıyor. Saldırıya geçmiş bir ordu gibi zihnimde dolaşıyor, beynime hücum ediyor ve beni yatağında dikleştiriyorlar. Kocam neden bana bir yere gideceğini söyleyip başka bir uçağa binsin? Neden sahte kanıt olarak sahte bir broşürle sahte bir konferans düzenlesin? Daha önce kaç kez yere gitmedi? Bu sonuncusu kalbimi tekmeliyor, yuvarlak bir deliğe kare bir çivi sokmaya çalışmak gibi bariz bir cevap. Will hile yapmaz. *Aldatmaz.*

O zaman ne? Neden yalan söylüyorsun?

Yatakta dönüp duruyorum, sabahın ilk ışıklarında el yordamıyla onun boş yastığını arıyorum. Serin pamuğu yüzüme bastırıp kocamın kokusunu içime çekiyorum ve anılar jilet gibi keskin parıltılarla canlanıyor. Will'in dizüstü bilgisayar ekranının alttan aydınlatığı kare çenesi. Bir şey düşünürken bilinçsizce yaptığı bir alışkanlıkla, elini saçına götürürken saçının bir tarafının hep dağınık olması. Odaya her girdiğimde yüzünde beliren o gülümseme, benden başka kimsenin yüzünde belirmeyen o gülümseme. Her şeyden öte, bütün olmanın ve onun olmanın, biz olmanın nasıl bir his olduğunu hissetmek.

Kocama ihtiyacım var. Uykuyla ısınmış bedenine, termal dokunuşuna ve kulağıma fısıldayan, bana en sevdiği kişi olduğunu söyleyen sesine ihtiyacım var. Gözlerimi kapatıyorum ve orada, yatakta yatıyor, çıplak göğüslü ve

Bir parmağım davet için eğrildi ve boş bir ağırlık göğsümü doldurdu. Will öldü. O öldü ve şimdi ben de ölüyüm.

Taze yara, yakıcı bir acıyla yeniden açılıyor ve ben bu yatakta - bizim yatağımızda - bir saniye daha kalamıyorum. Yorganı tekmeleyip Will'in bornozunu giyiyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Oturma odasında duvar düğmesini çeviriyorum ve gözlerim ani ışığa alışırken duraklıyorum. Alistıklarında, Will'le hayatımızın, o havaalanına gitmeden önceki anının dondurulmuş bir resmine bakıyor gibi oluyorum. Sayfaları yıpranmış ve köşeleri kıvrılmış bilimkurgu ciltsiz kitabı, en sevdiği sandalyenin yanındaki yan sehpa, her zaman toplaması için başının etini yediğim selofan şeker ambalajlarından oluşan küçük bir dağın yanında duruyor. Bir yandan gülümsüyorum, bir yandan da gözyaşlarımın biriktiğini hissediyorum ama göz kırparak onları uzaklaştırıyorum çünkü küçük bir kelime anılarımı bir pala gibi kesip geçiyor.

Neden?

Duvardan uzaklaşıp kitap raflarına doğru ilerliyorum.

Geçen yıl eve taşındığımızda Will bir ev ofisi fikrini reddetti. O zaman "Bir teknisyenin masaya ihtiyacı yoktur," demişti, "sadece çok çekirdekli işlemciye sahip bir dizüstü bilgisayar ve tünecek bir yer. Ama eğer istiyorsan, durma." Ben istemedim. Will'in tünediği her yere tünemeyi seviyordum; mutfak tezgahına, kanepeye, arka güvertedeki gölgeli bir noktaya. Oturma odasındaki masa, postaları sıralamak, kalemleri ve ataçları saklamak ve en sevdiğimiz çerçeveli fotoğrafları sergilemek için bir yer haline geldi - daha mutlu zamanların enstantaneleri. Masaya sırtımı dönüyorum, böylece göremiyorum.

Ama kaçınılmaz olarak, ev sahibi olmak bir evrak izini de beraberinde getirir ve Will bizimkileri oturma odasındaki gömme dolaplarda sakladı. Yere diz çöküp kapıları açtım ve Container Store kataloğuna layık bir sergiye hayran kaldım. Birbiriyle uyumlu üç halkalı klasörlerden oluşan rengârenk sıralar, içerikleri eşleşen basılı etiketlerle işaretlenmiş. Her şey yıllara göre sıralanmış ve gruplandırılmış. Ciltleri çıkarıp öncelik sırasına göre parkelerin üzerine yerleştiriyorum. Başka bir yalan bulmak için en olası yer neresi olabilir?

Dolabın en solunda üç mektup tepsisi duruyor ve içindekilere göz gezdiriyorum. İşle ilgili broşürler, sararmış *Atlanta Business Chronicle*'in AppSec ile ilgili baş sayfa haberi, bu yaz yapılacak Rolling Stones konseri için biletler. En üstte, Will'in el yazısıyla yazılmış bir Post-it ile etiketlenmiş, birbirine tutturulmuş düzgün bir ödenmemiş fatura yığını duruyor: *Bir an önce yapmak için*. Kalbim hızlanıyor, aynı anda çok fazla kan pompalıyor ve başlıyorum

Odadaki soğuğa rağmen terlemek. Will ölmedi. Geri dönüyor. Kanıt tam burada, belirgin karalamasında. Ölü bir insan konserlere gidemez ya da yapılacaklar listesi hazırlayamaz ama benim titiz kocam hiçbir işi yarım bırakmaz.

Kâğıtların arasında bağdaş kurup oturuyor, klasörleri tek tek inceliyorum. Banka hesap özetleri. Kredi kartları. Krediler, sözleşmeler ve vergi . Aradığım şey... Ne aradığımı bilmiyorum. Çok iyi tanıdığımı sandığım kocamın neden birdenbire yalan söyleyen bir adama dönüştüğüne dair bir ipucu.

Bir buçuk saat sonra bir tanesine rastladım. Vasiyetinin yeni bir kopyası, daha önce hiç görmediğim bir versiyonu, sadece bir ay önce güncellenmiş ve bu keşif karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. Bana söylemeden vasiyetini mi değiştirmiş? Çok fazla mal varlığımız yok. Ağır ipotekli bir ev, birkaç araba kredisi ve başka pek bir şey yok. Will'in yaşayan aile üyesi yok ve çocuğumuz da yok. Henüz yok. Muhtemelen. Belki bebek dışında, durumumuz oldukça basit. Nedenini bulmak için sayfaları çeviriyorum.

Yedinci sayfada buldum: Will'in bu yılın başlarında satın aldığı iki yeni hayat sigortası poliçesi. Halihazırda sahip olduğu poliçeyle birlikte toplam ödeme -emin olmak için iki kez bakmam gerekiyor- iki buçuk milyon dolar mı? Kağıtları kalçalarımın üzerine bırakıyorum, tüm sıfırlar başımı döndürüyor. Miktar çok şaşırtıcı ve onun kazancıyla tamamen orantısız. orta seviye maaş. Onun bu hazırlığına sevinmem gerektiğini biliyorum ama takılan yeni sorulara engel olamıyorum. Neden iki yeni poliçe? Neden bu kadar çok?

"Sormaya cesaret edebilir miyim?" Kafamı kaldırdığımda Dave'in kapıda durduğunu görüyorum. Kocasının Harvard tişörtünü ve pijama pantolonunu giymiş, kumaşı yataktan buruşmuş ve çenesini çatlatacak kadar sert esniyor. Şu anda saat ancak yedi ve Dave hiçbir zaman sabah insanı olmamıştır.

"İpucu arıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Uzun kollarını tavana doğru uzatıp büküyor, omurgasından çıkan gürültülü bir sıkışma bana balonlu ambalajı düşündürüyor. "Ama istediğim, Seattle'da başka bir yaşama dair kanıt bulup bulmadığınızı sorabilir miyim?"

"Aslında tam tersi. Olağandışı ödemeler yok, tanımadığım isimler yok. Organizasyon söz konusu olduğunda, benim

kocası tamamen anal." Vasiyetnameyi elime alıp yedinci sayfaya baktım.

"Hayat sigortası poliçeniz var mı?"

"Evet."

"Ne kadara?"

Bir elini koyu renk saçlarına sürterek tutam tutam havalanmalarını sağlıyor. "Hatırlamıyorum. Bir milyonun biraz altında."

"Peki ya James?"

"Sanırım aynı civarda bir yerde. Neden?"

"İki buçuk milyon dolar." Kağıdı havada salladım. "*Milyon*, Dave. Bu olağanüstü yüksek görünmüyor mu?"

Omuz silkiyor. "Sanırım hak sahibi sizsiniz?"

"Elbette," diyorum, başka bir soru bilincime doğru dirsek atarken bile. Seattle'da kim varsa onun yararına başkalarını satın almadığını kim söyleyebilir?

"O halde, hem evet hem hayır. Hatırladığım kadarıyla, hesaplama yıllık maaşınızın on katı gibi bir şeydi, yani evet, Will'in kendini sigortaladığı miktar çok yüksek. Ama seni seviyordu. Muhtemelen sadece iyi geçindiğinden emin olmak istemiştir."

Dave'in sözleri yavaş yavaş bir keder sızıntısı başlatıyor ama ben onu bütünüyle yutuyorum. Evet, kocam beni seviyordu ama yalan da söylüyordu. "Poliçelerden ikisi üç ay önce satın alındı."

"Bu ya inanılmaz bir tesadüf ya da inanılmaz derecede ürkütücü. Karar veremiyorum."

"Ürkütücü olmaya gidiyorum."

Bir sandalyeye çöktü ve yüzünü fırçaladı. "Tamam, bunu iyice düşünelim. Hayat sigortası bedavaya yapılmaz ve bu kadar büyük bir meblağ ona ayda yüz dolar ya da daha fazlasına mal ."

İçlerinden birinde bu yılın banka hesap özetlerinin bulunduğu klasör yığınının gösteriyorum. "Ortak hesabımızdan ödeme yapmamış. Her bir hesap özetini tek tek inceledim ve şok edici miktarda Starbucks harcaması dışında bir şey bulamadım."

"Başka bir banka hesabı olabilir mi?"

"Bu mümkün, sanırım. Ama burada değilse, onu nasıl bulacağım?"

"Onun bilgisayarını. E-postalar, yer imleri, geçmiş dosyaları. Bunun gibi şeyler."

"Will dizüstü bilgisayarını olmadan hiçbir yere gitmez. Telefonu ve iPad'i de öyle." "E-postasına giriş yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Asla olmaz. Will bizim gibi, hâlâ çocukluk köpeğinin adını şifre olarak kullanan insanlar gibi değilO, kırılması imkânsız olan bilgisayarda oluşturulmuş giriş bilgilerini ve her şey için farklı bir şifre kullanıyor."

"Facebook için bile mi?"

"Özellikle de Facebook için. Sosyal medya hesaplarının ne sıklıkla hacklendiğini biliyor musunuz? Her zaman. Bir de bakmışsınız ki Twitter'daki 1500 takipçinizin hepsi sizden sahte Ray-Ban'lerle ilgili DM'ler alıyor."

Will çok gurur duyardı. Bunlar onun sözleri, ona *rocky321*'in her şey için şifrem olduğunu söylediğimde bana vaaz ettiği sözler. Şimdi dilimden düşmüyorlar.

Etrafımdaki dağınık kâğıt ve klasör yığınlarına bakarak iç geçiriyorum. Bunların içinde başka cevap yok, o kadar kesin. Dizlerimin üzerinde öne doğru kayarak her şeyi dolaba geri itmeye başlıyorum.

"Kocamın sırlarını bulmak isteseydim bakacağım bir sonraki yer neresi olurdu biliyor musunuz? Ve bunu eşcinsel erkekler hakkında duyduğunuz tüm klişeleri doğrulama riskini göze alarak söylüyorum."

Omzumun üzerinden kardeşime bakarak başka bir dosyaya uzanıyorum ve kelimeleri hep birlikte söylüyoruz.

"Onun dolabı."

* * *

Will'in dolabı, her bir eşyanın renklerine göre düzenlendiği ve kategorilerine göre gruplandırıldığı temiz ve düzenli bir dünyadır. Ütülenmiş, kolalanmış ve düğmeleri iliklenmiş iş gömlekleri. Ekmek dilimleyecek kadar keskin pilileri olan bir sıra pantolon. Kotlar, tişörtler ve pololar, her askı birbiriyle uyumlu ve mükemmel aralıklarla yerleştirilmiş. En üstteki çekmecenin kolunu çekiyorum ve çekmece açılıp, sıkı Tootsie Rolls'lara sarılmış ve eşit sıralar halinde istiflenmiş boxer'ları ortaya çıkıyor.

Burası Will'in alanı ve baktığım her yerde o var. Bir an burada duruyorum, onu şarap gibi içime çekiyorum, midemde titreyen bir ağrı hissediyorum. Düzenlilikte, yumuşak kumaşları ve zengin mücevher tonlarını tercih etmesinde, baharatlı sabun ve nane kokusunda onu hissediyorum. Sanki arkamı döndüğümde, aynı anda hem genç hem de yaşlı gösteren o gülümsemesiyle karşımda olacaktı. İlk kez yağmurlu bir havada bana nişan almıştı.

Kroger , o kadar hoşuma gitti ki, arabasını tamponuma çarpmış olmasına rağmen bir fincan kahve içmeyi kabul ettim.

Birkaç gün sonra, ilk resmi buluşmamızın ardından beni kapıya kadar geçirirken, "Sadece numaramı isteyebilirdin, biliyorsun," diye takıldım ona. "Çamurluklarımızın bu kadar dayak yemesine gerek yoktu."

"Dikkatini başka nasıl çekebilirdim ki? Arabayla uzaklaşıyordun." Güldüm.

"Zavallı, masum çamurluklar."

"Değerli bir fedakârlık." O zaman beni öptü ve haklı olduğunu anladım.

"İyi misin?" Dave şimdi söylüyor, sesi nazik.

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Endişeli bir bakışla yüzümü inceliyor. "Yardım etmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum ama istiyorum" İkna olmuş görünmüyor, ben de ekliyorum:

"Bihtiyacım var." "Tamam o zaman." Başlangıca doğru, Will'in kazaklar dolaplarda mükemmel yığınlar halinde istiflenmiş. "Ben bu uçtan başlayacağım, sen de diğer uçtan. Ortada buluşuruz."

Çoğunlukla sessiz çalışırız. Her pantolonun, şortun ve kotun her cebini kontrol ediyoruz. Dave her kazağı silkeliyor, ben de her çekmeceyi . Her bir ayakkabının içine bakıyor, her bir çoraba uzanıyoruz. Bir saatlik bir çalışma ve sonunda tiftikten başka bir şey bulamıyoruz.

"Kocanızın titiz olduğunu biliyorum ama bu delilik. En azından biraz çöp bulmalıydık. Eski , makbuzlar, biraz bozuk para. Ceplerini boşalttığı bir yer var mı?"

"Çamaşır odasında yedek bir bozuk para kavanozu bulunduruyoruz, ama diğer şeylere gelince..." İki omzumu da kulak memelerimi fırçalayacak kadar yukarı kaldırıyorum.

Kardeşim ve ben, Will'in giysi ve ayakkabılarından oluşan dağınık yığınlarla çevrili dolabın zemininde bağdaş kurmuş oturuyoruz. Dolabın içinden sanki bir kasırga geçmiş, giysileri askılardan ve kutulardan çıkarıp her şeyi yere dökmüş gibi görünüyor. Will'in kazaklarından birini, geçen yıl doğum gününde ona aldığım bebek poposu yumuşaklığındaki kaşmiri elime alıyorum ve burnuma götürüp tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

O anda Will'i o kadar güçlü hissediyorum ki boğazımdaki nefes kesiliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. *Hey, tatlım*, diyor kafamın içinde, sanki duruyormuş gibi net bir şekilde. *Ne yapıyorsun?*

Görüntüyü silkeleyip kumaşı kucağıma bırakıyorum. "Şimdi ne olacak?"

Dave düşünmek için duraklar.

"Arabası mı?" "Havaalanında."

Başını salladı. "Babam ve ben onu nasıl geri alacağımızı bulacağız. Bu arada, sosyal medya ne olacak? Facebook sayfasını en son ne zaman kontrol ettin?"

Dave'in sorusu beni şaşırttı. Will ve ben bir evi, bir hayatı, bir geçmişi paylaşıyoruz. İlişkimiz her zaman güven ve dürüstlük üzerine kurulmuştur. O bana hareket alanı tanır, ben de ona uzun bir tasma veririm.

"Asla ve bana öyle bakmayı kes. Burnunu sokmak bizim yaptığımız bir şey değil, asla. İkimizin de kıskanması ya da şüphelenmesi için hiçbir zaman bir neden olmadı."

Dave nefes alıyor ama ikimizin de aklından geçen kelimeleri söylemiyor.

Şimdiye kadar.

James'in sesi köşeden geliyor. "Hey, Dave?" "Dolapta," diye sesleniyor Dave.

James'in kahkahası onu, tepeden tırnağa lululemon giymiş ve elinde beyaz bir hediye çantası tutarken görüldüğü dolap kapısına götürür. Sarı saçları yağmur ve terden alnına yapışmış, nefesi hızlı ve sert nefesler halinde geliyor. "Şu anda yapabileceğim o kadar çok şaka var ki."

Dave gözlerini deviriyor. "Koşun seni alışveriş merkezine mi götürdü?"

James elinde yeni hatırlamış gibi çantaya bakar. "Ah, doğru ya. Iris için sanırım. Ön kapı kolunda asılı buldum. Üzerinde not yok."

Çantayı alıyorum ve yepyeni bir iPhone 6 çıkarıyorum, kullanabileceğimden çok daha fazla gigabayta sahip büyük olanlardan biri, hala kapalı kutusunda.

"Neden biri size iPhone versin ki?" James öyle diyor.

"Çünkü benim için üzülüyor ve benimkini kırdığımı biliyor." Kutuyu çantaya geri koyuyorum ve her şeyi geri veriyorum.

"Senin için ayarlamamı ister misin?" Dave diyor ki.

"Hayır, onu mağazaya geri götürmeni, para iadesi almanı ve sonra kendi paramla bana başka bir tane almanı istiyorum."

"Bu kişiye bir çek yazsak daha verimli olmaz mı?"

Her zamanki gibi kardeşim haklı. Yeni bir telefona ihtiyacım var ama parasını benden başkası öderse lanetlenirim. "Tamam ama yüklemek için benim dizüstü bilgisayarına ihtiyacın olacak. Sanırım mutfak çekmecesinde bir yerde. Ve hazır elin değmişken,

"Şu şeyin fiyatına bakar ?" Claire'in adresini bulmak için okul sistemine girmem gerekecek, sonra ona postayla bir çek bırakabilirim.

"Elbette."

James omzunu kapının pervazına yaslayarak dolabın içinde yaptığımız darmadağınıklığa baktı. Sıra sıra dizilmiş askılar, yerdeki kazak ve gömlek yığınları, çekmecelerden dışarı sarkan giysiler Target'taki yarı indirimli kutular gibi. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Burnumuzu ," diyor Dave.

"Ve?"

"Hiçbir şey yok. Benzin fişi bile yok."

Dave'in ses tonu da ifadesi gibi anlam yüklü. İki adam arasında geçen sessiz konuşmada karnımda sert bir düğüm oluşuyor. *Ne tür bir insan arkasında hiçbir şey bırakmaz, bir sakız paketi ya da unutulmuş bir kuruş bile? Karısının peşinde olduğunu bilmesini istemeyen biri.* Söyledikleri o kadar açık ki, yüksek sesle de söylemiş olabilirler.

"Aldatmıyordu," diyorum, sesim de hissettiklerim kadar inatçı. İçten içe bildiğiniz bazı şeyler vardır, hayatınız ve son kuruşunuz üzerine bahse girebileceğiniz şeyler. Bu da onlardan biri. "Aldatmıyordu."

Dave etrafındaki giysi ve ayakkabı yığınlarını işaret eder. "Tatlım, hiç kimse bu kadar uyanık olamaz. Burada bir şeyler dönüyor olmalı."

"Elbette burada bir şeyler dönüyor. Will yanlış uçağa bindi, yanlış yöne uçu. Ama başka bir kadın yüzünden değil. Başka bir şey yüzünden."

James bir fikir beyan etmek için ağzını açıyor ve Dave ona sert bir bakış atıyor. Koridorun karşısındaki misafir odasının kapalı kapısının ardına geçer geçmez, konuları tartışmaya ve teoriler üretmeye başlayacaklarını biliyorum ve sanırım buna alışmalıyım. Will'in Seattle'ın bir banliyösünde başka bir kadınla -kız arkadaşı, karısı, çocuklarının annesi- birlikte olduğunu düşünen ilk kişiler ailem olmayacak.

Bir öfke bıçağı nefesimi çalıyor. Will bunu bana nasıl yapabildi? Bu savaşta beni nasıl tek başıma, silahsız ve bilgisiz bırakabilir? Onu savunmak istiyorum, *bizi* savunmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Beni terk etti.

bana sorulardan başka bir şey vermiyor. Herkesin yanıldığını nasıl kanıtlayacağım?

Dave avucunu dizime bastırıyor. "Aramaya devam edeceğiz, tamam mı? Gerekirse bir uçağa atlayıp Seattle'a gideriz. Ona başka bir şey buluruz."

Başımı sallıyorum, kalbim ikiz kardeşime olan sevgimle çarpıyor. Teklifi kocama olan sarsılmaz inancından değil, esasen bana olan inancından kaynaklanıyor. Başka bir açıklama aramaya istekli olmasının tek nedeni benim bir açıklama olduğu konusunda bu kadar kararlı olmam.

"Gezegende en sevdiğim ikinci kişisin," diyorum gözyaşlarına boğulmadan hemen önce, çünkü bu artık doğru değil. Will burada olmadan Dave birinci sıraya yükseldi.

Pazar günü, Atlanta'nın meşhur olduğu o mükemmel bahar günlerinden biri olan parlak ve güzel bir şekilde çiçek açıyor. Mavi gökyüzü. Ilık güneş ışığı. Çimen ve hanımeli kokuları taşıyan keskin bir esinti. Will ve benim Piedmont Park'ta tembellik ederek ya da Atlanta BeltLine'ı keşfederek geçirmeyi sevdiğimiz türden bir gün. Cenaze için fazla parlak ve güneşli bir gün.

Liberty Havayolları anma töreni için Atlanta Botanik Bahçeleri'ni tuttu ve koyu renk kıyafetler ve koyu renk gözlüklerle parkın içinden geçerken, bu seçimin oldukça zekice olduğunu isteksizce kabul ediyorum. Kıvrımlı köprüleri, yansıtma havuzları ve her yerdeki rengârenk Chihuly heykelleriyle park oldukça muhteşem. Daha da iyisi, kapıdan gazetecilerin geçmesine izin verilmiyor ve gezegende yapraklı örtüden bize ulaşabilecek bir zoom lensi yok. Ann Margaret'i çalışan toplantısında, bu öneri karşısında heyecanla başını sallarken hayal ediyorum. Laleler açmışken kim mahrum kalabilir ki?

Annem kolunu benimkine doluyor, şakağını omzuma bastırıyor.

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim."

Neyse ki yalan değil. Bahçenin otoparkına girer girmez içimdeki her şey tamamen uyuştu, sanki biri beni Novocain ile vurmuş gibiydi. Vücudum hayatta kalma moduna geçti sanırım ve bu erteleme için minnettarım. Babam banyoda Will'in yanından topladığı eşyaları - diş fırçası, unutulmuş bir tırnak makası, birkaç saç teli - vakur yüzlü Liberty Air temsilcisine teslim ettikten sonra, dün bütün günümü ikisini de yaparak geçirdiğim hıçkırarak ağlamak ya da kusmaktan çok daha iyi olduğu . Kapanış - genetiğin Liberty Air ailelerine sağlaması gereken şey bu. Ama ben kapanış istemiyorum. Kapanışın canı cehenneme. Birinin bana Missouri'deki o mısır tarlasında kocama ait tek bir parça, ufacık bir zerre bile bulamadıklarını söylemesini istiyorum.

Üniformalı park çalışanları bizi tuğlalı patika yollardan, Atlanta şehir merkezinin silüetinin fon oluşturduğu geniş bir çimenlik alan olan Gül Bahçesi'ne götürüyor. Orta sıraya diziliyoruz ve yastıklı katlanır sandalyelere oturuyoruz,

Bakışlarım Aile Yardım Merkezi'nden tanıdık birkaç yüzü seçiyordu. Başka bir sarı giymiş Hintli kadın, bu sefer beyaz. Çıtçıtırları olmayan siyah genç, yüzü kontrolsüz gözyaşlarıyla çizgili. Güneş ıslak yüzlerinden bir fener gibi yansıyor ve güneş gözlüklerim için sevinmeme neden oluyor. Özellikle de kenardan izleyen Ann Margaret'i fark ettiğimde. Onun bariz özlem dolu bakışı beni Forrest Gölü'nün koridorlarına, popüler kalabalığın bir parçası olmak için çırpınan sivilceli yüzlü kızlara geri götürüyor. Biz "onun" ailesiyiz ve onu dışlıyoruz. Ona en iyi kötü kız soğuk omzumu veriyorum ve arkamı dönüyorum.

Tören, sevimsiz şarkılar ve daha önce hiç tanışmadığım ve muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim insanlardan oluşan uzun bir konuşmacı alayıyla dolu bir buçuk saatlik çileden çıkarıcı, dayanılmaz bir işkenceydi. Başsağlığı dileklerini, *sevginiz çaresizliğinizden ve üzüntünüzden daha güçlü olsun ve boşlukları sevgi ve umutla doldurmaya odaklanalım* gibi saçma basmakalıp sözlerle *paketliyorlar*. Ne için umut? Nefesimi tutuyorum ve kelimeleri haykırmamak için dişlerimi sıkıyorum. *Ne için umut?* Liberty Air sağ olsun, en ufak bir fikrim yok.

Liberty Havayolları. Öfkeden titremeden söyleyemediğim iki kelime. Özensiz teknisyenleri, sahte endişeleri, beceriksiz felaket planlayıcıları ve beceriksiz mürettebatları nedeniyle onlardan nefret ediyorum. Eğer o pilot kazada ölmeseydi, onu kendim öldürmek isterdim.

Peki pilotun ailesi nerede? Buradalar mı? Etrafımda ağlayan insanların profillerini inceliyorum, karısını veya kocasını, 2,5 sevgi dolu çocuklarını bulmaya çalışıyorum. Gelmeye cesaret edebilirler mi? Sevdiklerinin uçağı düşüren hatayı yaptığını bilerek diğer 178 ailenin yüzüne bakabilecekler miydi?

Törenden sonra, cenazeden çok düğüne yakışan bir gül çardağının yanında içecek bir şeyler almak için toplandık. Çiçekler haftalarca açmayacak, sımsıkı tomurcukları sadece zar zor var olan yumrular, ama soluk yeşil filizleriyle tırmanan sarmaşıklar iyimserlikleriyle benimle alay ediyorlar. *Canlı, canlı, canlı* diye bağırıyorlar, oysa benim İradem öyle değil.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" Babam, üniformalı bir servis elemanının elinde bir tepsi buzlu içeceklerle durduğu kalabalığın kenarını işaret ederek soruyor.

"Bir kola," diyorum ona, susamamış olmama rağmen. En azından elimde bir bardak varsa, birini karnından vuramam diye düşündüm. Ama babam kolayı alır almaz

Kalabalığın arasına daldım, tekrar düşündüm. "Aslında, artık miyiz? Gerçekten eve gitmek istiyorum."

Annem ve Dave birbirlerine bakarlar. "Belki diğer ailelerden konuşmak istersin?" Annem öyle diyor.

"Hayır. Gerçekten ama gerçekten istemiyorum." Bir psikolog olarak, grup terapisine, benzer bir trajedi yaşamış diğer insanlarla teselli bulmaya inanan biriyim. Ancak bunu buradaki insanlarla birlikte yapmak, Will'in o uçakta olacağına kendimi inandırmak anlamına geliyor ve DNA bana aksini söyleyene kadar, iki elimle inkârıma sarılıyorum.

Patronum Ted Rawlings önüme çıktı. Onu burada görmeyi beklemiyordum ama yine de şaşırmadım. Forrest Gölü'ndeki herkese, hem personele hem de öğrencilere büyük bir aile gibi davranır. Tabii ki cenazelerimizden katılacaktı.

Elime uzandı ve iki elinin arasına aldı. "Lake Forrest Akademisi'ndeki herkes adına size en derin ve en içten taziyelerimi sunuyorum. Kaybınız için çok üzgünüm. Yapabileceğim ya da herhangi birimizin yapabileceği bir şey varsa, lütfen, lütfen bana bildirin."

Gözlerim yaşıyor, sözlerinden değil, daha çok kravatından - okula giderken taktığı renkli kravatların aksine ciddi, sade bir siyah. Gördüğüm en cenaze kravatı. Bahse girerim bunu o gün için almıştır ve bu düşünce beni inanılmaz, açıklanamaz bir şekilde üzüyor. "Teşekkür ederim Ted. Bunun anlamı çok büyük."

"İstediğin kadar zaman ayır, tamam mı? Hazır olduğunda seni okulda göreceğiz." Elimi sıkıyor, sonra anneme doğru ilerliyor ve doğaçlama bir karşılama sırasının ilki oluyor. Başka iş arkadaşları ve eşleri, Will'in patronu olduğunu geç de olsa anladığım bir adam, birkaç iş arkadaşı. Ted'in az önce söylediklerinin çoğunu tekrarlayarak geçiyorlar. Sırada tüm Lake Forrest lakros takımı var, ciddi yüzlüler ve tüm doğru şeyleri söylüyorlar ama sıkıttığım her elde derimde kaşıntılı bir kızarıklık yayılıyor. Onların sempatisini istemiyorum. Nazik sözlerini istemiyorum. Sadece kocamı geri istiyorum.

"Ah, Iris," diyor tanıdık bir ses ve etrafım gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüş en iyi üç kız arkadaşım ile çevriliyor. Elizabeth, Lisa ve Christy etrafımda toplanmış, beni çiçek, bal ve gözyaşı kokan bir kucakla sarıyorlar.

"O uçakta olmaması gerekiyordu," diyorum alnımı onlarınkine bastırarak. "Orlando'da olması gerekiyordu."

Söyleyebilecekleri hiçbir şey yok, sunabilecekleri hiçbir umut yok, bunun yerine daha da yaklaşıp hiçbir şey söylemiyorlar. Sessizliği basmakalıp sözlerle doldurmayacak kadar beni iyi tanıdıkları fikri içimi sevgiyle doldururken aynı zamanda kalbimi yeni bir kederle sıkıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye fısıldıyorum, tam annem araya girmeden önce. Bunu geçen yıl babamla kırkıncı yıldönümü kutlamalarında da yapmış, biri çok oyalandığında sırayı ilerletmişti. Şimdi birkaç eli kendi ellerine alıp çekiştiriyor, gülümsemesi o kadar içten ve hareketi o kadar yumuşak ki benden başka kimsenin ruhu duymuyor.

Sırada ince çizgili takım elbiseli sarışın bir adam var. "Sizi Aile Yardım Merkezi'nde görmemiş miydiniz?"

"Ben de oradaydım," dedim ve konuyu kapattım. Mesele şu ki, bu adamı sadece boyuyla bile hatırlayabilirdim. Şaşırtıcı derecede uzun, basketbol sahasında bir aşağı bir yukarı zıplarken görebileceğiniz türden bir uzun.

Sonra tekrar, ben bir enkazdım ve belki de o . Her iki durumda da o uçakta birini kaybetti, bundan eminim. Yüzü kıbar ve hoş bir şekle bürünmüştü ama yeşil gözleri onu ele veriyordu. Perili ve bu konuda hiçbir şey hoş değil.

Bana elini uzattı. "Evan Sheffield. Eşim ve küçük kızım da uçaktaydı."

Yüzümü buruşturuyorum, aynı zamanda içimden rahatlamaya benzer bir ürperti geçiyor. Bu zavallı adam o uçakta iki insanını kaybetmişti. Görünüşe göre, burada benden daha kötü durumda olan insanlar var.

"Iris Griffith. Kocam, Will..." Yutkunuyorum. Hâlâ o korkunç kelimeleri dudaklarımdan geçirmeyi başaramıyorum.

Evan başını sallıyor, yüzünü buruşturarak anladığını söylüyor. Tabii ki anlıyor. "Bilmenizi isterim ki, yolcuların ve mürettebatın arkadaşları ve aileleri için bir dernek kuruyorum. Birlikte hareket edersek çok daha başarılı olacağımızı düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Yeni başlayanlar için ne yapmamız ve kimi dinlememiz gerektiğini bulmak gibi. Sizi bilmem ama ben Bakım Uzmanımın benim için çizdiği yolu körü körüne takip etmeyi planlamıyorum. Bu noktada bir Liberty Air çalışanının bizim en iyi savunucumuz olduğundan emin değilim."

"Katılıyorum."

"Güzel." Ceketinden bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor. Mavi harflerle yazılmış ismini işaret ediyor. "Bana iletişim bilgilerinizi içeren bir e-posta gönderin, ben de sizi listeye ekleyeyim. İlk toplantı önümüzdeki hafta başında Midtown'daki Rogers, Sheffield ve Shea firmamda olacak. Adres ve park talimatları e-postada yer alacaktır."

Rogers, Sheffield ve Shea'yı tanıyorum. Güney'deki herkes Rogers, Sheffield ve Shea'yı, işlemediği bir cinayetten dolayı idama mahkum edilen Savannah'lı Troy Coles'un 2001 yılındaki mahkumiyetini bozduktan sonra tanıdı. Şimdi davanın baş avukatı olarak hatırladığım bu isme tekrar bakıyorum. "Siz şu Evan Sheffield mısınız?"

"Evet ve eğer sorduğunuz buysa gruptaki tek avukat ben değilim. Ayrıca birkaç hemşiremiz, bir uyku terapistimiz ve birkaç doktorumuz var. Gönüllü olmak istediğiniz belirli bir yeteneğiniz veya bilginiz varsa, e-postada bana bildirin. Tabii ki zorunlu değil. Her zaman sadece gelip dinleyebilirsiniz."

"Kızım bir psikolog," diyor annem, kendini tutamayarak. "Agnes Scott ve Emory'de eğitim gördü."

"Kimseye bir dokunacağından emin değilim," diye ekliyorum hemen. "Burada pamuk ipliğine bağlı ."

Evan gülümsemeye çalışıyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor gibi görünüyor. "Kulübe hoş geldiniz. Herkes bana bunu atlatacağımızı söyleyip duruyor ama bana sorarsanız jüri hâlâ kararını ." Nefes alıyor, kendini toparlıyor. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum, e-postanı beklerim."

Yoluna devam ediyor ve ben onun bir sonraki kişiye yaptığı konuşmayı izliyorum, omuzları iliklerime kadar hissettiğim bir yorgunlukla çökmüş. Keder yorucudur ve bu adam benim bir insanıma karşılık iki insan kaybetti. Bu enerjiyi nereden buluyor? Bakışlarım kalın, kabarık bir çim parçasına gidiyor ve bir dakikalığına üzerine uzanıp uzanamayacağımı merak ediyorum.

Dave yanıma yaklaşıp bir kolunu belime doluyor, ben de ona eğiliyorum. Evan'a pamuk ipliğine bağlı olduğumu söylediğimde ciddiye - her an kopabilecek kadar yıpranmış bir iplik. Anneme eve gitmek istediğimi söylediğimde de ciddiye. Birdenbire, gitmek benim en yeni ve en acil hedefim oldu. Bu yas tutanlar geçidine bir kişiyi daha alamam.

"Hadi gidelim."

Dave, açık büfe bir masaya dev yemek tepsileri yerleştirdikleri çimlerin üzerini işaret ediyor. "Ama-"

"Şaka yapmıyorum Dave. Beni buradan çıkarman gerek. Hemen."

Dave boynunu bükerek omzunun üzerinden bakar. "Tamam ama annem az önce tuvaleti aramaya çıktı ve James'in nereye gittiğini bilmiyorum." Geri dönüp elimi hızlıca sıkıyor. "Sıkı dur. Ben gidip askerleri ."

"Bu harika olur. Teşekkürler."

O gider gitmez, kolumdan bir kez daha çekiliyor. Kendimi durduramadan arkamı döndüm, yüzüm kaşlarımı çatarak gerildi. "Ne?"

Eğer adam benim görgüsüzlüğümünden rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor. Gülümsüyor, kahve çekirdeği teninde parlak beyaz bir parıltı ve bir bardak berrak, köpüklü sıvı tutuyor. "San Pellegrino. Soğuk bir şeyler içmek ister gibiydin."

"Ah." Suçluluk duygusu kabarıyor ve ağzımı özür dileyen bir gülümseme gibi görünmesini umduğum bir şekilde geriyorum. "Özür dilerim, genelde o kadar pislik biri değilimdir ama..." Bardağı elinden alıp ona doğru uzatıyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Corban Hayes," diyor. "Will'in spor salonundan bir arkadaşım."

Suyumu yudumluyorum, onu kenardan içeri alıyorum. Bu adamın spor salonunda vakit geçirdiği pek de yeni bir haber sayılmaz. Uzun boylu ve zayıf, kasları o kadar belirgin ki damarları kahverengi kollarında siyah bir ip gibi yükseliyor. Yanından geçen herkese *temiz ye, kirli çalış* diye bağırırken tek elle barfiks çeken tipte bir adam. Will spor yapıyordu ama bir spor salonu faresi değildi. Ağırlıklar ve koşu bantları gerekli kötülüklerdi, ama sadece istediği kadar burrito yiyebilmek için. Ne kadar iyi arkadaş olabilirlerdi ki?

"Will ağırlıkları yanlış yere koyduğum için beni azarladı. Ben de bu kadar anal olduğu için ona bok verdim. O zamandan beri kankayız."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Bu Will. Düzeni sever."

"Söyleyeceğim." Corban'ın ifadesi ağırlaşıyor ve başını sallıyor. "Bana patronluk taslayan, her otuz günde bir şifrelerimi değiştirmem için beni taciz eden o adamı özleyeceğim. Şirketim geçen yıl AppSec güvenlik paketine geçiş yaptı ve bu şimdiye kadar yaşadığımız en temiz, en hızlı yazılım geçişiydi. Will bundan emin oldu ve bizi forma sokmak için harcadığı ekstra saatler için bana fatura kesmedi. AppSec'in onun gidişine üzüldüğünü biliyorum."

Başımı sallamaya, nazik sözleri için teşekkürlerimi mırıldanmaya başlamıştım ki, son söyledikleri aklıma geldi. "Ne demek gittiğini görmek?"

"Yeni işine. Şirketin adı ? EPM MI? TPM?"

gibi bir şey. Sanırım bu yüzden Seattle'a giden uçaktaydı, sözleşmeyi tamamlamak için, değil mi?"

Bardak parmaklarımdan kayıyor ve büyük bir gürültüyle tuğlaların üzerine düşüyor. Kafalar bana doğru sallanıyor ve ıslak bir şey inciklerime batıyor.

Ama Corban karmaşadan kaçınmak için geriye doğru yalpalamak yerine öne atılıyor ve tam sallanmaya başladığımı hissettiğim anda avucunu pazularıma sıkıştırıyor. "Sakin ol."

Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama nefesimi tutamıyorum. Hava boğazımın yarısına kadar sıkışıyor.

"İyi misin? Bir çarşaf kadar beyazsın."

Ciğerlerim taşa döndü. Genişlemelerini ya da daralmalarını sağlayamıyorum. Görüşümün kenarlarında siyah noktalar dans ederken küçük yudumlarla hava emiyorum. "Nefes alamıyorum..."

"Çünkü hiperventilasyon yapıyorsun. Al." Beni gölgeli bir banka doğru yönlendirdi ve oraya park etti. "Nefesini tut. Yanlış hissettirdiğini biliyorum ama söz veriyorum sana yardımcı olacak. Tutabildiğin kadar tut, sonra burnundan mümkün olduğunca yavaş nefes al." Ciğerlerim gevşeyip baş dönmem azalana kadar yanıma oturup şişirilmiş yanaklar ve basık burun deliklerinden abartılı çekişlerle göstererek bana birkaç tur boyunca bunu anlatıyor. "Daha iyi misin?"

Hafifçe. Başımı sallıyorum.

bacaklarıma bakıyor. "Sana kanaman olduğunu söylersem, yine hiperventilasyona başlayacak mısın?" Cevabımı beklemiyor, ceketinden şal desenli bir cep mendili çıkarıyor ve çimlerin üzerine çömelip cildime sürüyor. "Kesiklerin derin olduğunu sanmıyorum ama yine de eve gider gitmez temizlemesi için birini bulmalısın."

Hayal meyal Corban'ın benimle ilgilendiğini, etrafımızda toplanan kalabalığın, merak ve endişeyle bizi izleyen yabancıların farkındayım. Biri ayakkabımı bacağımdan aşağı buzlu su döküyor ama ben hiçbirini fark etmiyorum.

Başından beri, birinin bana son birkaç günün bir hata olduğunu, Will'in Orlando'da, olması gereken yerde, güvende ve sağlam olduğunu söylemesini bekliyordum. Ama konferans bir yalandı, zor bir gerçeği örtbas etmek içindi.

Hayatlarımızı kökünden söküp atmak, karşı kıyıda yeni bir hayata için Seattle'a gidiyordu. Avucumla ağzımı kapattım, gerçek beni içimden vurdu. Will'in o uçakta olmak için bir nedeni vardı.

Bu da umudumu kaybetmek için bir nedenim olduğu anlamına geliyor.

Will Seattle'da yeni bir iş mi buldu?

Bu sözleri yüksek sesle söylemeliyim çünkü Corban başını kaldırıp bakıyor. "Bilmiyor muydun?"

Gözlerim büyüdü. "Tabii ki bilmiyordum." Kelimeler ok gibi hızlı ve öfkeli bir şekilde döküldü. Yoksa neden böyle bir olaya sebep olayım ki?

Corban yerden kalkıp yanımdaki banka yerleşiyor ve gece kadar siyah gözleriyle beni izliyor. "Sana henüz söylemediğini fark etmemiştim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, söyleyeceğini biliyorum. Sadece doğru zamanı bekliyordu."

" zaman eve geldiğimde evin önünde satılık tabelası ve eşyalarımızı taşıyan nakliyecilerle karşılaşmıştım?"

"Deli olma. Will'in eşyalarına yabancıların dokunmasına asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

Şaka yaptığını biliyorum ama Corban'ın sözleri beni bir ateş topu gibi , ani ve yakıcı. Bu adam Will'in arkadaşı olduğunu iddia ediyor ama o *benim* kocam. Kendimi kıskanç bir aşık gibi hissediyorum ve bu, Will'le ilişkimize üçüncü bir kişinin girmesi, aramıza girmeye çalışması gibi bir saldırı gibi geliyor. Göğsümde ısı yükseliyor.

"Will'i ne kadar iyi tanıyorsun?" Sorgulamadan çok suçlama gibi söyledim.

Corban'ın kaşları kalkıyor, sonra V'ye düşüyor. "Sana söyledim, spor salonunda tanıştık." "Nasıl değil. Ne kadar *iyi*. O kadar da iyi olamaz, çünkü o hiç

Bir kez olsun adından bahsetmedin. Bana doğruyu söylediğini nereden bileyim?"

Corban en ufak bir hakarete uğramış gibi görünmüyor. Arkasına yaslanıp iri kollarından birini sıranın arkasına doğru uzatıyor. "Babasının o yedi yaşındayken ortadan kaybolduğunu ve annesinin de lisenin ilk yılında öldüğünü biliyorum. On sekiz yaşına gelene kadar bir ya da iki ay boyunca kanepede sörf yaptığını, sosyal hizmetlerin tüm bu süre boyunca ensesinde soluduğunu biliyorum. Üniversiteyi ve yüksek lisansı kendi başına bitirdiğini ve AppSec'te yaptığı iş için fazlasıyla kalifiye olduğunu biliyorum. Ve onun yüce gönüllü ve çok zeki olduğunu, hayatının aşkını bir Kroger otoparkında bulmuş, her yönüyle iyi bir adam olduğunu biliyorum."

Sessizliğe gömüldüm. Will'den bunları öğrenmem yıllarımı aldı. Zorlu geçmiş hakkında konuşmayı sevmezdi ve kendini övmekten nefret ederdi. Tüm bunları Corban'la paylaşması, arkadaşlıklarının sadece uzunluğu değil, derinliği hakkında da bir şeyler söylüyor.

"Yani o kadar da iyi değil," diye mırıldanıyorum ve kocamı ne kadar iyi tanıdığını bir kez daha kanıtlayarak gülüyor.

Ve şimdi yine ağlıyorum, hem Corban'ın Will'e olan bariz sevgisine hem de en özel yanlarını paylaşacak kadar sevdiği ve güvendiği bir arkadaş olduğu ama asla bilemeyeceğim bir nedenle bu arkadaşlığı benden saklamaya karar verdiği fikrine. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Corban elimi sıkmak için avucunu elimin arkasına bastırıyor ve bu jest dostça olmaktan öteye gidemeden geri çekiliyor. "Sana iş teklifinden bahsedecekt, Iris. Gerçekten. Senin de onun kadar heyecanlı olmanı istiyordu. Bu iş hayatının fırsatıydı. Ama gelecek hafta Optimist'e kadar bekleyecekt, çünkü bu konuşmanın yıldönümü kutlamanıza gölge düşürmesini istemiyordu."

İyimser, Corban'ın doğru bildiği bir gerçek daha. Will ve benim önümüzdeki Cumartesi günü Westside'da akşam yemeği rezervasyonumuz var, sadece ikimizin olacağı nadir bir randevu gecesi.

"Bana Orlando'ya gideceğini söyledi. Bir konferansa. Hatta kendisinin konuşmacı olarak yer aldığı bir broşür bile hazırladı."

"Orlando, ha?" Corban başını sallıyor. "Bunu bilmiyordum ama yine de şaşırdığımı söyleyemem. Bu yeni iş bir terfi ve yüklü bir maaş zammıyla birlikte geldi ama Will ikisinin de senin için kolay bir karar olmayacağını biliyordu. Kardeşinle aranda iki bin sekiz yüz seksen dört mil var. Karşı karşıya olduğunu söyleyip durduğu şey buydu."

"Haksız değildi." Titrek bir nefes aldım ve yanaklarımı sildim. "Giderdim ama önce onunla kavga ederdim."

"Ve kim bilir? Muhtemelen kazanmanıza izin verirdi."

Corban gülümsüyor ve dudaklarım Pavlov'un köpeklerinden biri gibi tepki olarak yukarı kalkıyor.

Ben onlara izin vermeden oluyor.

"Hazır mısınız?" Dave tam arkamdan seslendi ve ben de . Annemle babam ve James iki omzumda duruyorlar. Onlara başımı sallayıp Corban'a dönüyorum.

Elini cebine atıp bana bir uzatıyor ve yerel bir banka zincirinin logosunu tanıyorum. "Beni istediğin zaman ara, tamam mı? Gece ya da gündüz. Aklına başka sorular gelirse ya da sadece konuşmak istersen. Ve ne olursa olsun, Will haklıydı."

"Ne hakkında?"

"İkinizin sahip olduğu şey bir milyon ezik çamurluğa bedeldi."

Google'a göre ESP'nin açılımı Enterprise Security Platform, Seattle'ın En İyi Yirmi Beş Çalışma Yerinden biri ve AppSec'in önde gelen rakibi. Müşteri listeleri uzun ve çeşitlidir; finans, ilaç, havacılık ve imalat sektörlerinden büyük isimler ve büyük markalardan oluşan etkileyici bir liste. ESP danışmanları yirmi dört dil konuşuyor, elli yedi ülkede çalışıyor ve boş zamanlarını kayak yaparak, bisiklete binerek ve uçurumlardan ve dağların tepelerinden balıklama atlayarak geçiriyor. Burası tam da Will'e bir şans verilse çalışmak isteyeceği türden bir yer - maceracı, granola tarzında başarılı ve havalı. ilgili her şey onun için mükemmel görünüyor, ülkenin diğer ucunda yer alması gibi ufacık bir ayrıntı dışında.

Web sitelerinde biraz geziniyorum, çalışan profillerini tarıyorum ve iş ilanlarını kontrol ediyorum. Karşılaştığım pozisyonların çoğu alt düzey ya da Doğu Yakası ofislerinden birinde yer alıyor ve acaba doldurulacak iş ilanını çoktan kaldırdılar mı diye merak ediyorum. İnsan Kaynakları müdürü Shefali Majumdar adında bir kadın. Profiline tıklıyorum ve iletişim bilgilerini bir post-it'e not ediyorum. Pazar günü öğleden sonra ofiste olmayacak ve benim sorum da telesekretere bırakılacak türden bir soru değil. *Merhaba, kocamı işe aldınız mı? Evet mi? Üzgünüm ama gelemeyecek gibi görünüyor.*

"Tatlım?" Annem diyor ve başımı kaldırdığımda onu kanepenin kenarında dikilirken buluyorum. "Akşam yemeği hazır."

Dizüstü bilgisayarımda Facebook'u açıp Will'in arkadaş listesine bakmayı düşünüyorum. Belki profillerinden biri bana ne yapmam, nereye bakmam gerektiği konusunda bir ipucu verebilir. "Siz gidin. Ben aç değilim."

"Patates püresi yaptım."

Benim tatlı annem. Patates püresini ne kadar çok sevdiğimi biliyor ve kokusundan kusmak istediğimi ona söyleyecek yüreğim yok.

Kolçağın üzerine tünüyor. "En azından gel bizimle otur ve dene, tamam mı? Sadece bir iki lokma."

Her ne kadar bu konuyu tartışmak istesem de, endişelenmekte muhtemelen haklı. Kaza sabahı tezgâhın üzerinde mideye indirdiğim bir kase hazır yulaf ezmesi ve daha dün bana zorla yedirdiği bir avuç tuzlu kraker dışında, son beş gündür neredeyse hiç yemek yemedim. İçimdeki terapist, iştahsızlığımın çok ve depresyonun bir sonucu olduğunu, dilime değen her şeyin tadının karton gibi olmasının fizyolojik bir nedeni olduğunu biliyor ama yine de. Şu anda istediğim son şey yemek. Annem kafasını çevirir çevirmez krakerler geri geldi.

Ama şimdi çok iyi tanıdığım bir ifadeyle beni izliyor, kararlılıkla karışık endişe, bunun vazgeçmeyeceği bir mücadele olduğunu söyleyen bir ifade. Yüksek sesle iç çekerek dizüstü bilgisayarımı kanepenin minderine bırakıyorum ve onu herkesin çoktan toplandığı mutfağa kadar takip ediyorum.

Annem bizi masaya çağırdı. "Oturun, . Bir dakika içinde tabakları getireceğim. Çocuklar, bana yardım edin, olur mu?"

Öyle yapıyorlar ve babam bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor ve şakağıma bir öpücük bırakıyor. "Nasılsın, Squirt?"

"Dayanıyorum," diye yalan söyledim.

Gerçek şu ki, Will'in sırf sesini duymak için sayamayacağım kadar çok aradım, her ne kadar sesi beni rahatlatmaktan çok öldürse de. Ve anma töreninde Corban'dan öğrendiklerimi düşünmeden edemiyorum - Will'in Seattle'daki iş teklifinden çok, iki adamın arkadaşlığı hakkında. Will bunu benden neden saklasın ki? Dave haklı; Will erkek erkeğe takılmaktan çok yalnız bir adamdı ama otuzuncu yaş günü partisi için KR Steakbar'da bir masayı dolduracak kadar çok insan tanıyordu. Tabii, bazıları benim kız arkadaşlarımla evliydi, ama yine de. Mesele şu ki, o adamlardan bahsederdi, onları kutlamalara arkadaşımıymış gibi dahil ederdi.

Peki Corban hakkındaki bu gizlilik neden? Will bir sebepten dolayı ondan hoşlanmayacağımdan mı endişeleniyordu? Yoksa Corban'ın arkadaşlığı Will için o kadar az şey mi ifade da bana söylemeyi düşünmedi? Hayır, bu doğru olamaz. Will'in Corban'a böylesine kişisel şeyler anlatabilmesi için arkadaş olmaları gerekirdi, Will'in kendi karısıyla paylaşması yıllar süren şeyler. Her şeyi araya getirmeye, bildiklerimin bağlantılarını düşünmeye çalışıyorum -iş, arkadaşlık, Seattle- ama duygusal olarak çok bitkinim. Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Bakışlarım Will'in masanın en ucundaki yerine takılıyor. Birisi -sanırım annem- hasır bir sepet yerleştirmiş.

sempati kartları, tabağının yerde. Günlerdir geliyorlar, daha da çiçekli mesajlar içeren çiçekli kartlar ve ben hiçbirini okumaya cesaret edemiyorum. Karşı tarafta bir sandalye seçip oturuyorum.

"Bu sana doğru geliyor mu?" diyor babam ve ancak başka kimse cevap vermeyince benimle konuştuğunu anlıyorum.

Beni izlediğini görmek için ona bakıyorum. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Gelecek hafta sonuna kadar kalmamız." Başını Dave ve James'e doğru eğiyor.

dumanı tüten tabakları masaya yerleştiriyor ve mutfakta onların ötesinde anneme. "Hepimiz işlerimizi hallettik, böylece seni ilk hafta idare edebiliriz. Ondan sonra, burada birimize ihtiyacın olduğu sürece değiş tokuş yapacağız."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Saçmalama," diyor annem, sesi yüce otorite ve anne şefkatinin kararlı bir karışımı. "Kalıyoruz, hepsi bu."

Üç kişiye yetecek kadar büyük bir porsiyonun kenarlarından sarktığı bir tabağı önüme kaydırıyor. Bana cesaret verici bir sırıtışla bakıyor ve kokusu burnuma geldiğinde irkilmemeye çalışıyorum, et, patates ve tereyağı. Ama o hâlâ orada duruyor, ben de mide bulantımı bastırıp çatalımla bir ısırık alıyorum.

"Anma töreninde konuştuğun adam kimdi? Şu fedai gibi yapılı siyah adam," diyor Dave, ben lokmayı ağzıma götürürken.

Onu öpmek istiyorum. Evet, kısmen meraktan soruyor ama daha çok tepemizde dikilen annemizin dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Stratejisi işe yarıyor. Annem ona sorgulayan bir bakış fırlatır fırlatmaz çatalımdaki yemeği kaydırıyorum.

"Adı Corban. Will'in spor salonundan bir arkadaşı. Görünüşe göre iyi bir arkadaş."

Bu son kelimenin ardında yatan anlamı bir tek Dave anladı. "Bunu bugünden önce bilmiyor muydun?"

"Hayır. Ayrıca Will'in AppSec'in en büyük rakiplerinden birinden yeni bir iş teklifi aldığını da söyledi." Duraklıyorum, tanıdık bir ağırlık göğsüme baskı yapıyor. "Seattle ofislerinde."

Masadaki her kafa bana doğru dönüyor.

"İkiniz taşınıyor muydunuz?" Annem karşımdaki sandalyeye çökerek şöyle diyor. "Ne zamandan beri?"

"Hiçbir zaman. Will ve ben bunu hiç konuşmadık. İş teklifini ancak bu öğleden sonra Corban'dan öğrendim."

"Will sana yeni bir işe girdiğini söylemedi mi?" Dave'in bir sertlik var, defalarca duyduğum ama hiçbir zaman Will'e yöneltmediğim savunmacı tavır.

Bu benimkini de keskinleştiriyor. "Teklifin gerçekten sonuçlandığını bilmiyorum. Aslında, şimdi düşünüyorum da, bana bu yüzden söylemediğinden oldukça eminim. Will ülkeler arası bir taşınmanın zor olacağını biliyordu ve olana kadar benimle tartışmaya başlamak istemedi. Mesele şu ki, bu iş ona o uçakta olmak için zorlayıcı bir neden ve nereye gittiğini bana söylememek için bir neden veriyor. Bu iş onun için başka bir şeydi."

Dave ve James birbirlerine bakarlar.

"Biri bana neden söyleyebilir mi?" Babam masanın diğer ucundan, bakışları benden Dave'e, oradan James'e, sonra tekrar bana dönüyor.

Ailemize Will'in dolabında yaptığım aramayı ve nasıl tiftikten başka bir şey çıkmadığını kısaca anlatıyorum. "Ama eğer haklıysam, Will bana yeni işinden bahsetmeyi gerçekten ertelediye, bu ceplerinde neden bir şey bulamadığımızı açıklar. Bir kartvizit ya da makbuzla karşılaşmamı ve ne olduğunu merak etmemi istemedi."

Annem başını sallıyor. "Yine de bu kadar sinsi olmak Will'e göre değil. Neden sana söylemeden bir işe başvursun ki?"

"Yapmazdı. Bahse girerim bu iş için LinkedIn üzerinden ya da bir kelle avcısı tarafından kendisine ulaşılmıştır. Her iki durumda da ESP'nin İK müdürü bana söyleyebilir. Yarın sabah ilk iş onu arayacağım."

"Neden?" Annem öyle diyor. Ona şaşkın bir bakış atıyorum ve o da hemen düzeltiyor. "Demek istediğim, onun cevabı hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şu anda ilgilenmeniz gereken daha acil konular var."

"Annen haklı," diyor babam. "Planlanması gereken bir cenaze töreni ve yapılması gereken ton evrak işi var. Bizzat bankalar muhtemelen daha hızlı çalışacaktır."

"Hayır Stephen, yas tutmayı kastetmiştim. Iris'in yas tutma sürecine konsantre olması gerekiyor." Bana döndü ve masanın üzerinden elime uzandı. "İş olsun ya da olmasın, tatlım, Will o uçağa bindi. Yine de gitmiş olacak. Ve ne kadar tatsız olsa da, acınla şimdi başa çıkmalısın, daha sonra başa çıkmak için bir kenara itmemelisin. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Sözleri gözlerimin köşelerini yakıyor. Mantıken, doğru olduklarını biliyorum. Ama Will'in yalanlarının beni kovaladığını da biliyorum. Ekşi nefeslerini enseme ve yağlı ellerini kürek kemiklerimde hissediyorum, beni ileri itiyor, nedenlerini aramaya itiyor. Belki de annem haklıdır. Belki de Will'in son anlarının haritasını çıkarma ihtiyacım, acıyla yüzleşmeyi ertelemek için bir savunma mekanizmasıdır. Ama yine de. En önemli boşlukları doldurmadan ilerleyemem.

Kocam hakkında bilmediğim başka ne var?

Bana söylemediği başka ne var?

Daha ne kadar yalan var?

Annem elimi sıkıyor. "Sadece senin için endişeleniyorum, tatlım. Hepsi bu kadar."

"Teşekkürler." Endişesi gözyaşlarımın yeniden akmasına yol açıyor, bu sefer gözümü kırpmıyorum. "Ben de kendim için biraz endişeleniyorum."

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde, mutfak temizlendikten ve annemle babam yatmak için üst kata çıktıktan sonra, dizüstü bilgisayarımı kanepeye taşıyorum ve Will'in Facebook sayfasını açıyorum.

Kocam sosyal medyanın büyük bir hayranı değildi. "Neden uğraşıyorsun ki?" derdi hep. "Orası sadece insanların hayatları hakkında böbürlenip yalan söyledikleri bir yer. Sanki lisedeki en büyük pisliğin şimdi bir süper modelle çıktığına inanmam mı gerekiyor? Üzgünüm ama ben saçmalık diyorum." Ama gezegendeki hemen herkes gibi Will'in de bir Facebook sayfası vardı; sadece büyük ölçüde görmezden geliyordu.

Dave kanepede yanıma oturuyor, çıplak ayaklarını sehpanın üzerine atıyor ve ayak bir çiçek aranjmanını kenara itiyor. Şimdi neden bu kadar çok ölüm ilanında *çiçek yerine... cümlesinin* yer aldığını anlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla her yerdeler, her yatay yüzeye dizilmiş, mutfak tezgahlarından ve şömine raflarından taşan, havayı baş döndürücü kokularıyla tıkayan ciddi bahar düzenlemeleri.

"Belki de bunlardan bazılarını bağışlamalıyız. Ne dersiniz?"

Göz ucuyla baktım. "Bana uyar. Köşede bir kilise ve beş mil içinde bir düzine sığınak var."

"Güzel. James'in bana yardım etmesini sağlayacağım."

"Neşe yardım edeyim?" James elinde bir şişe ve üç bardakla odaya giriyor. Bardakları bir eliyle saplarından tutuyor, diğeri eliyle de bir cerrah titizliğiyle bir damla bile dökmeden dolduruyor. Dave ona çiçeklerden bahseder ve sabah ilk yükü dağıtmak üzere anlaşırlar.

"Teşekkürler," diyorum James'ten bardaklardan birini alarak. Diğeri elimle dizüstü bilgisayarımın ekranını, Will'in duvarını tıka basa dolduran şok olmuş taziye mesajları denizini işaret ediyorum. "İnsanlar ne zamandan beri Facebook'u ölümlerle iletişim kurmak için bir araç olarak görmeye başladı? Bunun gibi. *Will, dostum, vefatını duyduğuma çok üzıldim. RIP, dostum.* Gerçekten bunu göreceğini mi düşünüyorlar? sayfasını hiç kontrol etmezdi, hele ki..." Sözümlü bitiremeden burnumu şarabıma gömdüm.

Dave avucunu bileğimin üzerine koydu. "Kendine işkence etmeyi bırak tatlım ve bilgisayarını kapat."

"Yapamam. İpucu arıyorum." Will'in arkadaş listesini gösteren bir ekran açıyorum. Yetmiş sekiz tane var ve bunların altmıştan fazlası ortak. En alta, ortak olmayan arkadaşlarımıza doğru ilerliyorum, bir avuç iş arkadaşı, kız arkadaşımın eski sevgililerinden biri, yolun aşağısından bir komşu, mahallemizdeki kafeden bir barista buluyorum.

Dave eğilip omzumun üzerinden bir şeyler okuyor. "Ne tür ipuçları arıyorsunuz, Müfettiş Gadget?"

"Corban Hayes türünden ipuçları." Dave kaşlarını çatı ve ben de ekledim, "Biliyorsun. Bugün anma töreninde tanıştığım bankacı ve vücut geliştirmeci. Bana Will'le ilgili tüm o şeyleri anlatan kişi."

"Meraktan mı yoksa şüpheden mi?" James öyle diyor.

Cevabımı düşünmek için duraksıyorum ama bu uzun sürmüyor. Evet, merak beni yönlendiriyor ama Corban'la tanıştıktan sonra bilmediğim daha çok şey olduğu hissinden kurtulamıyorum. Eğer dışarıda Corban Hayes gibi başka insanlar da varsa, onlarla konuşmak istiyorum.

"İkisi de."

Ama burada hiçbir şey bulamayacağım. Will Facebook'tan nefret ederdi ve burada tanımadığım ya da yerini bilmediğim kimse yok. Hayal kırıklığı içinde dizüstü bilgisayarını kapattım.

James kanepeye yaslanıp şarap kadehini düz karnına dayıyor. "Kartları kontrol ettin mi?"

"Ne kartları?"

Bir avucunu masanın üzerindeki aranjmana ve ötesinde mutfak barının üzerinde hazırola bekleyen askerler gibi duran vazolara uzatıyor. "Tanıdığın herkesten çiçek almış olmalısın. Belki burada tanımadığın insanlardan da birkaç tane vardır."

Tabii ki kartlar. Annemin Will'in yer minderinin üzerindeki sepete dizdiği, okumaya kıyamadıklarım. Koltuktan masadan sepeti aldım.

James kadehleri dolduruyor, biz de yudumluyor ve başsağlığı dileklerini gözden geçiriyoruz, sadece acı verici derecede kötü bir illüstrasyona ya da fazladan klişe bir metne dikkat çekmek için duraklıyoruz ve her ikisinden de çok var. Burada yüze yakın kart olmalı, benim ve Will'in iş arkadaşlarından, eski dostlardan ve komşulardan, teyzelerden ve kuzenlerden ve üniversite sınıf arkadaşlarından, yıllardır görmediğim ya da haber almadığım insanlardan gelen kutsal mesajlar ve dini özlemler.

Dave yeşil simlerle kaplı bir not kartı tutuyor. "Terry ve Melinda Phillips kim?"

"Aka Melinda Leigh," diyorum. "Kuzenimiz."

Gözleri irileşiyor ve yüzü bir sırtışa dönüşüyor. "Düğününüze balo elbisesiyle kişi mi?"

Melinda fırfırlı mavi kıyafetiyle kilisenin merdivenlerinden çıkarken ağabeyimin yüzünün aldığı şekli hatırlayınca gülümsüyorum. "Terry onun üçüncü kocası. Yoksa dördüncü müydü? Sayısını unuttum. Ve bu bir balo elbisesi değildi."

"Kesinlikle bir balo elbisesiydi ve iğrençti, iki beden küçük olmasından bahsetmiyorum bile." Ben yığına geri dönerken o James için elbiseyi, , fırfırları ve çığlık atacak kadar gerilmiş dikişleri anlatmaya başlıyor.

Birkaç kart sonra, bir şeyle karşılaşıyorum - daha önce hiç bir isim, genel çiçekçi kartı mesajının altına basılmış. James'le yüzleşmek için döndüm. "Hancock'a mı gittin?"

Bana komik bir bakış attı.

"Bu kart, *kaybınız için en derin taziyelerimizi sunar, Hancock Lisesi, 99 Sınıfı*. Oraya mı gittin?"

Başını sallıyor. "hiç duymadım. Belki Will'in mezun olduğu okuldur?"

"Hayır, Will Central'a gitti. Biliyorum, çünkü ilk yıldönümümüzde Memphis'e planladığım sürpriz gezi için ondan bilgiyi almıştım. Hatırladın mı?"

"Asla yolculuk." Dave, Will ve benim Memphis'e hiç biliyor ve nedenini de biliyor. Ve şimdi, kardeşimin

İkimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü ifade ediyor. *Hancock'a kim gitti?*

Sonra gözleri büyüdü ve koltuktan fırladı. "Hemen döneceğim."

Koridordan geçip merdivenlerden yukarı çıkıyor, ayak sesleri tepemde gümbürdüyor. Kanepede yanımda oturan James bardağını yan sehpaye yerleştiriyor, telefonunu cebinden çıkarıyor ve başparmaklarıyla yazmaya başlıyor.

Dave birkaç dakika sonra elinde yumruk yaptığı bir tişörtle döndüğünde, onu Will'in dolabından tanıyorum. Bu onun eski püskü iş tişörtü, evde bahçe işlerinde ve boya yaparken giydiği tişört, yırtık, lekeli ve kenarları yıpranmış eski bir şey. Harfleri solmuş, ama o görmem için kaldırmadan önce ne yazdığını biliyorum. *Hancock Wildcats*. Hep eski bir tişört olduğunu düşünmüştüm, Old Navy'de satılanlar gibi jenerik bir tişört, ama şimdi bağlantıyı kuruyorum.

Hancock'tan mezun olduysa Will neden bana Central'a gittiğini söyledi?

"Kocanın adını hiç Google'da aratmadın mı?" Dave diyor ki.

"Tabii ki hayır. Sen baktın mı?"

"Evet," diyor Dave ve James hep bir ağızdan.

"Belki de bunun annesinin ölümüyle bir ilgisi vardır," diyorum, hâlâ Will'e şüpheyi yaklaştırmaya çalışarak. "Taşınmak zorunda kaldığını biliyorum. Belki okul bölgesini de değiştirmek zorunda kalmıştır."

"Ah, çocuklar?" James Connecticut'ta büyümüştü ve neredeyse on yıldır Savannah'da yaşıyor olmasına rağmen *hepiniz* kelimesini kullanmayı tam olarak öğrenememişti. "Will'in Memphis'ten olduğunu mu söylemiştin?"

sallıyorum ama Dave daha çok parmaklarımın arasına sıkıştırılmış kartla ilgileniyor. "Bu şeyde bir kişinin adı var mı? Yoksa çiçekçinin adı mı?"

Tekrar kontrol ediyorum, başımı sallıyorum. "FTD.com. Sanırım bu çeşit referans numarası. Siparişe internetten bakmayı deneyebiliriz."

James tekrar dener, bu sefer daha ısrarcıdır. "Çocuklar. I-"

"Ya da onları arayabiliriz," diyor Dave. "Onlara teşekkür kartlarımız için bir irtibat kişisine ihtiyacımız olduğunu söylesek? Bize verirler mi bilmem ama denemeye değer."

"Okulu da deneyebiliriz. Bizi 99 sınıfından biriyle temasa geçirebilirler."

"*Iris*." Adım bir anda ağzımdan çıkıyor ve ısrarcı ses tonu dikkatimi çekmediyse bile telefonunun ekranı yüzümün önünde beliriyor. "Bak."

Google sayfasına bakıyorum, Hancock Lisesi için arama sonuçları. En üstte, ilk listenin ilk satırında bir sokak adresi var. Göğsümde bir ürperti başlıyor ve grip başlangıcı gibi ve bacaklarımdan aşağı süzülüyor. *600 Twenty-Third Avenue, Seattle, Washington.*

Telefonu kardeşime veriyorum ve dizüstü bilgisayarına uzanıyorum. "Teklifin hâlâ , yarın sabah ilk iş olarak bize bir uçak bileti ayırtıyorum."

Mucizevi bir şekilde, beş saatlik uçuş boyunca uyudum. Atlanta'da havayı yakaladığımız andan kaptan pilotun burnunu indirip bizi Seattle'a yönlendirmesine kadar. Sanırım vücudum sonunda beynime baskın çıktı ve yorgunluğuma teslim oldu. İnişte şiddetli bir hava boşluğuna giriyoruz ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor; korkmuyorum ama farkındayım. Will'in de ilk hissettiği bu muydu? Etrafımızdaki yolcular, Dave de dahil olmak üzere, kolçaklarını sıkıca kavriyorlar. Uçuş 23'ü düşündüklerini, aynı hafta içinde Seattle'a giden iki uçağın düşme olasılığını hesapladıklarını biliyorum ve kendi sakinliğime şaşıyorum. Neden ben de diğerleri gibi korkmuyorum? Duyularım keder yüzünden bu kadar mı köreldi? Uçak sarsılıyor ve gıcırıyor, sonra dengeleniyor ve yolcular koltuklarına geri dönüyor.

Dave pencere perdesini itmek için bana doğru uzanıyor ve parlak ışık gözlerimi yakıyor. " hoş geldin. Seni götürmek zorunda kalacağım korkuyordum."

"İlk kez olmuyor," diyorum, ikinci sınıfta Joey Mackintosh'un bana ön bahçede bayılana kadar nasıl bira içileceğini gösterdiği zamanı düşünerek. Dave beni omzuna attı ve ailemiz sinemadan dönmeden önce beni üst kattaki yatağıma . Omzuna bir öpücük kondurdum. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Bunu tek başıma yapabileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Lütfen. Sanki izin veririm de." Kolumu hızlıca sıkıyor, sonra koltuğunun cebini karıştırıp Atlanta terminalinden aldığı Chex Mix poşetini bana fırlatıyor. "Al bakalım. Annem seni biraz daha zayıf getirirsem cezalı olacağımı söyledi."

Ciddi olduğundan emin olmama rağmen gülümsüyorum. Annem ona bunu söylerdi ve ben de biraz kilo verdim. Neredeyse hiç yemek yemediğim altı günün ardından kot pantolonum kalçalarımın bolca sarkıyor, karnım gergin ve düz ve hiçbir zaman şişman olmamış ama kesinlikle sıksa da olmamış kığım eski kıvrımlı halinin küçültülmüş bir versiyonu gibi görünüyor. Dul kalmak yedi kilo aldırdı ve devam ediyor.

Poşeti açıp bir tane atıştırıyorum ve midem tuzlu çıtırtıya isyan etmediğinde, Seattle'ı pencereden ilk kez gördüğümde bir tane daha atıştırıyorum. Buraya boşuna Zümrüt Şehir demiyorlar. Kilometrelerce uzanan çimler, yapraklı ormanlar ve yosunlu vadilere uzun parmaklar gibi uzanan avokado renkli göller, meşhur yağmurla daha da yeşil hale gelmiş. Üstümüzde bulutlar alçak ve kurşuni bir şekilde uzaklara doğru sarkıyor.

On beş dakika sonra, yanımızda taşıdığımız eşyalarla Seattle havaalanına giriyor ve servis otobüsüyle Hertz kontuarına doğru ilerliyoruz. Tam olarak ne aradığımızı ya da onu bulmak için ne kadar zamana ihtiyacımız olduğunu bilmediğimizden, Dave ve ben bu geziyi kanatlandırmaya karar verdik. Araba ya da otel rezervasyonu yok, plan yok, dönüş bileti bile yok. Bu fikir Will'in kafasını patlatabilirdi ama seyahat siteleri bize Nisan ayının sürekli çiseleyen yağmur ve kutup rüzgarlarına olan eğiliminin turistlerin uzak duracağı ve otel odalarının bol olacağı anlamına geldiğini garanti etti.

Kiralık arabaya biniyoruz ve Dave motoru çalıştırıyor, havalandırma deliklerinden başımıza sıcak hava fışkırana kadar gaza basıyor. Atlantalıları bu tür soğuklar için yaratılmamışlar. Cildinizi kırbaçlayan ve kemiklerinize kadar ısırarak, ıslak olmadığınız halde ıslak hissetmenize neden olan türden. Dave radyoyu kurcalarken ben yolcu koltuğunda titriyorum. Willie Nelson'lı ve bol tıngırtılı bir country kanalında karar kılıyor ve ben de iPhone'umdan yol tarifini açıyorum.

"I-5'e geçip kuzeye doğru gitmeliyiz." Dave gaza bas, beni izlediğini görmek için ona baktım. "Ne?"

"Sadece..." Gözlerimin içine bakarak iç geçiriyor. "Bunu yapmak istediğinden kesinlikle emin misin?"

"Bana şimdi mi soruyorsun?"

İki elini de kaldırıp direksiyonun üzerine bırakıyor. "Zamanlamam çok iyi değil, bunu kabul ediyorum ama evet. Sana şimdi soruyorum, bu işi tersine çevirmek için hâlâ bir şansımız varken. Eve gitmeni ve kocanın anısına engel olmadan önce Seattle'da olan her şeyi unutmanı istiyorum. Çünkü olacak, biliyorsun. Özellikle de bulduğumuz şey kötüyse. Olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Elbette kötü olabileceğini düşündüm. Aslında, öyle olduğunu varsayıyorum. Hiç kimse o yıllar tertemiz olduğu için hayatının parçalarını yeniden yazmaz."

Bana *dokunaklı* bir bakış attı. "Tamam, o zaman sana şunu sorayım. -Ya bulduğumuz şey sadece kötü değilse? Ya korkunçsa? Hayır, ya DEFCON-one korkunçsa? Will kendini savunmak ya da açıklamak için burada olmadan, yine de bilmek ister miydin?"

Kardeşimin sorusunu düşünürken park yerine ve ötesine bakıyor, gökyüzünde kükreyen bir jeti izliyorum. Dave haklı; bu işi hâlâ tersine çevirebilirim. Bu arabadan inip havaalanına geri dönebilir ve Will'in Seattle'daki geçmişiyle ilgili her şeyi unutmaya çalışabilirdim. Kocamın iyi yanlarını hatırlamaya odaklanabilirdim -kimsenin beni daha fazla güldüremeyeceğini, Pazar sabahlarının yatakta kahve içmek için yaratıldığını düşündüğünü, sol kulağının altındaki eğimli noktanın burnum için yaratılmış gibi görüldüğünü- ve geri kalanını görmezden gelmeye çalışabilirdim. Yalan kısımları. Sakladığı yanlarını. Eve gidip kocamın yasını tutmaya başlayabilirdim.

Ama artık tanıdığınızdan emin olmadığınız bir kişinin yasını nasıl tutarsınız?

DEFCON-one derecesini hak edecek olası keşifleri düşünüyorum. Will'in başka bir ailesi, güzel bir karısı ve onun kare çenesi ve arduvaz mavisi gözleriyle Seattle'da bir bungalovda saklanmış iki sevimli küçük çocuğu olduğunu.

Aranan bir suçlu, bir seri katil, bir tecavüzcü ya da uzun bir cinayet listesi olan bir terörist olduğunu. Aklıma gelen her teori saçma. Gizli bir eşten ya da kanundan saklanmak isteyen hiç kimse kendini Facebook'a koymaz.

O zaman bu yalanlar niye?

En ufak bir fikrim yok. Ama gerektiğini biliyorum. Dave'le yüzleşmek için koltukta dönüyorum. "Evet. Hâlâ bilmek istiyorum." "Emin misin?"

Hemen ve kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Olumlu."

Başka bir şey söylemeden arabayı vitesine taktı, gaza bastı ve yola çıktık.

* * *

Dave otoyola çıktığında, ESP'nin İnsan Kaynakları müdürünün numarasını tuşluyorum ve hoparlör düğmesine basıyorum.

"Günaydın, ben Shefali Majumdar."

İsmi dışında, Shefali'nin sesi elmalı turta kadar Amerikalı gibi geliyor. Sesi pürüzsüz ve hoş, algılayabildiğim en ufak bir aksan izi yok,

Gerçi neden aradığımı açıkladığımda, garipliği fark etmemek zor. İşim bittiğinde "Yani kısaca," dedi ve yüzünde yeni bir tereddüt belirdi "Bana sorduğunuz şey, kocanızı işe alıp almadığımı mı?" "Bu doğru."

"Geçen hafta 23 sefer sayılı uçaktaki yolculardan biri de kimdi?"

"Maalesef öyle."

"Ve size hiç mülakat yaptığını ya da yeni bir iş aradığını söylemedi mi?"

"Aynen öyle. Biliyorum çünkü bir arkadaşına ESP'den iş teklifi aldığını söylemiş. O arkadaşısı da bana söyledi."

Shefali sessizleşiyor ve Dave ile ben endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Yolcu koltuğunda arkama yaslanıyorum ve ona isteğimi düşünmesi için bir an veriyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Yalvarmaya hazırım, o başladığında kafamda kelimeleri toparlamaya başlamıştım bile. "Şimdiye kadar yazılmış tüm insan kaynakları kılavuzları, size her iki şekilde de söyleyemeyeceğimi söyler. Herhangi bir pozisyon için başvuranların, onları işe alsam da almasam da tartışılmaz bir gizlilik hakkı vardır. Kocanız size iş arayışından bahsetmeyi uygun görmediyse, etik olarak konuşursak, arayışının onu buraya getirmiş olabileceğini ne doğrulayabilirim ne de reddedebilirim."

Hayal kırıklığı mideme saplanıyor. Tartışmak için ağzımı ama Shefali sözümü kesene kadar sesimi bile çıkaramıyorum.

"Size söyleyebileceğim şey, ESP'nin sekiz aydan uzun bir üst düzey bir pozisyon açmadığı ve bunun Pazarlama Başkan Yardımcılığı için olduğudur. Geçtiğimiz yıl doldurduğumuz tüm teknik pozisyonlar için bir yazılım mühendisi fazlasıyla kalifiye olurdu."

Dave bakıyor, gözleri kocaman. Benimkileri kapatıyorum, mesajı bana bir lokomotif gibi çarpıyor. "Yani onu işe almadın."

Onun tek cevabı sessizliktir.

"Yakın zamanda onunla bir iş hakkında konuştunuz mu?"

Shefali duraksıyor, ama sadece bir iki saniyeliğine. "Bayan Griffith, on beş dakika öncesine kadar onun adını hiç duymamıştım."

* * *

Dave ve ben yolculuğun geri kalanını Shefali'nin sözlerinin ne anlama geldiği konusunda tartışarak geçirdik.

"Will neden yalan söylesin ki?" Dave herhalde beşinci kez söylüyor. "Neden Corban'a başvurmadığı bir işten bahsetsin ki? Var olmayan bir işi?"

Ona son sorusuyla aynı cevabı veriyorum. "Belki de yalan söyleyen Will değildi. Belki de Corban'dı."

"Bu hiç mantıklı değil. Corban yalan söyleyerek ne kazanabilir ki?"

"Bilmiyorum." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıktı çünkü Son on beş dakikadır aynı konuşmayı yapıyoruz. Bitmek bilmeyen sorularına verecek cevabım yok. Bilmiyorum, anlamıyorum ve ikisinin de yalan söylemek için herhangi bir nedeni olduğunu kavrayamıyorum.

Dave'in telefonu hedefimize vardığımızı gösterecek şekilde öttüğünde bir tur daha atmaktan kurtuluyorum. Caddenin ortasında frene basıyor ve pencereden bana doğru eliyle işaret ediyor.

Hancock Lisesi, Seattle'ın Merkez Bölgesi'nde, soylulaştırmanın karışık bir şehir mahallesinde tuğla ve harçtan oluşan devasa bir komplekstir. Çoklu kişilik bozukluğu olan bir mahalle - bir blokta konut projeleri, bir yenilenmiş devasa Viktorya dönemi binaları, bir sonrakinde ise bindirilmiş marketler. Ana girişin caddeye park ediyoruz ve beton basamaklardan yukarı çıkıyoruz.

Ülkedeki diğer tüm okullar gibi Hancock da silahlı ve bıçaklı saldırılara giderek daha sert güvenlik protokolleriyle karşılık vermek zorunda kaldı, özellikle de böyle bir mahallede. Bunların arasında kilitli kapılar, başımızın üzerinde vınlayan bir kamera ve hemen içeride konuşlanmış, bize bakan üniformalı bir güvenlik görevlisi var. El sallıyorum, o da bizi içeri alıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor, silahlı olduğunu görebilmemiz için ayağa kalkarak.

Ona okulun amblemiyle damgalanmış ve okul danışmanı unvanının hemen üzerinde renkli bir fotoğrafımın bulunduğu Lake Forrest rozetimi gösteriyorum. Lake Forrest, personelin kampüste rozet takması gerekmeyecek kadar küçük bir okul ama benimkini çantamda taşıdığımı birden memnun oldum.

"Adım Iris Griffith ve Atlanta, Georgia'daki Lake Forrest Akademisi'nde öğretim üyesiyim. Mezunlarınızdan geçmişini araştırıyorum ve kütüphanenize bir göz atmayı umuyordum. Sanırım eski yıllıklarınızın kopyalarını orada bulabilirim?"

Adam bizi lobinin karşısındaki ana masaya yönlendirdi. "Önce bir ziyaretçi kartına ihtiyacınız olacak. Kütüphane koridorun sonunda solunuzda. Kaçırmayın."

Ona teşekkür ediyorum ve birkaç dakika sonra Dave'le birlikte kütüphanenin danışma masasına gidiyoruz. Masanın arkasındaki kadın, kitap ve kağıt yığınlarının, kahverengi kutulardan oluşan eğik bir kulenin ve bir müzede olması gereken kadar eski bir bilgisayar ekranının üzerinden zar zor görülebiliyor.

Ayrıca bir kütüphaneciye hiç benzemiyor. Saçları tirbuşon buklelerden oluşan vahşi bir bulut, deri ve dövmelele kaplı ve bu okulda metal dedektörü olmaması iyi bir şey, çünkü tüm bu piercinglerle birinden geçmesi değil. Loblarını, burun deliklerini ve kaşlarını kaplıyorlar ve bize gülümsediğinde, üst dudağının altından iki küçük gümüş top görünüyor.

"Siz öğrenci değilsiniz," diyor bizi ölçüp . "Dur tahmin edeyim. Gazeteci misiniz? Üniversiteliler mi? Mahalle aktivistleri mi?"

Forrest Gölü rozetimi gösterip konuşmama başlıyorum ama daha ilk cümlemi tamamlayamadan beni başından savıyor. "Yazık, gerçekten de işe alım uzmanı olmanızı umuyordum. Son sınıf öğrencilerimizin üniversiteye kabul oranı yüzde altmış iki ve mezuniyete kadar bu oranı yüzde on daha artıramazsak yaz aylarını çim biçerek geçireceğim. Her neyse, sizin için ne yapabilirim?"

"Eski yıllıklarınızın bir kopyasını arıyoruz-1999, belki bir ya da iki yıl öncesi."

"Kimi arıyorsunuz?"

"Kocam." Yüz hatlarımı eritmesi gerektiğini bildiğim yakıcı bir acıyı yutkunarak bastırıyorum. "Adı Will Griffith'ti."

Geçmiş zaman kullandığım için kaşlarından biri çatılıyor ama detayları sormuyor. Bir doğru ilerliyor, onu takip etmemizi işaret ederek sağ tarafa, açık ve aydınlık bir okuma alanının yığınlar doğru karardığı yere gidiyor. "Adım India, bu arada."

"Ben Iris, bu da kardeşim Dave. Yardımın için teşekkürler India." "Sorun değil." Hızlı hızlı yürüyor, motosiklet botları gümbür gümbür sesler çıkarıyor.

Eski püskü halının üzerinde, omzunun üzerinden sürekli konuşuyordu. "Hancock kapılarını 20'lerde açtı ama ilk yıllık 1937'ye kadar çıkmadı. Sanırım kendilerini toparlamaları bu kadar uzun sürdü. O zamanlar on iki odalı bir binadan fazlası değildik.

Çoğu Yahudi, Japon ya da İtalyan olan yüzlerce öğrenci." Çerçevesi fotoğraflardan oluşan uzak duvarı işaret , düzinelerce ve düzinelerce daha yeni mezun sınıflar, ara sıra açık tenli biriyle noktalanan kahverengi ve ten rengi yüzlerden oluşan bir deniz.

Durdum ve 1999 sınıfını taradım. Resim Will'i seçemeyeceğim kadar yüksek, ama aynı ırksal yapı, açıktan çok koyu.

India rafların arasından sağa doğru sertçe ilerliyor ve birçoğu seloteyle bir arada tutulan sert, kapaklarla dolu bir rafta duruyor. "Hangi yılı aradığınızı söylemişsiniz?"

"1999 mezuniyet sınıfı."

"Ah, doğru ya. İlk Ulusal Başarı Bursiyerimizi kazandığımız yıl, futbol takımımız eyalet şampiyonu oldu ve basketbol maçının ortasında patlayan bir boru spor salonunu sular altında bıraktı." Kaşlarımızı kaldırdığımızda bir omzunu kaldırdı. "Ben gayri resmi okul tarihçisiyim. Kütüphane işletmenin getirdiği bir şey sanırım. Her neyse..." Siyah boyalı tırnağını doğru kitabı bulana kadar sırtlarda gezdiriyor, sonra çıkarıp bana uzatıyor. "Al bakalım. Köşede birkaç masa var. İstedğin kadar kalabilirsin. Ben ön tarafta kaleyi koruyacağım."

Dave ona teşekkür ediyor ve ben de elim titreyerek kitabı sonundaki bir masaya taşıyorum. Tasarım klasik 90'lar. Saten bordo üzerine kalın altın harfler ve bir yaban kedisinin dış hatları ve karnımdaki birkaç Chex Mix ısırlığı boğazımın arkasını itiyor. Kitabı kardeşime doğru itiyorum.

"Yapamam. Sen bak."

Oturuyoruz ve Dave yıllığın sayfalarını çevirirken ben masanın üstündeki tükenmez kalemle yazılmış grafitileri inceliyorum. Son sınıf öğrencilerinin, bordo kepli ve cüppeli, parlak altın püskülleri gülümseyen yanaklarının yanından sarkan tam renkli fotoğraflarının olduğu bir sayfada duruyor.

Sadece Will, sayfadaki tek beyaz yüz, gülümsemiyor.

"Üzgünüm, Iris. Bu o." Dave görebilmem için kitabı çevirdi. "William Matthew Griffith."

Bu Will, tamam. Saçları daha açık renk ve yüzü daha ince, ama gözleri bana kendi gözlerim kadar tanıdık geliyor. Onu *burada*, Seattle'daki bir yıllıkta görmek içgüdüsel bir yumruk gibi çarpıyor yüzüme.

Bir elimi çalkalanan mideme bastırıyorum ve bildiklerimi düşünmeye çalışıyorum. "Tamam, Memphis'te büyümekle ilgili kısmın yalan olduğu çok açık."

"Bunu bilmiyoruz. Belki de buraya sadece son senesi için transfer olmuştur," diyor Dave, şeytanın avukatlığını yaparak. ", önceki yılları getireyim." Sandalyesinden fırlar ve yığınlar geri döner.

Ama Will'in fotoğrafı da orada ve üçünde de, Cancun'dan dönüş uçağımız on iki saat içinde beş kez rötör yaptığında bile onu hiç görmediğim bir şekilde kameraya kaşlarını çatarak bakıyor.

Dave bir elini sandalyemin arkasına , resimleri incelemek için eğiliyor. "Neden bu kadar kızgın görünüyor?"

"Çünkü o . Babası ölmüştü ve annesi hastaydı. Üçüncü sınıfta ölmüş. Okul ve ona bakmanın yanı sıra iki işte çalışıyor, evi çekip çeviriyor ve tüm faturaları ödüyordu." Bu sözleri söylerken aklıma bunların herhangi birinin ya da hepsinin yalan olabileceği geliyor. "En azından hep böyle iddia ediyordu."

Dave sandalyesine çöktü ve Will'in son sınıf öğrencisi olduğu 1999 yılına uzandı. Will'in resminin altındaki beyaz boşluğa dokunuyor. "Nasıl oluyor da diğer herkesin favori bir sözü ve ders dışı etkinliklerinin bir listesi varken Will'in adının altında hiçbir şey yok. O bir çeşit güreş şampiyonu değil miydi?" Dave güreş sayfasını çevirir ama Will yoktur.

Onu sorgulamak hiç aklıma gelmemişti ama şimdi düşünüyorum da, Will'in güreş takımına ayıracak ne zamanı olabilirdi ki? İki elimi de çalkalanan mideme bastırıyor ve mide bulantısı dalgasını yutuyorum. Evlendiğim bu adam da *kim*?

Dave sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir avucunu siyah saçlarında gezdiriyor. "Tamam, bir düşünelim. 1999 *o kadar da* uzun zaman önce değil. Bahse girerim öğretmenlerinden en az biri hâlâ burada çalışıyordur. Belki onu hatırlarlar."

"India sorabileceğimiz birini tanıyor olabilir." Çantama uzandım ve ayağa kalktım.

Dave yıllıkları toplar. "Sen önden git. Ben bunları yerine seninle ön tarafta buluşacağım."

Onu danışma masasının arkasında, geri dönen kitapları cılız bir arabaya dizerken buluyorum. Geldiğimi duyunca başını kaldırdı. "Aradığınızı buldunuz mu?"

". Merak ediyorum da 1999'da burada olan öğretmenlerden herhangi biri hâlâ burada mı?"

"Oh, tabii. Onlardan bir demet. İçlerinden birinin kocanızı hatırlayıp hatırlamadığını mı görmek istediniz?"

Başımı salladım.

"Şey-" arabaya yaslanıp bir süre düşündü ve sonra yüzü aydınlandı "-
Beyzbol koçunun 1999'da Hancock'tan mezun olduğuna eminim. Kocanızı
tanıyor muydu bilmiyorum ama başlamak için en iyi yer o olacaktır." Saatini
kontrol ediyor, parmağıyla iki kez yüzüne vuruyor. "Antrenman başlamadan
önce yaklaşık bir saatiniz var, bu da onu muhtemelen spor salonunda
bulabileceğiniz anlamına geliyor."

Dave ve ben Hancock Lisesi'nin spor salonunun arka tarafındaki loş koridorda Koç Miller'ın tarifine uyan bir adam bulduk, metal bir sepet dolusu beyzbol topunu koridora taşıyordu. Başının üzerinde tek bir tüp ılık vızıldıyor ve uğulduyor.

"Siz Koç Miller mısınız?" Kolonyasını iyice kadar yaklaşıp soruyorum. Adam bu kokuyla yıkanıyor, özellikle de havada asılı duran diğer kokularla, Bengay ve terli çoraplarla birleştğinde boğazımın arkasını yakan ezici bir koku.

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinin yarısı Hancock Lisesi beyzbol şapkasının altında saklı. "Evet."

India onun bir defans oyuncusu gibi yapılı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Koç Miller iri yarı, 1.80 boyunda ve bol sokak kıyafetleri, kot pantolon ve uzun kollu bir polonun altında iri kemikler ve yağlı kaslar var. Odaya geri dönüyor ve iki saniye sonra elinde bu kez eldivenlerle dolu başka bir sepetle yeniden ortaya çıkıyor.

"Kütüphaneci bize Hancock'tan 1999'da mezun olduğunuzu söyledi."

"Evet, doğru." Kotunun arka cebine attığı anahtarla kapıyı kilitliyor. "Kim soruyor?"

"Benim adım Iris, bu da kardeşim Dave. Eski bir sınıf arkadaşınız hakkında neler hatırladığınızı bize anlatabileceğinizi umuyorduk. Will Griffith."

"Hayır, tanımıyorum. Onu tanımıyorum." sepetlerden birine uzanıyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp açıyorum ve Will ile benim bir fotoğrafımızı görüyorum. "Bu o. William Matthew Griffith. Onu tanıdın mı?"

Yüksek sesle iç çekerek ekranıma bakıyor, sonra sepeti tekrar bakıyor. "O mu? Bu Billy Griffith."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Onu hatırlıyor musun?"

"O zamanlar Hancock'a giden herkes Billy Griffith'i hatırlar." Başını eğiyor ve gözleri şüpheyle kısılıyor. "Kim olduğunu ?"

"Iris Griffith. Karısı."

Koç, yüzümün sol tarafındaki saçları karıştıracak kadar hızlı ve keskin şekilde şaşkın bir nefes veriyor. "Yok artık."

"Affedersiniz?"

"Sadece..." Beni yavaşça baştan aşağı süzüyor, en kıvrımlı noktalarımda öyle bir duruyor ki ayakta durmakta zorlanıyorum, sonra bunu bir sırtıyla takip ediyor ve ben bu uyumsuzluk karşısında şaşkına dönüyorum. Bakışları takdir ediciydi ama gülümsemesi hiç de dostça değildi. "Pek onun tipi gibi görünmüyorsun."

Belki değil, ama bu adamın tipini biliyorum. Bir zamanlar her erkeğin olmak istediği ve her kızın çıkmak istediği tip. Elinde bir top ve boş bir sırt çantasıyla koridorlarda salına salına yürüyen, gelecek haftaki maçtan sonrasını hiç düşünmeyen tip. Lake Forrest Akademisi'ndeki öğrencilerimi olmamaları için uyardığım tip.

Ses tonumu nötr hale getiriyorum. "Nasıl yani?"

"Çantanızda ya da arka cebinizde bir silah var mı? Kafanızın içinde size, ne bileyim, ateş yakmanızı ve lastikleri kesmenizi söyleyen sesler duyuyor musunuz?"

Sorusu karşısında öfke, sıcak ve ani bir şekilde yanıyor ama yüz ifademi kontrol altında tutuyorum. "Tabii ki hayır."

"Gördün mü? Onun tipi değil." Eğilip yerden top sepetini aldı. "Şimdi izin verirseniz, antrenman için hazırlanmam gerekiyor." Cevap beklemeden arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

Dave'e şaşkın bir bakış attım, o da omuz silkti. Birlikte arabanın peşinden yola koyulduk.

"Koç Miller, bekleyin." Beklemiyor, yavaşlamıyor bile. Uzun bacakları benim bir adıma karşılık iki adım atıyor ve ben ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum. "Lütfen. Sadece on ihtiyacım var. Duydunuz mu bilmiyorum ama kocam az önce düşen uçaktaki yolculardan biriydi ve ben-"

"Bakın hanımefendi," dedi, o kadar hızlı dönüyordu ki neredeyse ona çarpacaktım, "Billy Griffith hakkında soru sormanız gereken son kişi benim. Ölüler hakkında kötü konuşmayı sevmem, bu da hiçbir şey söylemeyeceğim anlamına gelir. Hesabı sen yap."

"Anılarınızı ballandıra ballandıra anlatmanızı istemiyorum. Sadece gerçeği."

Yavaş ve inatçı bir şekilde başını sallıyor. "O ve ben arkadaş değildik. Aynı çevrelerde bulunmazdık ve . Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Bana onun biri olduğunu anlat. Onu ne kadar zamandır tanıdığını, arkadaşlarının kimler olduğunu ve nerede yaşadığını söyle. Aklınıza gelen her şeyi anlatın, çünkü..." Hâlâ başını sallayan Koç Miller bir adım geri çekiliyor, sonra bir adım daha atıyor, iri vücudu geri çekilmek için hazırlanıyor ve onu kaybetmek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve devam etmek, bu yabancıya gerçekten ne istediğimi söylemek için kendime söz veriyorum. "Çünkü kocam yalan söyledi, tamam mı? Bana pek çok konuda yalan söyledi. Uçak düştüğünde Seattle'a değil Orlando'ya gittiğini söyledi. Bu şehre geldiğinden bile haberim yoktu. Başından beri Memphis'li olduğunu sanıyordum."

Memphis aksanı kulağa nasıl geliyor? Bu soru ani ve beklenmedik bir şekilde zihnimden geçti. Will'in pek Güneyli aksanı yoktu, özellikle de benimkine kıyasla ve Güneylilerin çok sevdiği argoyu da hiç kullanmazdı. Belki de Memphis'te böyle konuşmuyorlardır? Hiçbir fikrim yok.

Koç Miller hareket etmeyi bırakıyor ve kaşları kasketinin altında kayboluyor. "Billy sana Memphis'te büyüdüğünü mü söyledi?"

"Evet."

Koç arkasına yaslandı, gözlerini kısarak bana baktı. "İşte *bu* onun yapabileceği bir şeye benziyor." Yenilgi dolu bir iç çekti, top sepetini Dave'in göğsüne doğru itti, eldivenleri almak için geri döndü ve onu takip etmemizi işaret etti. "Antrenman yarım saat sonra başlıyor, o yüzden benimle yürümeniz gerekecek."

Bizi spor salonunun arkasındaki labirent gibi koridorların derinliklerine götürüyor ve omzunun üzerinden konuşuyor. "Daha önce de söylediğim gibi, Billy Griffith'i hatırlıyorum ama harika bir adam olduğu için değil. O öyle bir adamdı ki, koridorda yürürken birden herkesin dolaplarından çıkarması gereken çok önemli bir şey olurdu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Onun gözlerinin içine bakan herkes seçiliyordu ve kimse Billy Griffith tarafından seçilmek istemiyordu. Öğretmenler bile."

"Neden?" Dave diyor ki. "Seni dışladıysa ne oldu?" "Bazen bir itiş kakış ya da bir dudak patlaması, bazen de günler sonrasına kadar hiçbir şey. Billy'nin en korkutucu yanı da buydu, öngörülemezliği. Güvenebileceğiniz tek şey eninde sonunda size düşman olacağıydı. Kaba ve öfkeliydi ve anne babası birbirlerini dövmekle o kadar meşgullerdi ki umurlarında bile değildi."

Ailesi. Babasının, o iki yaşındayken öldüğünü söyledi. Annesinin onu tek başına büyüttüğünü iddia etti.

"Burada hangi yaşlardan bahsediyoruz?" Köşeyi dönüp pencereli ofislere girdiğimizde, "Kaç yaşından bahsediyoruz burada?" diye sordum. "Will-Billy'yi ne kadar zamandır tanıyorsun?"

Koç Miller bir an düşünür. "Rainier Vista'ya ikinci sınıftan önceki yaz taşındım, yani ne kadar oldu? Yedi falan mı?"

Verdiği cevap boğazıma bir düğüm atıyor, çünkü gerçek o zaman yüzüme çarpıyor. Memphis bir yalandı. Yalan değildi. Abartı değildi. Küçük beyaz bir yalan ya da yarı gerçek değil. Kandırmak için kasıtlı olarak yanlış bir ifade. Will *hiç* Memphis'te yaşamadı. Oraya adım attığından bile emin değilim. İlk yıldönümümüzü Nashville'de geçirmemize şaşmamalı.

Öfke karnımda kıvrılıyor, Will'in Memphis'e o sürpriz yolculuktaki sessizliğini hatırlayınca yüzeye çıkmadan önce sadece bir iki saniye kıvranıyor. Yalanını kazara ortaya çıkarmam karşısında yaşadığı paniği, bir açıklama bulmak için nasıl çırpındığını ve sonunda Memphis anılarının "yeniden yaşamak için çok acı verici" olduğu bahanesinde karar kıldığını düşünüyorum. Sorgusuz sualsiz inandım, hiç düşünmeden arabayı geri çevirdim. Ve şimdi, Will'in gerçek mezun olduğu okulun pis kokulu koridorunda yürürken kendimi aptal gibi hissediyorum.

Bir ofis kapısında duruyoruz ve Koç Miller dev bir pençeyle kapıyı iterek açıyor. Bizi duvar boyunca düzenli sütunlar halinde yığılmış kâğıtlar, çizelgeler ve spor malzemeleri kutularıyla dolu küçük ve derli toplu odaya sokuyor. Dave'den sepeti alıyor, kapının yanında yere koyuyor ve masasının önündeki iki köhne sandalyeye oturmamızı teklif ediyor. Kendiminkine çöküyorum ve göğsümdeki ateş topunun etrafında nefes almaya çalışıyorum.

Koç Miller, topuklarını halıya gömüyor ve sandalyesinin tekerlekleri kara tahta üzerindeki çiviler gibi gıcırdayarak masaya doğru yuvarlanıyor. Yüz ifademi fark edince bir an duraksadı. "İyi misin?"

Bir şekilde sesim kafamın dışına çıkıyor ve sadece biraz boğuk geliyor. "Ben iyiyim. Lütfen devam edin."

"Tamam," diyor ama tam olarak ikna olmadığını belli eder bir şekilde. Kasketini çıkarıyor, bir avucunu sıkı buklelerine sürtüyor ve yerine koyuyor. "Dediğim gibi, evde kimse onu disipline etmiyordu, bu da hem okulda hem de dışarıda canı ne isterse yaptığı ve yanına kâr kaldığı anlamına geliyordu. Kavga etti. Bir şeyler çaldı. Koridorlarda ve sokaklarda uyuşturucu sattı.

Köşeler. O kadar çok sınıf atladı ki, nasıl mezun oldu bilmiyorum. Çünkü öğretmenler muhtemelen onun gitmesini istiyordu."

Koç Miller'ın açıklamaları, kafamda üst üste patlayan, beni nefessiz bırakan ve başımı döndüren bir dizi mini patlama gibi.

"Will bana babasının o bebekken öldüğünü söyledi," diyorum. "Onu hiç hatırlamadığını söyledi."

"Muhtemelen hüsnükuruntu. Bay Griffith yaşlı bir ayyaştı. Ama hatırladığım kadarıyla ilk yılımızda annesi ölmüştü."

Will'in bana onun ölümünü ilk söylediği zamanı düşünüyorum, onu ağlarken gördüğüm tek zamanı. Malign melanom, , beynine, karaciğerine ve akciğerlerine metastaz yaptıktan sonra yakalanmış. Korkunç, acı dolu bir ölüm. "Kanser mi?"

Bunu söyler söylemez, keşke geri dönüp ses tonumu düzeltebilseydim, kulağa daha az saf bir eş gibi, daha emin gelmesini sağlayabilseydim. Will bu kadar duygusal bir hikayeyi uydurmuş olamaz. Kimse o kadar iyi bir aktör değildir.

Ama Koç Miller bir kahkaha atar. "Pek sayılmaz. Bir yangında öldü." "Aman Tanrım," diyor Dave. "Zavallı kadın. Zavallı Will."

Koç Miller sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ağırlığı sandalyeyi birkaç kez zıplatıyor ve sonra sakinleşiyor. "Zavallı Billy, ha? Sana bir şey söyleyeyim. Mahallemizdeki her çocuk evde bir tür saçmalıkla uğraşıyordu. -Her yerde bağımlılıklar, tutuklamalar, beleşçi babalar vardı ama biz bunlarla başa çıkmanın bir yolunu buluyorduk. Billy denemedi bile. Sadece sinirlendi ve kaba davrandı."

Dave'le kaşlarımızı çattık ve onun da benim gibi düşündüğünü anlayabiliyorum. Uyuşturucu satıcısı bir sokak serserisi nasıl üniversite mezunu, sevgi dolu bir koca olur?

Aniden bastıran ve göğsümden yukarı fırlayan duygulara karşı boğazımı temizliyorum. Will'in yalnız çocukluğu ve annesinin vahşi ölümü için üzüntü. Oğullarını sevecek kadar uzun süre yumruk sallamayı bırakamayan ebeveynler için kızgınlık. Will'e bu kadar kötü bir el veren yüce güce öfke. Bunu şimdi öğrendiğim için öfke.

"Babasına ne oldu?" Bir şekilde başardım.

"Hasta olduğuna dair söylentiler duydum, tam zamanlı bakım gerektiren bir şey, ama..." Koç Miller iki elini kaldırdı ve masaya vurarak bıraktı. "Annem beni mahalledeki dedikodulardan haberdar ederdi ama birkaç yıl önce öldü."

Dave ve ben sessizliğe gömüldük. Küçükken annem bize her tartışmanın üç tarafı olduğunu söylerdi. Bizim , diğer taraf ve ortada bir yerde gerçek. Belki de Dave'in Will'i öğrenmek istediğimden emin olup olmadığını sorarken kastettiği buydu. Koç Miller'ın anlattıklarına karşı kendini savunmak için burada olmadığından, ortanın nereye düştüğünü kestiremiyorum.

Ancak bu, bu hikayeyi bütünüyle yutacağım anlamına gelmiyor. Koç Miller'ın, neredeyse yirmi yıl önce meydana gelen olaylar nedeniyle iki dev yumruğuyla kin tuttuğu açık.

Şüpheli ifadelerimize bakıyor ve homurdanarak masadan uzaklaşıyor. "Bana inanın. İnanmayın. Bu, Billy Griffith'in arkanızdan gelip sizi bıçaklayabilen ve siz daha kanı fark etmeden çekip gidebilen kindar, sinsî bir haydut olduğu gerçeğini değiştirmez. Etrafınıza sorun. Aksini söyleyecek birini bulmakta zorlanacağınıza eminim. Şimdi o serseriler elmasımı yok etmeden önce antrenmana gitmeliyim." Ayağa kalkıp yanımızdan geçip gidiyor, kapıya ulaşmak için acele ederken ekipman sepetlerini unutuyor. Koridorun yarısında kendini durduruyor, iri eliyle kapı pervazını kavlıyor. "Karmaya inanır mısınız? Çünkü Billy'nin başına gelenleri duyduğumda ilk düşündüğüm şey bu oldu."

* * *

Dave ve ben Hancock Lisesi'nin koridorlarında geri geri giderken ikimiz de Koç Miller'ın hikâyesini anlamaya çalışıyorduk. Kocamın hayatına bir giriş yapmak istemiştik. Elde ettiğim şey daha çok kutup sularına tüm vücudumla dalmak gibiydi ve bu beni çok içinde ve hissiz bıraktı.

"Ona inandın mı?" Köşeyi dönüp dev bir pankartın altındaki eski püskü ve ezik dolaplardan oluşan bir duvara geldiğimizde, "Ona inandım mı?" diye soruyorum. *Haydi, Wildcats! Sert kalın!*

Dave bir omzunu kaldırdı ve ağzı, çok iyi bildiğim sıkı bir kıvrım haline geldi. İstemiyor ama duyduklarımızın en azından kısmına inanıyor. "Yerel polis karakolunu kontrol edebiliriz. Eğer Will gerçekten uyuşturucu satıyorsa, belki başı belaya girmiştir. Polis bunu kayıt altına almış olabilir."

"Sanırım." İçimi çekiyorum, omuzlarım kirli zemine doğru sarkıyor. "Will'in annesinin ölümü hakkında konuşmak istememesini de anlıyorum. *Anlıyorum*. Ama bana anlattığı kanserden öldüğü hikâyesi var ya? Ağladım Dave. Gerçek gözyaşları. Tüm tıbbi jargonu da biliyordu. Tüm belirtileri ve detayları biliyordu.

Kanserin nasıl ilerlediğini. Böyle bir şeyi öylece uyduramazsın. İnternette melanomu araştırmak için haftalarını harcamış olmalı. Yani, böyle bir yalana gerçekten inanmak zorundasınız."

Merdiven boşluğunda Dave kapıyı iterek açtı ve geçmeme izin vermek için kenara çekildi. "Sanırım öyle."

"Ve tamam, babası pek de iyi bir insan değildi. Bu da onun hakkında konuşmak isteyeceği bir şey değil. Ama neden sadece aralarının açık olduğunu söylemedi? Neden yalan söyleyip bana onu hiç tanımadığını söylesin?"

"Burada psikolog olan sizsiniz. Bir insanın hayatının ilk on sekiz yılını kurgulamasına neden olan şey nedir?"

"Ya da daha fazlası. Son birkaç günden sonra, artık onunla tanışmadan önceki zamana dair hiçbir şey varsaymıyorum. Koç Miller'ın söylediği her şeye inandığımı söylemiyorum, ama son derece sorunlu bir bahsetti ve hikayesinin sadece bir kısmı doğru olsa bile, ciddi bir terapi olmadan böyle bir şeyden geri dönemezsiniz. İşte bu yüzden bir görgü tanığından daha fazlasına ihtiyacım var. Eski komşularıyla konuşmalı, daha fazla öğretmen ve sınıf arkadaşı bulmalıyım. Onu hatırlayan tek kişi Koç Miller olamaz."

Dave başıyla onaylıyor ve binanın önündeki merdiven boşluğundan çıkıyoruz. Güvenlik görevlisi girişteki yerinden bize çenesini kaldırarak bakıyor. "Aradığınızı buldunuz mu?"

"Evet," diyor Dave, aynı anda ben de başparmağımı binanın göbeğine, kütüphaneye doğru uzatıyorum. "Hadi gidip yıllığa bir kez daha bakalım. Daha da iyisi, birkaç kopya çıkaralım."

"Gerek yok."

"Ne? Neden?"

Bana fermuarlı bir bakış fırlatıyor, yaklaşıyor ve dişlerini sıkarak konuşuyor. "Seni arabada bilgilendiririm."

Gardiyan sanki değilmiş gibi homurdanıyor. "Gitmeden önce çıkışınızı yapın."

Dave bizi yolcu ediyor ve ön kapıdan ısıricı soğuğa doğru yola çıkıyoruz. Biz içerideyken bir ara çelik renkli bulutlar, sıcaklığı on derece düşüren bir cepheden içeri girdi. Ben titreyip boynuma doğru çekştirirken Dave fermuarını açıyor ve ukala bir gülümsemeyle arkasından 1999 yıllığını çıkarıyor.

Gözlerim kocaman oldu. "Sen mi *çaldın*?"

Dudaklarını büzüyor. "Ben bunu ödünç almak olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"India bunu bu şekilde görmeyecektir. Ve kaybolduğunu fark ettiğinde, kimin aldığını da tam olarak bilecek. İsimlerimiz ziyaretçi defterinde yazılı Dave." "Endişelenmeyi bırakın. Ödünç almak geri vermek anlamına gelir. kendimize bir kopya yaptık. Hindistan gittiğinin farkına bile varmadan onu geri koyacağız."

"Bunu bilmiyorsun. Ya ? Ya beni Forrest Gölü'ne kadar takip ederse?"

Gözlerini deviriyor. "böyle donunla dolaşmak zor değil mi?"

Kardeşimi severim ama işte burada ayrılıyoruz. Ben kurallara uyulması gereken bir dünyada yaşıyorum, oysa o kuralların çoğunlukla bir rahatsızlık olduğunu düşünüyor. Özellikle de onu rahatsız edenleri. Dave ayaklarını sandalyelerin üzerine koyuyor, park yerlerini kesiyor ve sinema salonlarına kendi atıştırmalıklarını getiriyor ve bunların hepsini hiç yakalanmadan yapıyor. Her şeyin tavırla ilgili olduğunu söyler ve haksız da sayılmaz. Dave'in içinde insanları kendine çeken ve sıranın önüne geçmek için ayak parmaklarına bastığını unutturan bir cesaret var.

Merdivenlerin tepesinde okulun kapıları çarparak açılıyor ve bir genç kalabalığı dışarı dökülüyor. Basamaklara çarpıp dağılıyorlar ve ancak sekiz saat boyunca bir sınıfta kapalı kaldıktan sonra gelebilecek bir hız ve enerjiyle bize doğru ilerliyorlar.

Dave bileğimden tutup beni caddeye doğru sürüklüyor. ", ezilmeden önce."

Bir blok , kiralık eve adım atıyoruz ki telefonum tanımadığım bir numarayla çalıyor. Kulağıma götürdüm. "Alo?"

Bir kadın sesi, yüksek ve tempolu, beni selamlıyor. "Iris Griffith?" "Evet."

"Benim adım Leslie Thomas. Aile Destek Merkezi'nden arıyorum-"

"Margaret Ann'e ne oldu?"

"Ann Margaret," diye fısıldar Dave. Arabayı çalıştırır ama vitesine takmaz.

Hattın diğer ucunda arayan hiç istifini bozmuyor. "Margaret Ann şu anda müsait değil, ama size birkaç soru sorabileceğimi umuyordum."

Dikkatim bir an için isme takıldı. Ann Margaret mi yoksa Margaret Ann mi? Her iki durumda da, bu kadın beni hazırlıksız yakaladı. "Oh, ben... Üzgünüm, şu anda konuşacak durumda değilim."

"Bu bir ya da iki dakikadan fazla sürmez. Anladığım kadarıyla bazı aileler bir araya gelmiş ve Liberty Air'e karşı haksız ölüm davası açmışlar. Siz de onlardan biri misiniz?"

Hem sorusu hem de gergin ve neredeyse manik olan ses tonu kafamda her türlü uyarı zilinin çalmasına neden oluyor. Liberty Air şemsiyesi altında faaliyet gösteren FAC'den biri neden böyle bir şey sorsun ki? Kaşları havaya kalkan Dave'e kaşlarımı çatıyorum. *Ne?* Ağzını açıyor.

"Ben... Bilmiyorum," diyorum telefonda.

"Liberty Air'e dava açan ailelerden biri olup olmadığınızı bilmiyor musunuz?"

"Hayır, dava hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kim olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Benim adım Leslie Thomas. Bu sabah *Miami Herald* pilotun South Beach'te üç günlük bir bekarlığa veda partisinden döndüğünü ve sadece bir saatlik uykuyla çalıştığını bildirdi. Eğer bu doğruysa, siz ve diğer aileler Liberty Air'i kasıtsız adam öldürmekle suçlayacak mısınız?"

Buzbir şey kalbimin etrafını sarıyor, soğuktan olmayan bir ürpertiyle gövdeyi sarsıyor. Pilot yarı uykuluydu, muhtemelen akşamdan kalmaydı? Yanaklarımdaki kan çekiliyor ve bir avucumu çalkalanan mideme bastırıyorum.

Dave kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Ama bir dakika. Neden Aile Yardım Merkezi'nden biri bana bunu söylesin ki? Liberty Air'in çıkarlarını korumaları gerekmiyor mu?

"Sen de kimsin?"

"Benim adım Leslie Thomas."

"Ve siz FAC'den mi arıyorsunuz?" "Bu doğru."

"O zaman neden beni bir gazeteci gibi sorguluyorsunuz?"

Sessizlik. Başka bir atış için hazırlandığını duyuyorum ama artık çok geç. Numarası bende zaten var.

"Çünkü sen bir gazetecisin," diyorum öfkeli bir tıslamayla. "Bu da aynı zamanda bir yalancı olduğun anlamına geliyor."

Ekрана End yazıp Dave'i bilgilendirmeye başlıyorum ama hemen ardından telefonum aynı numaradan tekrar çalıyor. "Bu kişiyi nasıl engelleyeceğimi biliyor ?"

Dave telefonu parmaklarımın arasından aldı. Ekranla oynarken bir mesajla aydınlanıyor. Orta konsola doğru eğilip ekranındaki mesaja kaşlarımı çatıyorum.

Evine git, Iris.

"Bunu kim gönderdi?" Ben söyledim.

Dave numarayı bulmaya çalışır ama engellenmiştir. Başparmaklarıyla hızlı bir cevap yazar.

Kim bu?

Gönder tuşuna basıyor ve cevap için ekranımı izliyoruz, ekran kararmaya başladığında bir parmak ucuyla uyandırıyoruz.

"Neden biri sana eve gitmeni söylesin ki?" Dave öyle diyor.

"Bilmiyorum."

"Burada olduğunu başka kim biliyor?"

"Ailelerimiz ve James, nokta. Anma töreninden bu yana hiçbir kız arkadaşım ile konuşmadım ve Ted'e ya da okuldan kimseye ayrılacağımı söylemedim, sadece bir iki hafta izin alacağımı söyledim."

Dave bir an düşünür. "Eğer Atlanta'dan biriyse, onun yerine eve *gel* demeleri gerekmez miydi?"

Başımı sallıyorum, tam o sırada telefonuma bir mesaj daha geliyor.

Ne bilen biri ve bu Seattle'da değil.

Gölün karşısındaki Bellevue'de, Dave ve ben telefonumdaki bloke edilmiş numaranın izini sürmek için en iyi şansımız olan Best Buy'da işe başladık. İkinci mesaj geldikten sonra

-*Ne aradığınızı bilen biri ve bu Seattle'da değil*- ayak işleri birinci önceliğe yükseldi. İkimiz de ironiyi fark etmedik. Will burada olsaydı, numarayı otuz saniye içinde bulurdu.

Geek Squad tezgâhının arkasındaki çocuk yirmi yaşlarında görünüyor, Will'in her zaman teknisyenlere kötü bir isim taktığını iddia ettiği tipte bir adam. Yağlı saçlar. Sivilceli bir yüz. Gür kaşlar ve belirgin bir ısırık. Kola şişesi gözlüklerinin ardında gözleri komik bir şekilde büyüyor.

"Benden başka birinin telefon numarasını hacklememi mi istiyorsunuz?" der inek, başını sallayarak. "Bunu yapamam."

"Yapamam-" Dave ona sevimli bir gülümseme verir "-ya da yapmayacak mısın?" "Konuyla ilgisi yok. Benim sadece tamir ve kurulum yapma yetkim var."

Kardeşim cüzdanından beş tane yirmilik çıkarıp tezgahın üzerine saçıyor. "Bundan emin misin?"

Çocuk emin değil. Bakışları bizden paraya doğru kayıyor ve mücadele gerçek. Yüz dolar bir sürü gigabayt satın alabilir. Başını sağa sola çeviriyor, kasada alışveriş yapan bir meslektaşını not alıyor, bir diğeri tezgahın uzak ucunda bir MacBook'un üzerine eğilmiş. İkisi de ona doğru bakmayınca faturaları ve telefonumu tezgahın alıp ikisini de cebine atıyor. "BRB," dedi ve üzerinde Sadece Çalışanlar yazan bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

O gittiğinde bilgisayar ekranına yöneldim ve interneti . "Koç Miller yaşadığı mahalleye ne ? Rainier gibi bir şey."

"Görüntü mü? Hayır, bu doğru değil." Dave bir iki saniye düşünür, sonra patlar. "Vista! Rainier Vista."

"İşte bu " Mahalleyi araştırıyorum ve çantamda taşıdığım not defterine birkaç çapraz sokak karalıyorum, sonra aynı şeyi en yakın FedEx ve polis departmanı için yapıyorum.

"Hazır başlamışken bize iyi bir restoran bul. Atlanta'dan beri bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum."

Kardeşim için nezih, karmaşık yemekler ve şarap eşleştirmeleri anlamına gelir, her ikisi de akşam yemeğinin sonsuza kadar sürmesi anlamına gelir. Başımı sallıyorum. "Önümüze çıkan ilk arabalı lokantada durabiliriz ama ben yoluma devam etmek istiyorum."

Burnunu kırıştırıyor. "Cidden vitrinden yemek sipariş edip kese kağıdından yememizi mi öneriyorsun?"

"Evet, çünkü gün bitmeden Will'in eski mahallesini görmek ve polis departmanından biriyle konuşmak istiyorum ve yedi çeşit şefin tadım menüsünü sipariş ederseniz bunu yapamayız, ki yapacağınızı biliyorum."

"Cidden, Iris. Bir şeyler yemem lazım. Düşük kan şekeri başımı döndürüyor."

"Drama kraliçesi gibi davranmayı keser misin? Sana zaten söyledim. -"

"Efendim?" Bir de baktık ki çocuk, iPhone'umu yumruklarından birine almış. "Mesaj bir mesajlaşma uygulamasından gönderilmiş."

Dave ve ben hep bir ağızdan ve tamamen aynı tonda "Tamam," diyoruz. *Burada işimiz bitti* anlamında tamam değil, *devam* edin anlamında tamam.

İnek ilkini varsayıyor. Telefonumu yere bırakıyor ve gitmek için dönüyor.

"Bekle," diyorum. "Peki ya numara?"

"Uygulama metni şifreliyor ve ardından metnin nereden geldiğini de yok ediyor." Gözlüklerini burnuna doğru . "Metin mesajlaşmasının Snapchat'i gibi düşünün. Sadece, bir konuşma başlatmak için kimliğinizi ortaya koyacak herhangi bir bilgi vermeniz gerekmiyor."

"Anlamı?"

"Yani numaranın izini sürmek imkansız. Üzgünüm." Dizüstü bilgisayarını göğsüne bastıran yaşlı bir kadına yardım etmek için tezgâhtan aşağı iniyor.

Hayal kırıklığı, keskin ve anlık, beni kaburgalarımın arasından bıçaklıyor. "Şimdi ne olacak?" Kardeşime dönerek söylüyorum.

Dave ineğin gidişini izleyerek iç geçirir. "Şimdi bana yüz dolar borçlusun."

* * *

Dave'e Chex Mix'imın geri kalanıyla rüşvet verdim ve Zagat'a göre Seattle'ın en iyi Fransız restoranlarından biri olan Atmosphere'de sekiz buçukta rezervasyon yaptırdım.

Puget Sound'a bakan restoranlar. En az şikayetle, kiralık arabayı gölün karşısındaki Rainier Vista'ya yönlendiriyor.

"Burası olduğuna emin misin?" diyor sokağın ortasında yavaşlayarak. "Koç Miller'ın tarif ettiği şekilde, çok daha varoş bir yer bekliyordum."

Sokak tabelasını defterimdeki adresle karşılaştırıyorum. "doğru yer, ama haklısın. Düşündüğümünden çok daha güzelmiş."

Rainier Vista Beverly Hills değil ama varoş da değil. Sağımızda geniş ön verandalı küçük ama renkli evler; solumuzda kasaba evleri ve blok büyüklüğünde bir park, tertemiz bir basketbol sahası ve uzun bir ağaç sırası dışında boş. Batan güneş onları arkadan aydınlatıyor, çıplak dallar kurşuni gökyüzüne uzanıyor. Koltuğumda dönerek vaat edilen manzarayı arıyorum ama Rainier Dağı buradan görülebiliyorsa bile, kırmızıya çalan kalın bir bulut tabakasının ardına gizlenmiş durumda.

Dave kenara çekip camımı açmak için düğmeye bastı.

"Merhaba," diyor, kaldırımındaki genç çiftle konuşmak için bana doğru eğilerek. İki çocuk, liseyi yeni bitirmişler, yüz hatları kalın kukuletaların altında gizlenmiş. Adamın kolu, bana korumacı olmaktan çok sahiplenici bir hareketle kızın omuzlarına dolanmış. "Siz buralarda mı yaşıyorsunuz?"

Yürümeyi bırakmıyorlar, kafalarını bize doğru çevirmiyorlar bile. Kız gözlerini bana doğru çeviriyor ama erkek arkadaşı onu yanından uzaklaştırıyor.

Dave arabayı ileri doğru itiyor ve gülümsemesindeki göz kamaştırıcılığı artırıyor. "Bu bölgede yeniyiz ve bize biraz yol gösterebileceğinizi umuyoruz.

-" Çift keskin bir sağ yaparak boş bir parkı çevreleyen bir patikada bizden uzaklaşıyor. "Ya da belki de değil."

"Dost canlısı bir mahalle."

Dave ironik bir kahkaha attı, sonra etrafına bakınıp mahalleyi inceledi. Önümde, yolcu tarafındaki camdan dışarıya, apartman gibi görünen devasa bir bloğu işaret ediyor. "Şu basit tasarımı ve ucuz malzemeleri görüyor musun? Bunun HUD konutu olduğuna ve bu mahallenin HUD tarafından yeniden geliştirildiğine dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"Anlamı?"

"Yani, eğer haklıysam, HUD eski sakinleri için ya onları yeni bir mahalleye taşıyacak ya da onlara bir konut garantisi verecekti.

düşük gelirli bir yer. Yeniden geliştirme öncesinde burada olan birini bulma şansımız oldukça yüksek."

"Tamam, bilmiş. Nereden başlıyoruz?"

"Şu apartmanlardan biri en iyi seçeneğimiz olabilir, ama çocukların bizi karşılamasına bakılırsa, sanırım apartman sakinleri yabancıların gelip soru sormasını hoş karşılamayacaktır. Bir tür toplum merkezinden başlamamız daha iyi olur. Çalışanlarla arkadaş olursak, müteahhitler şehre gelmeden önce burada kimlerin yaşadığını bize söyleyebilirler. Sorularımızı onlar aracılığıyla yönlendirebiliriz."

Dave arabayı sürüyor, mahallede yavaş bir tur atıyor. Parkların ve oyun alanlarının arasına sıkışmış her büyüklükteki evleri, çatıların üzerinde ara sıra yükselen yüksek binaları geçiyoruz. Şehrin hafif raylı sistemi için bir tabelayı işaret ediyor. "Toplu taşımaya yakınlık, çok sayıda rampa ve açık alan ve tüm kentsel sanat eserlerini fark ettiniz mi? Kesinlikle karma gelirli bir mahalle."

"Peki toplum merkezi nerede?"

"Eğer haklıysam, gelişimin tam ortasında yer alacak."

Biraz daha dolaşıyoruz. Dave telefonundaki haritada ilerleyişimizi gösteriyor, ani bir sola dönüp kiralık arabayı tek yönlü bir yolun sonundaki modern bir cam ve sıva binaya doğrultana kadar sokaklarda bir aşağı bir yukarı gidiyor. Çift kapının üzerindeki pleksiglas tabela buranın Mahalle Evi olduğunu duyuruyor. "Bingo."

Dave caddenin kenarında bir yer buluyor ve sert bir rüzgârı arkamıza alarak kaldırıma çıkıyoruz. Kapının solundaki camla çevrili ilan panosunda United Way logosu altında yetişkinlere yönelik bir finansal planlama semineri, bir iş laboratuvarı ve yıllık okuma yazma kampanyası duyuruluyor.

"Bum," diyor Dave biz geçerken. "Sosyal hizmetler. Sana HUD olduğunu söylemiştim." Gözlerimi deviriyorum. "Ne ukala bir emlakçı."

Sırıttırıyor ve çift kapılardan birini açıp kenara çekilerek geçmeme izin veriyor.

Mahalle Evi'nin içi ferah ve aydınlık; iki katlı, pencereli, doğal ve LCD ışıqla dolu bir alan. Tam ortadaki resepsiyon masasının arkasında iki kadın oturuyor ve tezgahın diğer tarafında yaşlı bir siyah adamla sohbet ediyor. Genç, yirmili ortalarında, yüzlerinde hevesli bir gülümseme ve hayırsever bir iyimserlik var.

"Mahalle Evi'ne hoş geldiniz," diyor içlerinden biri, aksanı genizden ve Orta Batı'dan geliyor. "Yolu biliyor musunuz, yoksa sizi yönlendirmemi ister misiniz?"

Tezgâha yaklaştım ve ona dostça bir gülümseme verdim. "Merhaba, teşekkür . Eski bir sakin hakkında bilgi arıyorum ve umuyorum ki bizi yeniden geliştirilmeden önce toplumda iyi bağlantıları olan biriyle temasa geçirebilirsiniz."

"Hayatım boyunca burada yaşadım," diyor adam, yüzünde ezik bir sırıtişla bize dönerek. "Ve herkesi tanırım. Kimi , tatlım?"

Şimdi daha yakın olduğum için adamın yaşlı değil, çok yaşlı olduğunu görüyorum. Kambur duruşu, kırışmış saçları ve kırıksıklık olarak tanımlanamayacak kadar derin çizgilerden oluşan bir labirente sahip sarkık cildi var. Gözleri katarakt nedeniyle bulanık olsa da zeki ve sıcaklıkla parıldıyor.

"Adı Will Griffith, gerçi o zamanlar Billy olarak biliniyordu. Ailesiyle birlikte 1999 yılına kadar burada yaşadı, belki bir ya da iki yıl daha fazla. Ailesinin adını bilmiyorum ama onlar-"

"Kat ve Lewis," diyor adam artık gülümsemiyor. "Kat yangında ölen kişi miydi?"

"Evet, hanımefendi. Ve o değildi."

Heyecan kalbimi hızlandırıyor ve göğsümde iç gıcıklayıcı bir sıcaklık yükseliyor. "Öyle değil miydi?"

Başını sallıyor ve kısık gözlerle beni inceliyor. "Sen kimsin ve neden soruyorsun?"

"Oğul, Billy... Will, benim kocam. Yani kocamdı. Atlanta'dan Seattle'a giden Liberty Havayolları uçağındaydı, hani şu..."

Birinin nefesi kesiliyor ve tam o anda boğazım düğümleniyor, gözlerim yaşlarla doluyor, beynim kocamın anılarıyla doluyor. Yeni Will değil, nereye gittiği ve nereden geldiği konusunda yalan söyleyen, geçmişi öfke ve şiddetle dolu olan. O, tanımadığım ve anlamaya başlayamadığım bu yeni adam resmin dışında kalıyor. Hayır, şimdi gözyaşlarım eski Will için - duştan her çıktığımda kıcımlı tokatlayan, sıradan bir Cumartesi öğleden sonrasında, başladığımız aynı Kroger'da kahvaltı reyonunun ortasında diz çökerek bana evlenme teklif eden Will. İşte özlediğim Will bu. Geri istediğim kocam bu.

"Özür dilerim," diyorum başımı eğerek. Hiçbir zaman güzel ağlayan biri olmadım ve toplum içinde ağlamaktan nefret ederim ki son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum. "İsteyerek yapmadım..."

Kadınlardan biri kutudan iki mendil çıkarıp üzerinden uzatıyor. "Tatlım, istediğin kadar ağlayabilirsin. Tanrım, kocan az önce bir uçak kazasında öldü. Sanırım buradaki herkes senin serbest geçiş hakkın olduğu konusunda hemfikir."

Meslektaşları şiddetle onaylayarak başını sallar.

Sadece yaşlı adam en ufak bir sempati göstermiyor. Beyaz ince dudakları iki ucundan aşağı doğru kıvrılıyor ve içeri ilk girdiğimizde neşeyle parlayan gözleri şimdi dışarıdaki gökyüzü kadar karanlık ve fırtınalı.

Dönüşüm gözyaşlarımı şişeliyor. "Kocamı , değil mi?"

Sert bir avuç içini masaya vurarak kadınlara geri döner. "Hanımlar, size iyi akşamlar." Bize doğru bir bakış bile atmadan yanımızdan geçip kapıya doğru ilerliyor.

Kamburu çıkmış ve yavaş, ama düz ayak olmasa da istikrarlı bir yürüyüşü var. Birkaç kolay adımda ona yetişiyorum. "Efendim, bekleyin. Lütfen bekleyin. Sadece bir ya da iki dakikanızı istiyorum."

"Hayır, benden istediğiniz şey bazı eski ve nahoş iskeletleri ortaya çıkarmam. Geçmişte kalması daha iyi olan iskeletler." Yaşlı adamla ilgili her şey, o zamanlar Will'den hoşlanmadığını söylüyor ve şimdi, onunla evli olduğumu itiraf ettikten sonra, benden de pek hoşlanmıyor. Başını eğdi ve hızlandı.

Çıkışta bir düğmeye basıyor ve bir motor vınlayarak ağır kapıları, yaşlı adamdan ancak biraz daha hızlı bir şekilde, pekmezin içinde ilerler gibi açıyor. Yürümeyi bırakmamız için yeterli bir gecikme.

"Bakın, Will'in sorunlu bir çocuk olduğunu anlıyorum ama-"

Kambur bir omzunu kaldırıyor. "Burası proje alanıydı. Pek çok çocuk sorunluydu."

Tüm yalanlardan sonra bile, kocamı savunma dürtüsü içimde bir tsunami gibi yükseliyor ve dalgayı içimde tutmak için dilimi ısıırıyorum.

"O ne yaptı?" Dave yanıma gelerek "Ne yaptı?" dedi.

Yaşlı adam yüzünü buruşturur. "Sana daha önce de söyledim, bırak eski kemikler yalan söylesin. Onları kazıp çıkarmaktan iyi bir şey çıkmaz."

Kapılar açık, içeri buzbir rüzgâr giriyor. Son birkaç dakika içinde gökyüzü yağmur yağdırmaya başladı ve yağmur şiddetli, öfkeli bir şekilde yağıyor.

girdaplar. Adam fermuarını yukarı çeker ve dışarı çıkar.

Dave'le birbirimize bakıyoruz ve o da benimle aynı şeyi düşünüyor, bu adamın bilgi için en iyi şansımız olduğunu. Çenemi ona doğru uzatıyorum ve Dave de peşinden gidiyor.

"En azından seni gideceğin yere götürmemize izin ver," diye öneriyor yaşlı adam rampadan aşağı inerken. "Bu havada dışarı çıkmamalısın. Kaldırımlar kaygan olacak."

Yaşlı adam baştan çıkarıldı. Duraklar, omzunun üzerinden geriye bakar.

Bu Dave'in ona davetkâr bir sırtış atması için yeterli. "Arabamız sıcak ve kuru, seni istediğin yere götürebilir."

Yaşlı adam teklifi bir iki saniye düşündü, bakışları bizi ölçüp biçti. Benim deri botlarımı ve kaşmir atkıyı, Dave'in Patagonia kabarık montunun altındaki tasarım kot pantolonunu inceliyor. "Herhangi bir yere?"

Dave ve ben başımızı salladık.

Adamın çatık kaşları çok daha hesaplı bir ifadeye dönüşüyor. "Yemek yiyebilirim."

* * *

Yaşlı adamın adı Wayne Butler'dır ve Dave onun yönlendirmesiyle kiraladığı dükkânı MLK Jr. Yolu üzerindeki bir helal lokantasına götürür. Neon tabelaları ve soluk kırmızı tenteyi görünce omuzları düşer ama Bay Butler menüdeki tüm körileri sipariş edip Dave'in ödeme yapabilmesi için kenara çekildiğinde bile şikâyet etmez.

Pencereye yakın bir masaya oturur oturmaz, Koç Miller'ı konuşturan aynı stratejiyi kullanıyorum: dürüstlük.

"Bay Butler, geçmişî deşmek istemediğinizi biliyorum ama Will gençken her ne yaptıysa, bana, kendi karısına yaptığından daha kötü olamaz."

"Bundan emin misin?"

Başımı sallıyorum, çünkü ne istediğini biliyorum. Bay Butler kendimi onun takımına koymamı istiyor - kocamdan ayrı bir takım. Bir parça telli eti ucuz bir çatalla itiyorum ve duymak istediğini düşündüğüm kelimeleri bir araya getiriyorum.

"Kocam -Will- yedi yıldır evliyiz. Bana Seattle hakkında hiçbir şey anlatmadı. Burada büyüdüğünü bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

evdeki durumu hakkında. Belki geçmişinden utanıyordu, belki de şeyi geride bırakmaya çalışıyordu. Bilemiyorum. Ama mesele şu ki, tanıdığım adamla Koç Miller'ın bize anlattığı adamı bağdaştıramıyorum ve kocamın yasını tutabilmek için bunu yapmam gerekiyor. Hayatıma devam edebilmek için onun tüm , hatta sakladığı çirkin yönlerini bile bilmem gerekiyor." Bu sözleri söylediğinde göğsümde yavaş yavaş bir sızı oluşuyor.

Yaşlı adamın tavrında bir şeyler kırılıyor, gözlerinin ve ağzının etrafında hafif bir yumuşama oluyor ve rahatlama kaslarımı gevşetiyor. "Anthony Miller'la konuştun mu?"

"Evet."

"O iyi bir adam. Sana ne söyledi?"

"Will'in kaba ve öfkeli olduğunu ve evdeki durumunun hiç de hoş olmadığını söyledi. Bir yangın çıktığını ve.." Kelimeleri toparlamam bir iki saniyemi aldı. "Will'in annesi -Kat- yangında ölmüş."

Yaşlı adam etli bir lokma çiğniyor. "Sana yangından bahsetti, ha?"

Başımı salladım.

"O yangında sahip olduğum her şeyi kaybettim ve sadece kıyafetler ve mobilyalardan bahsetmiyorum. Mektuplar, bebeklik resimleri ve büyük büyükannemin yemek tariflerinden bahsediyorum. Damatlığım ve karıma verdiğim inci küpeler, Allah rahmet eylesin."

Sigortalı olup olmadığını sormaya zahmet etmedim. Bahsettiği eşyaların yeri doldurulamaz gibi görünüyor ve ayrıca, o dönemde Rainier Vista hakkında duyduğum her şeyden sonra, sakinlerin hiçbirinin sigortalı olmadığını tahmin ediyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum onun yerine. "Bu çok zor olmuş olmalı."

Başını sallıyor ve ağzı ince bir çizgiye yerleşiyor. "Anthony sana yangını kimin çıkardığını söyledi mi?"

Kalbim kaburga kemiklerimin altında bir bomba gibi atıyor. Yangın kundaklama mıydı? Cevap vermeye çalışıyorum ama konuşamıyorum.

Dave benim için yapıyor. "Hayır, kim?"

Konuşmak istemeyen biri için Bay Butler şu anda ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp çatalıyla pencereden işaret ediyor.

"Size daha önce de söyledim, burası eskiden projeydi. Şimdi, nerelisiniz bilmiyorum ama görünüşünüze bakılırsa, bahse girerim de hiç birinize ayak basmamışsınızdır. Sizi temin ederim, düşündüğünüz kadar kötü.

Her köşe başında çeteler, silahlar, fahişeler ve uyuşturucu kaçakçıları. Şunu söylemek yeterli,

sorunlu çocuklardan payımıza düşenden fazlasını aldık. Ama kocanız dikkat çekiyordu çünkü zekiydi. Zeki ve sinsiydi ve bu ikisi birlikte onu tehlikeli yapıyordu. Çok geç olana kadar patlamanın eşiğinde olduğunu asla bilemezsiniz."

Bakışlarım, yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmış Dave'e kayıyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sanırım ne demek istediğimi anladınız. Polis yangını Will'in çıkardığını asla kanıtlayamadı, ama ona bir dava memuru atayacak kadar şüphelendiler.

Ve o yangın Kat'ten daha fazlasını öldürdü. O gece iki çocuk da öldü."

Dave sarsılıyor ve ağzım çok tanıdık bir asitle doluyor. Masadan uzaklaşıyorum ve nefes nefese kalmamaya çalışıyorum, mide bulantısını yutamazsam diye çöp kutusuna kaç adımda hesaplıyorum. En fazla üç, belki dört, ama sadece başka bir masanın üzerinden atlarsam. Dikkatimin dağılması, bu adamın söyledikleriyle arama biraz mesafe koyuyor - Will'in sadece iki çocuğun değil, kendi annesinin de hayatına son bir yangın çıkardığını söylüyor. Onların ölümünden o sorumluydu. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve başımı yavaşça iki yana sallıyorum.

Mümkün değil.

Yaşlı adam duruşuma bakıyor, inançsızlığımı okuyor *ve kendine yakışan* bir hareketle yumru bir omzunu kaldırıyor. "Konu anne babasına gelince, kocanızın kısa yoldan köşeyi döndüğü kesin. Kat ve Lewis Griffith bırakın başka bir insanı, kendilerine bile zar zor bakabiliyorlardı."

Dave, "Koç Miller evde şiddet olduğunu öne sürdü," diyor.

"O zaman yalan söylüyordu, çünkü çok fazla şiddet vardı. Hem *de çok*. Ama de itfaiyenin kundaklama olduğuna karar vermesi uzun sürmedi. Yangını kim çıkardıysa hızlandırıcı kullanmış."

Hala.

"Herhangi biri olabilirdi," diyorum.

Başım ağrıyor ve birden keşke evde olsaydım da annem benimle ilgilenseydi diyorum. Neden buraya gelip bu dramatik bok fırtınasını başlatmak zorundaydım ki? Zamanda geriye gitmek, bu adamın ve Koç Miller'ın bana söylediği her şeyi duymamak istiyorum. Bu çok fazla. Artık bilmek istemiyorum.

"Doğru. Ancak yangın gece saat 02:00 sularında, Kat ve Lewis arasındaki gürültülü ve şiddetli bir tartışmanın her ikisinin de içki içmesiyle sonuçlanmasının ardından meydana geldi.

kendilerini . O ikisinin ve bağırışlarını asla unutmayacağım. Her neyse, yandaki terk edilmiş dairede bir benzin bulundu. Ve o sırada yatağında uyuduğuna yemin eden Billy, bir şekilde burnu bile kanamadan kurtuldu."

Yüzünün neden olacak şekilde haberleri alan Dave'e bakıyorum. Avucunu çenesine götürüyor ve yutkunuyor. İnanmak istemiyor ama inanabilir.

Her ne kadar içimdeki psikolog istismar ve ihmal edilen bir çocuğun başının belaya girme olasılığının yüzde altmış daha fazla olduğunu bilse de, ikna olmuş değilim. Burada benim Will'imden bahsediyoruz. Gürültüden ya da dumanın kokusundan uyanmış olabilir. Herhangi biri benzini terk edilmiş bir daireye koymuş olabilir. Benim Will'im asla böyle bir şey yapmazdı.

"Şu ana kadar duyduğum tek kanıt ikinci dereceden," diyorum.

"Size onun zeki olduğunu söylemiştim. Ama o zaman dedektiflere söylediğimi şimdi size de söyleyeceğim. İtfaiyeciler baygın babasını o yanan binadan çıkardıklarında kocanızın yüzünde gördüğüm şey hayal kırıklığıydı." Bay Butler çatalını masaya vurdu ve bana sert bir bakış fırlattı. "Size ne söylediğimi anlıyor musunuz? O yangının ikisini de almasını istedi."

Dave yüksek bir ıgıkla perdeleri iterek atıgında irkilerek uyanıyorum. "Kalk ve parla presses. Yepyeni bir gün ve yağmur yağıyor. Yine yağıyor. Şunu hala yap. Hala yağmur yağıyor." Dönüyor, vücudu bir gölge gibi pencerenin önünde siluet oluşturuyor. "İnsanlar burada nasıl yaşıyor?"

İnleyerek pencereden ve ışıktan uzaklaştım ve yastığı zonklayan başımın üzerine çektim. Bay Butler'ı Rainier Vista'ya bıraktıktan sonra Dave bizi doğruca en yakın bara götürdü ve barmene ben iyice sarhoş olana kadar votka martini içmeye devam etmemi söyledi. Midemde birkaç ısırık Chex Mix'ten başka bir Şey olmadığı için bu çok uzun sürmedi. İlk bardağın dibine ulaştığımda oda çoktan dönmeye başlamıştı. İkinci bardağın yarısında her Şey bulanıklaşmaya başladı. ncy ya da oradan, kötü müzikli ve yapış yapış bir barın olduğu biraz keyifsiz bir kokteyl salonundan, yumuşak Mısır pamuğuna sarılmış buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup otel odasına bakıyorum. Suya bakan büyük bir pencere duvarı ile şık ve genel olarak modern. Uzakta dağlık bir ufuk var, arazinin sivri tepeleri elik gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Neredeyiz biz?"

Bana komik bir bakış attı. "Tatlım, Seattle'dayız, hatırladın mı? Starbucks'ın doğduğu yer ve herkesin Subaru kullandığı dünyanın pazen başkenti. Bu sonuncusunun hep abartı olduğunu düşünmüşümdür bu arada, ama değilmiş. Temiz yaşama bu kadar odaklanmış bir şehirde, daha az araba olacağını düşünürsünüz."

"Seattle'ı biliyorum. Yani, hangi otel? Umarım beni taşımak zorunda kalmamışsınızdır."

"Hey, kardeşler bunun içindir." Sırıtıyor.

"Dn geceki yemek rezervasyonunu kaçırdığımız için zgnm."

Özrm elinin tersiyle iterek pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. "Bar yemekleri aslında iyiydi. Yani, kaz ciğeri değildi, ama fast-food kriden çok daha iyiydi, bu arada, kesinlikle

Kuzu. Ama açıklığa kavuşturalım, bu sabah gitmeden önce bana oturup kahvaltı ettirmekten kurtulamayacaksın."

"Nereye gideceksin?"

"Kahvaltıda gündemi belirleyebiliriz. Gidecek yerlerimiz ve konuşacak insanlarımız var, hadi gidelim."

Yorganı çenemin altına kadar çekerek yatağa geri düşüyorum. "Sen git. Bugün bir şey yapacak durumda değilim."

"Bu bir tatil değil, Iris. Burada bir görevdeyiz, unuttun mu? Senin görevin."

"Biliyorum, ama yarın, belki. Bugün pijamalarımızla kalalım, oda servisi sipariş edelim ve bir film maratonu yapalım."

"Zaten giyindim."

Bir kolumu uzatıp komodinden otelin televizyon rehberini alıyorum.

"Bahse girerim *Beaches* vardır."

"ama. Ben o kadar da klişe değilim." "Seni kırdığım için üzgünüm kardeşim, ama öylesin."

Gözlerini deviriyor ama konuyu tartışmıyor. "Lütfen yataktan kalkıp duşa girer misin? Rainier Vista yakınlarındaki bazı yaşlıların evlerini aradım ve tahmin et kimi buldum? Kayınpederini. Will'in babası. Onu ziyaret ederek başlayabileceğimizi düşündüm."

Kayınpeder. Kelimeyi dilimin üzerinde yuvarlıyorum ve dünkü acının yeni bir turu göğsümde zonkluyor, zaten ezilmiş kalbimi ezen sıcak beyaz bir nabız. Ve yepyeni kayınpederim kötüsü değil. Bir dirseğimin üzerine çıkıyorum.

"Dün gece biraz fazla martini içmiş olabilirim ama o yaşlı adamın söylediği her kelimeyi hatırlıyorum. Will'in çıkardığına inandığı yangında bir kadın ve iki çocuk öldü. Belki Will yaptı, belki de yapmadı, ama ne derler bilirsiniz, dumanın olduğu yerde..."

"Sen içkinin etkisiyle uyurken ben de o yangınla ilgili biraz araştırma yaptım. Gazeteleri kontrol ettim ve internetten redakte edilmiş polis raporunu okudum ve yaşlı adamın hikayesi oldukça doğruydu, ancak bir şeyden bahsetmeyi unutmuş. Polis benzin bidonunun izini Portland'daki bir dükkana kadar sürmüş ki bu da akla şu soruyu getiriyor. Arabası ve parası olmayan on yedi yaşındaki bir çocuk, neredeyse iki yüz mil ötedeki bir şehirde nasıl benzin alabilir?"

"Başka şüphelilerden bahsettiler mi?"

"Sadece Will'in babasından."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Will'in babası şüpheli miydi?"

"Tabii ki. Polisin ilk sorguladığı kişi her zaman kocasıdır. *CSI* izlemiyor musun? Özellikle de Will'in babası gibi elleri gevşemişse. Mazeretini hatırlayamayacak kadar sarhoştur ama bir mazereti vardı. Bir komşusu, bina alevler içinde kaldığında kanepelerinde sızdığını söyledi."

Alevler. Bu kelime tüm vücudumu ürpertiyor.

"Peki ya çocuklar?"

"İki kardeş, üç ve beş yaşlarında. Koridorun karşısındaki dairede uyuyorlar. Anneleri gece vardiyasında çalışıyordu."

O zavallı kadın için midem dehşetle doluyor. O gece işe gitmeden önce bebeklerini yatırdığını, uyandıklarında evde olacağını söylediğini, kendi yataklarında güvende olacaklarını söylediğini düşünüyorum. Onların trajedisi her annenin en kötü kabusudur.

Yastığımın etrafında kıvrılıp yorganın altında daha derinlere gömülüyorum. "Kazadan bu yana öğrendiğim her şey çok kafa karıştırıcı. Yanlış uçağa binip yanlış yere gitmesi. Bir konferans uydurması. Bana hiç bahsetmediği arkadaşı Corban'la tanışmak. Nereden geldiği ve çocukluğunun nasıl geçtiğiyle ilgili tüm bu yalanlar. Hiçbirini anlamıyorum. Ev hariç."

"Senin evin mi?"

Başımı salladım. "Yüz tane görmüş olmalıyız. Her birinde bir sorun vardı. Mutfak çok eskiydi ya da bahçe çok küçüktü ya da cadde çok kalabalıktı. Hiçbiri Will için yeterince mükemmel değildi. Komisyoncumuz bize o evi şeyden çok bir noktayı kanıtlamak için gösterdi. *Yüz bin dolar daha vererseniz ne alabileceğinizi görün* gibi. Ama kapıdan girdiğimizde yüzünü görmeliydiniz." Girdiğimiz her odada daha da kızaran yanaklarındaki renk dışında, onunla ilgili her şeyin nasıl tamamen durgunlaştığını hatırlayınca gülümsüyorum. "Üst kata çıktığımızda her şey tamamdı. Onu almak zorundaydı."

Aniden bastıran yağmur makineli tüfekle cama vuruyor. Dave ayaklarını bir sedirin üzerine uzatıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yerleşiyor. "Muhteşem bir ev."

Merdivenlerden ilk çıkışımızı, vitraylı kapıdan içeri girdiğimizde yüzünde beliren ifadeyi düşünüyorum.

anlaşma tamamdı. "Aynı gün bir teklif yaptık. Çoğunlukla boş odalar ve ancak dişimizle tırnağımızla karşılayabileceğimiz bir ipotek anlamına gelse de. Ama şimdi buraya sahip olmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum."

"Çünkü ev onun ne kadar ilerlediğinin bir simgesiydi."

"Kesinlikle." Kelimeyi söylediğimde, içimde tanıdık bir öfke yeniden yükseliyor ve yatakta doğruluyorum. "Eğer bana neden bu kadar istediğini söyleseydi, onunla bu kadar çok kavga etmezdim. Starbucks alışkanlığımdan vazgeçmekten ya da hayalimizdeki evi alabilmek için hiç tatile çıkamamaktan şikâyet etmezdim. Dünyada bunu benden daha iyi anlayacak kimse yoktur. Ama bana söylemeyi hiç planlamıyordu, değil mi?"

Dave iki elini havaya kaldırarak iç geçirir. "Yine mi bu?" diye mırıldanıyor. "Yine ne olmasın?"

"Bu tartışmayı dün gece barda uzun uzadıya yaptık zaten. Anket bile yaptınız. Yarı sarhoş hippilerin yüzde seksen yedisi, hayır, Will'in sana söylemeyi asla planlamadığı konusunda hemfikir."

Normalde, sarhoş bir halde tanımadığım insanlardan evliliğim hakkında fikirlerini sorma düşüncesi beni utandırır. Sınır tanımayan bir tip değilim ve etrafta dolaşp yabancılarla işim hakkında konuşmam. Ama ben daha büyük resme odaklanmış durumdayım: Kocamın ilk tanıştığımızda gezegendeki en sevdiği insan olan benden bu kadar önemli parçalarını saklamakla kalmayıp, bana güvenmemesi, aşkımıza güvenmemesi.

"Ne ailesi hakkında, ne yangın hakkında, ne de korkutucu, kabataslak geçmiş hakkında hiçbir şey. Memphis'te sevgi dolu bekâr bir anneyle büyüdüğü palavrasını bana yutturdu ve ben de yuttum. UT'ye gitmiş miydi? Bir diploması var mı? Hiçbir fikrim yok, çünkü ben dünyanın en saf insanıyım!"

"Sen saf değilsin, tatlım. Sevdiğin adam tarafından kandırıldın. Arada büyük bir fark var."

"Ben eğitilmiş bir psikoloğum Dave. Will gibi insanların içini görmem gerekir."

"Bunların senin suçun olduğunu sanmıyorum."

"Her neyse." Yatağa geri düşüyorum, yüzümü yastıkla kapatıyorum, yeni yaşlar gözlerime batıyor. Yedi gün öncesine kadar yüzde yüz

Kocamı tanıdığımı ikna olmuşum. Will'in bana kendisiyle ilgili her şeyi anlattığını sanıyordum. Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum. Ve şimdi, beni aynı düşünceye geri götüren eski onun parçalarını ve parçalarını çözmeye devam ediyorum: *Evlendiğim adamı asla gerçekten tanımadım.*

Şimdi geriye dönüp baktığımda her şeyi sorgulamak zorunda kalıyorum. Daha önce hiç gitmediğine yemin ettiği San Francisco'ya gittiğimizde, haritaya bir kez bile bakmadan yolu bulmuştu. Daha önce oraya gittiği için miydi?

İnsanlığa Karşı Kartlar oyununda mezuniyet balosuna gitmediğini itiraf ettiğinde ama bana nedenini söylemeyi reddettiğinde. Ve La Fonda'ya gittiğimizde Will mükemmel bir telaffuzla *chile relenos* ve *quesadillas con camarones* sipariş ederdi. Ne zamandan beri İspanyolca konuşuyordu?

Ve sonra Will'i iki kez kaybettiğim aklıma geldi. İlki o uçağa bindiğinde, ikincisi ise ölümünden sonra bir yabancıya dönüştüğünde. Biri hızlı ve şok ediciydi, diğeri daha kademeli ama daha az acı verici değil. Her iki yara da taze, sivri ve derin.

"Yarın bir hafta olacak," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Will olmadan tam yedi gün hayatta kalmış olacağım."

"Biliyorum." Dave uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra sandalyeden kalkıp yaklaştığını duyuyorum. "Dinle, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Denesem bile seni durduramayacağıma ."

"Will'le ilgili tüm bu şeyleri öğrenmenin seni çok üzdüğünün farkındayım." "Öyle." Boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor ama kaçmadan yakalıyorum. "Ama bariz olanı düşündün mü?"

"?" Yastığımı kenara itiyorum ve orada, ikiz kardeşim bana bakıyor.

Bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Belki de değişmiştir. Belki de bu yüzden sana hiç söylemedi. Belki de yeni bir başlangıç yapmak, boktan hayatını kontrol et-sil tuşuna basıp seninle her şeye yeniden başlamak istiyordu."

"Tamam, o zaman söyle bana, neden Seattle'a giden bir uçağa bindi?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Sorum onu şaşırttı ve daha da kötüsü, beni şaşırttı. Will neden Seattle'a giden o uçağa bindi?

Birdenbire, bir otel odasında saklanma fikri artık o kadar da cazip gelmemeye başladı. İç çekerek çarşafı geriye atıyorum ve kendimi yataktan dışarı atıyorum.

"Tanrı'şükür," diyor ben banyoya doğru giderken, "çünkü Milyonlarca kez *plajlar*."

* * *

Yirmi dakika sonra, duştan çıkarken, engellenen numaradan gelen bir mesaj telefonumu çaldırıyor. Neden hâlâ Seattle'dasın? Ciddiyim, Iris. Git hadi. Evine. Orada senin için hiçbir şey yok.

Gövdemin etrafına bir havlu sarıyorum, kollarımın altına sokuyorum ve titreyen ellerimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bir cevap yazıyorum. Bana kim olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Ve yanılmışsın, bu arada. Şu ana kadar Seattle çok aydınlatıcı oldu.

İki saniye sonra, bir başkası ekranımı aydınlatıyor. Her duyduğunuza inanmayın.

Nabzım hızlanıyor ve midem heyecana benzer bir şeyle kasılıyor. O zaman neye inanmalıyım?

Bekliyorum, ekran kararana kadar izliyorum, sonra kararıyor.

* * *

Lewis Griffith'i Providence House'da buluruz; burası yoksullar için bir hafıza bakım tesisidir ve gezegendeki en iç karartıcı yerdir. Yerler pis, hava kokuyor ve tavanlar alçak ve lekeli. İkinci katta asık suratlı bir hemşire buluyoruz ve bize karanlık bir koridoru işaret ediyor. "238 numaralı oda, ama fazla konuşmasını beklemeyin. Alzheimer hastası, biliyorsunuz."

Ona teşekkür ediyorum, Alzheimer'ın altmış yıllık zorlu bir yaşamı sonlandırmanın en kötü yolu mu yoksa en iyi yolu mu olduğuna karar çalışıyorum. Yavaş ve tatsız bir ölüm şekli ama en azından bu şekilde farkında değil.

Onu, bana bir zamanlar Guatemala'da kaldığım ucuz bir yol kenarı otelini hatırlatan, Bay Griffith'in hapsedildiği yataktan ancak daha büyük, dolap büyüklüğünde bir odada buluyoruz. Dave'le benim oturabileceğimiz bir yer yok, bu yüzden yatağın ayak ucunda, iki çürük duvar arasında omuz omuza duruyoruz.

Kayınpederime bakıyorum ve kafamın içinde bir şimşek çakıyor. Yüzünde kocamdan parçalar arıyorum ve sadece birkaç tane buluyorum. Geniş alın, kare çene çizgisi, gözlerdeki hafif yukarı doğru eğim. Bay Griffith bu kadar harap görünmeseydi, cildi bu kadar mumlu ve solgun olmasaydı, insandan çok Madame Tussaud'ya benzeseydi ve öğle yemeği eti gibi kahverengi lekelerle boğulmasaydı daha fazlasını bulabilirdim.

Titreyen elimle Dave'e uzanıyorum ve o da parmaklarımı sıkıyor. "Bay Griffith, benim adım Iris ve sizin gelininizim. Ben Oğlun Will ile evli. Ya da Billy. Onu hatırlıyor musun?"

Hiçbir şey. Bay Griffith beni duymuyor gibi. Bizi boş gözlerle izliyor. Telefonumdan bir fotoğraf çekip Bay Griffith'in görüş açısına tutuyorum. "Bu yaklaşık bir ay önce çekildi."

Alnı kırışıyor. Kaşlarını mı çattı?

"Onu hatırlıyor musun?" Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Dave bir elinin arkasından, "Bu bizi çok uzağa götürmüyor," diye fısıldıyor.

Başımı hafifçe sallayıp telefonu arka cebime koyuyorum. "Bay Griffith, yaklaşık on beş yıl önce Rainier Vista'da yaşadığınız apartmanda bir yangın çıktı. Üç kişi ölmüştü. Bu size bir şey hatırlatıyor mu?"

Bay Griffith başını sallamıyor ama bakışlarının benimkinde gezinmesi omurgamı dikleştiriyor.

"Karınız Kat ve iki küçük çocuğunuz da kurbanlardan biriydi. Siz ve Billy yara almadan kurtuldunuz."

Zımpara kağıdı dudakları birkaç saniyeliğine kıpırdıyor, sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi. Ya da belki de konuşuyor, bilmiyorum. Her iki durumda da, havadan başka bir şey çıkmıyor.

"O geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun? Yangını? Karınız ve oğlunuz?"

Yüzü buruşuyor ve ağzı biraz daha hareket ediyor. Dave ve ben metal karyolayı kavrayıp daha da yaklaşarak duymaya çalışıyoruz.

"Az önce Billy mi dedi?" Dave bana kocaman gözlerle bakarak, "Billy mi dedi?" diyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kan kulaklarımda uğulduyor. Hatırladığına eminim. "Bay Griffith, Billy'yi hatırlıyor musunuz?"

En uzun an boyunca, hırıltılı soluğunun sesinden başka bir şey yok, tıkırtılı ciğerlerin söylediği nefesli bir ıslık. Sonra bir kolunu yukarı kaldırıp yatağa bir, iki, bir daha vuruyor. Sıska vücudu çırpınmaya başlıyor, uzuvları kıvranıyor, her iki avucu da yatağa vuruyor. Dave ve ben endişeli bir bakış attık.

"O iyi mi?" Ben söylüyorum.

Bay Griffith cevap verircesine bir nefes çeker, ağzını sonuna kadar açar ve inleme ile çığlık arasında bir yerde uzun, ürpertici bir ses çıkarır.

Dave yakasını çekiştirerek, "Tanrım," diyor.

İnlemeler durur ama kıvranmalar durmaz, sadece bir iki saniyeliğine, Bay Griffith'in bir nefes daha çekip yeniden başlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Dave yataktan uzaklaşıp kapıya doğru yaklaşıyor. "Belki de gidip bir hemşire çağırmalıyım."

"Sen burada kal. Ben giderim." Beni burada yalnız bırakırsa lanetleneceğim. Gözleri kocaman oldu ve başını salladı. "Hayatta olmaz."

Koluna yapıştım ve onu kapıya doğru sürükledim. "Tamam. İkimiz de gideriz."

Bay Griffith, koridora girip soluk pembe önlüklü bir hemşireye rastladığımızda üçüncü ürkütücü omzunu kaldırmaya hazırlanıyor.

"Tanrı'ya şükür," dedim. "Bay Griffith'in bir sorunu var." "O iyi. Sadece yine tedirgin." Yanımızdan geçip koridorda ilerliyor, ayakkabısı kirli muşambanın üzerinde gıcırıyor. "Her zaman olur

zaman

."

Yine mi? Dave kaşlarını çatıyor, ben de öyle.

"Ona yardım etmeyecek misin?" Arkasından seslendim.

Hemşire duruyor, tüm vücuduyla iç çekiyor ve geri dönüyor. Bize pis bir bakış fırlattıktan sonra odada kayboluyor. O gider gitmez Dave ve ben bakışlarımızı değiştirip merdivenlere doğru koşmaya başladık.

"Yalan söylemeyeceğim," diyor Dave merdiven boşluğuna girer girmez.

"Buradan çıktığıma memnunum. Burası tüylerimi ürpertiyor.

Ne kadar iç karartıcı değil mi?"

"Kayınpederim de öyle." Sözlerimi duydum ve düzelttim. "Daha doğrusu, hastalığı iç karartıcı."

Dave'in ifadesi yumuşar. "Onun hayatı da iç karartıcı, tatlım."

İçimi çekiyorum, bir sonraki kata çıkmak için sahanlığı yuvarlıyorum.

"Biliyorum." Kayınpederim söz olduğunda, sayılamayacak kadar çok iç karartıcı şey var.

"Yarın tekrar deneyebiliriz. Belki anılarını canlandıracak bazı resimler ya da gazete kupürleri getiririz ama şimdilik..."

"Polis departmanı, sanırım. Ondan sonra-"

"Hayır, kayınpederini kastetmiştim. Senin, ne bileyim, bir şeyler yapman gerekmez mi?"

"Ne gibi? Varlığından dün haberim oldu ve Will'le pek bir ilişkileri olduğu da söylenemez. Adam için üzülüyorum ama görünüşe göre

burada sağlandığı gibi."

"Oh, mi diyorsun? Bana bir iyilik yap. Konserve bezelye ve kirli çocuk bezi kokan bir yere asla emin ol, olur mu?"

Kardeşimin sözleri karşısında içimde bir suçluluk duygusu ve sahip olduğumu bilmediğim kayınpederimi ihmal ettiğimi ima etmesine karşı bir öfke parıltısı yükseliyor. "Ne yapmamı istiyorsun?" Merdiven boşluğundan lobiye doğru iterek söylüyorum. "Onu misafir odama mı taşıyayım?"

"Saçmalama. Ama onun için buradan daha iyi bir yer olmalı."

"Bayan Griffith?" Resepsiyondaki hemşire tartışmamızı daha fazla büyümeden engelliyor. Tezgâha bir pano yapıştırdı ve bir kalem tuttu. "Sakıncası yoksa, doldurmanız gereken bazı evraklar var."

"Oh. Tamam." Kaşlarımı çattım. "Ne tür evrak işleri?"

"Sadece Bay Griffith'in en yakın akrabası için tüm bilgilere sahip olduğumuzdan ve Bay Griffith'in tüm seçeneklerinden haberdar olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

Kalemi elime alıp sayfaları çeviriyorum; iletişim formu, Medicaid formları, gizlilik ve ifşa formları. Oldukça standart şeyler, yine de neden bunları doldurmamı istediğinden emin değilim. "Bütün bunlar ne için?"

"Providence House bir huzurevi, yani her türlü sorunu olan yaşlılara genel bakım sağlıyoruz. Hemşirelerimiz demansla başa çıkabilir, ancak bu konuda uzman değiliz."

"O zaman Bay Griffith neden burada?"

"Çünkü hafıza bakımına hitap eden tesislerde ya Medicaid tarafından finanse edilen yer yok ya da bu yerler için uzun bekleme listeleri var."

"Anlıyorum." Anlamıyorum. Ayrıca? Bu kadını ya da yaptıklarını sevmiyorum.

ima ediyor. "Bay Griffith'i musunuz?"

"Bay Griffith Medicaid'e hak kazandığı sürece, gerektiği kadar kalabilir. Ben sadece, bakımı için bir bütçeniz varsa, daha büyük bir odada ya da Alzheimer hastalarının özel ihtiyaçlarına daha uygun olan başka bir tesiste daha mutlu olabileceğini öneriyorum. Gelini olarak son aylarını mümkün olduğunca rahat geçirmek isteyeceğinizi varsayıyorum."

Sonra her şey bir araya geldi ve kalemi kâğıt yığınının en üstüne koydum. "Benden para mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Yine de bağış kabul ediyoruz." "Dur tahmin edeyim. Sadece nakit mi?"

Dudakları sakarin bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Burada azıcık aşım kaygısız başım."

* * *

Arabaya gittiğimizde, öfkeden titriyordum. Gerçekten . Kemiklerimi gıcırdatan ve beni tepeden tırnağa sarsan tam vücut titremeleri. "O hemşirenin beni para için sıkıştırdığına inanamıyorum."

Dave kapıların kumandasına ve arabanın tavanından bana bakıyor, *bakabilirim* diyor.

Yolcu koltuğuna çöküyorum, çantamı yere atıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. "Ve hemşirenin yukarıda nasıl davrandığını gördün, sanki kafası karışmış, tedirgin bir yaşlı adamı sakinleştirmek bir angarya gibiydi. Kimse izlemediğinde nasıl olduklarını düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen dinlenme odasında *ev kadınlarını* izlemekle meşgul oldukları için hastalara dikkat edemiyorlar. Yerleri paspaslamak ya da etrafa oda spreyi sıkmak için kesinlikle zahmete girmiyorlardır."

"Muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değilsin." Dave vitesi geri vitese takıyor ve uzun kolunu koltuğuma doğru sallıyor, bakışları arka cama giderken benimkilerin üzerinde geziniyor. "İşte bu yüzden o kaltağa ödeme yaptığın için çok mutluyum."

"Beş iş günü mü?" Kamu Talep Birimi masasının arkasındaki kadın memura sesleniyorum, sesim sadece kısmen hayal kırıklığından kaynaklanan hafif bir bağırışa dönüşüyor. Seattle Polis Departmanı'nın lobisi beton ve fayanslardan oluşan kavernöz bir alan ve gelip giden insanların gürültüsü keşke kulak tıkacı getirseydim dedirtiyor. "On beş yıl önce meydana gelmiş bir olayın dosyasının kopyasını çıkarmak neden beş gün sürüyor?"

"Hayır, talebiniz hakkında sizinle iletişime geçmemiz için beş gün ve talebinizin size ulaştırılmasıyla ilgili herhangi bir ücret talep edilip edilmeyeceği. Ayrıca, herhangi bir kaydın veya kayıtların bir kısmının ifşadan muaf olup olmadığını da o zaman size bildireceğiz. Bu durumda, bunlar uygun şekilde alıkonulacak veya redakte edilecektir."

Dave bir kolunu tezgâha dayıyor. "Şunu doğru anlamama izin verin. Polis raporunun bir kopyasını alıp alamayacağımızı öğrenmemize beş gün mü var?"

"Bu doğru."

"Süreci hızlandırmanın bir yolu yok mu? Ekstra bir ücret ya da başka bir şey gibi?"

Kadın, cüzdanını çıkarmasa iyi edeceğini söyleyen gür bir kaş kaldırır.

Hayal kırıklığı beni kaburgalarımın arasından bıçakladı. Beş gün sonra Doğu Yakası'na dönmüş olacağız ve o zamana kadar başka bir ipucu bulamazsak, Will'in o uçağa neden bindiğini öğrenmeye hiç . Beş gün sonsuzluk gibi geliyor.

Memur sola doğru eğiliyor ve Dave'in omzunun üzerinden arkamızdaki adama bakıyor. "Sıradaki."

Dave onun görüş alanına giriyor. "İşleri yoluna koymak için bizden ne istiyorsun?"

Bize bir yığın form ve bir panoya tutturulmuş bir kalem uzattı. "Bunları doldurun." Tekrar sola doğru sıralıyor. "Sıradaki."

Bu kez kenara çekilip her şeyi pencerenin yanındaki birkaç boş sandalyeye taşıyoruz. Kendiminkine çöküyorum, çaresizlik beni nefessiz bırakacak kadar bastırıyor. "Şimdi ne olacak? Hiçbir fikrim yok Dave. Bundan sonra nereye bakacağız?"

"Geri dönüp mahalleyi tekrar araştırabiliriz ya da belki başka sınıf arkadaşlarının izini sürmeye çalışabiliriz. Başkalarının anlatacak farklı bir hikayesi olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Dave burnunu kırıstırır. "Dürüst olmak gerekirse? Her iki seçenek de bana boşa kürek çekmek gibi geliyor."

"Evet. Benim için de öyle. Ve artık yıllığın bir kopyası elimizde olduğuna göre, o insanları istediğim zaman bulabilirim. Bunu yapmak için burada olmama gerek yok. Başka bir şey olmalı, kaçırdığımız bir şey."

Sessiz kalıp düşünüyoruz.

Sandalyemde arkama yaslanıp Koç Miller ve halk merkezindeki yaşlı adamla yaptığım konuşmaları tekrar ediyorum ve onlarla ilgili bir şey beni ediyor. Birinin söylediği bir şey, birinin düştüğü bir ayrıntı doğru gelmiyor, ama düşüncelerim bir iplik yumağına vuran kedi yavrusu gibi. Ne zaman yakalamaya yaklaşırsam, yuvarlanıp gidiyor.

Genç Will'in o yanan binanın dışında beklediğini, itfaiyecilerin anne ve babasını, biri ceset torbasında olmak üzere dışarı taşımalarını izlediğini hayal ediyorum. O yaşlı adamın söylediği gibi, babasını canlı gördüğüne gerçekten şaşırmış mıydı? Burada hayatı hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra bile, Will'in yangını bilerek, anne babasının kurban olması umuduyla çıkardığını düşünemiyorum. Ailesi ne kadar kötü olursa olsun, yine de onun ve o kibriti çakarak riske atacağı tek hayat onlar değildi. Benim tanıdığım Will asla böyle bir şey yapmazdı.

Yine de yaşlı adam, Will'in suçlu olduğundan şüphelenen tek kişinin kendisi olmadığını iddia etti. Bunu kanıtlayamamaları da polis de şüpheleniyordu, bu yüzden onu beladan uzak tutması için birini görevlendirdiler.

Dik oturup kalemimi lobinin ışıklarına doğru tutuyorum. "İşte bu "

Dave kaşlarını çatı. "Neymiş o?"

"Yaşlı adam Will'in yangından sonra bir vaka memuruna atandığını söyledi. Bir sonraki konuşmamız gereken kişi o."

"Tamam ama nasıl? Hiç isim söylemedi."

"Hayır, ama belki polis raporunda yer alır."

"İnternette okuduğum redakte edilmiş versiyonda yoktu, ancak bu kadar önemli bir şeyin tam versiyonda yer alacağı kesin. Sen bunlar üzerinde çalışmaya devam et." Sandalyesinden kalkarak kucağımdaki kâğıtları işaret ediyor. "Gidip dost canlısı bayan memurumuzdan neler öğrenebileceğime bir bakayım."

Onun lobiden çıkışını, bir Pazar gezintisinin tüm umursamazlığıyla talep masasındaki on kişilik sıraya geri dönüşünü izliyorum ve göğsümde bir şey sıkışıyor - sıcaklık, güneş ışığı ve kardeşçe sevgi. Dave benimle Seattle'a uçmak için her şeyi bıraktı. İşini, kocasını, hayatını bırakıp beni bu garip şehirde gezdirdi, kocamla ilgili her yeni haberde beni yerden kaldırdı. Ona borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.

Sanki beni izlediğini hissetmiş gibi arkasını dönüyor ve eliyle bir yazı yazma hareketi yapıyor. Gülümsüyorum, ona bir öpücük veriyorum, sonra formlara geri dönüyorum.

İkinci sayfaya başlamıştım ki cep telefonum çantamın içinde cızırdadı ve onu çıkarmak için çabaladım. Engellenen numarayla yarım kalan konuşmamdan sonra Dave ve ben telefonumu kolay erişilebilir bir yerde ve zil sesini yüksek tutmam konusunda anlaştık. Gönderen her kimse, muhtemelen yangın sırasında Rainier Vista'da yaşıyordu ve yaşlı adam ve Koç Miller'dan duyduklarımızdan çok farklı bir bakış açısına sahip gibi görünüyor. Ürkütücü bir sapık olsun ya da olmasın, onunla konuşmak istiyorum. Ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Bu yüzden ekranda babamın adı biraz hayal kırıklığına uğradım.

Babam o sakin ve kararlı ses tonuyla, "Selam ," diyor ve ben de onu duyabilmek için parmağımınla diğer kulağımı tıkıyorum. "Bu gürültü de neyin nesi?

Neredesin?"

"Polis merkezinin lobisinde. Merak etmeyin, saldırıya uğramadık, tutuklanmadık ya da buna benzer bir şey olmadı. Sadece eski bir polis raporunu istemek için buradayız. Telefonda anlatmak için fazla uzun bir hikaye ama şunu söylemek yeterli, kocam burada yaşarken çok farklı bir insandı. Ve görünüşe göre bir kayınpederim var."

"Huh. Şey, . Onunla tanıştın mı?"

Babam her zaman az sözle çok şey anlatma ustası olmuştur ve ben de gülümsemeden edemiyorum. "Evet, aslında. Ve durumu pek iyi değil. Alzheimer hastası ve bakımevi berbat. Sana daha sonra anlatacağım başka dramlar da var." Bakışlarım pencerelerin duvarında ve sanki güneşli bir günmüş gibi sürekli çiseleyen yağmurun geçen yayalarda geziniyor. "Her neyse, sohbet etmek için mi aradın yoksa bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Arıyorum çünkü annen eve ne zaman döneceğini öğrenmek için başımın etini yiyor, ayrıca sana birkaç mesaj iletmek istiyorum."

"Annem neden beni arayıp kendisi sormadı?"

"Anneni bilirsin. Dırdırcı olmak istemedi." "O yüzden onun yerine senin başının etini yedi."

"Dediğim gibi, anneni tanıyorsun." Gülüyorum ve devam ettiğinde sözlerinin arasından bir gülümseme beliriyor, "Şimdi, elinin altında bir kalem ve kağıt var mı?"

Çantamın dibinden eski bir makbuz çıkarıp ters çeviriyorum. "Vur bana."

", bakalım..." Bir hışırtı ve kağıt karıştırma sesi duyuldu, Babamın okuyucularını burnunun üzerine kaydırıldığını ve listesini karıştırdığını hayal ediyorum. "Forrest Gölü'nden Claire Masters aradı, Elizabeth, Lisa ve Christy de anma töreninden bu yana sizden haber alamadıkları için endişelenmiş görünüyorlardı. Sanırım herkesin numarası sizde var?"

"Evet. Hepsine sonra mesaj atarım."

"Eminim sizden haber almaktan memnun olacaksınız. Leslie Thomas size çok üzgün olduğunu ve eğer onunla konuşursanız, duymanız gereken bir ismi olduğunu söyledi. Bekârlığa veda partisindeki bir kokteyl garsonuyla ilgili bir şey, eğer bir anlam ifade ediyorsa?"

"Ne yazık ki çok mantıklı. Bir numara bıraktı mı?" Babam benim için okuyor, sonra bir sonraki mesaja geçiyor. "Evan Sheffield aradı, arkadaş ve aile toplantısını kaçırdığı için üzgün olduğunu ama gelişmeleri öğrendiğinden emin olmak istediğini söyledi. Sesi yasal geliyordu. Umarım sakıncası yoktur ama ona e-posta adresinizi verdim."

"değil. Zaten anma töreninde ona vereceğime söz vermiştim, ama o kadar yolculuktan sonra tamamen unuttum."

"Öğleden sonra Corban Hayes adında bir adam uğradı. Sen ve Will hakkında çok şey biliyor gibi görünüyordu."

"Biliyor. Anma töreninde de onunla konuştum. Hatırladın mı? Will'in spor salonundan bir arkadaşı."

"O da öyle söyledi. Ayrıca bir kutu dolusu şey getirdi. Bir süre Will'den ödünç aldığı birkaç kitap, bir yığın fotoğraf, birlikte yaptıkları bir koşudan bir tişört, bunun gibi şeyler. Senin almanı istediğini söyledi."

"Çok nazikti," diyorum, tam o sırada başka bir şey geliyor. "Kimseye Seattle'da olduğumu söylemedin, değil mi?" Leslie Thomas hariç, arayanlardan herhangi birinin bloke edilmiş bir numaranın arkasına saklanan haberci olacağını düşünmüyorum, ama yine de sormak zorundayım. Eğer babam etrafta dolaşıp arayan ya da uğrayan herkese nerede söylüyorsa, bu kesinlikle şüpheli havuzunu genişletir.

"Hayır, sanmıyorum. Neden?"

"Düşün baba. Bu çok önemli."

Duraksıyor ama sadece bir iki saniyeliğine. "Hayır, birkaç günlüğüne uzakta olduğunuzdan ve annenizle benim eve göz kulak olduğumuzdan başka bir şey söylemediğimden eminim. Şimdi, lütfen bana neden sorduğunuzu söyler misiniz?"

Dave karşıdaki sandalyeye çöküyor ve zafer işareti olarak başparmağını kaldırıp bana gösteriyor. Ona dalgın bir şekilde başımı sallıyorum, sonra da babama engellenen numaradan gelen mesajlar bilgi veriyorum. Her kimse burada olduğumu biliyor, Dave'le birlikte Will'in geçmişindeki ayrıntıları araştırmak için burada olduğumuzu biliyor, hatta ne aradığımı bildiğini ve bunu yanlış yerde yaptığımı iddia ediyor.

Babamın sesi askerlik günlerinden kalma derin ve ölümcül bir hal alıyor. "Bundan hoşlanmadım, Iris. O mesajları gönderen her kimse seni cep telefonundan takip ediyor olabilir. Yani sadece Seattle'da olduğunu bilmekle kalmaz, karakolun lobisinde oturduğunu da bilir."

"En azından burada güvendeyiz," diyorum ama esprim boşa çıkıyor. Babam homurdanırken, karşıdaki Dave'in kaşları çatılıyor. "Cidden baba, biz iyiyiz. Mesajlar tehditkâr değildi, sadece... eve gitmem konusunda ısrarcıydı, ki zaten muhtemelen yarın gibi görünüyor. Görünüşe göre duvara tosladık."

"Güzel. Annen bunu duyduğuna çok sevinecek."

Annemin sesi, sanki kucığında oturuyormuş gibi net bir şekilde hatta . "Neyi duydun canım?"

"Çocukların yarın döneceğini." Tam olarak çözemediğim bir şey daha söylüyor ve babam iç geçiriyor. "Yemek yiyip yemediğini bilmek istiyor."

"Evet," diyorum ve bu pek de yalan sayılmaz. Yemek yiyordum. Sadece çok fazla başaramadım. Bizi tekrar konuya yönlendiriyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Nick Brackman dört kez aradı."

Bu beni biraz duraksattı. Nick, Will'in patronu, AppSec etkinliklerinde sadece birkaç kez karşılaştığım bir adam ve o kadar uzun zaman önceydi ki anma töreninde yanıma geldiğinde onu tanımam birkaç dakikamı aldı. Kim olduğunu anladığımda çoktan gitmişti. "Nick ne istiyordu?"

"Söylemedi ama sesi oldukça acil geliyordu. Cep telefonu numarasını bıraktı ve gece ya da gündüz, ilk fırsatta onu aramanızı söyledi. Saat kaç olursa olsun açacaktır." Babam numarayı ezbere söylüyor, ben de makbuzun üzerine not alıyorum. "Bir şey daha var, serseri."

Sesinin alçalma şekliyle ilgili bir şey bir alarm fişğini ateşliyor ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk oluyorum. "Tamam..."

Boğazını temizlemek için duraklıyor, beni sandalyemin kenarına bir geciktirme manevrası. "Baba! Söyle bana."

"Ann Margaret Myers bu sabah aradı." İsmi duyunca sandalyenin kolunu ikiye ayıracak kadar sert kavradım. "Tatlım, kaza yerinde Will'in evlilik yüzüğünü bulmuşlar."

* * *

Her nasılsa Dave bize Atlanta'ya birinci sınıf iki koltuk ayarladı ve babama göre Will'in yüzüğü Liberty Havayolları'na ait yastıklı bir zarfın içinde banyo tezgahımın üzerinde duruyordu. Ann Margaret'e göre, üzerinde en ufak bir çizik bile yok. Yüzüğü parmağından koparan kuvveti düşünüyorum, platin parçasının gökyüzünde süzüldüğünü ve bir langırt makinesi gibi mısır saplarından aşağı zıpladığını hayal ediyorum ve yine de yüzük yeni gibi görünüyor. Şans eseri demişti, tıpkı o uçağı düşüren arıza gibi.

İçimi çekiyorum ve pencereden dışarı, geceye ve Seattle asfaltına bakıyorum. Dönen sarı ışıklar altımdaki ıslak yüzeylerden yansıyor, şişmiş gözlerimden ve güneş gözlüklerimin koyu camlarından donuk parlaklık lekeleri geçiyor. Gecenin rapçi özentisi gibi güneş gözlüğü takarak ne kadar gülünç göründüğümü biliyorum ama gözyaşlarımı saklamak için aklıma gelen tek yol buydu. Babam bana Will'in yüzüğünü bulduklarını söylediğinden beri ağlıyorum, hani şu içinde adımın kazılı olduğu yüzük.

Geçtiğimiz yedi gün boyunca umudumu korudum. Kendime Will'in ölmediğini söyledim, gerçekten, kanıt bulana kadar değil. Kaza yerinde onun küçük parçasını bulana kadar. Umuduma iki elimle sarıldım, günler geçip umut parmaklarımın arasından kayıp giderken bile yumruklarımın sıkıca kavradım. Ve sonra Liberty Air'den gelen bir telefon umudumu çaldı ve kocamı - hayatımın aşkını, gelecekteki babamı

İkinci kez bebeklerimi. Ama bu kez kayıp gerçek gibi geliyor ve kalbime saplanmış bir damga gibi yakıyor.

Dave parmaklarımı buzlu bir içeceğin etrafına doluyor, sonra avucuma küçük mavi bir hap sıkıştırıyor. "Bu küçük adam seni sadece bayıltmakla kalmayacak, uykun derin ve rüyasız olacak ve eve kadar sürecek."

Şehirli, sofistike bir eşcinselden bekleyebileceğiniz bir şey varsa, o da iyi ilaçlardır. Hapı tereddüt etmeden geri atıyorum.

Sonra pencereye dönüyorum, alnımı cama dayıyorum ve anlamsız, rüyasız uykunun beni altına çekmesini bekliyorum.

Annem kapıyı açıp bornozuyla verandaya çıktığında Dave ve ben yolun yarısına gelmiştik. "*Lieverds!* Eve hoş geldiniz."

Bir saatten biraz fazla bir süredir yerdeyiz ve Dave'in küçük hapı yüzünden hâlâ başım ağrıyor ve sersemlemiş durumdayım. Ama asıl mesele babamın bana söylediği şeyin yukarıda, banyo tezgahımın üzerinde bekliyor olması. Will'in yüzüğü bu evde yaşayan, nefes alan bir varlık gibi, beni bir işaret feneri gibi ona çağırıyor. Yapacak milyonlarca işim, geri aramam gereken uzun bir insan listem var ama yine de tek düşünebildiğim yüzük.

Yarım yamalak bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi bir araya getirdim. "Merhaba anne."

Endişeli bakışları Dave'e yöneliyor ve beni verandanın merdivenlerine kadar takip ediyor. Dave'in ona geri çekilmesini ve bana biraz yer açmasını işaret ettiğini anlamak için dönmeme gerek yok. Dave'in mesajı karşısında yüzünde beliren dehşet ifadesi beni etkiliyor ve çok uzun zaman önce olmayan bir Noel'i hatırlıyorum; çok fazla yumurta liköründen sonra Dave ve benim yanımda bazen terk edilmiş bir aşık gibi hissettiğini itiraf etmişti, aramızdaki bağı o kadar imrenmişti ki. Şimdi de aynı ifadeyi takınıyor. Tepeye ulaşip kollarına atılıyorum, nadir bir ayı gibi sarılıyorum ve vücudu hayal kırıklığı olduğunu bildiğim bir şekilde titriyor. Annem iş bitiricidir ve benim hayatım onun düzeltmeyeceği bir trajediye dönüştü.

"Benim tatlı, tatlı bebeğim," diye fısıldıyor saçlarıma.

Bizi çözüyorum ve o da beni babamla James'in pijamalarıyla durdukları fuayeye götürüyor. Babam bir kolunu omuzlarıma doluyor, James ise Dave'i üç günlük değil üç aylık bir ayrılığa yakışır bir şekilde kucaklıyor. Bunu görüyorum ve solar pleksusumda hoş olmayan bir sancı . Artık böyle mi olacak? Başka bir çiftin öpüştüğünü her gördüğümde acı, öfke ve kıskançlık mı? Duygularımı yutuyorum ve sessiz bir yemin ediyorum. Benim mutsuzluğum hiç kimseyi, en azından Dave'i mutluluğundan bırakmayacak.

"Kahvaltı on beş dakika içinde hazır olacak," diyor annem.

Ona uçakta lastik gibi bir yumurta ve simit sandviçi yediğimi söyleyecek yüreğim yok. Çantamı Dave'in yere attığı yerden aldım.

ve merdivenlerden yukarı çıkın. "Hızlıca bir duş alacağım. Eğer o zamana kadar inmezsem, bensiz başlayın."

Bana endişeli bir şekilde başını sallıyor.

Ağır bedenimi merdivenlerden yukarı çekip koridordan yatak odama iniyorum ve annemin evi didik didik ettiğini fark ediyorum. Ahşap doğramalar pırıl pırıl, pencereler ıslıl ıslıl, çarşafklar bile yıkanmış ve yataklar yapılmış, köşeleri hastane yatağından daha sıkı sıkıştırılmış. Her şeyi benimkinin ayak ucuna bırakıyorum ve yorganın üzerinde bir parmağımı gezdiriyorum, baktığım her yerde kaselere ve vazolara doldurulmuş en sevdiğim çiçeğin, stargazer zambaklarının baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum. Her iki komodinin üzerinde, televizyon masasının üzerinde, pencere kenarındaki okuma koltuğunun taburesinde. Bir servet harcamış olmalı.

Banyoda, zarf makyaj masamın üzerinde bir kriptonit parçası gibi duruyor. Karo üzerinde ilerliyorum ve titreyen parmaklarımı dolgulu kağıdın içine sokuyorum, soğuk bir metal parçasına temas edene kadar etrafı yokluyorum.

Will'in yüzüğü olduğunu daha çıkarmadan anladım. Dövülmüş yüzeyinden, metalin ağırlığından ve kalınlığından, başparmağımın üzerinde kaymasından ve eklem ile taban arasında tam doğru noktayı sarmasından anlıyorum. Yazıyı okuduğumda nefesim kesiliyor, Buckhead'deki bir kuyumcunun elle kazımak için benden fazla para aldığı minik harfler: *En sevdiğim insan. xo, Iris.*

Yeni bir keder dalgası kalbime doğrudan bir yumruk indiriyor ve yüzüğü başparmağıma yerleştirip duşu açıyorum ve giyinik bir şekilde tökezleyerek içeri giriyorum. Yüzüğü Will'in parmağına taktığım günü, yeminlerimizi ederken boğazımı tıkayan duygu yumağını, sonrasında kalbim sevinçten patlayacakmış gibi hissedene kadar beni nasıl döndürdüğünü düşünüyorum. Mükemmel bir gündü, birlikte geçireceğimiz mükemmel hayatlarımızın ilkiydi. Bu adamı, diğer yarımı, yabancılarla dolu bir gezegendeki en sevdiğim insanı bulduğum için ne kadar şanslıydım? O an aşkımızın bir ömür boyu süreceğini biliyordum.

Yaşam süresi yedi yıl bir gün sürdü.

Kendime minnettar olmam gerektiğini, birlikte geçirdiğimiz her saniyenin değerini bilmem gerektiğini söylüyorum ama kaynar su başımın tepesine vurdukça tek düşünebildiğim daha fazlası oluyor.

Kahretsin, daha fazlasını istiyordum.

* * *

Kıyafetlerimi çıkarıp suyu kapattığımda cildim pembeleşmiş, parmak uçlarım beyazlaşıp buruşmuş ve kahvaltıyı yarım saat kadar kaçırmış oluyorum. Annemi aşağıda, mutfakta, elinde bir karış kalınlığında bir tabak krep tutarken ve özlemle tavana bakarken hayal ediyorum. Oraya gitmem gerektiğini biliyorum ama gidemiyorum. Atalet sinek kağıdı kadar kalın ve yapışkan. Kıyafetlerimi ıslak bir yığın halinde düşün zeminine bırakıyorum, damlayan vücudumu bir havluya sarıyorum ve aynada yüzümü inceleyerek makyaj taburesine uzanıyorum.

Şiş gözler. Koyu halkalar. Balık göbeği ten ve çökük yanaklar. Kocanızı kaybetmenin güzelliğinizi de kaybetmek anlamına gelmesi haksızlık gibi görünüyor.

Yeterince kaybetmedim mi? yeterince bela gelmedi mi? En azından dullara tazminat ödülü olarak pembe yanaklar ve parlayan bir cilt verilmeli.

Nemlendirici kavanozuma uzanırken dirseğim Liberty Havayolları zarfını itiyor ve altında yatan daha küçük bir zarf ortaya çıkıyor. Mavimsi bir tonu olan düz bir on numaralı zarf, genel ve ucuz. Ön yüzünde, *Kişisel ve Gizli ibarelerinin* altında, büyük harflerle adım ve adresim yazıyor. Zarfı ters çeviriyorum, parmağımı mührün altına sokuyorum ve yırtıp açıyorum.

İçindeki kâğıt milyonlarca farklı defterden alınmış, milyonlarca farklı mağazadan satın alınmış olabilir. Ama ciğerlerimdeki havayı emen, bana kendiminki kadar tanıdık gelen bir yazıyla karalanmış üç küçük kelime.

Çok özür dilerim.

Göğsümde bir sıcaklık patlaması yayılıyor. Tezgâhtan zarfı kaptım ve posta damgasını kontrol ettim. Mektup iki gün önce, Nisan ayında gönderilmiş.

8. Kaza 3 Nisan'da meydana geldi. Kazadan beş gün sonra. Kazadan sonra. Ondan *sonra*.

Yine de bu not kocamın eliyle yazılmış. Bundan eminim. Köşeli el yazısı, tembel geçişler, son harfin çok uzun kuyruğu. Mürekkep lekeleri bile Will'in en sevdiği kalemle uyumlu.

Kapı birkaç kez sertçe ve Dave'in sesi köşeden duyulur. "Iris, iyi misin?" Sesimi bulmam birkaç denememi aldı. "İçeri gel."

Ağabeyimin yüzü aynada üstümde beliriyor, endişeli bakışları benimkine yöneliyor. "Onun muydu?"

İlk başta notu kastettiğini düşünüyorum, oysa daha yeni açmışım ve bunu bilmesine imkân yoktu. "Ha?"

"Yüzük. Will'in olduğunu varsayıyorum?"

Doğru ya. Yüzük. Başparmağımı oynatıyorum, sert metalin tenime baskı yaptığını hissediyorum. "Evet. Bu onun."

"Tanrım, çok üzgünüm Iris. Umuyordum ki..." Dave yaklaştı ve destekleyici elini hâlâ nemli olan omzuma koydu. "Senin de umduğunu biliyorum."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Bana tuhaf tuhaf bakıyor, ben de kâğıdı omzumun üzerinden ona .

"Bu da ne?"

"Bir not." Sesim titriyor, bedenim de öyle, içimden geçen duygular o kadar hızlı ki kaslarım da onunla birlikte titriyor. "Sanırım Will yazdı."

"Tamam..." Dave başını eğiyor, gözleri gazeteyi tarıyor. "Ne için üzgünsün?"

"Bilmiyorum." Zarfı ona verip hesabı kendisinin yapmasını istedim. Çok uzun sürmez. Posta damgasını gördü ve kafasını kaldırdı, Gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu sana kim gönderdi?"

Omuz silkiyorum. "Fulton County damgalı, yani yerel bir posta."

Dave öfkesi dinmeden önce birkaç saniye kekeliyor. "Bu bir tür hastalıklı şaka mı?" Kağıdı başımın üzerinde sallıyor, yüzü öfkeden morarıyor. "Bu psikopatça. Ölen kocandan sana not gönderen her kimse psikopatın teki, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Ama bu kesinlikle Will'in el yazısı."

"İki gün önce postalanmış!" diye kükrüyor, sanki Atlanta'daki bir posta kutusuna *atan benmişim* gibi kaşlarını çatarak yansımama bakıyor. "Will bunu nasıl yazmış olabilir?"

"Bunu ölmeden önce yapmış olmalı." "O zaman kim gönderdi?"

Dave'in öfkesi benimkini ateşliyor. "Bilmiyorum!" Öfke ve hüsrarla beslenen kelimelerle karşılık veriyorum. Ölü kocamın karalamalarıyla yazılmış bir not almanın şokuyla derim kabarıyor.

Banyo sessizliğe gömülür.

Arkamda Dave bir ciğer dolusu hava emiyor ve hepsini uzun ve yavaş bir şekilde dışarı üflüyor, ta ki omuzları kamburlaşana ve ifadesi sıcaklığını biraz kaybedene kadar. "Özür dilerim. Üzgünüm ama kızgıyım, tamam mı? Büyük ağabey korumasına geçiyorum.

Çünkü bunu size kim gönderdiyse tek bir amacı vardı, o da kafanızı karıştırmak."

Hiç de komik olmayan bir kakhaha attım. "Ona söyleme ama işe yarıyor."

Bir sert iç çekiş daha. "Pekâlâ. Geri çekilelim ve bunu iyice düşünelim. *Çok üzgünüm*, herhangi birine söyleyebileceği kadar genel bir ifade ama bunu bir kağıda yazıp onlara vermek... Çok iyi tanıdığı biri olmalı. Birlikte çalıştığı biri olabilir mi?"

"Muhtemelen en olası aday. Eğer Will evde değilse, ofistedir. Ya orada, ya da gy'de-" Sözcük bir farkındalıkla yutuldu ve taburemde dönüp Dave'e baktım. "Corban."

"Kim?"

"Spor salonundaki arkadaş. Anma törenine gelmeyen işle ilgili haberlerle gelen kişi. Yalan mı söylüyordu yoksa yanlış mı bilgilendirilmişti bilmiyorum ama onda bir tuhaflık vardı, çünkü ben bu adamı hiç duymamışken o Will hakkında her şeyi biliyordu. Will onun hakkında hiç konuşmadı. Bir kere bile."

"Tamam." Dave başını sallar. "Kesinlikle şüpheli. Peki o olup olmadığını nasıl anlayacağız?"

Düşünmek için duraksıyorum ama cevap vermem uzun sürmüyor. "Onu arayacağım, benimle kahve içmeye gelmesini isteyeceğim, onu biraz daha yakından tanıyacağım."

"Belki önce beni duymadınız. Biz dedim. Nasıl ?"

Başımı sallıyorum. "Bir saniye bile peşinde olduğumuzdan şüphelenirse açılmayacaktır, ki eğer yanımda bir refakatçi getirirsem açılacaktır. Ben bir psikologum Dave. İnsanları nasıl ters çevireceğimi ve bana nasıl göstereceklerini bilirim. Ama önce güven inşa etmeliyim ve sen omzumun üzerinden ona bakarken bunu yapamam."

"Bundan hoşlanmadım." Sesine öfke geri dönmüştü ve bu "*hayır*" ile birleşmişti. "Eğer o bizim adamımızsa-"

"Eğer adamımız oysa, senin orada olman onu kesinlikle susturacaktır. Ve bana biraz kredi ver. Ben aptal değilim. Halka açık bir yer önereceğim, etrafta milyonlarca insanın olduğu bir yer. Hiçbir şey . Bana bir şey olmaz. Ve alınma ama söyleyebileceğin hiçbir şey beni durduramaz."

Ağabeyim bir iki saniye düşünüyor, burnundan üç kısa ve hızlı nefes çekiyor. "Peki, ama sadece bana söz verirsən, eğer

O bizim adamımız, onun kıcını tekmelememe izin vereceksin."

Ona hiç şansın olmadığını, Corban'ın tank gibi yapılı olduğunu söylemiyorum. Ona onuncu sınıfta beden eğitimi koçunun Dave'e bir kız gibi dövüştüğünü söylediği zamanı hatırlatmıyorum. Onun yerine başımı sallayıp elini tutuyorum ve kardeşimi hiç bu kadar sevmediğimi düşünüyorum.

Ben kapıdan içeri girdiğimde Corban, Atlanta'nın Batı Yakası'ndaki son moda kahve barı ve lounge'u Octane'ın pencere kenarındaki bar taburesinde oturuyordu. Mekân, şehir merkezindeki üniversitelerden birkaç yüksek lisans öğrencisinin arasına serpiştirilmiş yeni çağ inekleri ve uzun saçlı hipsterlarla dolu, hepsi de MacBook Air'lerine vuruyor. Corban telefonundan başını kaldırıp beni hem hızlı hem de göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle selamlıyor. "Hey, Iris."

Ona el sallayıp tezgâha doğru ilerliyorum. "Size bir şey getireyim mi?"

Barın üstünden seramik bir kupa kaldırıyor, ağzından taze buhar yükseliyor.

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Tezgâha doğru ilerliyorum, sırma saçlı bir kıza siparişimi okuyorum ve göz ucuyla onu inceliyorum. Ne kadar esmer ve... parlak olduğunu unutmuşum. Kafa derisi temiz bir şekilde tıraş edilmiş ve parlatılmış, kolları kaygan ve kollarından çıktıkları yerde pürüzsüz.

Ayrıca yakışıklı olduğunu da fark etmeden edemiyorum - parlak dergi kapakları ve kırmızı halı görünümüleriyle gelen türden bir yakışıklılık. Kıyafetleri gündelik, vücuda oturan bir tişört ve tasarımcı kotu, ama onları özel bir takım elbisenin şıklığıyla giyiyor, zayıf vücutu için mükemmel. Anma töreninin yapıldığı gün onun görünüşüne fazla dikkat edemeyecek kadar harap olmuştum ama şimdi fark ediyorum ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. Saçlarını savurmalarına ve kahve fincanlarının kenarlarından sıvı bakışlarına bakılırsa, mekandaki her kadın onu fark etmiş ve dikkatini çekmeye çalışıyor. Ona doğru gittiğimi fark ettiklerinde gözleri kısılıyor.

İçkimi barın üzerine bırakıyorum ve beni kucaklamasına izin veriyorum, çelik gibi sert kasların üzerindeki yumuşak pamuk. Deterjan ve tıraş losyonu gibi kokuyor, boğazımın arkasını gıcıklayan baharatlı bir koku.

"Seni tekrar görmek çok güzel. Nasılsın?"

Arkadaş canlısı. Empatik. Samimi. Mektubun arkasındaki adam buysa, dul bir kadına ölmüş kocasının el yazısıyla yazılmış bir notla işkence yapabiliyorsa, cazibesinin arkasına saklanma konusunda yetenekli, Oscar'a layık bir aktördür.

Bu gardımı indirdiğim anlamına gelmiyor. Dışarıda pek çok iyi oyuncu var, hepsi Hollywood'da değil.

Bir tabureye çöküp çantamı barın altındaki kancaya asıyorum. "Beklenebileceği kadar iyi sanırım. Benimle buluştuğun ve Will'in eşyalarının olduğu kutuyu getirdiğin için teşekkürler. Özellikle resim CD'sini çok beğendim."

Çoğu daha önce Will'in telefonunda ya da Facebook'ta gördüğüm resimlerdi, ama birkaç yeni kare vardı; Corban'ın spor salonunda diğerleriyle çevrili olduğu, yüzlerinin terden parladığı, kollarının birbirlerinin omuzlarına dolandığı samimi kareler. Kolay gülümsemeleri ve rahat duruşları bana arkadaşlıklarının ara sıra yapılan antrenmanların ötesine geçtiğini söylüyordu ve onları görmek göğsümdeki acının yeniden zonklamasına neden oldu. Will neden hayatının bu kısmını benden saklamıştı?

"Will iyi bir arkadaştı. En iyisiydi," diyor Corban, sesi ve ifadesi kederli - bu da onun lehine. "Onu şimdiden çok özledim."

"Ben de öyle." Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak bastırıyorum ve beni tıkamasına izin verdiğim için kendimi azarlıyorum. Bana o notu göndermediğinden emin olana kadar benimle böyle oynamasına izin vermeyeceğim. Bir elimi çay fincanımın etrafına doluyor, bir parmağımı sapından geçiriyor ve kendimi toparlıyorum.

"Gazete, kaza alanından cesetleri çıkarmaya başladıklarını ve bazı kişisel eşyaları ailelere iade ettiklerini söyledi."

Başımı sallıyorum, boştaki elim Will'in yüzüğünün bir zincirle kalbimin tam üzerinde asılı olduğu noktaya gidiyor, duygularım tehlikeli bir bölgeye kayıyor, gözlerim doluyor - kahretsin - gözyaşlarıyla.

"Tanrım, Iris. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Avucunu dirseğime doladı ve hızlıca sıktı. "Çok üzgünüm."

Çok özür dilerim. Will'in notundaki sözlerin aynısı.

Kelimeler genel olsa da, kibrit gözlerimi buz gibi bir hava gibi kurutuyor ve çay fincanıma gömdüğüm bir şaşıya dönüşüyorlar. Kasıtlı mıydı? Şans eseri mi? Bu adamın bana o notu göndermesi, sonra da aynı kelimeleri yüzüme karşı söyleyerek benimle alay etmesi fikri derimin altına bir böcek gibi giriyor. Çayımı yudumluyorum ama sıcak sıvı sadece karnımdaki alevleri körüklüyor. Corban gerçekten bu kadar zalim olabilir mi? Herhangi biri olabilir mi?

"İyi misin?"

Kulağa ne kadar samimi gelse de endişesi bana kendimi ve bu konuşmayı kontrol altına almam gerektiğini söylüyor. Yüz ifademi siliyorum ve fincanımı tabağa geri bırakıyorum.

"Ben iyiyim. Ama seni buraya çağırdım çünkü bir konuda görüşünü almak istedim." Başını sallaması için durakladım. "Bana Will'e yeni bir iş teklif ettiğini söylediğin ESP şirketini aradım. İK müdürleriyle konuştum. Will'i tanıımıyordu ve dahası, bana son yönetici işinin sekiz ay önce olduğunu söyledi."

"Ben..." Corban'ın bakışları benimkileri bırakmıyor ama kara kaşları - kirpikleriyle birlikte kafasındaki tek tüy olan- keskin bir V çiziyor. "Bana Will'in Seattle'da yeni bir iş bulmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu doğru."

"Ama... . Eğer doğru değilse neden bana Batı Yakası'ndaki yeni işiyle o ayrıntılı hikayeyi anlattı? Neden bana yeni iş arkadaşlarından, ekip kurma gezilerinde yaptıkları havalı ve çılgın şeylerden bahsetsin ki? Bana onu paraşütle atlamaya götüreceklerini ve ofis binalarında bir zip line olduğunu söyledi. Yani, bunlar oldukça spesifik detaylar. Tüm bunları neden uydursun ki?"

"Bunu o uydurmadı. ESP'nin web sitesinden aldığına eminim." "Ama yeni işi, Batı Yakası'na taşınması, senin aileni terk etmek istiyorsun. Hepsi uydurma mıydı?"

"Görünüşe göre öyle."

Corban'ın kaşları derinleşiyor ve gözlerinde hayal kırıklığı olduğunu anbir şey parlıyor. Çok özlediği arkadaşı ona yalan söylemişti. O kadar içten kırılmış görünüyor ki yolumu değiştirmeye karar veriyorum.

"Will sana hiç nereli olduğunu söyledi mi?"

Corban, kot pantolonlu bacağını çaprazlayarak ve kırmızı Converse spor ayakkabısını barın altında zıplatarak kurtulmaya çalışıyor. "Ah, tabii. Memphis'te birkaç kuzenim var, bu yüzden Will ve ben her zaman notlarımızı karşılaşıyorduk. Görünüşe göre aynı mahalledeki mekanlara gitmişiz."

"Will Seattle'dan."

"Tamam." Corban benimle dalga geçer gibi kelimeyi uzatıyor ama bacakları kıpırdamıyor. "Ama sonra Memphis'e taşındı, kaç yaşındaydı, beş mi? Altı mı? Daha çocukken olduğundan eminim. Will, kuzenlerimin gittiği okulun en büyük rakibi olan Central'a gitti."

"Will Hancock Lisesi'ne gitti. Seattle'da."

Corban en uzun an boyunca suskun kaldı, kahve dükkânının sesini yükselten bir sessizlik. Yüzü sanki bir kapıya doğru koşuyormuş gibi gevşedi. "Emin misin?"

"Olumlu. Bunu kanıtlayacak yıllığım var."

"Yani, tamam. Bu..." Avucunu parlak kafa derisinin üzerinde gezdiriyor ve zihninin çalıştığını, parçaları bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. Parçaları bir araya onu şaşırtmışa benziyor. "Üzgünüm ama sormak zorundayım. Tüm bu yalanlar neden?"

"Ben de bunu çalışıyorum. Ama kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bunları bana da anlattı."

Başını eğiyor. "Onun da Memphis'ten olduğunu mu düşünüyordun?" "Evet."

"O zaman Seattle'ı nasıl öğrendin?"

Ona söylememek için bir neden göremiyorum, ancak cevabımı mümkün olduğunca belirsiz tutuyorum. "Hancock 99 bir taziye kartı aldım. Bir şey diğerine yol açtı."

Bunu başarıyla onaylıyor ve uzun bir hareketsiz kalıyor. "Tamam. Yani bir yandan kafam her zamankinden daha karışık, ama diğer yandan, garip, çarpık bir şekilde, her şey bir şekilde mantıklı geliyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Will'in son zamanlardaki davranışları. Çok dalgın ve... bilmiyorum, kapalı görünüyordu. Huysuz ve aşırı stresli. Birkaç hafta önce spor salonundaki bir adam ona makineyi silmesini söyledi ve Will kendini kaybetti. Bağırmaya ve yumruk atmaya başladı ve onu fiziksel olarak dışarı sürükleyip sakinleştirmek zorunda kaldım. Onu hiç sinirlenirken görmemiştim. Şimdi bir şeyin diğeriyile ilgisi olup olmadığını merak ediyorum, yani tüm yalanlar yüzünden mi komik davranıyordu yoksa yalanlar başka bir şeyi örtbas etmek için miydi? Bu mantıklı mı?"

Göğsümde bir duygu seli yükseliyor, tanıdık bir acı sürüye liderlik ediyor. "Ne yazık ki çok mantıklı."

"Sana karşı da stresli davranıyor muydu?"

Geçen ay yaşadığım olaylar bir slayt gösterisi gibi gözümün önünden geçiyor. Ben yemek hazırlarken o arka bahçede volta atıyor, telefonu kulağına götürüyor ve yüzü kaşlarını çatmış bir şekilde sadece "iş arkadaşı" olarak tanımlayacağı biriyle konuşuyordu. Aşağıya indiğimde onu garaj yolunda arabasında oturmuş, yirmi dakika boyunca boşluğa bakarken buldum. Bir de baktım ki uyanmış, daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle, tanımlayamadığım bir duyguyla beni izliyor. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda cevabı benimle sevişmek oldu.

Ancak AppSec Atlanta Belediyesi'ni yeni müşteri olarak kazanmıştı ve Will'in ekibi sıkı bir teslim tarihi altında çalışıyordu. Davranışlarını iş stresi olarak geçiştirdi ve o zaman ona inandım.

Belki de sadece istedim.

şimdi? Artık başka bir şey eminim.

Will'in Seattle uçağına binmesine neden olan bir şey.

"Onu daha iyi tanıyordun," diyor Corban. "Ne yaparsın neler olduğınu düşünüyorsun?"

Sorduğı soruyu uzun bir süre zihnimde evirip çeviriyor, mümkün olan her açıdan ele alıyorum. Will'in karanlık geçmişini, Seattle'da ardında bıraktığı yıkımı düşünüyorum. Bir apartman yakıp kül eden ve Will'in annesiyle iki masum çocuğunun erkenden mezara girmesine neden olan ölümcül yangın. Babası, kimsesizler yurdunda yalnız ve yatalaktı.

Ve bunlar sadece benim bildiğim insanlar. Başka kaç kişi var?

Çayımın son damlalarını fincanımın dibinde döndürüp duruyorum.

"Sanırım geçmişinden bir şey -ya da daha büyük olasılıkla biri- ona musallat olmak için geri geldi. Sanırım bu yüzden garip davranıyordu ve bu yüzden Seattle uçağına bindi."

Corban cevap vermiyor. Kafamı kaldırdım ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Ne oldu?"

"Sana bunu söylemeyecektim ama bu cevaba bakılırsa söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum." Duraklıyor, gözbebeğini irisinden ayırt edemeyeceğim kadar siyah gözleriyle bakışlarımı tutuyor. "Kazadan bir ya da iki gün önce Will benden bir iyilik istemek aradı. Bunu yapacağıma dair annemin mezarı üzerine yemin ettirdi."

O duruyor ve kalbim de duruyor. "Ne yapacağını?"

"Ona bir şey olursa sana göz kulak olacağıma söz verdim."

* * *

Eve döndüğümde antrenin duvarlarına tırmanan Lowe's poşetlerini ve dizlerinin üzerine çökmüş, elinde matkabı ve beline asılı alet kemeriyle babamı görüyorum.

" oluyor?"

"Her iki kapıda da projektörler var, olan bu." Çantalardan birini karıştıırıyor ve bir avuç dolusu ışık düğmesi çıkarıyor. "Bu adamları monte edeceğim

ama dış mekan armatürlerinde hareket sensörleri var. Beş adım yaklaşan herkes kendini spot ışıklarının altında bulacak. Kelimenin tam anlamıyla."

"Mektup yüzünden mi?"

"Mektup, mesajlar ve ülkenin en tehlikeli on ikinci şehrinin tam ortasında yaşadığın gerçeği. Ayrıca kilitlerinizi değiştiriyorum ve ekstra sürgü ve zincir takıyorum. Ve bugün ilerleyen saatlerde bir alarm şirketi gelip sisteminizi merkezi izleme sistemine bağlayacak."

Annem oturma odasından içeri giriyor, kolunun altına bir kitap sıkıştırmış. "Ayrıca yapışkan ön kapıyı tamir etmesini, mutfak masasının yanındaki gevşek döşeme tahtasını yeniden takmasını ve sızdıran koridor tuvaletindeki lastik şeyi değiştirmesini istedim."

"Valf," diyor babam ayağa kalkarken. "Benden lastik valfi değiştirmemi istedi. değiştirecek kadar param var. Bir sonraki su faturanı aldığı anda bana teşekkür ."

"Şimdi ben de sana teşekkür edeceğim," diyorum ve bunu biraz titrek bir sesle söylüyorum, oysa asıl yapmak istediğim Will'in yapılacaklar listesini bir türlü bitiremediği için ağlamak. Yatakta birlikte geçirdiğimiz son sabah eklediği son iki kelime neydi? Aklıma gelmeleri bir iki saniyemi alıyor. -Klimaların filtreleri ve arabamın yağı. Bunlarla kendim ilgilenmeye karar verdim.

Babam dizlerini büküyor ve gözlerini benimkilerin hizasına getiriyor. "Eğer masraflar konusunda , annen ve ben masrafları . Sadece güvende ve emniyette olman ve bir tür sisteme bağlı olman bizi daha iyi hissettirir, özellikle de şimdi... Özellikle de şimdi."

Ne söyleyeceğini biliyorum: özellikle de Will gitmişken. O kadar perişan görünüyor ki, endişelenmekten bahsetmiyorum bile, kollarımı beline dolayıp onu sıkıca çekiyorum, gözlerimde taze yaşlar birikiyor. "Artık burada yalnız yaşayacağıma göre, çalışan bir alarmla ben de kendimi daha iyi hissedeceğim. Teşekkür ederim. Ama senin ödemeni istemiyorum."

"Anlaştık o zaman." Babam başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve bizi çözerek matkabı poşet yığınlarının arasında bıraktığı yerden alıyor. Düğmeye basıp bıçağı havada vızıldatıyor, sonra parmağını tetikten çekiyor. "Neredeyse unutuyordum. Sen yokken Will'in patronu bir mesaj daha bırakmış. Şimdiye kadar beşinci ya da altıncı mesajı. Sanırım henüz onu geri aramaya fırsat bulamadın."

Başımı salladım. Will'in telefonundan beri Nick'i ya da diğer arayanları hiç düşünmemiştim.

"Ona öncelik vermek isteyebilirsin, serseri. Sanırım görüşmesi gereken bazı finansal ve lojistik sorunları var, üstesinden gelmek için çok fazla beklemek istemeyeceğin şeyler. Hoş olmadığını biliyorum ama ödemen gereken bir ipotek var ve bunu tek maaşla nasıl yapacağını bulman gerekecek."

"Gel." Annem elini dirseğıme koyuyor ve beni koridorun sonuna götürüyor. "Sen şu Nick denen adamı ara, ben de bize çay hazırlayayım. Oh, eğer çocuklar hepsini yemediyse brownilerim de var."

Etrafta Dave ve James'i arıyorum. "Neredeler?"

"Postaneye koştular -Dave postalaması gereken bir yıllıkla ilgili bir şeyler söyledi- ve sonra James'in tıp eski bir arkadaşıyla buluştular. Görünüşe göre, büyük ikramiye için muayenehanesini satmış ve şimdi Peachtree Caddesi'nde gurme bir hamburgercisi varmış. Bir hamburger için 17 dolar, düşünebiliyor musunuz? Her neyse, Earl Grey iyi mi?"

"Mükemmel, teşekkürler." Ama annem çay poşetlerini almadı. Orada öylece durup beni izliyor. "Ne?"

"Bir cenaze töreni yapmayı düşünüp düşünmediğinizi merak ediyordum. Liberty Air'in düzenlediği anma töreninden biraz daha kişisel bir tören. O gayet iyiydi ama Will gibi hissettirmedi, anlıyor musunuz? Herhangi biri için olabilirdi."

Başımı salladım, çünkü haklıydı. Güzel ortama rağmen anma töreninin hiçbir kişiliğı yoktu. Şarkılar sevimsizdi, hoparlörler yaratıcı değildi ve kocamdan ismiyle bahsettikleri tek an yolcu listesinin monoton bir şekilde okunmasıydı. Will yabancılarla dolu bir parktaki sıradan bir anma töreninden daha iyisini hak ediyor.

"Bazı seçenekler bulmamı ister misin?" Annem öneriyor. "Bazı mekânlara bir göz mü? Tabii ki siz onaylamadan hiçbir yer için rezervasyon yapmam."

Gülümsüyorum, anneme duyduğum şiddetli sevgi dalgası içimi ısıtıyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettar olurum."

"Güzel. Anlaştık o zaman. Şimdi gidip şu Nick denen adamı geri ara. Numarası kahve makinesinin yanındaki yapışkanlı kağıtta yazıyor."

Annem mutfakta bir şeyler çalarken ben yapışkan notu alıp cep telefonuma numaraları giriyorum ve Gönder tuşuna basıyorum.

Nick ikinci zil sesinde telefonu açar. "Nick Brackman."

"Selam, Nick. Ben Iris Griffith. Daha önce arayamadığım için üzgünüm ama işler biraz karıştı."

"Bahse girerim. Sen nasılsın?"

Anma töreninde yabancıların bana okuduğu sorunun aynısı, ailemin gözlerine her baktığımda gördüğüm soru, Corban'ın bugün bana söylediği sorunun kelimesi kelimesine aynısı. *Nasılsın?* İyi niyetli olduklarını biliyorum ama Nick, artık daha çok benim gibi kokmasına rağmen hâlâ Will'in bornozuyla uyuduğumu ya da sırf sesini duyabilmek için Will'in telesekreterini günde yirmi kez aradığımı gerçekten duymak istiyor mu? Çoğu gece gözyaşlarımın uyandırdığını ve bu durumun öfkeyle yastığıma bağırduğım gecelerden çok daha iyi olduğunu? *Her şeyin bir nedeni vardır ve Will senin mutlu olmanı isterdi* gibi herkesin bana söyleyip durduğu basmakalıp sözlerin bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdığını mı? Bazen Will'i o kadar güçlü hissediyorum ki nefesim boğazımda düğümleniyor ve tüylerim enseme diken diken oluyor, ama döndüğümde bulduğum tek şey eskiden olduğu yerdeki delik oluyor?

İçimi çekiyorum, kanepeye çöküyorum ve Nick'e duymak istediği şeyi söylüyorum. "Ben iyiyim."

Sanırım Nick'in sorusundan daha kötü olan tek şey, insanların bu soruyu sormayı bıraktığı gün olacak.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yapabileceğim bir şey varsa..."

Başka bir basmakalıp söz ve bir çığlığı ısııyorum. "Teşekkürler."

"Jessica ofisteki kişisel eşyalarını kutuladı. Fazla bir şey yoktu. Birkaç kitap, birkaç kupa, birkaç çerçeveli resim. Sanırım bu hafta sonu onlarla uğramayı planlıyordu."

Eminim bana söylemek için aradığı şey bu değildir - anlamsız klişeler ve organizasyonel lojistik. Ona bir teşekkür mırıldanıyorum, bir sonraki sözleri için pek de nazik olmayan bir uyarı.

Ya Nick oyalanmaktan bıktı ya da yemimi yuttu. "Dinle, seninle konuşmam gereken bir şey var ve bunu telefonda yapmayı gerçekten tercih etmiyorum. Sence buluşabilir miyiz? Sen yeri ve zamanı söyle, ben ayarlayayım."

"Şey, eve yeni geldim ve-"

"Inman Park'ta yaşıyorsun, değil mi?" Cevap vermedim. Nick, Inman Park'ta yaşadığımı biliyor. Adresimiz her ay imzaladığı maaş koçanlarında yazıyor. "Bir saat içinde Inman Perk'e ne dersin? Şehirdeki en iyi kahve, benim ikramım."

Corban'la geçirdiğim sabahtan sonra başka bir kahve dükkânı düşünemiyorum ve son birkaç gündür ya bir otel odasında, ya bir arabada ya da bir uçakta tıkılıp kaldıktan sonra, kapalı bir yerde bir saniye daha geçirmeyi düşünemiyorum.

"Seninle Inman Perk'te buluşacağım ama BeltLine'da yürümemizin bir sakıncası var mı? Biraz temiz hava alabilirim."

"Tamamdır. Teşekkürler, Iris. Bir saat içinde görüşürüz."

* * *

Nick'le buluşmak için kapıdan çıkarken, babamın Leslie Thomas için verdiği numarayı tuşluyorum. İkinci çalışta açtı.

"Siz tek kelime etmeden önce," diyor selamlayarak, "ilk aradığımda size yalan söylediğim için özür dilemek istiyorum. Bir hikâye ile geri dönmem için üzerimde inanılmaz bir baskı vardı. Sadece birkaç aydır buradayım ve bu kendimi kanıtlamak için ilk şansımdı ve ben bunu çok ileri götürdüm."

"Peki ya şimdi?" Sesim sert, çünkü onu affetmiyorum. Öfkem hâlâ çok keskin. Bu kadın bir kokteyl garsonunun adını burnumun önünde havuç gibi sallandırdı. Onu kendi isteğimle aramıyorum.

"Peki şimdi ne olacak?"

Gözlerimi kısarak güneş ışığına bakarken ön taraftaki verandaya çöküyorum. "bir hikâye ile dönmen için inanılmaz bir baskı altında mısın?"

Gülüyor ama bu komik olmaktan çok ironik geliyor. "Patronum az önce başka bir yolcunun kız kardeşi gibi davranmamı önerdi, o yüzden sen söyle."

Nötr bir ses çıkarıyorum. Bu kadın bana bir kez yalan söyledi. Tekrar yapmayacağını kim söyleyebilir?

"Dinle, tek söylediğim yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissettiğim ve bunu telafi istediğim. Sana meşhur kemiği atmak istiyorum."

"Dur tahmin edeyim. Kokteyl garsonunun adı."

"Aslında eski garson. Adı Tiffany Rivero ve kaza sabahı üçe çeyrek kala altı bin doların üzerinde bir paraya kaçana kadar bir pilota ve kabadayı arkadaşlarına hizmet etmiş."

Hem verdiği mesaj hem de miktar karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. "İnsanlar bir gece kulübünde altı bin dolar mı harcıyor?"

"Şampanyayı limonata gibi içtiklerinde öyle oluyor, ki bu adamların da öyle olduğu anlaşılıyor. Ayrıca haplar da Tic Tac gibi elden ele dolaşıyordu."

Nefesimi tutup kafamda hesap yapıyorum. Atlanta'ya giden ilk uçağa muhtemelen saat altı gibi bindiğini varsayarsak, doğrudan havaalanına gitmiş olacaktı, yani neredeyse hiç uyumadan çalışıyordu ve bu tükettiklerini hesaba katmıyor bile.

"Pilotun katılım gösterdiğinden emin olamayız."

"Tiffany'ye göre öyleymiş. Her biri boşa gitmiş. İşin ilginç yanı, bana anlattığı her şeyi Liberty Air yetkililerine de anlatmış. Onların cevabı? Yanılıyor olması gerektiğini, hiçbir pilotun yüzde 100 ayık ve uyanık olmadan kokpite girmemesini sağlamak için prosedürler ve protokoller olduğunu söylediler. Ona hayal gördüğünü düşündürmeye çalıştılar."

İçimde buz gibi bir soğukluk oluşuyor ve bir kanser gibi yayılıyor. Liberty Air pilotun alkol ve uyuşturucuyla dolu bekarlığa veda partisini biliyordu ve hiçbir şey yapmadılar. Hiçbir şey söylemediler. Havaalanında ve anma töreninde gördüğüm aileleri, onların gözyaşlarını ve hissedilir kederlerini düşünüyorum ve çaresiz bir öfke dalgası beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Will, bir pilotun sorumsuzluğu ve bir havayolu şirketinin dikkatsizliği yüzünden öldü.

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Sanırım bu hikaye gezegendeki tüm gazetelerin ve internet sitelerinin ön sayfalarında yer üzere."

"Doğru, ama vicdan azabım ve ben bunu önce burada duymanızı ve sonuçlarını anladığınızdan emin olmak istedik." Duraklıyor, sessizlik kısa ama ağır basıyor ve şakacı tonu yerini ciddi bir tona bırakıyor. "Bir soruşturma olacak Iris ve eğer bu Tiffany denen hatun , söyledikleri doğruysa, sen ve diğer aileler Liberty Air'in yakasına yapışacaksınız."

Inman Perk'in köşesini döndüğümde Nick kaldırımında duruyor, yumruğundan iki su şişesi sarkıyor. Beyaz-sarı saçlar, süper büyük uzuvlar, yarı şişirilmiş bir iç lastik gibi kıvrılmış polo tişörtünün altını dolduran hamurlu göbek. Anma töreninde onu tanıyamadığımda düşündüğümde daha kötü durumda olmalıydım. İri ve hantal, gözden kaçırabileceğiniz türden bir adam değil. Görünüşe bakılırsa ayakkabı kutusundan yeni çıkmış, ofis pantolonunun altından bir çift tertemiz Nike spor ayakkabısı çıkınca, iş gününün ortasında BeltLine'da yürümeyi önerdiğim için aniden üzuldüm.

"Selam, Nick."

"Selam, Iris. Benimle buluştuğun için teşekkürler. Hazır mısınız?"

Duygusal nabzını tutmaya çalışıyorum ama gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardında , ses tonu ve ifadesi temkinli. "Olabileceğim kadar ."

Mesele şu ki, Nick benimle her ne hakkında konuşmak istiyorsa, bunun iyi bir şey olamayacağını artık biliyordum. Yoksa neden yarım gün içinde altı kez arayıp yüz yüze görüşmemiz için ısrar etsin ki? Eğer herhangi bir şüphem varsa, az önceki selamlaması ve vücut dili bunu doğruladı ve şüphelerimi katran kadar karanlık ve yapışkan bir dehşete dönüştürdü.

Buz gibi soğuk ve terli şişelerden birini bana uzatıyor ve acı verici, mide bulandırıcı bir sessizlik içinde patikaya çıkan sokağa doğru yola koyuluyoruz.

Diğer güneşli bahar günlerinde olduğu gibi, şehrin terk edilmiş demiryolu raylarından oyulmuş park ve patikalardan oluşan Atlanta BeltLine da hareketli. Bebek arabalarını iten Lululemon giyimli anneler, koşucular, köpek gezdirenler ve kaykaylı üniversite öğrencileriyle yer kapma yarışına giriyor. Nick ve ben onların arkasında sıraya giriyor, patikayı kuzeye, uzaktaki Midtown'ın yüksek binalarına doğru takip ediyoruz.

Freedom Parkway üst geçidinin gölgesinden çıkarken "Bu benim için inanılmaz zor," diyor ve iş gömleğinden terlemeye başlamış olsa da yürüyüşümüzden bahsetmediğini biliyorum. Başı eğik, bakışları kaldırıma yapışmış. "Kocanı ben işe aldım. Tımar ettim

onu. Benim için çalıştığı sekiz yıldan fazla süre içinde onu altı kez terfi ettirdim. Adamı sevdiğim için değil, ki severdim, bunu hak ettiği için."

"Tamam..." Kelimeyi uzatıyorum, kalbim çok sert, çok hızlı atıyor. Bir "ama" geldiğini hissediyorum. Elektrikli bir fırtına bulutu gibi üzerime çöküyor, vücudumdaki her bir tüyü gökyüzüne doğru çekiyor.

"İşimiz hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum ama çoğu mühendis paranın nereden geldiğini umursamaz. Will sadece umursamakla kalmayıp daha fazlasını nasıl kazanacağını düşünen nadir türlerden biriydi. İşinde bu kadar zeki olmasının bir nedeni de buydu, çünkü müşterilere kadar istediklerini bile bilmedikleri şeyler tasarlayabiliyordu." Dirseğime yapıştı, üç bisikletlinin geçmesine izin vermek için bizi patikanın kenarına doğru yönlendirdi. "Adam bir dâhiydi, ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

"İstiyorum."

"Bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri de bu. Will şüphelendiğimiz son kişiydi, geldiğini hiç görmediğimiz biriydi."

Sözleri derimin altında kıvranırken aynı zamanda hayal kırıklığı göğsümü yakıyor ve artık sabırsızlığımı bastıramıyorum. "Üzgünüm Nick, ama dün gece uçakta uyudum ve bu yedi gece neredeyse hiç uyumadıktan sonra oldu. Enkaz halindeyim ve bitkinim, o yüzden lütfen. Saçmalamayı kesip buraya bana söylemeye geldiğin şeyi söyleyebilir misin?"

ortasında durdu ve iri gövdesini benimkine doğru çevirdi. "Şirket hesaplarımızda bir miktar para eksik."

Buz gibi bir yumruk göğsümün ortasına çarpıyor ve dışarıya doğru yayılıyor, aniden tüm parçalar bir araya geliyor ve her şey anlam kazanıyor. Öğrencilerime verdiğim psikolojik testlerden biri gibi, kelimelerin çoğu eksik olsa da cümlelerin özünü anlıyorsunuz. Bu durumda, kelimeler *kocanız bir hırsız*.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yetmişlerin altına inen sıcaklığa rağmen titriyorum. "Ne kadar para?"

Etli omuzlarını zıplatıyor. "Tam olarak söylemek zor. Adli muhasebeci hala-"

"Adli muhasebeci mi?" Kelimeler gibi çakıyor, lastik tabanlarımı eritip kaldırıma yapıştırıyor. Finans uzmanı değilim ama bu terimi biliyorum. Lake Forrest boşanmalarında neredeyse her zaman gizli fonları ortaya çıkarma konusunda uzmanlaşmış bir mali müfettiş bulunur. Geçen yıl, Jeannette

Davis'in annesi, müstakbel eski kocasının offshore hesaplarının yarısını onun sayesinde aldı.

"Dediğim gibi, adli muhasebeci nihai raporuyla geri dönene kadar elimizde bir rakam yok."

"Bana bir rakam ver."

"Dört milyon dört yüz yetmiş üç bin." Nick yumruğunu sıkarak öksürüyor. "Ve artıyor."

"Yani burada bana asıl sormak istediğin şey, ortak banka hesabımızda fazladan dört buçuk milyon olduğunu fark edip etmediğim mi?" Kelimeler dilimde bamya gibi, dikenli ve sümüksü bir his uyandırıyor.

"Hayır, ama..." Nick yüzünü buruşturdu. "Belki bir şeyler biliyorsundur diye düşündüm..."

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Tanrım, hayır. Tabii ki hayır."

"Burada söz konusu olan benim, Iris. Gelecek yıl halka açılmayı planlıyoruz ve yönetim kurulumuz beni sorumlu tutuyor. Kimse iç prosedürleri bir çalışanın dört buçuk milyonu gitmesine izin veren bir şirketin hisselerini satın almak istemez. Lütfen, bana söylemediğin bir şey varsa..."

"O çekip gitmedi, Nick. Gökyüzünden düşen bir uçağa bindi." Leslie Thomas'ın bana anlattıklarını, direksiyon başında yarı uykulu, akşamdan kalma bir pilotu düşünüyorum ve midemde bir bulantı dalgası yükseliyor.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Ama burada söylemeye çalıştığım, Will'i bir arkadaş olarak ve bu yüzden aramızda kalmasını istediğim."

"Anlamı?"

"Yani, eğer o parayı geri alırsak ve defterleri düzeltirsek, bu iş bitecek. kalacak, soru . Bu noktada nedenler ve nasıllar umurumda değil. Sadece o parayı geri almam gerekiyor."

"Gerçekten nerede olduğunu bildiğimi mi düşünüyorsun?"

Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ama sonraki sözlerini yumuşatmıyor. "Öyle mi?"

Öfke içimde yükseliyor, sessiz ve hızlı. "Bunu bana cidden soruyor olamazsın."

Sessizliği bana öyle olduğunu söylüyor. Birden midem bulanıyor, çok fazla çay ve annemin brownie'si midemi bulandırıyor ve Nick'in yepyeni spor ayakkabılarına kusacağımdan endişeleniyorum.

"Eminim hepsi büyük bir yanlış anlaşılmalıdır."

Nick başını kısa ve kesin bir şekilde sallar. "Öyle değil." "Onu alanın Will olduğunu nereden biliyorsun?" "Bunu sana söyleyemem."

"Dört buçuk milyon bir gecede ortadan kaybolmaz. Bu yıllardır devam ediyor olmalı Nasıl olur da kimse fark etmez?"

"Bunu size ben de söyleyemem. Aslında, muhtemelen zaten çok fazla şey söyledim. Bu konuşmayı onlara anlattığımda avukatlarımın tepesi atacak."

Avukatlar. Adli muhasebeciler. Cartier yüzüğü başparmağımla parmağımda aşağı yukarı yuvarlıyorum, geçen hafta edindiğim bilinçsiz bir alışkanlık, Will'i her düşündüğümde yüzükle oynuyorum. Belki yüzüğü bana veriş şekli yüzünden, beklenmedik ve samimi bir şekilde, belki de söylediği sözler yüzünden - sen, *ben ve müstakbel bebeğim*. Ama bir nedenden ötürü, birçok nedenden ötürü, ona dokunmak beni rahatlatıyor.

Şimdiye kadar.

Şimdi Nick'in farkına varıyorum ve koyu renk gözlüklerinin üzerinden kaşlarının arasında yeni bir kırılganlık belirliyor.

Yumruklarımı kapüşonumun ceplerine sokuyorum. "Para hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sizi temin ederim ki hesabımızda durmuyor."

Uzun süre cevap vermedi. Dört bir yanımdan paten ve kaykaylarıyla vızır vızır geçen insanlar geçerken Nick orada öylece duruyor, yolun yarısını gövdesiyle dolduruyor ve boş bir ifadeyle beni izliyor. Ne yaptığını biliyorum. Bunun doğru olmadığına ısrar etmemi, adli muhasebecisinin bir hata yapmış olması gerektiğini, Will Griffith'in ondan ya da herhangi birinden bir şey çalamayacağını söylememi bekliyor ama sözcükleri ağzımdan . Eğer kocam bir zamanlar uyuyan insanlarla dolu bir apartman kompleksini ateşe verecek türden biriye, işverenin hesabından biraz para aşırımayacağını kim söyleyebilir? Dilimi ısırarak ve giderek artan bir ağlama isteğiyle karşısında duruyorum.

Nick sessizliği cevap olarak kabul ediyor ve geldiğimiz yoldan geri dönmeden önce bana üzgün bir gülümseme veriyor. "Üzgünüm Iris, ama o paranın peşinden gideceğim, bu süreçte seni ve ölü bir adamı alaşağı etmek anlamına gelse bile."

* * *

Nick gider gitmez su şişesini çöp kutusuna atıp koşmaya başlıyorum. Muhteşem bir bahar öğleden sonrası ve hava şehirde güneşli bir günün sesleriyle dolu: yaprak üfleyicilerin vızıltısı, tasmalı köpeklerin müzikal şingirtısı, uzaktaki trafiğin alçak tınısı ve spor ayakkabılarımın kaldırıma vuruşunun yankısı. Sekiz gün boyunca az yemek yedim ve hiç hareket etmedim, kaslarım zayıfladı ve sertleşti ve her adım bana ceza gibi geliyor, ama Nick'in sözleri beni kovalıyor ve kemiklerimde seğiren tüm sinirsel enerjiyi yakmam gerekiyor.

Will ve ben BeltLine'i çok sevdik. Kentsel sanat eserlerini, ufuk çizgisi manzaralarını, kilometrelerce uzanan parkları ve yeşil alanları çok sevdik. Üç vitesli, metal zilli ve gidonundan hasır sepetler sarkan eski tip bisikletlerimizle burayı keşfetmeye bayılırdık. Will bir yıl doğum günümde bana sürpriz yapmıştı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Dedim, benimkine tırmandım ve yüksek bir sesle caddede bir aşağı bir yukarı sürdüm.

Will, elleri kalçalarında, arabanın tepesinde izlediği yerden sırtıttı. "Artık Uber faturası yok mu?"

Güldüm. "Bu, ayrıca Midtown'a kadar bisikletle gidip , öğle yemeğinde yiyeceğim patates kızartması suçluluk duygusu yaratmayacak."

Fırsat buldukça bisikletlerle dışarı çıkardık. Güneşli hafta sonlarında ve sıcak akşamlarda, restoranlara, barlara ve öylesine, ve el ele tutuşarak bisiklete bindiğimiz için tüm BeltLine'i kaplayan o iğrenç çifttik.

Ve şimdi, eğer bugün öğrendiğim her şeye inanacaksam, bu aynı adam bir suçluydu. Bir yalancı ve hırsız, hayatının son ayında dikkati dağınık ve huysuz biri. Spor salonunda kavgaya karışan ve oturma odasının duvarlarını yumruklayan biri. Nick ve adli muhasebecisinin peşinde olduğu biri. Will'in muhtemelen sıkışmış hissettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Baz istasyonlarının ve grafitili duvarların yanından, evlerin, parkların ve terasları erken mutlu saatler kalabalığıyla dolu restoranların yanından koşarak geçiyorum. Güneş ışınları başımı dövüyor ve kapüşonumu çıkarmak için patikanın kenarında duruyorum. Belime bağlarken Cartier yüzüğüm altın ışıktaynıp sönüyor.

Geçen hafta banka ekstrelerimizi incelerken Cartier için bir kalem görmüş müydüm? Gözlerimi sıkıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum. Elbette

tasarımcı elmaslarının ucuz olmadığını fark ederdi. Fermuarlı cebimden telefonumu çıkarıp hem banka hem kredi kartı uygulamalarımı kontrol ettim. Hiçbirinde büyük tutarlı bir şey yok. Dört buçuk milyon dolar da yok.

Peki Will bu yüzüğün parasını nasıl ödedi?

Soru göğüs kemiğimin arkasında donuk bir zonklama başlatıyor ve arabama doğru geri dönüyorum.

* * *

Cartier mağazası Lenox Square'deki Neiman Marcus kanadının tam ortasında, diğer üst düzey markaların arasında yer alıyor. Geniş koridorda, Tesla'nın, Louis Vuitton'un ve Prada'nın yanından aceleyle geçerken, koşu kıyafetlerimi değiştirmek için zaman ayırmış olmayı, belki de saçıma bir şeyler yapmayı diliyorum.

Cartier'nin ağır cam kapısının arkasında üniformalı bir güvenlik görevlisi duruyor. *Doğru yerde emin* bakışıyla beni camdan içeri alıyor. Çenemi kaldırıp pirinç kapı koluna uzanıyorum ama parmaklarım temas edemedi önüne doğru sarsılıyor.

"Günaydın hanımefendi," diyor kapıyı hızla açarak. "Cartier'e hoş geldiniz."

Burası pahalı diye bağırıyor. Koyu renk ahşap kaplamalar, pelüş halılar, kusursuz cam vitrinlerin ardında yüzen ışıltılı mücevherler. Sadece çiçek aranjmanları bile muhtemelen benim aylık elektrik faturam kadar tutuyor. Onların arasında durmak beni geriyor, sanki buradaki herkes benim onlardan biri olmadığımı, bir sahtekâr olduğumu anlayabilirmiş gibi. Etrafıma bakıyorum ama güvenlik görevlisi ve altın bir bileziği koyu kırmızı bir bezle parlatan sarışın tezgâhtar dışında mağaza boş.

Genel bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ağır bir Rus aksanı var ve Doğu Avrupalı posta siparişi gelinler hakkında duyduğunuz tüm klişeleri taşıyor. Uzun ve zayıf, ağartılmış sarı saçlar, gereğinden fazla sıkılmış birkaç parfüm. Tırnakları çok uzun, makyajı çok parlak ve cömert kıvrımları çok kısa, çok dar bir takım elbisenin içine tıktırılmış. Yine de, tam olarak sıcaklık yaymasa da çarpıcı derecede güzel.

Bakışlarım onun isim etiketine kaydı. "Merhaba Natashya, kocam geçenlerde buradaydı ve bana bunu aldı." Sağ elimi kaldırıyorum ve kaşları sonsuz derecede kalkıyor, bastırılmış bir şaşkınlık ya da botoks ya da ikisinin bir kombinasyonu. "Satışla ilgili detaylara bakabilir misiniz acaba?"

"Hediye mi, hayır mı?"

"Evet."

"Beğenmedin mi?"

"Hayır, seviyorum. Ben sadece..." Elimi uzatıp altın ve elmaslardan oluşan üç kalın şeride bakıyorum. Sadece ne? Kocamın bunu çalıntı parayla aldığından mı şüpheleniyorum? Makbuzun, dört buçuk milyonun geri kalanını nereye sakladığına dair bir ipucu taşıyabileceğini mi düşünüyorum? "Evraklara sigorta için ihtiyacım var."

"Ah. Elbette," diyor. Bileziği çantaya geri yerleştiriyor, kilitliyor ve anahtarı ceketinin cebine koyuyor, ardından sağ duvardaki süslü kiraz masaya doğru onu takip etmemi işaret ediyor. "Lütfen oturun. Oturun."

Onun karşısındaki yastıklı sandalyeye çöküyorum.

"Kocanın adı ne?" Çekmecedan kablosuz bir klavye çıkarıyor ve bilgisayar ekranına bakacak şekilde dönüyor.

"William Griffith. Tahminimce iki ya da üç hafta önce buradaydı."

Yüzünde tanıma ifadesi beliriyor, neredeyse gülümsüyor. ". Yakışıklı adam."

"Onu hatırlıyor

musun?" "Ona yüzük

sattım."

Kocamı parlak vitrinlerin üzerinde eğilmiş, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış ve büyük memeli Natashya ona mükemmel hediye seçmesinde yardımcı olurken hayal etmeye çalışıyorum. Göz zevkini bir kenara bırakırsak, o hiçbir zaman alışveriş yapmayı sevmedi ve alışveriş merkezlerinden hep nefret etti. "Neden kalabalıkla savaşıyım ki?" derdi hep. "İhtiyacım olan her şey internetten satın alınabilir ve kapıma kadar gönderilebilir."

"Kocanız ev ödevini yaptı. Hangi yüzüğün, kaç numara olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar yaptığım en hızlı satışı."

Onun senaryosunun çok daha mantıklı olduğunu düşünerek sözlerini kabul ediyorum. Elbette gelmeden önce web sitelerini araştırarak, hatta yüzüğün stoklarında olduğundan emin olmak için önceden arayacaktı. Muhtemelen

Natashya burada, elinde çanta ve kredi kartı makinesiyle kapıda bekliyor. Gir, çık, gününe devam et.

Klavyedeki bir tuşa basıyor ve yazıcı canlanıyor. "Tam kuruşuna kadar param vardı."

Ona hoş bir baş selamı veriyorum, sonra sözleri kafama dank donup kalıyorum. "Dur bir dakika. Bana yüzüğün parasını nakit olarak ödediğini mi söylüyorsun?"

Göz ucuyla bakıyor ama sadece çenesini eğecek kadar uzun.

"Da." "Ne kadar nakit?"

"On iki bin dört yüz dolar artı vergi."

O bunu sanki bir kilo şekerin fiyatını sayarmış gibi rahatlıkla söylüyor, ben ise o kadar paraya mal olan bir şey bulmaya çalışıyorum. Ağır ipotekli bir ev. Dört yıllık bir araba için banka kredisi. Platin çatallı basit bir tektaş olan nişan pırlantam bile o kadar pahalı değildi.

Sonsuzluk yüzüğü aniden çok sıkı hissettiriyor, sanki üç lastik bant parmağımın tabanının etrafında kopana kadar gerilmiş gibi.

"On iki... on iki bin dört yüz dolar mı?"

"Artı vergi." Kâğıtları yazıcıdan alıp kırmızı deri bir kitapçığa bastırıyor ve ekrandaki bir rakamı kontrol ediyor. "On üç bin iki yüz altmış sekiz."

Vergili ya da vergisiz, bu miktar .

Fişin yazıcıdan çıkışını izliyorum ve o gün yüzük dışında bir şey alıp almadığını, dört buçuk milyonun cebinde bir delik açıp açmadığını merak ediyorum. Bu kadar parayı nasıl saklamayı planlıyordu? Bu kadar parayı *nereye* saklamıştı? Döşeme tahtalarının altındaki bir kutuya sığar mıydı? Tavan arasındaki bir kasaya mı? Yoksa şehir merkezindeki reklam panolarında ilan edilen yanmaz depolama ünitelerinden birine mi ihtiyacı vardı?

Ve en önemlisi: Onu nasıl bulabilirim?

Satış görevlisi kitapçığı masanın diğer tarafına kaydırıyor. "Kocası Natashya'ya selam söyle."

Rölantideki arabama döndüğümde kırmızı deri kitapçığı açıp Natashya'nın içine sıkıştırdığı kâğıtlara göz gezdiriyorum. Yüzük için orijinallik sertifikası. İade politikası. Bir fatura ve vergi makbuzu. Parmağımın ucuyla Will'in en alta karalanmış tanıtık imzasının üzerinde geziniyor ve ani bir yumru yutuyorum. Will bu yüzüğü çalıntı parayla almış olabilir ama bu onu *benim* için aldığı gerçeğini değiştirmiyor. Alışveriş merkezini dolaştı ve *benim* için bir anlamı olacak bir hediye seçti. *Bizim* için. Aşk için pembe, sadakat için sarı, dostluk için beyaz. O, ben ve müstakbel bebek. Geçmiş ne olursa olsun, parayı nereden bulmuş ve nasıl ödemiş olursa olsun, bu yüzük benim. Onu asla çıkarmayacağım.

Sonra bakışlarım faturadaki iletişim bilgilerine takılıyor. Will'in adının altında, ev adresimizin altında tanımadığım bir telefon numarası var. Üç Atlanta alan kodundan biri -678- ama rakamlar başka türlü tanıtık . Kesinlikle Will'in cep telefonu değil, 404 ile başlıyor.

İş numarası olabilir mi? Will beni sürekli tanımadığım numaralardan arıyordu ve bana sadece kendi cep telefonunu, Jessica'nın direkt hattını ve AppSec'in ana numarasını kaydetmem gerektiğini söyledi. Şimdi keşke onları kaydetme konusunda daha titiz olsaydım .

Telefonumdan iletişim sayfasını açıyorum, ofisindeki numaraları Cartier makbuzuyla karşılaştırıyorum. Hiçbiri uyuşmuyor.

Ne yani? Natashya numarayı sisteme girerken yanlış mı girmiş? Will, mağazanın tele-pazarlama kampanyasına maruz kalmamak için ona sahte bir numara mı verdi? Ve sonra aklıma geldi. Ya benim bilmediğim ikinci bir cep telefonu varsa? Başka bir hayat, başka bir eş?

Bu olasılık beni tam karnımdan vuruyor, bağırsaklarımda asit gibi çalkalanıyor.

Korkakça davranamadan numarayı cep telefonuma girip Gönder tuşuna basıyorum ve arabamın eller serbest sistemi üzerinden çaldığında nefesimi tutuyorum. Bir, iki, tekrar. Dördüncüden sonra beni sesli mesaja yönlendiriyor, bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir ses numarayı tekrarlıyor ve mesaj bırakmamı istiyor. Bip sesini duymadan telefonu kapatıyorum.

Şimdi ne olacak? Dudağımı çiğniyorum, ön camdan park yerinden gelip geçen insanlara bakıyorum ve etraflıca düşünüyorum. Belki de numara bir hatadan başka bir şey değildi, ama ya değilse? Ya gerçekten Will'e aitse? Cep telefonu bedavaya alınmaz. Ya numaranın izini sürebilirim?

Beni çalınan AppSec parasıyla dolu olduğunu bilmediğim bir banka hesabına mı yönlendirecek?

Cep telefonum parmaklarımın arasında vızıldıyor ve yerimden sıçırıyorum. Kardeşim arıyor. Kalbimin durulmasını isteyerek canavarca bir nefes alıyorum ve eller serbest sisteminden cevap veriyorum. "Bil diye söylüyorum, ödümü kopardın ve şimdi işlemek için alışveriş merkezine geri dönmek zorundayım."

"Bil diye söylüyorum, annem Chattahoochee'ye düştüğünü düşünüyor. Bekle, alışveriş merkezinde ne işin var? Will'in patronuyla buluşacaksın sanıyordum."

"Öyleydim." Telefonu bardak tutucuma bırakıyorum, koltuğa yaslanıyorum ve Dave'e Nick'le yaptığım konuşmayı hızlı ama ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum. Kayıp para, Nick'in yüzüğü fark edişi, bir türlü söyleyemediğim kelimeleri bekleyişi: *Kocam yapmadı. O masum.* "Avukat tuttular Dave. Nick gerekirse Will'i alaşağı edeceğini söyledi ama o paranın peşindeydi."

"Elbette öyle. Kimse birinin dört buçuk milyon dolarla kaçmasına izin vermez. Bu da senin de avukatlık yapman gerektiği anlamına geliyor. Bunların sana geri dönmeyeceğinden emin olmalısın."

Omurgam deri döşemeye karşı dikleşiyor. "Nasıl geri üfleyeceksin? Ben bir kuruş bile çalmadım." Bu sözleri söylerken Nick'in uyarısı aklımdan geçiyor. Parayı geri almak için beni de alaşağı edeceğini söylemişti ve tüylerim diken diken oluyor.

"Belki değil, ama Will çalıntı parayla ortak kullandığınız şeyleri - arabalar, mobilyalar, tatiller, bu tür şeyler- satın aldıysa, karısı olarak sorumlu tutulabilirsiniz. Senin de peşine düşebilirler."

Sağ elimi kaldırıyorum, Cartier parmağымda yanıp sönüyor. "Will yüzük için nakit ödedi."

Arabamı sivri bir sessizlik dolduruyor.

Alnımı direksiyona dayayıp birkaç kez vuruyorum. "Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da bir hafta içinde mutlu bir evlilikten, rehine mücevherler takan dul bir kadına dönüştüm?"

"Şimdi kendine acımanın zamanı değil, Iris. Şimdi şehirdeki en iyi avukatı bulma ve tutma zamanı."

Düşüncelerim, anma töreninde tanıştığım, kazada eşini ve küçük kızını kaybeden 1.80 boyundaki avukat Evan Sheffield'a kayıyor. Onu ve yükten ağırlaşmış omuzlarını düşünüyorum ve duygular sel gibi geri geliyor. Şok. Öfke. Keder. Kendimi onun karşısında otururken hayal ediyorum, ona kayıp dört buçuk milyonu anlatırken üzgün gözlerine bakıyorum ve bu fikir beni dehşete düşürüyor.

"Bugün birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diyorum ve başımı kaldırdığımda arabamın önünde duran ve beni endişeyle izleyen bir vale görüyorum. İyi olduğumu belirtmek için ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve o da koşarak uzaklaşıyor. "Bu arada bana bir iyilik yapar mısın? Annemle babama bundan bahsetme, tamam mı? Babam zaten alarm sisteminin parasını ödemekle tehdit etti ve zaten endişelendiklerinden daha fazla endişelenmelerini istemiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dave, tam telefonuma bir mesaj gelirken söylüyor. "Yapamazsın..."

Dave hâlâ konuşuyor ama ben artık dinlemiyorum. 678'den gelen bir mesaja bakıyorum: Merhaba, Iris. Bu numarayı nereden buldun?

Midem alt üst oldu. Titreyen parmaklarımla cevabımı yazıyorum. Adımı nereden biliyorsun? Kimsin sen?

Mesajımın altında diğer kişinin yazdığını gösteren bir baloncuk beliriyor. Nefesimi tutuyorum ve cevabı bekliyorum.

Dave arabanın hoparlörlerinden "Merhaba," diyor. "Iris, hâlâ orada mısın?"

Aramayı sonlandırmak için direksiyon simidimdeki düğmeye basıyorum, bakışlarım telefonda hiç ayrılmıyor. Birkaç saniye sonra ekranımda bir mesaj beliriyor. Bu numarayı bilen sadece bir kişi daha vardı ve o da öldü. Benden aldığı şey sende mi?

Mide bulantısı boğazımda yükseliyor. Diğer uçtaki her kimse paradan bahsediyor. Ortak mı?

Bana kim olduğunuzu söyleyene kadar hiçbir soruya cevap

vermeyeceğim. 678-555-8214: Bu bir pazarlık değil. Ben paramı

istiyorum.

Ne parası?

678-555-8214: Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın.

Eve uzun yoldan gidiyorum, Lenox Yolu'nda sersemlemiş bir halde dolanıyorum, telefonum sıcak patates gibi fırlattığım yolcu tarafındaki zeminde. Görkemli apartman daireleri ve mükemmel bakımlı çimler yerini daha kötü bir şeride, karanlık pencereci iç çamaşırı dükkanlarına ve Cheshire Köprüsü'nün beyefendiler kulüplerine bıraktığında zar zor fark ediyorum. Yavaş şeritte, yavaş hareket eden yabancıların ve sık sık duran Marta otobüslerinin arkasına takılarak, parmaklarım direksiyonu ikiye ayıracak kadar sert kavrayarak geçip gidiyorum.

Daha önce hiç ölüm tehdidi almamıştım. Mümkün olan en kişisel olmayan şekilde, mesaj yoluyla ve kim bilir kaç kilometre öteden iletilmiş olsa da, kelimeler yine de içime buz gibi bir yumruk gibi çarptı.

Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın.

Bir ışıktaki, orta konsolun üzerine eğilip cep telefonumu kontrol ediyorum. Tanrı'ya şükür hâlâ karanlık ve sessiz. 678'in diğer ucundaki kişi her kimse, tehdidinin ciddi olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum. Bu kişi Will'i tanıyor, dört buçuk milyonu biliyor ve Will'in parayı nereye koyduğunu bildiğini düşünüyor. İnsanlar çok daha azı için öldürdüler.

Aklıma aynı anda iki soru geliyor. Birincisi: Gönderen benim olduğumu nereden biliyordu? Bu kişi benim cep telefonu numaramı zaten biliyor olmalıydı, ama nasıl? İkincisi: Eğer numara Will'in değilse, neden Natashya'ya vermiş olabilir? Neden çalıntı parayla alınan bir şeyin makbuzunda yazsın?

Arkamdaki arabadan bip sesi geliyor ve kafamı kaldırıp baktığımda ışığın yeşile döndüğünü görüyorum. Telefonumu arabanın tabanına bırakıp gaza basıyorum ve beyaz bir cipin arkasında sıraya giriyorum.

Ve sonra başka bir düşünce ellerimin direksiyona daha sıkı sarılmasına neden oluyor. Engellenen numara ile 678 numarası aynı kişiye ait olabilir ?

Bunu zihnimde evirip çeviriyor, delikler arıyorum. Best Buy uzmanı, telefonumda engellenmiş bir numara olarak görünen Seattle mesajlarının bir mesajlaşma uygulamasından gönderildiğini ve bu nedenle izlenemeyeceğini söyledi. Ya 678 numaralı mesajlaşma uygulaması varsa? Aynı cep telefonundan gönderilmiş olmaları tamamen mümkün.

North Highland'den sağı dönüyorum ve Virginia Highlands'in kalbine iki şeritli yolu takip ediyorum. Saat altıya yaklaşıyor ve sokaklar ve kaldırımlar akşam yemeğı ve iş çıkışı trafiğıyle tıka basa dolu. Sürünerek ilerliyorum, kendimi gönderenlerin aynı olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Mesajların tonu çok farklı, mesajlar çok zıt.

Bir otoparka giriyorum ve telefonumu yerden alıp engellenen numaradan gelen mesaj dizisini . 678'li numaradan gelen tehditle karşılaştırıldığında, bu mesajlar neredeyse zararsız görünüyordu. Eve gitmemi, Rainier Vista'daki insanlardan Will hakkında duyduklarımı inanmamamı istiyordu. Sanki her kimse, Will hakkındaki gerçeğı öğrenmemi istemiyordu.

Will'in geçmişı hakkında beni kimin karanlıkta tutmak isteyebileceğini, öğrenirsem kimin kaybedecek ya da kazanacak bir şeyi düşündüm ve aklıma gelen tek kişi... Will. Will bilmemi istemiyordu, ailesi, geçmişı, Rainier Vista ve Seattle'la olan bağları hakkında yalan söyleyecek . O mesajları göndermiş olması en muhtemel kişi Will.

Tabii ki bu imkansız. Ölü adam mesaj gönderemez.

Ve sonra Corban'ın sözleri beynimden süzülüyor, Will'in annesinin mezarı üzerine yemin ettirdiğı sözler: *Ona bir şey olursa seni koruyacağıma söz verdim*. Engellenen numaranın arkasındaki kişi Corban mı, ölmüş bir arkadaşına verdiği sözü yerine getiren anonim bir koruyucu mu? Bu olasılığın beynimde yer etmesine izin veriyorum, ama bir şeyler doğru gelmiyor, bir şeyler koku testini tam olarak geçemiyor.

Ve sonra aklıma geldi. Corban da Will'in Seattle'daki geçmişini bilmiyordu. o da benim kadar şaşırmıştı. Ya öyle, ya da adam dünya çapında bir aktör.

Hayal kırıklığı göğsümü yakıyor ve arabamı geri vitesle takıp eve dönmek için gaza basıyorum. Yardım çağırayım mı? Polise başvurup 678 numaranın izini sürmelerini mi istesem? Belki de onlara Nick'in parayı geri almak için beni alaşağı etmekle tehdit ettiğini söylemeliyim. Belki de mesajın arkasındaki Nick'tir?

Ama ya Dave haklıysa? Sorumlu tutulabilirim. Ve yüzüğü almaya çalışabilirler. Parmaklarımı direksiyonun üzerine koyuyorum ve elmaslar ön camdan gelen güneş ışığında parlıyor. Yüzüğü parmağımdan çıkarıp bir kanıt torbasına attığımı hayal ediyorum ve boğazımda panik hissi yükseliyor. Will'in öldüğü günün sabahında, onu oraya koyarkenki yumuşak gülümsemesini hatırlıyorum ve elim yumruk haline geliyor.

Onu almak için parmağımı kesmeleri .

* * *

Eski bir sistemim var. Kapıdan içeri girer girmez bana Koca Jim dememi söyleyen göbekli alarmcı da aynı şeyi söylüyor. Panellerimin ve hareket sensörlerimin, bugünlerde kablolu telefon hatları yerine GSM üzerinden çalışan yeni teknoloji için çok basit olduğu hakkında bir şeyler söyledi. Tüm bunları bana dolambaçlı bir şekilde, iletmeye çalıştığı mesaj için çok fazla kelime kullanarak anlatıyor.

Sözünü yarıda kesip gülümseyerek sözlerimi yumuşatıyorum. "Orada bir yerde bir fiyat var mı?"

Koca Jim'in bana karşılık olarak verdiği sırtış büyük ve geniş, sarı olduğu kadar çarpık dişleri ortaya çıkarıyor. "Orada bir fiyat var, ama seni korkutmamak için nazik bir şekilde ona doğru ."

"Bu yara bandını çıkarmak gibi bir şey. Sadece çok hızlı söyleyin ve . Bu şekilde daha az acı verir."

"Altı yüz dolar." Bana el yazısıyla yazılmış bir teklif uzatıyor, kalemle ağzına vuruyor. "Tüm yeni ekipmanı kurmak, zemin kattaki odalara cam kırıkları eklemek, eski panellerinizi değiştirmek ve yatak odanızın duvarına bir tane daha eklemek, bunların hepsi sisteminizi temel paketimiz için uygun hale getirecek."

Cep telefonum cebimde ısınıyor, tehditkâr sözler zihnimde yanıp sönüyor. *Bana Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın.*

"Mac-Daddy sisteminiz ne kadar?" Dedim.

Koca Jim'in gür kaşlarından biri alnına doğru kalkıyor. "Kameralar, çift yönlü sesli interkomlar ve panik butonlarından mı bahsediyorsun?"

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Evet, hanımefendi, en üst düzey. Ayrıca telefonunuzdan veya bilgisayarınızdan kontrol edebileceğiniz bir video izleme sistemi ile birlikte geliyor."

"Satıldı."

"Ama size fiyatı söylemedim."

"Her neyse, ödeyeceğim. Ve eğer her şeyi bugün kurarsanız, ev yapımı bir yemek ve yüklü bir bahşış bonusuyla birlikte gelir. Kokuya bakılırsa, paramı spagettiye yatırıyorum." Ona *bugün şanslı gününmüş* gibi gülümsüyorum.

"Annemin köfteleri birinci sınıftır."

Topuklarının üzerinde geriye yaslanır ve kıkırdar. "Anlaştık."

Onu işiyle baş başa bırakıp koridordan mutfığa geçiyorum, annem ocağın başında tüm mahalleyi doyuracak kadar büyük bir tencereyi karıştırıyor. Çantamı tezgâhın üzerine bıraktığımı duyuyor ve omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Selam, tatlım. Tam zamanında geldin. Akşam yemeği on beş dakika içinde hazır olacak." "Mükemmel." Yanağına bir öpücük kondurup domates kokusunu içime çekiyorum.

sarımsak ve baharatlar ve midem guruldarken aynı zamanda mide bulantısı da onu düğümlüyor. "Umarım yoktur ama az önce alarmcı adamı beslemeyi teklif ettim."

Annemin yüzü aydınlanıyor. Yemeklerini takdir eden yabancılarla paylaşmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur ve Koca Jim'le ilgili her şey onun yemeklere çok değer verdiğini gösterir. Ellerini önlüğüne siliyor ve adadaki kesme tahtasına geçerek salata için bir salatalık kesmeye başlıyor. "Bütün öğleden sonra neredeydin? Sadece bir saatliğine dışarı çıktığını sanıyordum."

"Birkaç ufak tefek işimi halletmeye gittim ama Atlanta trafiğinin nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazı günler trafiğin yoğun olduğu saatler saat dörtte başlar. Geri dönmem çok uzun sürdü." Suyu açtım ve ellerimi yıkadım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bıçağın ucuyla arpacık soğanı dolu bir kaseyi işaret ediyor. "Şunlardan birini doğrar mısın?"

Annem cenaze töreniyle ilgili fikirlerinden bahsetmeye başlıyor, kontrol etmek istediği birkaç mekânı sıralıyor ve omuzlarımda düğümlenen kaslar gevşiyor. Ya annem kasıtlı olarak belirsiz fark etmemiştii ya da zorlamamaya karar vermişti. Ama Dave'e söylediklerimde ciddiydim. Nick'in iddialarının ne kadar sağlam olduğunu öğrenene kadar, aileme kayıp dört buçuk milyon dolar hakkında bilgi vermeyi planlamıyorum. Zaten yeterince endişeliler, bir de ölüm tehditleri ve cezai suçlama ihtimali eklenince nükleer bir bölgeye girmiş olacaklar.

Ama daha büyük bir neden -ve evet, son birkaç günde yaşananlardan sonra bazılarının buna nasıl mantıksız bir neden diyebileceğini de görebiliyorum- Will'le ilgili anılarını daha fazla lekelemek istememem. Ailem Will'i her zaman sevdi ve Dave'le aynı nedenlerden dolayı, Will'in beni ne kadar açık ve mükemmel sevdiğinden dolayı. Will'in adı her anıldığında yüz ifadelerinin ekşidiğini, yargılarının yüzlerinde parladığını görme düşüncesi

Noel'lerde ve doğum günlerinde gündeme getirildiğinde, sanki en dibinde bir taş varmış gibi midem ağırlaşıyor.

Dave elinde iPad'i ve bir şişe birasıyla arka kapıdan giriyor, tasarımı güneş gözlükleri polo tişörtünün boynundan sarkıyor. "Neden yüzüme kapattın?"

İkiz sahibi olmanın en güzel yanı, birbirinize çok uyumlu olmanız ve siz tek kelime etmeden ne düşündüğünüzü bilmeleridir. Ta ki bir sırrınız olana kadar, işte o zaman ikiz sahibi olmanın en kötü yanı, birbirinizle çok uyumlu olmanızdır.

Sorun şu ki, Dave'i tanıyorum ve ona ölüm bahsedersen, kendini yanıma yapıştıracağını ve asla ayrılmayacağını biliyorum. Kardeşimi ne kadar sevsem de, sürekli yanımda dolaşacağı düşüncesi beni ateşlendiriyor ve kaşıntırıyor, cildim çok gergin.

"Telefonu kapatmadım," diye yalan söyledim. "Hat kesilmiş falan olmalı."

Gözlerini kısar. "O zaman neden beni geri aramadın?"

"Konuşmamız çoktan sona ermişti. Söyleyecek başka ne vardı ki? Ayrıca eve gidiyordum. Yüz yüze bitirebiliriz diye düşündüm." Buzdolabından bir şişe su aldım ve yüzümü ona döndüm. "Mesela şimdi. Şimdi bitirelim."

Cep telefonum cebimde vızıldıyor, kalçamın derisini titretiyor ve hem nabzımı hem de vücut ısıyı yükseltiyor. Kapüşonumun fermuarını açıp çıkarıyorum ve çantamın yanına, tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Başını eğip beni inceliyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Neyin var senin? Neden morardın? Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey, Dave. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Ellerini iki yanında havaya kaldırır. "Bu hiç mantıklı değil."

"Kesinlikle, bu konuşma da öyle."

Annemin iç çekişini daha önce milyonlarca kez duymuştum. Ona tartışma gibi şey Dave'le benim normal iletişim kurma biçimimiz... şu an hariç. Şimdi kavga ediyoruz çünkü o benim sırrımı çözmeye çalışıyor ve ben de kayıp parçayı cebimde tutuyorum.

"Yemin ederim, siz ikiniz iki küçük çocuktan daha kötüsünüz." Dave'in eline bir yığın tabak tutuşturuyor. "Masayı hazırlar mısınız?"

Bana *seni izliyorum* der gibi bakıyor, sonra masaya doğru yöneliyor.

Arkasını döner dönmez telefonu cebimden çıkardım.

678-555-8214: Bilgin olsun, alarm sistemini nasıl aşacağımı biliyorum.

Neden alarm, Iris? Bir şey mi oldu?

Yemek boyunca telefon, kalçama bastırılmış bir plütonyum parçası gibi, cebimde zehir yayan sessiz ve ölümcül bir şey. Numaraların farklı kaynaklardan geldiğine dair daha önce herhangi bir şüphem varsa bile, artık kesinlikle yok. *Bir alarm sistemini nasıl atlatacağımı bilmeme* imkan yok ve *Bir şey mi oldu?* aynı başparmaklardan geldi.

Tabii aklımı karıştırmaya çalışan biri değilse. Bu düşünce midemi bulandırıyor, az önce mideye indirdiğim spagetti ve köfteleri çalkalayarak mide bulandırıcı bir lapaya dönüştürüyor, çünkü bu tamamen mümkün. Belki de kocamın elindeki mektubu gönderenle aynı kişidir, ki eğitimim bana bunun ancak bir sosyopattan gelebileceğini söylüyor.

"Iris, tatlım, söylediklerimizin tek kelimesini bile duydun mu?" Annem masanın karşısından sesleniyor.

Spagettiye çevirirken çatalımı donduruyorum, tabağımdan başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum, kaşları endişeyle çatılmış. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Biz de tam planlarımızdan ve James'in bu hafta sonu eve dönmesi gerektiğinden bahsediyorduk."

Bunu özür dileyen bir gülümsemeyle onaylıyor. "Pazartesi günü tam gün ameliyatım var ve kendimi toparlamak için evde bir ya da iki güne ihtiyacım var. Umarım anlayışla karşılırsınız."

"Kendi hayatına ve kariyerine sahip olduğun için özür dilemene gerek yok. Git. Of *Elbette*, git. Ben iyi olacağım."

"Gelecek hafta sonu tekrar geleceğim ve ne olduğumuza bakacağız." Bunu masadakilere ama daha çok Dave'e söylüyor ve işte o zaman James'in Savannah'ya yalnız dönmeyi planladığını . Kardeşimi burada bırakıyor.

Aileme bakıyorum, konuşmalarından başka neleri kaçırdığımı merak ediyorum. "Herkesin planı ne?"

"Kalıyoruz," diyorlar, hemen hemen hep bir ağızdan.

"Sizin işe dönmeniz gerekmiyor mu?" Annemle babama söyledim, sonra Dave'e . "Kariyerin ne olacak? Gelecek hafta gösterilerin yok mu?"

"Onları halletmesi için bir meslektaşımı bulacağım." *Önemli bir şey yokmuş* gibi omzunu kaldırıyor ama ben onun saçmaladığını biliyorum. Emlakçılık zor bir iş ve onun ofisindeki köpekbalıkları kana susamışlıklarıyla nam salmış, sürekli diğer emlakçıların müşterilerini kemiriyorlar. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Bakışlarım önce anneme, sonra da babama gidiyor, ikisi de dikkat çekici bir şekilde sessiz.

Bana bakışlarında milyonlarca şey görüyorum; endişe, kararlılık, inatçılık. Bu hafta sonu da gitmeyi düşünmüyorlar. Hatta annem kendini sandalyeye zincirlemeye ve onu yere cıvatalamaya hazır görünüyor.

"Gerçekten kalmak zorunda değilsiniz. Ben iyi olacağım."

Annem bunu teklif ettiğim için bile aşağılanmış görünüyor ve ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor. "Baban ve ben iş yerinde bunu çoktan hallettik ve kalmak istiyoruz. Bize ihtiyacın olduğu sürece seve seve kalırız."

Tatlı annem için sıcak bir sevgi dalgası göğsümü yıkıyor. Ona kalsa yanıma taşınır ve ben yeniden birileriyle çıkmaya hazır olana kadar bana zorla günde üç öğün yemek yedirirdi. Biraz yalnız kalmak istemem garip mi? İçine kapanık biri değilim. Ailemi seviyorum ve normalde daha yakın yaşamalarını isterdim. Yeni dullar genellikle bu andan korkarlar, insanlar eşyalarını toplayıp kendi hayatlarına döndüklerinde, dul eşi kederiyle baş başa bırakırlar. Ve işte ben, ailemi ikna etmeye çalışıyorum.

Çatalımı bıraktım ve bildiğim kadar nazik bir şekilde söyledim. "Burada olmanızı çok seviyorum ama geçen hafta dördünüzün toplanmasını ne kadar takdir etsem de -ki gerçekten ediyorum- artık çok fazla yanımda olamayacaksınız. Pazartesi sabahı işe dönüyorum."

Annemin kaşları endişesinin ağırlığı altında eğildi. "Bu kadar çabuk mu?"

Başımı salladım. "Kendi hastam olsaydım ben de kendime bunu yapmamı söylerdim. Normal hayatıma ve rutinime geri dönmek, kendime yeni bir normal yaratmak. Ve dürüst olmak gerekirse, benden daha da berbat durumda olan çocukların etrafında olmayı dört gözle bekliyorum. Bu biraz olsun gerginliğimi azaltabilir." Şakam karşısında en ufak bir gülümseme bile göstermeyince masanın öbür ucuna uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Anne, ne yaptığımı biliyorum. Söz veriyorum."

Babasına bir bakış atıyor, o da omuz silkiyor. Başını sallıyor, inatçı ifadesi daha da derinleşiyor. "Yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor."

"Elizabeth'le akşam yemeği için buluşacağım ya da onu bir şeyler içmeye davet edeceğim. Anma töreninden beri onu görmedim ya da kız arkadaşlarımla konuşmadım. Bu çok güzel olacak.

iyi."

"Bu harika bir fikir. Sen ne yapman gerekiyorsa yap," diyor annem. "Ben cenaze planları üzerinde çalışmaya devam edeceğim ve artık havalar ısındığına göre, pencere önündeki çiçeklikler biraz tazelenebilir..."

Uzlaşmaya çalışıyorum. "Neden birkaç günlüğüne eve gitmiyorsun, orada halletmen gereken işleri hafta içinde geri dönmüyorsun? Bütün hafta sonunu birlikte geçiririz."

"Daha iyi bir fikrim var," diyor Dave, her zamanki gibi beni kurtarmak için araya girerek. "Neden önümüzdeki hafta sonu annemle babamın buluşmuyoruz? Hem bizim için daha yakın olur, hem de annemle babam tekrar araba yolculuğu yapmak zorunda kalmazlar."

Hevesli bir şekilde başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bir süreliğine şehirden hiç fena olmazdı."

"Bilmiyorum..." diye geçiririyor.

"Jules, o iyi olacak," diyor babam bana göz kırparak. "Değil mi,?"

"Kesinlikle. Cuma günü okuldan çıkar çıkmaz akşam yemeğine kadar orada olacağım."

Sayıcı üstün olan annem isteksizce kabul ediyor ve babam konuşmayı hafta sonu planlarına yönlendiriyor. Şehirde denemek için can attığı yeni bir barbekü restoranı varmış ve belki hep birlikte yeni açılan Cineplex'te şarap servisi yapılan ve La-Z-Boys gibi yaslanabilen büyük koltukları olan bir sinemaya gidebilirmişiz. Gülümsüyorum ve fikri sevmişim gibi mırıldanıyorum ama bu arada yalnız kalacağım anları sayıyorum.

Yapmam gereken bir şey var ve bunu hiçbiri buradayken yapamam.

* * *

Yemekten sonra çantamdan boş bir çek ve Big Jim için yüz dolarlık bir bahşış çıkarıp ikisini de babama veriyorum ve yukarı çıkıyorum. Bütün gün beni taşıyan adrenalin çoktan tükenmiş ve yorgunluk kurşun bir battaniye gibi üzerime çökmüştü.

Koca Jim yatak odamın kapısının hemen önünde yere eğilmiş, alet çantasını . Endüstriyel botuna takıldım.

"Dur bakalım," diyor ve avucuyla bileğimi kavrayarak beni sabitliyor.

"Kırık kemiklerin kimseye bir faydası olmaz."

Ona artık benden başka kimse olmadığını ya da kırık bir kemiğin kırık bir kalpten çok daha az acı verdiğini söylemiyorum. Kendimi fırçalıyorum ve ona iyi olduğumu söylüyorum.

Başının üstündeki duvarda yepyeni bir alarm paneli asılı.

"Ben de tam seni buraya çağırmak üzereydim." Ayağa kalkıyor ve ellerini pantolonunun koltuğuna siliyor. "Sana önemli noktaları anlatmam için bir iki dakikan var mı?"

Gözlerim yanıyor, beynim bulanık ve bedenim yorganın altına girmek için can atıyor ama yine de başımı sallıyorum. "Açıkla bakalım."

"Tamam. Şimdilik sisteminizi varsayılan bir koda ayarladım, ancak burada işim biter bitmez bunu kendi kodunuzla değiştirmelisiniz. Bu kodu sistemi açıp kapatmak ve panel ayarlarında herhangi bir değişiklik yapmak için kullanacaksınız, bu yüzden ezbere bildiğiniz bir kombinasyon olduğundan emin olun. Buradaki üç düğmeyi görüyor musunuz?" Polis, itfaiye ve ambulans için evrensel semboller olan dikey bir sıra kareyi işaret ediyor. "Bunlar sizin panik düğmeleriniz. Yatağınızın yanında iki tane daha var, komodinlerinizin her birinin arkasına sıkıştırılmış.

Onları en az üç saniye içeride tutmalısınız ve bunda ciddi olduğunuzdan emin olun çünkü silahlarımızı ateşleyerek geliriz, soru sormayız. Eğer yanlış alarm olduğu ortaya çıkarsa, büyük bir faturayla karşılaşacaksınız."

"Anladım."

"Güzel. Şimdi, baskı kodunuz tuş takımının tam ortasına ayarlandı-2580. Bu da işim biter bitmez kendinizinkiyle değiştirmek isteyeceğiniz başka bir kod."

"Neden panik butonu yerine bir zorlama kodu kullanayım ki?"

"Siz sistemi devre dışı bırakırken birinin kafanıza silah dayayıp omzunuzun üzerinden sizi izlemesi ihtimaline karşı."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bu gerçekten oluyor mu?"

Koca Jim başını sallıyor, etli çenesi sallanıyor. "Az önce Buckhead'de genç bir çiftin başına geldi. İki silahlı adam, garajdan gelen kocaya sürpriz yapmış, tüm paralarını ve değerli eşyalarını kadar ikisini de tabancayla dövmüşler. Koca zorlama kodunu kullanmış, yoksa muhtemelen ikisi de ölmüş olacaktı."

"Tanrım." Sakinleştirici bir nefes alıyorum ama işe yaramıyor. Birinin beni kendi evimde kovalayıp, sahip olmadığım dört buçuk milyon doları verene kadar tabancayla dövmesi fikri, derimin altında sürünen bir karınca ordusu gönderiyor.

Tuş takımının iç kapağındaki 800'lü bir numarayı işaret ediyor. "Ben gittikten sonra ilk iş olarak bu numarayı arayın ve kod kelimenizi ayarlayın. Bu ek bir güvenlik önlemi ve operatörlerimiz her aradıklarında bunu soracaklar. Kötü adam yanınızda duruyorsa, onlara yanlış kelimeyi söyleyin ve bu onların süvarileri gönderme sinyali olsun. Bunlardan herhangi birini unutursanız endişelenmeyin. Her şey kullanım kılavuzunda ayrıntılı olarak açıklanmıştır, gitmeden önce size vereceğim."

"Bunu babama ver, olur mu? Ödemenizi aldı ve hazır olduğunuzda annem sizin için aşağıda akşam yemeği hazırlıyor."

Koca Jim karnını okşuyor ve sırtıyor. "Ben hemen hemen her zaman hazırım."

O gittikten sonra spor ayakkabılarımı çıkarıp cebimden cep telefonumu çıkarıyorum ve yatağıma yığılıyorum. Her iki numaradan da yeni bir mesaj yok ve rahatlayayım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrayayım bilemiyorum. Belki ikisi de. Biri için rahatlatma, diğeri için hayal kırıklığı.

İki tehditle biten 678 numaralı ipi çekiyorum.

Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın.

Bilgin olsun, alarm sistemini nasıl açacağımı biliyorum. Onlardan birine dokunmamın imkanı yok.

dönüp, engellenen numarayla olan konuşmaya tıklıyorum. **Neden alarm, Iris? Bir şey mi oldu?**

Alt katta mutfağımyı temizleyen insanlar dışında benim için kimin endişelenebileceğini düşünüyorum - iş arkadaşlarım, kız arkadaşlarım, solumuzdaki ve sokağın karşısındaki dost canlısı komşular. Hiçbiri bana engellenmiş bir numaradan mesaj atmaz. Parmaklarımı gözlerime bastırıp ovuşturuyorum. Belki de çok yorgunum. Stresliyim. Bir zamanlar Will'le paylaştığım yatakta yatmaktan harap olmuş ve kafam karışmış. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Engellenen numaranın diğer ucundaki kişiyle iletişime geçmenin artılarını ve eksilerini düşünemedim, parmaklarım yazmaya başlıyor. **Neden umursuyorsun? Kimsin sen?**

Cevap iki saniye sonra ekranıma düşüyor, sanki diğer uçtaki kişi bunca zamandır beni bekliyormuş gibi, başparmaklarını ekrana bastırmış. Ben bir dostum ve senin güvende olmanı istiyorum. Bana kimin ve neden peşinde olduğunu söyle. Yardım etmek istiyorum.

BEN: Benimle oyun oynama. Seattle'da olduğumu ve alarm aldığımı biliyorsanız, çalınan parayı da biliyorsunuzdur.

Parayı biliyorum. Sadece senin emin değildim.

Sonraki kelimeleri yazarken kalbim boğazıma kaçıyor.

BEN: Onu çalan sen misin?

BİLİNMEYEN: Bu kime inandığınızıza bağlı.

Son mesaj gibi bir kırbaçla geliyor. Şu ana kadar parayı kimin aldığına dair duyduğum tek teori Will, yani.

Mümkün değil. Ölü bir adam mesaj gönderemez.

Bir sonraki hamlemi düşünürken ekranımda başka bir mesaj beliriyor.

BİLİNMEYEN: Lütfen size yardım etmek için ne

yapabileceğimi söyleyin. Sanmıyorum. Bana kim

olduğunu söyleyene kadar olmaz.

Daha fazlasını istemiyorum, inan bana. Ama anonim kalmam ikimiz için de daha iyi olur.

O zaman ne anlamı var? Neden bana mesaj atma zahmetine

giriyorsun ki? Bilinmeyen: Çünkü gerçekten orada olmaktan sonraki en iyi şey bu.

Rogers, Sheffield ve Shea'nın hukuk büroları Midtown'ın kalbinde, Peachtree Caddesi'nin üzerinde yükselen bulutların arasında yer almaktadır. Lobileri, Atlanta'nın en prestijli avukatlık bürosundan bekleyeceğiniz her şeye sahip. Modern mobilyalar, şehir merkezinin geniş manzarasını sunan kesintisiz cam duvarlar ve ek iş olarak mankenlik yapabilecek siyah saçlı bir resepsiyonist için yirmi metrelik bir yürüyüş.

"Iris Griffith, Evan Sheffield'ı görmeye geldi."

Pencerenin yanındaki bir sıra deri sandalyeyi işaret ediyor. "Asistanı hemen dışarı çıkacak. Bu arada size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Su istiyorum, teşekkürler."

Asıl istediğim buradan defolup gitmek. Asansörle park yerine inmek, arabama koşmak ve gaza basıp eve gitmek. Kocamın bir yalancı ve hırsız olduğunu kabul etmek yeterince kötü olsa da, ona söyleyeceğim şeyden korktuğumdan değil. Hayır, geri çekilme isteğim daha çok korkudan kaynaklanıyor. Evan'ı son gördüğümde gözleri periliydi ve o zamandan beri peşimi bırakmıyor.

Asistanı beni Evan'ın uzak duvarın dibindeki yuvarlak masada oturduğu köşedeki ofisine götürüyor. Onu son gördüğümünden beri sakal bırakmış, yüzünün alt yarısından fişkırان kirli sarı tüylerden oluşan kirli bir yama, ya kurumsal dünyaya cesur bir orta parmak ya da kederinin ağırlığının taşınamayacak kadar ağır bir yük olduğunun bir kanıtı.

Elimi kaldırdım. "Merhaba, Evan."

Takım elbise ceketini yanındaki sandalyenin üzerine katlanmış, kolları dirseklerinin hemen altına kadar kıvrılmış. Rahat görünmek için bir girişim ama işe yaramıyor. Sırtı çökmüş, omuzları kamburlaşmış ve yüzü, gülümsemek için üzgün bir bahaneyle dönüştüğünde, çürük ve hırpalanmış görünüyor. İri gövdesini sandalyesinden kaldırıyor ve uzun kolunu masaya uzatarak benimkini bir kova buzun ve akla gelebilecek her marka şişelenmiş sudan oluşan bir tepsinin üzerinde sallıyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Iris. Nasıl olduğunu sordum ama bu sorudan nefret ediyorum ve ayrıca zaten bildiğime eminim."

Elbette biliyor. Liberty Air'in hayatında açtığı deliğin kalıcı olduğunu biliyor, tıpkı içindeki o boş yer gibi. Saatlerce boşluğa bakarak ve sonsuz bir keşke senaryoları geçidiyle kendinize işkence ederek nasıl vakit kaybedebileceğinizi biliyor. Ya trafikte sıkışıp kalsaydı? Ya havayolu şirketlerinin fazla rezervasyonlu uçuşlar için her zaman kullandığı o beş yüz dolarlık kupon için koltuğundan vazgeçseydi? Ya ne olursa, ya ne olursa? Bunları biliyor, o yüzden yüksek sesle söylemesine gerek yok.

"Bu kadar kısa beni kabul için teşekkür ederim," diyorum. "Bazı işleri karıştırmak zorunda kaldığını biliyorum."

Teşekkürümü elinin tersiyle itti. "Sen psikologsun. Seni görmek istemem garip mi?"

Onun çaprazındaki sandalyeye çöküyorum, açık sözlü dürüstlüğü omuzlarımdaki düğümlerin bir kısmını gevşetiyor. "Komik, ben de tam arabaya atlayıp gitsem ne kadar tuhaf olur diye merak ediyordum."

"Kıvrak zekam ve ışıltılı kişiliğim mi?" Kendini küçümseyen bir gülümsemeyle iri işaret ediyor. "Herman Munster yapım ve erkek cazibem mi?"

"Aslında gözlerin." Cesaretimi toplayıp onlara bakıyorum ve hatırladığım kadar berbatlar. Güzel bir yosun yeşili, ama kenarları kırmızı ve etrafındaki deri kabarık ve umutsuzluktan olduğunu bildiğim çizgilerle çaprazlanmış. "Onlara bakmak kalbimi acıtıyor."

Yüzünü buruşturuyor ama bakışlarımı bırakmıyor. "Seninkine bakmanın benimkini incittiğinden daha fazla değil."

"Cezalandırılmayı seviyor olmalısın o zaman."

Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor. "Bugünlerde şey göreceli, değil mi?"

Buna söylenecek bir şey yok, o yüzden şey söylemiyorum. Bunun yerine pencereden dışarı bakıyor, bir çift şahinin kabarık beyaz bulutlara doğru süzülüşünü ve dalışını izliyorum. Dave ve ben Seattle'da Will'in geçmişinin peşindeyken, otuz kadar kişiden oluşan bir grup Liberty Havayolları'na ait özel bir jete binerek kaza bölgesine gitti. *Huffington Post*'taki görüntüleri gördüm, Evan'ın profili kararmış saplardan daha uzun duruyordu, kaybettiklerinin özülle ıslanmış kömürleşmiş bir alanda el ele tutuşan ve kucaklaşan ciddi figürler. Onları gördüm ve *yapamayacağımı* düşündüm. Onların yapabildiği ama benim yapamadığım bir psikolog olarak benim hakkımda ne söylenebilir ki?

"Geçen hafta öğrendiğim derslerden biri," diyor Evan, sesi beni geri getiriyor, "kimsenin senin ve benim ne yaşadığımızı anlamadığı."

aracılığıyla. İnsanlar anladıklarını düşünüyor ve birçoğu anlamak istiyor ama anlamıyorlar. Gerçekten anlamıyorlar. Senin ve benim gibi birini kaybetmedikleri sürece anlayamazlar."

Keder ani bir dalga gibi kabarır, yoğun ve bunaltıcıdır. Evan az önce yas gruplarının neden bu kadar popüler olduğunun büyük bir kısmına değindi. İkimiz de aynı gemide, bir keder çukurunda sıkışıp kalmış yabancılarız. En azından, yalnız olmadığınızı bilmek size yardımcı olur.

"Bu sadece Will'i kaybetmek değil, bu..." Doğru kelimeyi bulmak için duraklıyorum.

Ama ya Evan bunu çoktan düşündü ya da onun beyni benimkinden çok daha hızlı. "Bu nasıl olduğunun dehşeti."

Hemen başımı salladım. "Aynen öyle. Bu nasıl olduğunun dehşeti. Ne zaman gözlerimi kapatsam oraya gidiyorum. Onun gözyaşlarını görüyorum. Çığlıklarını duyuyorum. Dehşeti göğsümde atıyor. Sanki o korkunç son dakikaları tekrar etmeden duramıyorum, uçak takla atıp savrulurken ve gökyüzünden düşerken kendimi onun yerine koyuyorum."

Kelimeleri söylüyorum ve bom-ben ağlıyorum. İşte bu yüzden gelmek istemedim, işte bu yüzden gezegendeki hiçbir güç beni o mısır tarlasına adım atmaya zorlayamazdı. Her kim Tanrı'nın size kaldırabileceğinizden fazlasını vermeyeceğini söylediye saçmalamış, çünkü bu -bir Mack kamyonu gibi üstüme üstüme gelen bu keder, nefes alamayana kadar her taraftan baskı yapan bu Will'i kaybetme ağırlığı- beni öldürecek.

Evan bir kutu selpak mendili masanın diğer tarafına itiyor. "Bunun benim yeni hayatım olduğunu unutup duruyorum. Susanna'nın telesekreterine mesaj bırakırken ya da gecenin bir yarısı kızımın odasında boxer'ımla dikilirken, elimde sıcak biberonu, hatırlayana kadar yolu yarılamış oluyorum. Beşik boş. Karım ve küçük kızım öldü."

"Tanrım, Evan," diyorum, sesim çatlıyor. Kutudan bir mendil yanaklarıma sürüyorum. "Birkaç gün önce bir gazeteciden pilotun uykusuz ve muhtemelen akşamdan kalma olduğunu iddia eden bir telefon aldım.

Bir şey hakkında-"

"Bekârlığa veda partisi, biliyorum. Şu anda Miami'de birileri var, etrafa soruyorlar. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

"Tiffany Rivero ile konuştu mu?"

"Kiminle?"

Evan'a Leslie Thomas'la konuşmalarımın kısa bir özetini yapıyorum ve o tamamen hareketsiz kalıyor. Yüz ifadesi değişmiyor. Eğer o olmasaydı

Gömleğinin yakasının altından mor bir kızarıklık çıksa, beni duymadığını düşünürdüm.

"Haber henüz yay, o yüzden-"

Yumruğunu masaya vurarak kovadaki buzları tıkırdatıyor. "*Biliyordum*. Bu şerefsizlerin bir şeyler sakladığını biliyordum. Bir uçak gökten öylece düşmez..." Nefes almak için duraklıyor, masanın üzerindeki kağıtları dalgalandıran üç hızlı nefes. "Eğer bu doğruysa, eğer o kokpitte herhangi biri tarafından en ufak bir suiistimal kokusu bile varsa, o havayolu şirketini ve içindeki herkesi alaşağı etmeyi kişisel görevim haline getireceğim. Bu konuda size garanti veriyorum."

"İçimdeki psikolog intikamın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyor. Karın ve küçük kızın, Will'im... hepsi hala ölü olacak."

"Dul kadın ne diyor?"

Cevabım hakkında bir saniye bile düşünmeme gerek yok. "İçimdeki dul kadın o piçleri yok et diyor."

"Tamamdır. Tiffany ile bizzat konuşacağım, gerekirse oraya kendim uçacağım." Bir elini yüzüne götürdü ve öfkesi geldiği gibi hızla dağıldı, üzüntüye dönüştü. "Tanrı yardımcım olsun, eğer kızlarım bir pislik hasta olduğunu söyleyemeyecek kadar ukala olduğu için ölürse..."

Ailesinden bahsedildiğinde yine gözyaşlarının eşğine geliyor ve nasıl hissettiğini biliyorum, sanki duyguları çoklu kişilik bozukluğuna sahipmiş gibi. Neden buna keder diyorlar, gerçekte bu bir dizi korkunç duygu, kafa karışıklığı ve pişmanlık ve öfke ve suçluluk ve yalnızlık, tek bir küçük kelimedede toplanmışken?

"Yemek duramıyorum," dediğimi duyuyorum. Evan'ın dürüstlüğü içimde bir şeyleri gevşetiyor ve kelimeler kendiliğinden çıkıyor. "Açlıktan ölsem bile her şeyin tadı karton gibi geliyor. Yiyorum, sonra hemen geri atıyorum. Tuvalete her asıldığımda, bağırsaklarımı kustuğumda gizli bir heyecan duyuyorum çünkü belki de hamileyim diye düşünüyorum."

"Anladığım kadarıyla Will'le deniyordunuz?"

Başımı salladım. "Ama çok uzun süre değil, yani olasılıklar tam olarak benim lehime değilMide bulantısı muhtemelen psikosomatik ya da hüsnükuruntu ya da sadece eski kalp kırıklığı, bilmiyorum. Ama bir bebeğim olsaydı, kocamın bu küçük külçesi içimde büyüyor olsaydı, işleri biraz daha kolaylaştırırdı diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Bence bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. O zaman uğruna yaşayacak bir şeyiniz varmış gibi hissedersiniz."

Onun sözleri psikolog beynimde bir uyarıyı tetikliyor. "Bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Bazen bunu hatırlamanın çok zor olduğunu söylüyorum. Özellikle de sabahın dördünde, kızımın karanlık ve boş odasında durmuş, ağlamaları kafamda yankılanırken boş beşiğine bakarken."

Bu adam için duyduğum üzüntü dalgası göğsümün ortasına saplanıyor ve bana kendi kalbim paramparça olsa da her şeyin daha kötü olabileceğini söylüyor. Masanın öbür ucuna uzanıp onun kocaman elini sıkıyorum. Bu jest aynı zamanda empati, sempati ve dayanışmadır.

Elini benimkinden çekip başını iki elinin arasına alıyor ve parmaklarının arasından uzun bir nefes üflüyor. "Özür dilerim. Buraya kadar omzunda ağlamam için gelmedin." Başını kaldırıyor, maskesi yarı profesyonel bir şekle bürünmüş. "Yasal tavsiyeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bunun kazayla bir ilgisi var mı?"

"Hayır. Evet. Sayılır ama *Alacakaranlık Kuşağı* gibi bir şey." Gülmeye zorluyorum ama hapşırık gibi yüksek sesle ve aniden geliyor. Evan'ı takip ediyorum ve ciddileşiyorum. "Kocamın işlediği iddia edilen suçlardan sorumlu tutulup tutulamayacağımı bilmem gerekiyor."

Yüzü dikkatle boş kalıyor. "Burada ne tür suçlardan bahsediyoruz?"

"Çoğunlukla zimmete para geçirme."

"Çoğunlukla, ha?" İki bardağa buz doldurup birini bana doğru itiyor ve bir düzine su şişesinden birini uzatıyor. Ben bir kutu Perrier seçiyorum, o da tıslayarak açıyor. "Bu, avukat-müvekkil gizliliğimizin siz bana bir avans ödeyene kadar devreye girmeyeceği konusunda sizi uyarmam gereken kısım gibi geliyor." Ciddi olup olmadığını sormak ki -her zaman bunun bir Hollywood komplosu olduğunu düşünmüşümdür- "Barda olsaydık bana bir bira ısmarla derdim ama olmadığımıza göre birkaç dolar yeter." diye ekledi.

Cüzdanımdan beş teklik çıkarıp masanın diğer tarafına kaydırıyorum.

"En baştan başla," diyor Evan, parayı cebine atarken.

Ben de öyle yaptım. Evan'a kazanın olduğu sabahtan başlayarak her şeyi anlattım. Ona Orlando konferansını ve Seattle'da olmayan işi anlattım. Ona bir taziye kartının beni nasıl Koç Miller'a, Rainier Vista'ya ve yangına götürdüğünü anlattım. Ona *çok* üzgünüm mektubundan ve

Corban ve Will'in ondan bana göz kulak olmasını istemesi. Ona Nick'le BeltLine'da yaptığım gezintiyi ve biz konuşurken bir adli muhasebecinin kayıp dört buçuk milyonu bulmak için AppSec'in defterlerini nasıl anlattım. Ona Cartier yüzüğünden ve hem engellenen hem de 678'li numaradan gelen mesajlardan ve tehditlerin beni nasıl yepyeni, mac-daddy bir alarm sistemi kurmaya ittiğinden bahsediyorum. Sonunda birine anlatmak muazzam bir rahatlama ve kelimeler çaba sarf etmeden, tereddüt etmeden akıyor. Evan hepsini ciddi ama sert bir ifadeyle ve sarı bloknotuna tek bir kelime bile karalamadan dinliyor.

İşim bittiğinde pedi kenara itiyor ve iki koluyla masaya yaslanıyor. "Tamam, her şey sırayla. Liberty Air sizinle temasa geçmeden önce Will'in ismini yayınladı mı?"

"Evet. Sadece yarım saat kadar, ama annem beni onlardan önce arayacak kadar uzun bir süre."

"Bir avuç beceriksiz moron." Başını sallıyor ve kaşları çatılıyor. "Artık fiyatını sen belirleyebilirsin, biliyorsun değil mi? Yaptıkları hatayı basına taşımakla tehdit edersen, sadece sessiz kalman için sana istediğin miktarı ödeyecekler."

Ann Margaret Myers'ın yüzü gözümün önünden geçiyor; Aile Yardım Merkezi'nde elli dört bin dolarlık çeki masanın üzerine iterken takındığı abartılı empati maskesi, daha fazlasının geleceğini söylediğinde kendini beğenmiş gülümsemesi.

"Onlardan hiçbir şey istemiyorum, hele kanlı paralarını hiç istemiyorum." "Şimdi böyle diyorsun ama birkaç ay sonra ne olacak? Faturalar birikmişken ve banka hesabınız bir maaş eksideyken? Ya hamileyseniz? Her kuruşa ihtiyacınız olacak."

"Hayır, bulmayacağım. Birkaç gün önce Will'in hayat sigortası poliçelerini buldum. Üç tane ve toplamda iki buçuk milyon dolar tutarında. Finansal olarak iyi olacağım."

Evan başını eğiyor. "Bana onun böyle politikaları olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Sadece bir tanesini biliyordum. En küçük olanı. Diğer ikisini bana söylemeden satın almış."

"Sizce bunu neden yaptı ve neden bu kadar çok para aldı? Onun durumunda biri için ulusal ortalama -evli, çocuksuz- bu miktarın yarısından daha az."

Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırıyorum. "Ben de hırsızlık ya da kundaklama hiç düşünmemiştim, yani senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Cinayet."

"Ne?"

"Eğer annesini ve o iki çocuğu öldüren yangını çıkaran kişi oysa, teknik olarak cinayet işlemiş demektir."

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru süzülüyor.

Evan bardağından uzun bir yudum aldıktan sonra bir parça buzu çıtırdatıyor. "Pekâlâ, elimizde birkaç şey var. Eğer patronu Will'in zimmetine para geçirdiğini kanıtlayabilirse, şimdi senin peşine düşebilir ama sadece Will o parayı birlikte sahip olduğunuz şeylerin parasını ödemek için kullandıysa. Georgia eşit mülkiyetli bir eyalettir, yani bu fonlardan herhangi biri size herhangi bir şekilde fayda sağladıysa, AppSec sizi tazminattan, hatta belki de para cezalarından sorumlu tutabilir ve tutacaktır. Yüzüğün peşine düşecekleri kesin."

Cartier'yi parmağımın ucuna kadar yuvarlayıp elimi yumruk haline getiriyorum. "Will bunu bana öldüğü gün verdi. Onu almak için parmağımı kesmeleri gerekecek."

"Buna gerek kalmamasını sağlayacağım, ancak büyük olasılıkla masrafları karşılamak için parayı sizin ödemeniz gerekecek. Ve eğer iki buçuk milyonluk sigorta ödemesini öğrenirlerse, onun da peşine düşerler."

"Bunu yapabilirler mi?"

"söylemedim, sadece deneyeceklerini söyledim. Öyle hissettirmediğini biliyorum ama zimmete para geçirme suçlamalarındaki sorumluluğunuz açısından bu gizli geçmiş açısı iyi bir şey. Evliliğinizde birçok sır olduğunu, kocanızın bilmediğiniz yönlerini göstermek için kullanabiliriz. Seattle'daki geçmiş hayatı, hiç bilmediğiniz kayınpederi, tüm bunlar bizim lehimize işleyecek." Bu haberi sindirmem için bana birkaç dakika veriyor ve sessizliği ikimizin de sularını doldurarak dolduruyor. "Pekâlâ.

Mesajlara geçelim. Onları polise bildirdiniz mi?" "Henüz

bildirmedim. Önce seninle konuşmak istedim."

"Beklemenizi her ne kadar alkışlasam da -bir aptal önce avukatına danışmayı akıl edemediği için kaç tane mahkumiyet kararı verdiğime inanamazsınız- şimdi iki kez fiziksel olarak tehdit edildiniz."

"Çalmadığım ve erişemediğim parayı isteyen birinden. Polisin bir sürü sorusu olmayacak mı?"

"Oh, buna güvenebilirsin, özellikle de Will'in patronu şimdiden bir soruşturma başlattıysa. Ama Iris, avukatın olarak sormak zorundayım. Bana bilmem gereken her şeyi anlattın mı? Tüm gerçekleri bilmeden sana yardım edemem ve bir yere körlemesine gitmekten nefret ederim."

"Evet, tabii ki. Yalan bir şeyim yok. Gerçekten. Size hatırlayabildiğim her şeyi anlattım."

Kaburgalarımın arasına bir suçluluk duygusu saplanıyor ve o görmeden gözlerimi kaçırıyorum. Ona söylemediğim bir şey var, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim bir şey. Çok zorlama ve beni çok deli gösterecek.

"Bu durumda..." İki avucunu masaya vurup ayağa kalkıyor ve başını kapıya doğru çeviriyor. "Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?"

"Polis karakoluna. Bir rapor doldurmak için."

"Ne, şimdi mi?"

Bana çarpık bir sırıtış veriyor. Sıkı ve zoraki ama uçak kazaları ve boş beşikler hayatın neşesini emmeden önceki eski, şakacı Evan'ın kokusunu alıyorum. "Senden ekstra ücret almayacağım, söz veriyorum."

* * *

Evan bizi evime en yakın istasyona götürüyor, Hosea Williams Drive'daki gri taş bina, altı milyondan fazla nüfusu olan bir şehre hizmet vermek için fazla küçük görünüyor. İçerisi umumi tuvalet gibi, kalabalık ve pis, vücut kokusu ve korku kokusuyla karışık endüstriyel temizlik maddesi kokuyor. Lobinin sağ duvarındaki bankta, bilekleri metal bir çubuğa kelepçelenmiş, buruşuk giysili adamlar sıralanıyor. Yağlı bakışları üzerimde kayıyor ve Evan'a biraz daha yaklaşıyorum.

Altmışlı yaşlarında, kır saçlı bir adam olan masa çavuşu Evan'ı ismiyle selamlar. Evan'ın rahat tavırlarına rağmen bu selam nazik ama hiç de dostça değil. Dirseğini bir barmış gibi masaya dayar, durumu açıklar ve çavuşun eski bir içki arkadaşı olduğunu hissettiren bir ses tonuyla ağırlaştırılmış taciz formu ister. Adam yorum yapmadan formu Evan'a uzatır.

"Pek iyi birine benzemiyor," diye fısıldıyorum kâğıdın arkasından, Evan'la birlikte uzak duvarın dibindeki boş sandalyelere çökerken.

"Çünkü benden nefret ediyor." Evan sesini alçaltma zahmetine girmiyor. Sandalyede arkasına yaslanıyor, bir *bileğini* dizinin üzerinden geçiriyor ve bir omzunu zıplatıyor. "Ben bir savunma avukatıyım. Hayatımı, az önce arkadaşlarının tutuklamak için büyük bir zahmete girdiği kişiyi savunarak kazanıyorum. Onun oturduğu yerden bakınca, ben yanlış takım için vuruş yapıyorum."

Çavuş dudaklarını büzüp başını sallıyor ama başını çevirip bakmıyor.

"Ben nasıl yanlış takım oluyorum?" "Nasıl yanlış takım oluyorum?" diyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım." "Her şey yoluna . Sadece şu şeyi doldur da gidip verelim."

Forma geri dönüyorum ve on dakika sonra tekrar ön masaya .

"Dedektif Dreesch içeride mi?" Evan diyor ki.

Çavuş kâğıtlarından başını kaldırmıyor. "Hayır." "Peki ya Dedektif Willoughby?"

Kalemi kağıdın üzerinde durur ve derin bir iç çektikten sonra sandalyesinde arkasına yaslanır, boynunu köşeye doğru uzatır. "Dedektif Johnson müsait."

Evan kaşlarını çatıyor. "O yeni mi?"

"O bir kadın ve evet. Devriyeden yeni geldi."

"Mükemmel," diyor Evan, ama öyle olmadığını belli eden bir ses tonuyla.

"Orada bekleyin." Masa çavuşu kalemini başımızın üzerinden Evan ve ben koltuklarımıza dönüyoruz. Bize dedektifin yerini gösterdiğinde tam kırk dakika geçmişti.

Johnson, yeni fırçalanmış yüzü ve güzel yüz hatlarıyla minyon bir memur. Duruşu sert ve ifadesi aşırı ciddi, kanıtlaması gereken bir şeyleri ve aşması gereken bir cam tavanı olan genç bir kadın. Tertemiz masasının kenarına oturmamızı işaret ediyor; yatay yüzeylerin çoğunun kağıt dosya yığınları ve kirli kahve fincanları altında gizlenmiş gibi görüldüğü bu dağınık, kalabalık odada bir anormallik. Örölmüş kaşlarıyla başını kaldırarak halimi inceliyor. "Fail kim?"

"Bunu bize cep telefonu numarasından söyleyebileceğinizi umuyoruz," diyor Evan, ben cevap vermek için nefes alamadan. Beni buraya yalnız göndermediği için ne kadar memnun olduğumu ilk kez düşünmüyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, Seattle'a kadar bir polis binasına girmek için bir nedenim bile olmamıştı ve şimdi bir hafta içinde ikinci kez buradayım. Bu görev için tamamen donanımsız hissediyorum.

"Çöp telefon olmadığını varsayarsak," diyor Dedektif Johnson. Evan'ın asistanının yazdırdığı ekran görüntülerinin kopyalarını, 678 numarayla yaptığım mesajlaşmanın ayrıntılarını gözden geçiriyor. "*Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın*" tehdidini içeren ekran görüntüsüne geldiğinde başını kaldırıp bakıyor. "Ne parası?"

"Dört buçuk milyonluk kayıp fon, iddiaya göre Bayan Catherine tarafından çalınmıştır. Griffith'in kocasını iş yerinden uzaklaştırdı."

Bana bakıyor ama sorusunu Evan'a yöneltiyor. "Kocasını şimdi nerede?"

"Liberty Havayolları'nın 23 numaralı uçuşunda bir yolcuydu. Bayan Griffith dul bir kadın."

Dedektifin gözleri açılıyor ama anladığım kadarıyla sempati duymuyor. "Peki o zaman, para nerede?"

"Müvekkilim zimmete para geçirme iddiasını daha dün öğrendi. Kocasının ölmeden önce paraları nerede saklamış olabileceği konusunda bilgi sahibi değil. Ortak hesaplarında olmadığı kesin. Elbette tüm bunları banka hesap özetleriyle teyit edebiliriz."

Dedektif Johnson koltuğunda geriye yaslanır, birdenbire çok daha fazla ilgilenmeye başlar. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bay Griffith milyonları zimmetine geçiriyor."

"İddiaya göre," diye araya giriyor Evan. "Bildiğim kadarıyla, herhangi bir resmi suçlama yapılmadı."

Ona alaycı bir bakış atıyor. "Bay Griffith'in dört milyon dolardan fazla parayla havalandığı, sonra da bir uçak kazasında kaybolduğu *iddia ediliyor*."

"Ortadan kaybolmadı," diyor Evan, hem kelimeleri hem de ses tonu dikkatli. "O *öldü*, hem de hayal edebileceğiniz en kötü şekilde." "Bu arada para da ortadan kayboldu."

Yanımda, Evan sandalyesinde bir santim daha büyüdü. "İma ettiğiniz şey hoşuma gitmedi, Dedektif. Bayan Griffith geçen hafta kocasını kaybetti, kocalarını, eşlerini, ebeveynlerini ve çocuklarını kaybeden diğer 178 aileyle . Eminim onu düşündüğüm şeyle suçluyor olamazsınız."

Ama tabii ki Evan, Will'i neyle suçladığını iyi biliyor.

Kalbim kaburgalarımın arkasına sıkışmış bir kuş gibi çırpınarak havalanıyor, çünkü ben de biliyorum. Son dokuz günün büyük bir kısmını takıntı haline getirdiğim şeyle aynı şey. Mümkün olan her açıdan baktım, her olasılığı düşündüm ve her seferinde bir cevap kaymak gibi üste çıkmaya devam etti.

Evan bunu yüzümden okuyor. Tek kelime etmiyor ama bana bakışı bunu gösteriyor. Bana kapatmamı, aklımdan geçenleri kendime emrediyor.

"Ben kimseyi bir şeyle suçlamıyorum efendim. Sadece durumu iyice anlamaya çalışıyorum ki Bayan Griffith'in güvenliğini sağlamak için hangi adımları atmamız bileyim." Bana geri döndü. "Bunu Bayan Griffith'ten duymak isterim."

"678 numarasını bir makbuzda bulmam dışında ekleyebileceğim bir şey yok. Will bunu kendi numarası olarak kaydetmiş."

"Kocanızın sizi tehdit etmesi için herhangi bir neden var mı?" Evan avucunu masaya vurur eğilir. "Kocası *öldü*, Dedektif. Hatırladınız mı?"

Gözlerini benden ayırmıyor. "mi?" "Kesinlikle hayır."

"Ve kocanızın o uçakta olduğundan eminsiniz." Bu ne bir soru ne de bir ifade ama ikisi arasında bir yerde. "Kesinlikle eminsiniz."

Bu hanımefendinin tertemiz masasının üzerinden atlamak, onu kulaklarından tutup dudaklarından öpmek istiyorum çünkü hayır, emin değilim. Annem Liberty Air'önce aradığı andan beri emin değilim. Ya bu bir hata değil de bir karışıklıksa, çünkü Will bir yerlerde bir bilgisayarın arkasındaydı ve yolcu manifestosuna kendi adını hack'leyerek eklediye?

"Hayır," diyorum, aynı anda Evan havlıyor, "Tabii ki pozitif."

Dedektif onu görmezden geliyor, bakışları benimkilere takılıyor. "Hayır, emin değilsiniz ya da hayır, doğru değil mi?"

Yutkunuyorum ve başını sallayan Evan'a özür dileyen bir bakış atıyorum. "Hayır, emin değilim."

Evan'ın avukat yüzü kenetleniyor ve pazularına yapışıp beni sandalyemden çekerek odanın kenarına, duvarın boş bir noktasına, bir dosya dolabı ile su soğutucusunun arasına sıkıştırıyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayır, onu geç. Biliyorum. Iris, Will öldü."

"İddiaya göre," diyorum, kendi terimini kullanarak ve ellerini havaya kaldırıyor. "Bak, kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyorum-"

"Kulağa tuhaf gelmiyor. Kesinlikle delice geliyor. Yolcu listesinde Will'in adı vardı. Kaza yerinde yüzüğünü buldular."

"tek bir çizik bile yok. Bu nasıl olabilir ki? Ve hala DNA'sını bulamadılar."

"Çünkü hala topraktan vücut parçaları çıkarıyorlar! Tanrım, Iris, bir düşünsene! Herkesin kimliğini tespit etmeleri aylar sürecektir."

"Tamam, peki ya engellenen numaradan gelen mesajlar? Seattle'da olmamdan bir şey kaybedecek tek kişi Will ve telefonumu takip ederek ne zaman orada olduğumu ve ne zaman döndüğümü görebilir. Ve takip edilemeyen bir numaradan bana nasıl mesaj atacağını kesinlikle biliyordur. Bir de gizemli bir şekilde banyo tezgahımın üzerinde beliren, Will'in el yazısıyla yazılmış ve kazadan sonra postalanmış, bana çok üzgün olduğunu söyleyen mektup var. Sanırım gittiği için, bana öldüğünü düşündürdüğü için, kalbimi kırdığı için demek istedi."

"Mektup gizemli bir şekilde ortaya çıkmadı, Birleşik Devletler Posta Servisi tarafından evinize teslim edildi. Bildiğimiz kadarıyla on yıllık da olabilir. Ölüm taklidi yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Bunu zaten yaptım, biliyorsun, kendimle bu tartışmayı yaptım. Kafamın içinde milyonlarca kez tekrar tekrar. Ve elbette bunun beni ne kadar deli gibi de biliyorum. Bana onun ölmediğini söyleyen içgüdülerimi dinlemem gerekirken, bir haftadan uzun süredir sessiz kalmamın nedeni de bu. Bana parayı bulmamı söylüyor, çünkü Will de orada."

Evan bir elini yüzüne götürüyor. "Keşke bunu bana kapıdan içeri girmeden önce söyleseydin."

"Neden, bana beş dolarımı geri verip yola çıkmamı söylemek için mi?" Ses tonum alaycı, sesim bir gülümsemeyle geriliyor - üzgün olmasam da acınası bir özür dileme çabası. Eğer dedektif ve ben haklıysak, Will ölmediyse, onu bulmak için ne söylersem ya da ne yaparsam yapayım asla özür dilemeyeceğim.

Ama Evan en ufak bir gülümseme bile göstermiyor. "Hayır, yani size ölü numarası yapmanın teknik olarak yasadışı olmadığını söyleyebilirim ama suç işlemekten bunu yapmak imkansız. Kimlik sahtekârlığı ve vergi kaçakçılığının ötesinde, Liberty Air'den ve Will'in hayat sigortasından gelen o para var ya? Eğer onu alırsanız, aslında onu çalmış olursunuz."

Mesajı gülümsememi azalttı. "Oh."

"Evet. Oh." Bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve yüz ifadesi dikkatle boşluğa dönüşüyor. Arkamı döndüğümde dedektifin hâlâ masasında olduğunu ve bizi izlediğini görüyorum.

Okuyamadığım bir ifade. Ona sırtını dönüyor ve aramıza giriyor, böylece tek görebildiğim Evan oluyor. "Tamam, yeni plan. Oraya geri dönelim, adı her neyse Dedektife senin aktif bir hayal gücü ve biraz da olan kederli bir dul olduğunu açıklayalım, sonra da buradan defolup gidelim."

* * *

Ofise dönerken, Evan ve ben birkaç konuda anlaştık. Birincisi, havayolu şirketi Will'in o uçakta olduğuna dair biyolojik kanıt bulana ya da ben engellenen numaradan başka bir mesaj alana kadar o *mu değil mi* tartışmasını masaya yatırmak. Ayrıca her iki numaradan aldığım her mesajı ekran görüntüsü alıp Evan'ın asistanının bizim için açacağı ortak Dropbox hesabına kaydederek belgeleyeceğim. Ve son olarak, Evan 678 numarasını takip etmesi için geçmişte birlikte çalıştığı özel bir dedektife iletcek.

"Atlanta Polisi iyidir," diyor arabamın arkasında dururken, "ama muazzam derecede fazla çalışıyorlar ve az maaş alıyorlar. Benim adamım çok daha hızlı olacaktır. Bu arada evinizin alarımını kurun ve başka bir tehdit aldığınız anda beni arayın, tamam mı?"

Kabul ediyorum ama kapıya uzanmıyorum. "Evan, orada olanlar için özür dilemek istiyorum. Dedektifle masaya oturmadan çok önce şüphelerimi paylaşmam gerektiğini biliyorum ama bunu kim düşünebilir ki? Akli başında bir insan olmadığım kesin. Başka biri Will'in hâlâ hayatta olabileceği fikrini dile getirene kadar, kendi kafamda bile bunu düşünmeme izin vermedim, çünkü istemedim." Başımı iki yana sallıyorum. "Açıklamakta pek iyi bir iş çıkaramıyorum, değil mi? Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Hayır, çok mantıklı. Ve sen deli değilsin, bu durum öyle. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, verdiğim yanıt bir avukatın müvekkilini kollamasından ziyade, kocasını sağ bulan biri için gerçek bir mutluluk duymaya çalışmamla ilgiliydi. Tek bulduğum kıskançlıktı. Bunun beni zavallı, önemsiz bir pislik gibi gösterdiğini biliyorum, ama öyle. Ben sefil, aşağılık bir pisliğim."

"Aileni kaybettin. Tüm bu şeyleri yapmaya hakkın var."

Gözlerinin altındaki gölgeler aniden daha koyu görünüyor, alnındaki endişe çizgisi daha derin.

Vedalaşıyoruz ve ben kapının kolunu çekiyorum, sonra aklıma bir şey daha geliyor. "Adı neydi?"

"Kimin adı, dedektifin mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kızınızın. Sen ve Susanna ona ne isim verdiniz?"

Evan uzun bir süre hareketsiz kalır. "Emmaline." Boğazını temizliyor ve tekrar söylüyor, kelimeyi sessiz bir saygıyla sunuyor. "Emmaline. Biz ona Emma derdik."

"Çok güzel." Kolunu hızlıca sıkıyorum, sonra yolcu koltuğundan kayarak .
"Bu ismi her duyduğumda onu düşüneceğim."

Pazar günü, annem istemiyor.

"Dondurucuda iki güveç var, ikisi de yarım orduyla paylaşılabilir kadar büyük" diyor. Ön verandada durmuş, babamın son eşyalarını da sokağın aşağısındaki bagaja tıktırmasını izliyoruz. Dave ve James dün öğleden sonra ayrıldılar ve şimdi annem bu vedanın son saniyesine kadar tadını çıkarıyor. "Belki bu hafta birkaç kız arkadaşını davet edersin diye düşündüm. Lisa, Elizabeth ya da Christy'yi ara. Sana eşlik etmelerini iste."

"İyi fikir." kadar hevesli değilim. Arkadaşlarımı diğer kızlar kadar seviyorum ama neredeyse iki hafta boyunca sürekli birileriyle birlikte olduktan sonra biraz sessizlik istiyorum. Ne de olsa keder yalnız bir girişimdir.

"Ve çorbayı ayrı ayrı porsiyonlar halinde dondurdum. Öğle yemeği için işe falan götürebilirsin diye düşündüm. İçinde plastik bir torbada kurabiye topları da var. Tatlı bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda fırına atmanız yeterli."

"Anne, dondurucuda bana Noel'e kadar yetecek kadar yiyecek var."

"Biliyorum, sadece..." Endişe alnını buruşturur. "Emin misin? iyi olacak mısın? Seni burada tek başına düşünmekten nefret ediyorum."

"Çoğu zaman burada olmayacağım. İşte olacağım ve muhtemelen fazladan mesai Üniversiteye kabul sezonu, bu yüzden eminim ki yetişmem gereken bir sürü drama vardır."

"Sadece beş gün Jules," diye sesleniyor babam avludan. "İyileşecek."

İtiraz etmek için vites yükseltiyor, ben de kolumu onunkine doluyor ve onu kendime çekiyorum. "O haklı anne, iyi olacağım. Söz veriyorum."

Sulu bir sırıtış atıyor. "Benim rahatlatıcı olmam gerekiyordu sen, biliyorsun. Tam değil."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Cuma günü seni tekrar gördüğümde büyük bir karmaşa içinde söz veriyorum."

Gülüyor ve beni ağlamaklı bir sarılmanın içine çekiyor. "Beni istediğin zaman ara, tamam mı? Üç buçuk saat içinde burada olabilirim."

"Biliyorum."

"Ve söz verdiğin gibi o mekanlara bakacak mısın? Adresleri mutfak tezgahının üzerine bıraktım."

"Yapacağım, söz veriyorum."

Onu arabaya kadar götürüyorum, bir tur daha sarılıyorum ve babam arabayı köşeden döndürene kadar gülümseyip el sallıyorum. Sonra avludan eve geri dönüyorum.

Öğleden sonra önümde açık, boş bir yol gibi uzanıyor. Onu nasıl dolduracağımı biliyorum.

* * *

Eve döndüğümde telefonumu cebimden çıkardım. "Siri, dört buçuk milyon doları nereye saklayabilirsin?"

Siri olası cevapların bir listesini çıkarıyor, buradan bir milyon doların sıkıca paketlenmiş olarak bir market poşetine, buzdolabının sebzelik çekmecesine ve bir mikrodalgaya sığabileceğini anlıyorum. Bu bilgi hem bilgilendirici hem de saçma. Neden biri bir dolarlık banknotlar halinde bir milyon dolar istesin ki?

Ama Will'in parayı yüzlük ya da binlik olarak paketlediğini varsayarsak, boyutlar yine de idare edilebilir. Yeni alarmla bile, bu ev tam olarak Federal Rezerv değil ve bu kadar büyük bir tomar parayı saklamak için çok fazla yer var. Yine de Will bir teknisyen. Parayı bir çantaya koyup yanında taşımak asla gelmezdi. Herhangi bir para hareketi kendini en rahat hissettiği yerde gerçekleşirdi: internette.

Tamam, o zaman neyi ? Bir kağıt parçasına karalanmış bir hesap numarası mı? Atılmış ve unutulmuş bir flash bellek mi? Kiralık bir kasanın anahtarı mı? Serçe parmağım büyüklüğünde bilinmeyen bir nesneyi arama ihtimali karşısında inliyorum.

Tavan arasından başlayıp aşağıya doğru inmeye karar verdim. Kutuları ve çantaları boşaltıyorum, kırıışlerin arkasını ve bavulları kontrol ediyorum, dolapları ve yatakların altını arıyorum. Mobilyaların yerini değiştirdim ve halıları kaldırdım. Mutfaktan bir tornavida getiriyorum ve her havalandırma deliğini açıyorum, kolumun gidebildiği yere kadar içeri uzanıyorum. Dondurucuyu ve tuvalet tanklarını kontrol ediyorum.

Tüm ev duygusal bir mayın tarlası, her oda patlayıcılarla donatılmış. Will'in ceketi arka kapının yanındaki kancada asılı. En sevdiği

Buzdolabındaki portakal suyu, kahvesine koymaya fırsat bulamadığı bir kutu kremanın arkasına itilmişti. New York'a yaptığımız bir gezide birlikte seçtiğimiz çerçeveli poster koridorda asılı, her zaman çok fazla olduğunu düşündüğü ve yere attığı kanepe yastıkları, tıraş bıçağı ve lavabosunun kenarında duran yarısı boş bir tıraş losyonu şişesi. Kapağını çevirip burnuma götürüyorum ve tanıdık koku beni gülümsetirken aynı zamanda gözlerim doluyor.

Birden nefes alamaz oldum. Tepkimin ardındaki bilimi biliyorum - koku ampulünün beyinde duyguları ve hafızayı düzenleyen bölgelerle bağlantılı olduğunu - ama yine de bu Will dalgası tarafından saldırıya uğramış hissediyorum. Onu görüyorum. Kokusunu alıyorum. Sesini kulağımda duyuyorum, parmak uçlarının sırtımın derisinde kaydığını hissediyorum. Bu his o kadar baskın ki aynada onu arıyorum ama arkamda duvardan başka bir şey yok. Hüzün karnıma kurşun gibi çöküyor ve şişenin kapağını kapatıyorum, şişeyi banyoda kendi tarafıma taşıyorum ve makyaj taburesinin üzerine çöküyorum.

Başımın üstündeki yüz vatlık ampuller hiç nazik değil. Yağlı saçlar, çökmüş bir cilt, çenemde bir sivilce.

Ayağa kalkıyorum, duşu açıyorum, yüz maskelerimi sakladığım alt çekmeceye dönüyorum. Çekip açıyorum ve kalbim duruyor, sonra bir yük treni motoru gibi sertçe ve hızlanarak çalışmaya . Orada, kutuların, tüplerin ve küvetlerin üstünde başka bir not var, bu sefer parlak mavi bir yapışkanın üzerine karalanmış.

Aramayı bırak, Iris. Onu rahat bırak. Eğer seni koruyamam.

Açık duş kapısından yükselen sürekli buhar rağmen tenimin her santiminde ürpertiler filizleniyor ve Will'in hâlâ burada, tam arkamda durduğunu hissederek dönüyorum. Bunu buraya kim koydu? Nasıl? Ne zaman? Bu çekmeceyi kazadan önce mi açmıştım? Evet, bundan eminim.

Bir dizi duygu göğsümün etrafını sarıyor. Sevinç. *Sana söylemiştim* heyecanı. Kemiklerimi çamura çevirecek kadar yoğun bir rahatlama ve bedenimin tabureye dökülmesi.

Will yaşıyor. Yaşıyor olmalı. Onun el yazısıyla yazılmış bu not bunu kanıtlıyor.

Boğazımdan yüksek ve histerik bir ses çıkıyor -yarı kahkaha, yarı çığlık- ve kendime sakın olmamı söylüyorum. Eğer kendi başıma oturuyor olsaydım

Psikolog koltuğunda kendime Will'in yaşamasını dileyerek fantezilerimi idealize ettiğimi ve onun ölümünün gerçekliğine katılmadığımı açıklardım. İnkârımı bir savunma mekanizması olarak kullandığımı ve yapmam gereken işi, yani kocamın yasını tutmayı Yine de kendimi bunların hiçbirine ikna edemiyorum, çünkü bu kez mesajı inkar etmek yok.

Aramayı bırak. bırak.

Ve bu sefer not zarfsız geldi. Bu da demek oluyor ki Will onu buraya kendisi koymuş olmalı.

Telefonumu makyaj masasının üzerinden kapıyorum ve ilk mesajdan beri zihnimde tekrar eden bir şarkı gibi dönüp duran soruyu yazıyorum. Will, sen misin?

Kalbim yumruk gibi sıkılıyor.

Cevap otuz saniye sonra geliyor. Iris.

Iris ne? Bu basit bir soru, basit bir evet ya da hayır cevabı var. Ya öylesindir ya da değildir.

Bilinmeyen: Bu durumla ilgili hiçbir şey basit değil.

İçimde bir öfke parıltısı yükseliyor, hızlı ve yakıcı ve aniden oyun oynamaktan vazgeçiyorum. Bir cevap istiyorum. Will evimize gizlice girip bana el yazısıyla notlar bırakma zahmetine girecekse, en azından yapanın o olduğunu kabul edebilir. Başparmaklarımla bir cevap yazıyorum.

BEN: Şu lanet soruya cevap ver. Gözlerimin içine bakıp ölüm bizi ayırana kadar söz veren adam sen misin, değil misin?

Nefesimi tutuyorum ve gelmeyen bir cevap .

Söyle bana! Öyle ?

Ekrana bakıyorum, diğer uçtaki kişinin cevap vermesini istiyorum.

Çok üzgünüm. Sorunlarımın hiçbirinin sana dokunmasını istemedim.

Göğsümden boğuk bir ses yükseliyor.

Duymam gerek. Bana söylemeni istiyorum. Evet. Çok

üzgünüm ama benim. Will.

Verdiği cevap son on iki gündür bastırdığım her duyguyu serbest bıraktı. İstirap. Öfke. Keder. Rahatlama. Umutsuzluk. İçimden çirkin hıçkırıklar yükseliyor, dalgalar halinde o kadar sert ve hızlı geliyorlar ki nefesimi tutamıyorum. Kocam ölmedi.

Çevir tuşuna bastım ve numara çaldığında anladım. Will hayatta ama yine de herkesin -ben, karısı, gezegendeki en sevdiği insan da dahil olmak üzere- hayatta olmadığını düşünmesini sağlamak için ayrıntılı bir plan yapmış. Kalbimi kıracağını bile bile bir şekilde adını o yolcu listesine yazdırmış. Üçüncü çalıştan sonra aramayı son.

Önce yavaşça üzerime geliyor, sanki uzaklarda kopan bir fırtına gibi. Nefesim sığılıyor ve kısılıyor. Parmak uçlarım ve ayak parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. Parmaklarımın arasındaki kâğıda bakıyorum ve karnımda soğuk ve sert bir şey oluşuyor. Vücudumda yılan gibi kıvrılıp derimin altına giriyor ve kanımda gazyağı gibi tutuşuyor ve aniden titriyorum. Will beni bilerek ve para için terk etti. Dört buçuk milyon dolar için.

Hiç kimse beni bu kadar değersiz hissettirmemişti.

* * *

Duştan sonra çıplak ayaklarım ve ıslak saçlarımla aşağıya indim. Haşlayan suyun altında, cildimi kanatacak kadar sert bir şekilde keselerken, öfkem kararlılığa dönüştü. Will aramayı mı istiyor? Bu işin peşini bırakmamı mı istiyor? Üzgünüm ama artık durmamın imkanı yok.

Mutfakta su ısıtıcısını çalıştırıyorum ve dolaptan bir kupa çıkarıyorum. Kilerde çay poşeti ararken, telefonuma üç yeni mesaj geliyor ve birinden diğerine geçiyor.

Her şey için çok üzgünüm. Bilmelisin ki, gezegende incitmek isteyeceğim son kişi sensin.

BİLİNMEYEN: Sizi sorunlarıma dahil etmek istemiyorum ve yalan söylemek zorunda kalmanızı istemiyorum. Eğer polis beni aramaya gelirse.

telefonuna el koyup bu numarayı bulurlarsa sorun yok. İzini sürmelerine imkan yok. Seni suçlamalarının hiçbir yolu yok.

Iris, orada mısın? Lütfen konuş benimle.

Dişlerimi sıkıyorum, zil sesini kapatıyorum ve telefonu çatal bıçak çekmecesine atıyorum.

Bir keresinde, Will'le hâlâ çıkıyorken, beni ekmişti. Rathbun barda topuklu ayakkabılarım ve daracık siyah elbisemle limon damlalı martini ve yeni aşk sarhoşuydum ve o bir randevumuz olduğunu unutmuştu. O zamana kadar bir işkolik olduğunu biliyordum ve yazılım tasarlamaya daldığını ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını düşündüm. Altı buçuk yediye, yedi sekize döndü. Endişem kızgınlığa, kızgınlığım da öfkeye dönüştü. Sonunda bara iki yirmilik attım ve bir taksi çağırdım, eve dönerken de alaycı bir mesaj attım. Ona randevuya gelmemesinin çok yazık olduğunu, çünkü bunun son randevumuz olduğunu söyledim.

Saat on bir civarında telefonunu kontrol etmiş olmalı, çünkü o sırada telefonumu patlatmaya başladı. Özür diledi. Beni affetmesi için yalvardı. Ertesi gün ikimizin de işten çıkmasını önerdi, böylece telafi edebilecekti. Titiz olacağına söz verdi. Tek bir mesajına bile cevap vermedim.

Ama onun bariz telaşı ve kararlı ısrarı beni etkiledi ve gece yarısına doğru çözüldüm. Ona yatmaya gittiğimi ve bunu yarın konuşacağımızı mesaj attım.

On beş dakika sonra hala endişeden çıldırmış bir halde kapımda belirdiğinde onu içeri aldım. Kızgın kalmaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama tanıdık bedeninin benimkine değmesi, nabzının boynuna çarpması, dudaklarının yumuşak ama kollarının beni koridordan yatak odasına götürürken güçlü olması beni sakinleştirdi. Ertesi sabah komodinin üzerindeki alarm çaldığında, Will ve ben hâlâ meşguldük ve ikimiz de işi düşünmüyorduk.

Ama bir randevuyu unutmak, parayı bana tercih etmekle aynı şey değil ve ölü numarası yaparak karınızın kalbini kırmakla aynı stratosferde değil. Bu sefer yatıştırılmayacağım.

Cep telefonumu olduğu yerde, çatal, bıçak ve kaşıklarla birlikte karanlık bir çekmecedeki bırakıyorum ve masadan dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Yedeklemem gerek,

Gerçeklere odaklanın ve en başından başlayın. Dört buçuk milyon tam olarak küçük bir nakit değil. Biri fark etmeden şirket hesabından öylece çekemezsin. Belki nasıl aldığını bulursam, nerede olduğuna dair bir ipucu bulabilirim.

Bilgisayarımı kanepeye taşıyorum ve Google arama alanına "kurumsal zimmete para geçirme planları" yazıyorum. Kaliforniyalı bir CFO neredeyse doksan milyonu cebe indirmiş. Chicago'daki bir et işleme tesisinin müdürü yetmiş milyondan fazla para çalmış. Batı Yakası'ndaki bir ticaret şirketinin başkan yardımcısı bir komisyon şemasıyla altmış beş milyon dolar çaldı ve sonra hepsini kumarda kaybetti. Eve daha yakın bir yerde, Savannah'lı bir çalışan hakları yöneticisi hileli banka havaleleri yoluyla kırk milyondan fazla para çalmıştır.

Sonra bakışlarım sayfanın altındaki bir hikâyeye takılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Titreyen parmaklarımla, beni ülkenin en büyük çözülmemiş gizemlerinin profilini çıkaran bir web sitesine yönlendiren bağlantıya tıklıyorum.

90'lı yılların ortalarında Javier Cardozo adında bir adam, işvereni olan Boston mortgage bankasından yetmiş üç milyondan fazla para çalmakla suçlandı. Polis onu tutuklamak için evine geldiğinde kapıyı kırıp içeri girdiğinde televizyonu açık, mutfak tezgahında yarısı yenmiş bir tabak sıcak makarna buldu ama Javier yoktu. Hem o hem de para, yetmiş üç milyonun her bir kuruşu ortadan kaybolmuştu.

Bir ya da iki yıl içinde Will'in adı da bu listeye eklenecek mi?

Zimmete para geçirme planlarına geri dönüyorum ve bağlantılar arasında geziniyorum. Onlardan iki şey öğreniyorum. Birincisi, dört buçuk milyon dolar önemsiz bir meblağ. Nick ve AppSec yönetim kurulunun aksini düşündüğünden eminim, ancak bu miktar karşılaştığım diğerlerine kıyasla küçük bir lig.

İkincisi, para neredeyse her zaman defterlere doğrudan erişimi olan biri tarafından alınır. Bir şirket yetkilisi, finans müdürü, fatura ya da bordro işleriyle ilgilenen biri. Will bir yazılım mühendisiydi. Programlama becerileri AppSec'e iş getirmiş olabilir, ama parayı nasıl dışarı çıkarabilirdi? İşin içinde başka biri olmalıydı. Şirket içinde daha üst düzey biri, Will'in yolunu açan ya da izlerini örten biri.

Bu da beni Nick'e geri getiriyor. Diğer çalışanları soruşturduğundan bahsetmedi ama yine de kasıtlı olarak belirsiz davranıyordu ve teknik olarak beni tehdit etti. Ayrıca işinin tehlikede olduğunu söyledi, yani çaresiz olabileceğini düşünmek çok da zor değil. İçimi çektim ve tekrar

bilgisayarımı bir kenara itip babamın defterini alıyorum. Temiz bir sayfa açıyorum ve bildiklerimi not ediyorum:

1. AppSec'te para kayıp. Dört buçuk milyon dolar ve artıyor.
2. Nick, Will' aldığını düşünüyor ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle düşünüyorum.
3. Will'in fonları AppSec'in hesabından kendi kontrolündeki bir hesaba taşınması ve bunu yıllar olmasa bile aylar süren birden fazla transferle gerekecekti.
4. Para evde değildir ama Will'in parayı nereye dair bir ipucu olabilir.
5. Nick parayı geri istiyor. 678'in diğer ucundaki kişi de öyle ve bunun için adam öldürmeye hazır. Aynı kişi mi?

Kalbim sonuncusunda sert bir tekme atıyor ve kan zonkluyor. Her kimse bir daha mesaj atmadı ama bu sadece bir zaman meselesi. Bu kadar kesin bir tehdit gönderip - *Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın* - sonra da sessizliğe gömülüp . Ve eğer ona inanacaksam, ki sanırım inanmalıyım, alarmı nasıl atlatacağını biliyor.

Dışarıda bir çim biçme makinesinin homurtusu duyuluyor. Sokağın karşısında bir köpek havlamaya başlıyor. Her ikisi de nabzımı hızlandırıyor ve ailem gittikten, kapıları kilitledikten ve sistemi devreye sokmak için pırıl pırıl tuş takımındaki kodu girdikten sonraki adımlarımı takip ediyorum. Kendime iyi olduğumu söylüyorum. Paranın satın alabileceği en iyi alarmın arkasında güvenle saklanıyorum.

Yine de kalbim tam olarak yatışmadı.

Çim biçme sesi mutfak penceremin hemen diğer tarafından geliyor gibi. Kanepede dönüyorum ve evin köşesinde kaybolmadan önce uzun boylu, karanlık bir figürün bir anlık görüntüsünü yakalıyorum.

"Bu da ne...?"

Kanepeden fırlayıp yan pencereye koşuyorum ve camdan üstsüz ve terli Corban'a bakıyorum. Başını eğmiş, evin yanından arka tarafa doğru kıvrılan çimenlik alanda çim biçme makinesini iterken omuz kasları geriliyor. Onun ötesinde, kesilmiş çimen şeritleri bahçenin yarısında mükemmel sıralar halinde uzanıyor. Diğer yarısı ise mevsim normallerinin dışında yağışlı geçen bahar ve hızla yükselen sıcaklıklar sayesinde hâlâ yabancı ve asi.

Hiç düşünmeden arka kapıyı çekip açıyorum ve bir siren sesi havayı yarıyor. Corban'ın kafası şaşkınlıkla yukarı kalktı ve ayakları çimenlerin üzerinde dondu kaldı. İki avucumu da kulaklarıma kapattım. "Oh, kahretsin!"

Gürültüden beni duymasına imkan yok. Sanki bir faydası olacakmış gibi çim biçme makinesinin yan tarafındaki bir düğmeyi çeviriyor.

"Bekle!" Koridordan evin önüne çıkıyorum ve alarm pedindeki kodu giriyorum. Çığlıklar anında kesiliyor, ev telefonu çalmadan önce bir ya da iki saniyelik mutlu bir sessizlik oluyor.

Avluya dönerken el cihazını mutfak tezgâhındaki yerinden kapıyorum ve kalbimin durulmasını istiyorum. İyi bir not olarak, en azından alarmın çalıştığını biliyorum. Şimdiye kadar Florida yolunu yarılamamış herhangi bir davetsiz misafirin ya sağır olması ya da kalp krizinden ölmüş olması gerekirdi.

"Alo?"

"4538 Ashland Avenue için bir ihbar aldık. Yetkilileri göndermemizi ister misiniz?"

"Oh, hayır, üzgünüm. Yanlış alarm ve tamamen benim hatam. Bu şeye hâlâ çalışıyorum ve kapıyı açmadan önce kapatmayı unuttum."

"Lütfen hatayı teyit edebilir misiniz?"

"Az önce yaptığımı sanıyordum." Corban'ın elleri kalçalarında, terasın kenarında durduğu arka bahçedeki bir dilim güneş ışığına adım atıyorum. *Her şey yolunda anlamında* bir el sallıyorum ve o da çim biçme makinesinin yanına geri dönüyor.

"Şifreyi duymam gerek hanımefendi."

Doğru, şifreli kelime. Koca Jim'in onlarla her telefonda konuştuğumda soracaklarını söylediği, her şeyin yolunda olduğunu bilmelerini sağlayan kelime. "Rugby."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Size iyi günler."

Telefonu taş bir masanın üzerine bırakıyorum ve özür dileyen bir el sallayışla Corban'a dönüyorum. "Burada ne işin var?"

Corban dikkatle , yeni biçilmiş çimlere, sonra da bana bakıyor. "Çimlerini biçiyorum."

"Bunu görebiliyorum, sadece... Bahçe servisim Salı sabahı buraya geldiğinde kafası karışacak. Onları aldattığımı düşünecekler."

Corban bana *oh olsun* dercesine sırtıyor. "O adamları diken üstünde tutmak en iyisi. Erkekler rakipleri olduğunu düşünürlerse daha çok çalışırlar."

Ben cevap veremedim, çim biçme makinesini çalıştırmak için kabloyu çekti ve işine geri döndü.

O işlerini bitirirken ben de mutfaktan iki Heineken terasa çıkıyorum ve akşamüstü güneşinin altında sandalyelerden birine çöküyorum. Yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu içime çekip biranın tadını dilimde hissederken Corban'ın çim biçme makinesini sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi çimenlerin üzerinde ileri geri itmesini izliyorum.

Gerçekten de iyi bir erkek örneği. Zayıf, esmer ve terden kayganlaşmış, kasları derisinin altında toplanmıştı. Belki de Will bu yüzden bizi tanıştırmadı, çünkü rekabetten korkuyordu. Spor salonunda kızların Corban için nasıl çırpındığını görmüş olmalıydı. Belki Will benim de aynısını yapacağımdan korkuyordu.

Kocamı düşünüyorum ve kalbim mutlu bir çarpıntıyla çarparken aynı zamanda acım geri geliyor, jilet gibi keskin ve eskisi kadar ağır. Hatırlatma, damarlarıma sıcaklık yayıyor. Will benim yerime, bizim yerimize parayı seçti. *İyi bir şey*. Öfke iyidir. Çünkü acı beni ağlatacak ve bir kez başladığımda korkarım ki duramayacağım.

Corban çimlerin sonuna ulaşır, bir düğmeyi çevirir ve arka bahçe sessizliğe gömülür.

İkinci şişeyi alıp havada salladım. "Zahmetleriniz için bir bira."

"Teşekkürler." Corban arka cebinden bir tişört çıkarıp yüzünü silmek için kullanıyor.

yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde yürüyordu. "Çim biçtikten sonra soğuk bir biradan daha iyi bir şey yoktur. Hiçbir şey." Minnettar bir baş hareketiyle elimden aldı, boynunu benimkine dokundurdu. "Şerefe."

İkimiz de şişelerimizden uzun bir nefes çekiyoruz. Corban yanımdaki sandalyeye çöktü.

"Peki," diyorum, "çimlerimi biçmek beni gözetme kategorisine mi giriyor?"

"Evet, hazır buradayken yapılması gereken başka bir şey varsa onu da halledebilirim. Belki boyanması gereken bir oda ya da bir gider. Olukları da temizleyebilirim. Arabanızın yağını en son ne zaman değiştirdiniz?"

On iki gün önce yatakta kaşıklıırken Will'in bana aynı şeyi sorduğu o yağmurlu sabahı hatırlayınca bir sızı hissediyorum ama bir yudum daha birayla birlikte her şeyi . "Sen tam bir tamirci paketisin, değil mi?"

Yüzünün bir tarafında kendini küçümseyen bir gülümseme beliriyor. "Eksikliği ile büyümenin birkaç avantajından biri. Otuz saniyeden fazla oturmadığınızda pek çok şeyi yapmayı öğreniyorsunuz. Ayrıca, babam etrafta işlerle ilgilenecek biri değildi. Beş çocuğun en büyüğü bendim ve annemin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı."

Ben kendimi durduramadan psikolog eğitimim devreye giriyor. "Bu bir çocuk için çok fazla sorumluluk."

Bana tek omuzlu bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Aldırmadım. Diğer çocuklara patronluk taslamak hoşuma gidiyordu. Kız kardeşlerim beni hiç dinlemedi. Hâlâ da dinlemiyorlar. Tıpkı annemiz gibi katır gibi inatçıdırlar." Rahat gülümsemesi onları bu yüzden sevdiğini söylüyor.

"Will neden bizi hiç tanıştırmadı? Yani, belli ki sana benden çok bahsetmiş ama arkadaşlığınızı benden saklamış. Sence bunu neden yaptı?"

Corban ani konu değişikliğime şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve uzun bir nefes alıyor.

"Bu soruyu kendime en az bir milyon kez sordum. Will spontane bir adam değildi, bu yüzden eminim iyi düşünülmüş uzun bir neden listesi vardı, ama hayatım boyunca, herhangi bir açıklama bulamıyorum ama

Bir. Belki arkadaşlığımız sandığım kadar iyi değildi. Yani, sıkı olduğumuzu sanıyordum ama belki de yanılmışım.

"Yine de dul kadının bahçesini biçmek için buraya kadar geldin." "O kadar da uzak değildi. Benim evim sınırın hemen dışında."

Corban'ın şaka yaptığını, onu Atlanta banliyölerinden buraya getiren ahlaki zorunluluğu hafifletmeye çalıştığını biliyorum, ancak ses tonu bana konunun neşeli olmadığını söyleyen bir kenar taşıyor. İncinmiş, kocamın arkadaşlıklarını benden sakladığı gerçeğinden dolayı küçümsenmiş, ki bu da benim kitabımda bugün buraya gelmesini daha da takdire şayan kılıyor.

"Teşekkür ederim Corban. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin ama beni kolladığın için gerçekten minnettarım."

"Sevindim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, artık ne bildiğimi biliyorum..." Şöyle bir bakıyor ve yüzünde bir şey yanıp sönüyor, onu utangaç gösteren bir şey. "Acaba sorun bende mi diye merak ediyorum."

Biramı taş bir bardak altlığına yerleştiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana Will'in tuhaf davrandığını düşündüğümü söylemiştim. İşaretleri gördüm ve kaydettim ama bir kez bile tepki vermedim. Sana göz kulak olmam için bana söz verdiğinde bile. Dürüst olalım. Bir şey olacağından endişelenmiyorsan bir arkadaşından karına göz kulak olmasını istemezsin. Ama bir kez bile onu oturtup "*Hey, dostum, neler oluyor?*" demedim. *Yardıma ihtiyacın var mı?*" İki omzunu da kaldırıyor, sonra bırakıyor. "Görünüşe göre bu denklemde boktan arkadaş benmişim, Will değil."

Şişemden uzun bir yudum alıyorum ama soğuk sıvı boğazımdaki ani yumruyu yerinden oynatmıyor. Corban boktan bir arkadaş olabilir ama bu beni ne yapar? Nasıl bir eş kocasının başı bu kadar beladayken tek çıkış yolunun kendi ölümünü taklit etmek olduğunu fark etmez? Daha da boktan bir eş. Cevap beni sersemletiyor ve dengesizleştiriyor, sanki aniden demir atmışım gibi. Ayaklarımı kaldırım taşlarına, avuçlarımı da altımdaki sert koltuğa koyup toprakla temas arıyorum.

Corban'ın itirafı bizi bir şekilde aynı oyun alanına koyuyor. Kocam söz konusu olduğunda, ikimiz de ihanete uğradık, ikimiz de başarısız olduk. Bundan sonra söyleyeceklerim için tek bahanem bu.

"Will'in şirketinden bir miktar para kaybolmuş," diyorum, komşunun dalında sallanan bir sincabı izlerken. Yaşadığım şaşkınlığı görmeye dayanamıyorum.

Corban'ın yüzüne tırmanmayı ya da daha da kötüsü yargılamayı hayal edin. "Aslında çok para. Patronuna göre dört buçuk milyon ve artıyor. Henüz bir suçlamada bulunulmadı ama bu sadece bir zaman meselesi. AppSec'tekiler Will'in yaptığından oldukça emin görünüyorlar."

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra bir tane daha.

Kafamı çeviriyorum ve Corban o kadar düz bir yüzle beni izliyor ki ölü gibi. Birkaç saniye daha öylece duruyor, sonra bir avucunu çıplak karnına bastırıyor ve kahkahayı basıyor.

"Ben ciddiym Corban. Bu bir şaka değil."

Bana "*hadi*" der gibi baktı. "Will Griffith, döşemesinde bir delik olan ve şanzımanı ciddi şekilde şüpheli eski bir külüstür kullanıyordu. Eğer eline ani bir para geçseydi, sence daha iyi bir arabaya para harcamaz mıydı? Ya da, ne bileyim, kendine koli bandıyla bir arada tutulmayan bir cüzdan almaz mıydı?"

"Mücevherlere para harcadı."

"Lütfen. Taktığı tek mücevher *senin* ona aldığı evlilik yüzüğüydü. Ve sen bir şey söylemeden önce, saati sayılmaz. O şeyin plastikten yapıldığına eminim."

"Benim için." Elimi çeviriyorum ve Cartier güneş ışığında göz kırptırıyor. "Benim için mücevherlere para harcadı."

Corban'ın gülümsemesi bir giyotin gibi düşer. "O yüzük hiçbir şeyi kanıtlamaz. Will kendisi için para harcamayı sevmezdi ama sizin için seve seve harcardı. Muhtemelen aylarca para biriktirmiştir ya da belki de finanse etmiştir. Fark etmez. Önemli olan, iyi bir iş olmasıydı. Arada bir savurganlık yapmak için yeterince iyiydi."

"Nakit ödedi."

"Tamam, kabul ediyorum, iyi görünmüyor ama bilmiyorum..." Corban yutkunuyor ve şüphe bir gölge gibi yüzüne yayılıyor. "Sence o mu aldı?"

İki omzumu da kulaklarıma doğru kaldırıyorum. "Bile, banka hesabımızda yok. Evde de değil." "Başka nerede olabilir?"

Cevap vermiyorum çünkü birdenbire Will'i kaybetme hissi beni sarıyor. Will'le birlikte aldığımız bu evin borcunu ödemek için seksen yaşına kadar yaşayabilirim, ama bunu yalnız yapacağım. Bacakları üşüyen ayaklarımı ısıtmayacak, gülümsemeleri

kırık kalbimi bir araya getirmeye çalışıyorum. Parayı bana tercih ettiği için ona ne kadar kızgınsam, kocam olmadan da o kadar dümdüz ve kaybolmuş durumdayım.

"Biliyorum," diyor Corban usulca. "Ben de onu özlüyorum."

Başımı sallıyorum, daha önceki öfkemden bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama o da beni terk etmiş gibi görünüyor. Toparlayabildiğim tek şey daha fazla üzüntü. Will için, benim için, kaybettiği arkadaşının yasını tutan Corban için.

"Sana bir özür borçluyum, biliyorsun."

Corban'ın başı bana doğru dönüyor, alnı kırışıyor. "Ne için?"

"Bir not buldum. Aslında iki tane. İkisi de Will'in el yazısı, ikisi de kazadan sonra ortaya çıktı."

Onu susturdum. Kendini toparlaması bir iki saniyesini aldı. "Ne... ne dediler?"

"İlki *çok üzgün olduğumu* söyledi. İkincisi tehlikede olduğumu ve Will'in geçmişini araştırmayı bırakmamı söyledi. Kazadan sonra Seattle'a gittim. Onu hatırlayan insanlarla konuştum." Başımı salladım. "Bir sürü dram vardı, hiçbirisi iyi değildi."

"Ne draması? Ne oldu?"

"Uyuşturucu. Kundakçılık. Kime ve neye inandığınıza bağlı olarak, belki de cinayet. Yıllar önce öldüğünü sandığım babamla tanıştım, bana bir şey söyleyecek durumda değildi. Alzheimer hastası ve oldukça ilerlemiş durumda. Ama demek istediğim bunların hiçbirisi değil. Demek istediğim, geçen sabah seninle kahve içmek için buluştuğumda senden şüphelendim. Notları... bilmiyorum, beni kandırmak ya da işkence etmek için falan gönderdiğini düşündüm."

Öfke Corban'ın omurgasını dikleştirir. "Ben asla-"

"Biliyorum." Ona gülümsemek için durakladım. "Bu yüzden özür diliyorum." O da gülümsüyor. "Affedildin."

"Aynen mi?"

"Aynen böyle."

Bir süre oturduk, her birimiz düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Ben sandalyede arkama yaslanıyorum, Corban da aynısını yapıyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor ve gözlerini güneşe kapatıyor. Birkaç ev öteden bir çığlık geliyor -bir yerlerde bahçede oynayan çocuklar- ve bunun ötesinde, trafiğin hafif ve tanıdık gürültüsü.

"Peki, bekle," diyor Corban, gözleri ani bir farkındalıkla açılarak, "notları ben göndermediğime göre, kim gönderdi?"

Cevap vermiyorum ya da belki de veriyorum. Corban yoğun bir bakışla beni inceliyor ve ağzının gerginliğinden, sessizlikteki mesajımı okuduğunu anlayabiliyorum.

Gözleri kocaman ve yuvarlak. "Hayır."

Sadece bir saniye tereddüt ettim. Bu yola girmiştim ve bugün verdiği yanıtlardan sonra içgüdülerim ona güvenebileceğimi söylüyor. "Bazı mesajlar da geldi."

"Ne diyorsun?"

"Pek çok şey. Ama sonuncularda o olduğunu itiraf etti."

"Hayır. *Hayır*. Bu..." Bir elini ağzına götürüp başını sallıyor, kemiği yutmaya çalışan bir köpek gibi sert bir şekilde ileri geri sallıyor. "Bu mümkün değil. Bu delilik!"

"Elbette çılgınca ama işvereninizden dört buçuk milyon dolar çalmak da öyle. Kendin söyledin, Will tuhaf davranıyordu. Ya hapse girmek ya da ortadan kaybolmak gibi bir seçenekle karşı karşıya kalsaydı? Ya beni doğru şeyi yapacak kadar sevmiyorsa?"

Kelimeleri söylerken sesim kesiliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor ve daha önce, bir kez ağlamaya başladığımda duramayacağımı düşündüğümde haklıydım, çünkü tam olarak olan bu. Yara yeniden açılmış gibi hissediyorum, taze ve tırtıklı ve iki kolumu belime sarıyorum, kendimi ikiye katlıyorum ve hıçkırıyorum. Ve bu güzel bir ağlama da değil. Ciğerlerimdeki nefesi emen, yüzümü allak bullak eden, kıpkırmızı ve sümüklü bir hale getiren türden. Çünkü her şey bununla ilgili, değil mi? Sonunda, Will beni yeterince sevmedi.

Zavallı Corban, ne yapacağını şaşırılmış gibi görünüyor. Hıçkıra hıçkıra ağlayan sahte bir dulla ne yapacağını bilmeyen bir adam, bu yüzden orada öylece oturuyor, kaskatı ve rahatsız, bakışları bir şey arıyormuş gibi yüzümü tarıyor. Büyük ihtimalle ağlamamı nasıl durduracağına dair bir işaret.

Sinüslerimdeki akıntının durması ve feryatlarımın iniltiye dönüşmesi sonsuza kadar sürüyor. Sonunda uzun, titrek bir nefes alabildiğimde, yüzümü silmesi için bana gömleğini uzatıyor. Bez çimen, kolonya ve erkek gibi kokuyor ve kocamı daha da çok özlememe neden oluyor.

"Anlamadığım tek bir şey var."

İroni karşısında ıslak bir kahkaha attım. "Sadece bir tane mi? Çünkü anlamadığım milyonlarca şey var."

Biradan son bir yudum daha alıp şişesini boşaltıyor. "Will ölmediyse, nerede o zaman? Nereye gitti?"

Omuzlarımı tekrar kulaklarıma doğru kaldırdım. "Para , tabii ki."

O gece uyuyamadım. Öfke damarlarımda bir kaktüs gibi pompalanıyor, sivri parmaklarıyla beni dürtüyor. Ne zaman uykuya dalma tehdidinde bulunsam, alt katta çatal ve bıçakların arasına karışmış, Will'in gelen mesajlarıyla bipleyen ve uğuldayan telefonum aklıma geliyor.

Şimdiye kadar kaç tane gönderdi? On mu? Yirmi mi? Kırk mı? Tavana bakıyorum, çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum ve kendime umurumda olmadığını söylüyorum.

Dave hâlâ burada olsaydı, odasına dalar ve sihirli mavi haplarından bir tane daha aşırırdım. Dünden sonra -hayır, son iki haftadan sonra- beni telefonumdan uzak tutacak başka bir şey olmasa bile, derin ve rüyasız bir uykuya ihtiyacım var.

Sabah olduğunda, adrenalin ve öfkeyle ıslanmış beynim uyuşmuş hissediyor ve rahatlamış bir şekilde yorganımı geriye atıyorum. Normal bir pazartesi sabahı gibi duş alıp dişlerimi fırçalıyorum. Saçımı kurutup makyajımı yapıyorum. Uzuvarımı bir etek ve bluzun içine sokuyorum ve ayaklarımı en sevdiğim yüksek topuklu ayakkabılarıma sokuyorum ve kahve almak için aşağıya iniyorum. İhtiyacım olan şey normallik.

Normal bir dul bugün hasta olduğunu söylerdi. Günü yatakta, ölen kocasının bornozuna sarınarak ve fıstık ezmesine batırılmış Oreo yiyerek ve dünyadan saklanarak geçirirdi. Ve normal bir patron bunu anlayışla karşılardı. Ted bana acele etmememi, acele etmememi, hazır olduğumda ofisimin beni bekleyeceğini söyleyerek bir dizi basmakalıp sözle cevap verirdi.

Ama ben normal bir dul değilim, değil mi? Kocam - on üç gün önce batıya doğru giden bir 737'de ölüme dalış yapan kocam - gerçekten ölmedi, bu da benim gerçekten dul olmadığımı anlamına geliyor.

Kahve demlenirken, çatal bıçak çekmecesine gizlice bir göz attım. Telefon ekranı siyah. Parmağımla düğmeye dokunuyorum ama hiçbir şey olmuyor. Şarjı bitmiş.

"Ha!" diye bağıryorum boş mutfağıma, çekmeceyi çarparak kapatıyorum. Küçük bir zafer kazanmış gibi hissediyorum.

Will bunu düzeltmek için ne söyleyebilirdi? bir mazereti olabilir ki? Ve eğer sahte ölüm için bu kadar zahmete girdiyse, neden

bana mesaj atma zahmetine giriyor? Elimde telefonumla karakola gidip dedektiflerin A delili olarak kullanması için telefonumu vermeyeceğimi nereden biliyor?

Bu sonuncusu beni mutfak fayanslarında durdurdu. Gerçekten kendi kocamı ihbar edebilir miyim? Yapmalı mıyım? Her zaman hırsızlığın cezalandırılmaya değer bir suç olduğuna inanmışımdır ama kocamın, Will'imın parmaklıklar ardında bir yerlerde çürüyüp gittiğini düşünmek midemde dikenli bir bulantı yumağı oluşturuyor.

Sonra annesini ve binalarında yangın çıktığında yataklarında uyuyan o iki zavallı çocuğu düşünüyorum. Ya yangını çıkaran Willse? Ya hapse girseydi ve biz hiç tanışmasaydık? Hayatım ne kadar farklı olurdu. Ne kadar boş.

Çok fazla sorum var. Belki de herhangi bir karar vermeden önce onu ve ne söyleyeceğini görmeliyim.

Kahve fokurdayarak durdu ve ben onu büyük bir yudum büyüklüğünde seyahat kupasına doldurdum. Kilerden bir granola bar, tezgahtan anahtarlarımı ve çantamı, çekmecedan de ölü telefonumu alıyorum.

Sonra dinlerim. Onu daha sonra dinleyeceğim.

* * *

İlk zilden on beş dakika önce Lake Forrest'a girdiğimde liseliler otoparka üşüşüyor. Tasarım güneş gözlüklerinin arkasından geçişimi izliyorlar, bakışlarını ve ikili çekişlerini gizlemeye bile çalışmıyorlar. Psikolojik deneylerinden birinin deneği gibiyim, Widow Gezegeni'nden yeni gelmiş bir uzaylı. Uzaylıların beynimi emip yerine kendilerinininkini koyduklarına dair işaretler bulmak için beni inceliyorlar.

Son sınıf öğrencisi Josh Woodruff arabadan iniyor ve üstü açık arabasının tavanından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hey, Bayan Griffith. İyi misiniz?"

Yüzümü buruşturup anahtarlığımın kilit düğmesine basıyorum ve en neşeli gülümsememi takınıyorum. "Günaydın Josh. Bir haber var mı?"

Kaşlarını çatarak alçakgönüllülük maskesi ve aldığı üniversite mektuplarını sıralamaya başlıyor; hepsi kabul edilmiş ve hepsi üst düzey okullar, ama ailesinin istediği okul değil. "Harvard'dan hâlâ bir şey yok ama."

"Ne ile dönerlerse dönsünler, gurur duymalısınız. Şimdiden seni kendi okullarının formasını giydirmek isteyen etkileyici bir listeye sahipsin.

formalar."

Bana *sanırım* omuz silkti. "Babam hâlâ bağlantıları çalışıyor, umarım yakında haber alırım."

"Parmaklar çapraz!" Cevabıma her türlü parlaklığı katıyorum, ancak bu çocuklar için şansın bununla hiçbir ilgisi yok. Onlar için başarı sadece ve sadece iki şey üzerine kuruludur: sıkı çalışma ve network. Para bir veridir ve başarısızlık bir seçenek değildir.

Josh dalgın bir şekilde bana gülümsüyor, sonra ben arkamı dönüp lise binasına doğru gidene kadar öylece duruyor.

Sabah havası serin, ama otopark yüz derece sıcakta tırmanmam dev bir tepe gibi geliyor. Sabah güneşinin altında terlememeye çalışarak asfaltta ilerliyorum ama ipek bluzum tenime yapışmaya başladı bile.

"Merhaba Bridget. Günaydın, Isabella. Siz bayanlar bu sabah çok canlı görünüyorsunuz."

Fazladan neşeli görünmüyorlar. Kazara bir matematik dersine girmiş yarı uykulu iki genç gibi görünüyorlar.

"Bayan Griffith, iyi misiniz?" diye sorar içlerinden biri.

İçimi çektim. "Gayet iyiyim, teşekkür ederim."

Bridget eliyle gövde mi işaret ediyor. "Gömleğini ters giydiğinin farkındasın, değil mi?"

Aşağı bakıyorum ve o haklı, lanet olsun. Çamaşır etiketi belimde dalgalanıyor, dikişleri ham ve yırtık pırtık. Kollarımı göğsümde kavuşturup bakışlarını üzerimde tutmaya çalışıyorum. "İçeri girer girmez düzeltereğim."

"Ve sadece bir küpe takıyorsun," diyor Isabella.

Parmaklarım kulaklarıma gidiyor, başparmağım çıplak sol kulak memesine yaklaşıyor ve yüzümde sıcak bir kızarıklık oluşuyor. *Tanrım*. Çocukların durup beni otoparkta hantal hantal izlemelerine, okula dağınık bir yatak gibi gelen zavallı dula aval aval bakmalarına şaşmamalı. Diğer kasnağı çıkarıp çantama atıyorum, bir yandan da eteğimi kontrol edip ayakkabılarıma göz atıyorum. Tanrı'ya şükür uyuyorlar.

"Bu sabah acelem vardı. Belli ki." "Belli ki," diyorlar hep bir ağızdan.

Başka bir şey söylemeden dönüp binaya doğru ilerliyorum.

Bir duyarlılık eğitimi atölyesi planlamak yapılacaklar listemin en başına yerleşiyor.

* * *

Kapıdan içeri girdiğimde Ava ofisimdeydi. Onu burada gördüğüme o kadar da şaşırmadım - kimse açık kapı politikamdan Ava faydalanamaz - ancak genellikle köşedeki tabureye yığılır, o kadar sık oturduğu bir yer ki, adı bir yönetmen koltuğu gibi arkasına dikilmelidir.

Bugün ise odanın ortasında kaskatı ve seğirerek duruyor, sırt çantası omzuna asılı, parmakları kayışı kavradığı yerde bembeyaz.

Ve biraz nefes nefese kalmış görünüyor. "Biri bana döndüğünü söyledi, ama-"

"Günaydın Ava. Hafta sonun nasıl geçti?"

Ağırlığını diğer bacağına veriyor ve manikürlü bir parmağını sıkarak koridorda duran kişiye endişeli bir bakış atıyor. "Ne?"

Etrafından masamın diğer tarafına geçiyorum ve sandalyeme düşmeden önce çantamı yere bırakıyorum. Will'in geçen yılki Music Midtown'daki fotoğrafı bilgisayar ekranımın yanından bana gülümsüyor. Alt çekmecemi açıp çerçevesiyle birlikte içine atıyorum.

"Sana hafta sonunun nasıl geçtiğini sordum."

"Oh. İyi, sanırım." Alt dudağını çiğniyor, dolgun ve mükemmel bir şekilde parlatılmış, bakışları odanın içinde geziniyor. "Bay Rawlings bize bir süre dönmeyeceğinizi söyledi."

Ted'i her zaman sevmişimdir, ancak belediye binasındaki toplantıda bu sözleri yüz ifadesini, çatık kaşlarını ve şefkatli ses tonunu hayal ettiğimde, evde dağılmakta olduğumu ima ederken, kendimi zor tutuyorum. Kimsenin sempatisini istemiyorum. Bunu hak etmiyorum.

"Aramak istedim," diyor, "ama numaran bende yoktu..." Ava masaya yaklaşıyor, bilinçli bir adımla görüş alanıma giriyor. "Uğramayı da düşündüm ama habersizce evine gelmem konusunda ne hissedeceğini bilemedim."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Neden?"

Güzel alnı kaşlarını çatarak buruşuyor. "Nasıl hissedeceğini neden bilemedim?"

"Neden evime habersiz geldin? Bunu neden düşündün ki?" Sorular öfkeli suçlamalar gibi geliyor ve kaba ve mantıksız davrandığımı biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Burada çok fazla konuşma oluyor - Ava'yla, onun gerginliğiyle

Hareketli ellerim ve suçlayıcı bakışlarım, çantamda ölü bir telefon ve duyularım aşırı yüklenmiş durumda. Sanki aynı hem televizyon izliyor, hem radyoyu açıyor, hem de konuşuyor gibiyim. Seslerden en azından çenesini kapatmasını istiyorum.

"Çünkü ben..." Söze güçlü bir şekilde giriyor, sonra beceriksizce konuşuyor, kelimeleri boşluğa düşüyor. Sıradan uzaklaşıyor, sırt çantasını yere bırakıyor ve sırtı dimdik bir şekilde köşedeki sandalyeye oturuyor. Ofisimin kapısının dışında koridor sessiz, diğer çocuklar sınıfta. "Nasıl olduğunu bilmek istedim. Endişelendim."

Öfkemin buharını emen sadece sözleri değil, aynı zamanda tereddütlü ve emin olmayan ses tonu. Özür dilemeliyim. Ağzımı onu duygusal bir kum torbası olarak kullandığım için üzgün olduğumu söylemeliyim ama yapamıyorum. Bu konuşmanın gittiği yerden çok rahatsızım, bu yüzden bunun yerine konuyu tekrar ona çeviriyorum.

"İlginize minnettarım. Teşekkür . Charlotte Wilbanks ile işler nasıl gidiyor? Bilmem gereken yeni bir tartışma var mı?"

Ava'nın güzel mavi gözleri, *benimle dalga mı geçiyorsun?*

On saniye boyunca konuşmuyor. "Charlotte ile kavga etmek çok anlamsız."

"Aferin sana. Bu çok olgun bir duruş. Peki ya sen ve Adam Nightingale? İkiniz hâlâ birlikte misiniz?"

"Charlotte onu alabilir. Adam'ın tek istediği gitar çalmak ya da seks yapmak ve dürüst olmak gerekirse?" Yüzünü buruşturdu. "İkisinde de pek iyi değil." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve masamın üzerinden beni, yapabileceğini bilmediğim bir şefkatle inceledi. "Annem terk etti."

İlk başta onu doğru duymadığımı düşündüm. "Ne demek gitti? Nereye gitti?"

"Evimiz. Babamın. Sandy Springs'de Bruce adında bir tamirciyle yaşamaya başladı." Bunu hava durumunu bildirir gibi söylüyor, düz ve gerçekçi. "Görünüşe göre birbirlerine aşık olmuşlar."

Sandalyemde arkama yaslanıp nefesimi üflüyorum. "Tamam. Vay canına. Bu... Bu senin için büyük bir ayarlama olmalı."

"Söyleyeceğim. Bruce'un evindeki odamı görmelisin. Çok küçük." Tamamen ciddi olmadığını anlamam için bana yarım bir sırıtış atıyor.

"Ailenin ayrılmasını kastetmiştim."

Ava tutam saçı omzuna atıyor ve uçlarını parmağına doluyor. "Bilemiyorum. Babam harika bir koca falan değildi. Neredeyse hiç evde olmuyor, olduğunda da ya telefonda ya da bilgisayarının başında oluyor. Annemin gittiğini fark ettiğinden pek emin değilim. Ve annem artık çok daha mutlu görünüyor. Gerçekten de her zaman gülümsüyor."

"Boşanma herkes için zordur ama bunun anne babanız arasında bir şey olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Seninle hiçbir ilgisi yok."

Bana pek inanmamış gibi başını sallıyor. "En çılgınca şeyi bilmek ister misin? Annem sırtındaki kıyafetlerden başka bir şey almamış. Ne mücevherlerini, ne arabasını, ne de Birkin çantasını. Geçen Noel pembe elmas Rolex'i olmadan yaşayamadı ve şimdi istediği tek şey yarı yarıya velayet."

"Çok daha değerli bir şey bulmuşa benziyor." Will'i, onsuz hayatımın ne kadar boş olduğunu, geri döndüğünü ve telefonumu okumaya cesaret edemediğim mesajlarla doldurduğunu düşünüyorum göğsümün ortasına bir sızı saplanıyor.

Ava kemikli bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım Bruce iyi."

"Seni kastetmiştim. Babanı terk ediyor olabilir ama göre hâlâ sana çok bağlı."

Ava ilk kez gülümsemesini bastırmaya çalışmıyor. Sadece bana bakıyor ve gülümsemesine izin veriyor ve mutluluğu yüzünü aydınlatıyor. Gerçekten çok güzel bir kız ve ona daha sık gülümsemesi gerektiğini söylemek üzereydim ki aklıma daha büyük bir resim geldi.

"Tüm bu olanlarla şaşırtıcı bir şekilde iyi görünüyorsun. Nasıl oldu bu?"

Parmağını çözüyor, saçlarını omzunun üzerinden geriye itiyor ve Lake Forrest kazağını düzeltiyor. "Dürüstçe mi? Senin yüzünden. Kocanın başına gelenler yüzünden. Böyle şeyler gerçekten neyin önemli olduğunu fark etmeni sağlıyor ve bu başka bir elmas Rolex değil, anlıyor musun? Hayat yanlış şeylere odaklanmak için çok kısa."

Ve bir anda ağlamaya başladım. Kendim için, Will için, Ava ve annesi için. Bu, her danışmanın uğruna çalıştığı, öğrencilerinin kendilerini aşağı çeken yükün bir kısmını attığı o aha anıdır, ancak kendi yüküm yüzünden tek kelime edemeyecek kadar duygusalım.

"Her neyse-" sırt çantasını yerden aldı ve ayağa kalktı "-seni ağlatmak istememişim. Sadece bilmeni istedim ki eğer

Bana ihtiyacın olursa Sandy Springs'de küçük bir yatak odasında olacağım ve bunun için sana teşekkür etmeliyim." Arsız sırtışı yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor ve sesi sertleşiyor. "Cidden, Bayan Griffith. Teşekkür ederim ve kocanız için gerçekten çok üzgünüm."

* * *

O gider gitmez gözyaşlarımı kolumla siliyorum ve masa telefonumdan Evan'ı arıyorum. "Selam, benim."

"Sonunda. Sana bir düzine sesli mesaj bırakmış olmalıyım. Cep telefonunu evde falan mı unuttun?"

Yerde çantamı arıyorum, ayağımla masamın en arka köşesine itiyorum, orada bilgisayar kablolarına dolanıyor. "Pili bitmiş."

"Fişi takar mısın? Garson kızla konuştum." "Ne dedi?"

"Hiçbir şey, sorun da bu. Yüz yüze daha açık sözlü olacağımı umuyorum, bu yüzden bu hafta içinde oraya uçmak istiyorum, sen ve ben, ikimiz de. Benim cüsem insanları korkutuyor ve psikolog olan başka bir kadınla gelmemin yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Muhtemelen haklısınız. geldiğinde yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Harika. Asistanım programımdaki bazı şeyleri değiştiriyor. Bir günü size haber verecek." "Kulağa hoş geliyor."

"Firması kurumsal muhasebe konusunda uzmanlaşmış eski bir dostumla da konuştum ve göre AppSec'in halka açılma planlarının bir türlü toparlanamadıkları için ertelenmeye devam ettiği şehirde iyi bilinen bir sır. Risk sermayedarlarının hepsi geri çekildi. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorlar."

"VC nedir?"

"Risk sermayesi fonu. AppSec gibi şirketlere sermaye karşılığında para yatırırlar. Şirketler bu fonları genellikle halka arz öncesinde nakit akışı için kullanırlar. AppSec'in durumunda, üç yıl kadar önce birkaç hevesli yatırımcı vardı, ancak geçen yıl yalnızca bir tane vardı ve o da yüzde 100 hisse senedi, yani tam olarak likit değildi."

"Ben bir okul psikoloğuyum, Evan. Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Will'in patronu AppSec'in yakın zamanda halka açılacağını düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. O şirket büyük bir mali sıkıntı içinde ve defterleri darmadağın. Kimsenin haberi olmadan dört buçuk milyonun kaybolmasına şaşmamalı."

Zil çalıyor ve sınıflardan küme küme gürültücü gençler koridora dökülüyor. Telefon kablosunu çekiyorum, masamın etrafından dolanıyorum ve ofisimin kapısına uzanıyorum. Bu, burada çalıştığım altı yıldan fazla süredir hiç bir şey ve öğrenciler bunu fark ediyor. Kapıyı yüzlerine kapatmadan hemen önce kaşları şaşkınlıkla parlayarak bana bakıyorlar.

"Tamam," diyorum, masamdaki sandalyeme dönerek, "ama bu yine de bir yazılım mühendisinin kimseye fark ettirmeden şirketten nasıl bu kadar çok para kaçırabildiğini açıklamıyor. Çekleri onun adına imzalayacak birine ihtiyacı olmaz mıydı?"

"Elektronik olarak hareket ettirdiyse hayır. Muhtemelen bu işten sıyrılmak için izlerini çok dikkatli bir şekilde örtmesi de gerekmeyecekti ki bu hem iyi hem de kötü bir haber. Hırsız için kötü ama müfettişler için iyi. Geri almak için tek yapmaları gereken kağıt üzerindeki izleri takip etmek."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Will bir dahi ve araştırmacılar için belirgin ayak izleri bırakmaz."

Özellikle de haklıysam, Will parayla birlikte saklanıyorsa. İkisinin de izini sürmenin kolay olmayacağından emin olacaktır. Aslında, bahse girerim onunla tek bağlantım benim, çantamdaki ölü telefon tek ipucu.

Hattın diğer ucunda, Evan masasının etrafındaki bazı kağıtları karıştırıyor. "Birkaç çağrı aldım. AppSec'in araştırmacı olarak kimi kullandığını bulabilirsem, parayı nereden aradıklarına dair bir fikir edinebilirim diye düşündüm. Bu arada, Liberty Havayolları çekini ne yaptın?"

"İkiye böldüm." Eğer Ann Margaret'in boğazına tıkabilseydim, tıkardım.

"Ve hayat sigortası poliçelerinden herhangi birini talep , değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. Yapma. Will'in karısı olarak, suç ortağı olarak başvuracakları ilk kişi sen olacaksın ve helal olmayan tek bir kuruşa bile çok önemli. Öngörülebilir gelecekte finansal olarak iyi olacak mısınız?"

Kafamda bir hesap yapıyorum, aylık masrafları hızlıca hesaplıyorum - ipotek, faturalar, araba ve sigorta ödemeleri - ve cevap hoşuma gitmiyor. Özel okullar maaşlar söz konusu olduğunda cimriliğiyle ünlüdür ve Will'in maaşı benimkinin iki katıydı. Arabasını satabilirim ama Corban haklıydı. Eski ve güvenilmez ve muhtemelen birkaç bin dolardan fazla etmez. Gelirim üçte iki oranında azaldığı için ipotekle nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değilim ama şunu biliyorum: Will'le birlikte aldığımız rüya evi satmadan önce açlıktan öleceğim.

"Iris, eğer yardıma ihtiyacın olursa, seve seve-"

"Ben iyiyim." Yüzümü *buruşturuyorum* ve ses tonuma bir özgüven *pompalıyorum*. "Teşekkürler Evan, ama endişelenme. Bir yolunu bulacağım."

"Sadece onlara senin peşinden gelmeleri için bir sebep vermek istemiyorum." "Anlaşıldı." Bu kez ses tonum konunun kapandığını söylüyor.

"Pekâlâ. Hazır seni yakalamışken, bilmem gereken başka bir şey var mı? Will'in senden imzalamanı istediği belgeler ya da Will'in açıklanamayan paralarla aldığı yüzük dışında önemli bir şey var mı? Arabalar, tatiller, mobilyalar, ortak hesaplarınıza yansımayan herhangi bir şey."

"Hayır, aklıma gelen bir şey yok. Yine de cep telefonumun şarjının bitmesine neden izin verdiğimi söylemek için aradım."

"Daha fazla metin mi? Ekran görüntülerini Dropbox hesabına yüklemen gerekiyordu, unuttun mu?"

Arkama yaslanıp pencereden dışarı, parlak arabaların park yerine ve ötesindeki ağaçlara bakıyorum. "Bu, telefonuma gerçekten dokunmam gerektiği anlamına gelir."

"Tehditler o kadar kötü mü?"

"Tehditler değil. Diğer numaradan gelen mesajlar, engellenmiş olan. kimin olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Kim o?" Dilimdeki kelimeyi toparlamak için duraksıyorum ama Evan o kadar sabırlı değil. "Tanrım, Will diyeceksin, değil mi?" Tarafsız avukat tonu onu terk etti ve sesi şüpheci çıkıyor.

"Evet." Kelimeyi söylüyorum ve kalbim sert bir tekme atıyor. "Bu doğru. Bu o."

"Nereden biliyorsun? Demek istediğim, *gerçekten* o olduğunu ve sadece o olduğunu iddia eden biri olmadığını."

"Çünkü biliyorum. Çünkü biz böyle kavga ediyoruz. Ben sinirlenip onu görmezden geliyorum, o da özürler ve bahanelerle telefonumu patlatıyor. Ama, aman Tanrım.

Tanrım, Evan, bu gerçekten o."

"Ne dedi?"

"Bilmiyorum." Mesajları düşünüyorum ve duygular göğsümde yükseliyor, nefesimi çalıyor ve tüm havayı alıyor. "Mesajlarına bakmaya dayanamıyorum. Dün öğleden beri telefonuma dokunmadım."

Sessizlik uzuyor, uzun ve kurşuni ve kendimi savunma ihtiyacı hissediyorum. "Son zamanlarda yaşadığım cehennemi herkesten daha iyi biliyorsun.

On üç gün, ve şimdi gerçek olmadığını mı öğreniyorum? Birkaç milyon doları alıp kaçmak için yaptığı hastalıklı bir numara olduğunu mu? Uh-uh. Kesinlikle hayır. Ona inanılmaz derecede kızgınım, Evan. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum."

Evan uzun bir nefes verir. "Kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum Iris, gerçekten ama tek düşündüğüm, Susanna ve Emma'nın hayatta olduğunu aniden öğrenseydim, beni onlardan uzak tutabilecek tek bir lanet şey bile olmazdı. Elbette, bana bu son iki haftayı yaşattığı için öfkelenirdim, ama öfke onu hayatta bulmanın verdiği rahatlamayla çok daha ağır basardı."

"Bu farklı. Kızınız sizin varsayımsal durumunuzu benim gerekliğimden tamamen farklı kılıyor. Will bir yetişkin, masum bir ocuk değil." Ama bu sözleri söylerken bile, öfke ve kızgınlığın içinden bir şey başını kaldırıyor ve kendimi bir bacağımı uzatmış, ayağımla çantamı yoklarken buluyorum.

"Aşk aşktır. Ve telefonuna bakmayı reddedersen onun nedenlerinin affedilebilir olup olmadığını nasıl bileceksin?" Bu cümlemin kafasında yer etmesi için duraklıyor, sonra aklına başka bir şey geliyor. "Hey, hep sormak istiyorum. Engellenen numaranın takip edilemeyeceğini sana kim söyledi?"

"Ne? Seattle'daki bir Best Buy ineği. Mesajların bir uygulamadan geldiğini söyledi, Snapchat'in mesajlaşma eşdeğeri gibi bir şey. Mesaj gönderildikten sonra, tüm izleri siliniyormuş."

"Yine de. Muhtemelen başka uzmanın bakmasından zarar . Orada işin ne zaman bitiyor?"

"Resmi olarak mı? Beş, ama üçten sonra istediğim zaman gidebilirim."

Little Five Points'te, evime yakın bir mahallenin adresini ezbere söylüyor ve ben de bir yapışkan kâğıda karalıyorum. "Zeke'i sor. Önceden arayıp dört gibi orada olacağınızı söylerim."

"Tamam."

"Oh, ve, Iris? Telefonunu tak."

Post-it'imdeki karalamaları, Little Five Points'teki tozlu bir müzik dükkânı olan Sam's Record Shop'un camındaki tabelayla karşılaştırıyorum. Evan'ın bana verdiği adrese göre burası. Cam kapıyı itiyorum ve etrafa bir göz atıyorum.

Sam canlı bir iş yapıyor. Düzinelerce hippie ve hipster etrafta durmuş, kulaklıklarındaki sessiz ritimlere kafa sallıyor ve eski plak kapaklarını karıştırıyor. Onların arasından sıyrılıp en uçtaki kasanın arkasındaki güzel kıza doğru ilerliyorum.

Beni fark ettiğinde, sıcak pembe dudakları tembel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hey, nasılsın?"

Konuşması yavaş ve şurup gibi ve kafasının iyi olduğundan eminim.

"Zeke'i arıyorum. Beni bekliyor."

Sağımdaki parlak sarı bir kapıyı işaret ediyor. "Arayın ve bulun."

Ona teşekkür edip arka tarafa geçiyorum; burası oda denilebilecek büyüklükte olmayan depoların sıralandığı uzun bir koridordan biraz daha fazlası. Her birine göz atarak ilerliyorum, işaretlenmemiş kutu yığınları ve çok sayıda boş paket servis kabı buluyorum ama insan yok.

Soldaki son oda bilgisayar parçalarıyla dolu - konsollar, bellek kartları ve yarı monte edilmiş dizüstü bilgisayarlar. Ethernet kabloları ve güç şeritlerinden oluşan bir yılan yuvası zemine yayılmış, paslanmaz çelik bir masaya ve arkasında bir teknisyenden çok sörfçü bir adama benzeyen bir adama yol açıyor.

Tüylü saçlar, yarı açık gözler, bol şort üzerine yıpranmış tişört, boynuna asılmış deri ve boncuklar. Ama klavyeye vuruyor, o yüzden doğru yerde olduğumu varsayıyorum.

Kapı pervazına vuruyorum ve... hiçbir şey yok. Tekrar deniyorum, bu sefer daha sert boğazımı temizliyorum. "Alo, Zeke?"

Yukarı bakıyor, ama zar zor. "Duruma göre değişir."

"Beni Evan Sheffield gönderdi. Ben Iris Griffith. Telefonum konusunda bana yardımcı olabileceğinizi söyledi."

Zeke ekrana bakmadan avucunu uzatıyor ve ben çoktan avucumu sıkmaya başlamışken bu hareketin bir selamlama olmadığını fark ediyorum.

"Telefonun," diyor sabırsız bir ses tonuyla.

Tamam o zaman. Çantamdan çıkarıp uzatıyorum.

Bir kabloyla bilgisayarına bağlıyor ve tek kelime etmeden çalışmaya başlıyor. Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ve bir nostalji dalgası Will'i ne kadar özlediğimi yüzüme çarpıyor. Tuşların hızlı hızlı tıklaması, ekranda yuvarlanan uzun sembol ve rakam dizileri... Duvara dayalı bir sandalyenin kenarına çöküyorum.

"Best Buy'dan biri bana numaranın bir uygulamadan geldiğini ve bu yüzden takip edilemediğini söyledi."

Zeke homurdanıyor. "Ve sen ona inandın mı?"

Belli ki bir ısırık aldım. "Sence izini sürebilir misin?"

"En fazla beş dakika içinde." Telefonuma yeni bir mesaj geliyor ve o da ekrana bakıyor. "Adam ısrarcı, hakkını vermeliyim."

Dudağımı çiğneyip odaya bakıyorum, duvardaki beyaz tahtadaki anlamsız karalamaları okuyorum, yerdeki bir sandığın içindeki kablo ve şarj aleti karmaşasına bakıyorum, telefonumdan başka bir şeye bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Hâlâ. Kendi sesimin "Kaç tane mesaj var?" dediğini duyuyorum.

Zeke yazmayı bıraktı. "Seksen üç."

"Bana bir iyilik yapar ? Bana oku."

Bana garip bir bakış atıyor ama parmağını iPhone ekranımda gezdiriyor. *"Eğer geri dönüp her şeye yeniden başlayabilseydim, sen hariç her şeyi farklı yapardım diyor."*

Bir hıçkırık boğazıma doğru dirsek atmaya çalışıyor ve ben onu yutarak onun yerine öfkeme odaklanıyorum. Will ölmedi. Kendi seçimiyle gitti. Parayı bana, gezegendeki en sevdiği insana tercih etti. Geri dönebilseydi bile, her şeye yeniden başlayabilseydik bile, bunu ister miydim?

Ama içimi aç bir termit sürüsü gibi kemiren öfkenin bile cevabın evet olduğunu biliyorum. Yapmamalıyım, ama yapıyorum, çünkü belki bir şeyleri değiştirebilirim diye düşünüyorum. Belki bir dahaki sefere para yerine beni seçmesini sağlayabilirim. Kalp acısından her dakika bir enayi doğar.

Zeke birkaç dakika daha klavyesini tıkladıktan sonra monitöründen uzaklaşıp bana bakıyor. "Bugünlerde internette anonim kalmanın binlerce yolu var ve bu adam kusurlu bir tanesini kullanmış." O

bir şeyler karalıyor, sayfayı yırtıyor ve telefonumla birlikte bana uzatıyor. Tanımadığım bir Atlanta adresi.

"Ciddi misin? Bu ne kadar sürdü, dört dakika mı?"

Kapısından içeri girdiğimden beri ilk kez Zeke sırtıyor, dişleri mavi ışıktaki beni kör ediyor. "Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar."

* * *

Ev, şehrin kuzeybatı çevresinin hemen dışında bir banliyö olan Vinings'te tuğla ve taştan yapılmış çok çatılı bir canavar. Burada bunun gibi milyonlarca ev var, tıpkı bunun gibi milyonlarca mahallede -her şeyin birbirine uyduğu yeni inşa edilmiş topluluklar. Orman güllerinden oluşan dolambaçlı yataklarla kaplı özenle kesilmiş çimler. Ön kapının iki yanında ikiz fenerler ve en az bir cumba. Dekoratif panjurlar ve kaldırımın aşağısında sağlam harçlı posta kutuları.

Arabamla geçerken yaşam belirtisi var mı diye bakıyorum ama görebildiğim kadarıyla . İçerideki ışıklar kapalı, ama güneşli bir bahar gününde akşam yemeği vakti bile değil, neden olmasın ki? Ayrıca hiçbir hareket belirtisi yok, pencerelerde kayan gölgeler yok. Will içerideyse, onu göremeyeceğim bir yerdedir.

Hala. Will'in bu evde saklanması hiç mantıklı değil. Madem parası var, neden Atlanta banliyösünde kaçmayı bıraksın? Neden sınırın ötesinde ya da en azından komşu bir eyaletin dağlarında kaybolmasın? Will çok zeki ve Vinings de evine çok yakın.

Köşeye park ediyorum, telefonumu eteğimin cebine sokuyorum ve parmak uçlarımda komşunun arka bahçesine doğru ilerliyorum, topuklarımı kusursuz çimlerine batırmamaya çalışıyorum. Peyzaj da ev kadar genç, en iyi ihtimalle birkaç yıllık. Dikilen ağaçlar hala cılız ve çıplak, sıfır kapsama alanı sağlıyor.

Aklımı kaçırdım. Güpegündüz açık bir hedef. Röntgencilik tarihinin en kötü röntgencisi, hem de etek ve topuklularla.

Mutfak penceresine yaklaşıyorum ve burnumu cama dayıyorum. Diğer tarafta, düz beyaz bir kupanın yanında, ekranı karanlık, açık bir dizüstü bilgisayarın önünde masadan geriye doğru itilmiş bir sandalye duruyor. Bu sabahın kahvesi ya da geç bir

Öğleden sonra bir fincan ay? Hiç belli olmuyor. Ötede, mutfak karanlık ve boş.

Köşeden arka kapıya doğru süzıldüm. Bir çift çamurlu spor ayakkabı - erkek ayakkabısı - bir yığın gazetenin yanında terk edilmiş halde duruyor. Burada yaşayan her kimse koşuyor ve geri dönüştürüyor ve ben de *Will Değil* sütununa iki tik ekliyorum. Will spor salonunu tercih ediyor ve haberleri internetten okuyor. Çalıların arasından geçip bir sonraki pencereye ilerliyorum.

Oturma odası da boş, içindekiler burada yaşayan kişi hakkında herhangi bir varsayımda bulunmak için fazla genel. Bir kanepede, iki sandalye, birkaç masa ve lamba. Etrafta kişisel bir şeyler, fotoğraflar, kitaplar ya da atılmış giysiler arıyorum ama hiçbir şey yok. Ayakkabılar ve dizüstü bilgisayar dışında burası örnek bir ev olabilir.

Koridorda bir ışık yandı ve kalbim durdu, sonra yüksek vitesine geçti. Eğer bu Will'se, ne yapacağım? Çalıların arasına mı kaçayım? Pencereden mi kaçayım? Pervazı kavradım, nefesimi tuttum ve bekledim.

Köşede yürüyen adam karşısında hayal kırıklığı karnımda sert ve ağır bir şekilde şişiyor. Bu Will değil, ama onu hemen tanıyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu, kahve çekirdeği renginde bir ten. Daha dün arka bahçemde çim biçme makinesini iterken o tenden bolca görmüştüm.

Beynimdeki parçaları hareket ettiriyorum, nereye uyacaklarını bulmak için onları kaydırıyorum.

Ev. Will. Corban. Eğer bu, Will'in beni Seattle'a kadar takip ettiğinden beri mesajlaşmak için kullandığı bloke edilmiş numaranın adresiyse, Corban'ın burada ne işi var? Ve Will nerede? Ne kadar bir araya getirmeye çalışsam da parçaları birleştiremiyorum.

Corban odanın içine doğru ilerliyor, ben de yan pencereye doğru kayarak onun hareketlerini izliyorum. Cep telefonuna eğilmiş, başparmağıyla ekranı kaydırıyor. Orada her ne görüyorsa ayakkabıları parkelere yapışıyor ve kaşları çatılıyor.

Ava'nın süslü spor arabasının arka tamponu sert bir şeye çok yaklaştığında bip sesi gibi içimde bir şey alarm veriyor. Kafamın içindeki alarm ıglık atıyor, tehlikeli bir şeye doğru geri gittiğimi söylüyor. Belki bir vadiye ya da uçurumun kenarına.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başını kaldırıyor ve bakışları pencereye yöneliyor. Benim pencereme.

Sanki tam olarak nereye bakacağını biliyormuş gibi.

Toprağa düşüyorum, nefesimi tutup bir işaret bekliyorum ama çarpan kalbimin sesini zar zor duyabiliyorum. Beni gördü mü? Şu anda dışarı mı çıkıyor? Öğrenmek için beklemiyorum. Bacaklarımı toprağa gömüyorum ve kalbim dışlerimin arasına sıkışmış bir halde debelenmeye başlıyorum. Çam samanları ellerime ve tenime batıyor, dikenli çalılar arasında elbisem yırtılıyor -eteğim ya da bluzum ya da her ikisi de- ama durmuyorum. Başımı eğip devam ediyorum. Çalılar arasında evin sonuna kadar yirmi adım, sonra ne olacak? Avluya çıkar görüleceğim.

Ya öyle yapacaksın ya da dışarı çıkmaması için dua edeceksin.

Bir kapı çarpıyor, bir köpek havlıyor ve bilmem gereken tek şey bu. Dallardan fırladım, koşmaya başladım ve arabaya doğru bahçeyi boydan boyda geçtim.

Şoför koltuğuna yuvarlanıyorum ve anahtarlarımı titrek, kir tutmuş parmaklarımla kontağa sokuyorum. Yoluma devam ederken avluya bir göz atıyorum ve Corban kapının girişinde duruyor, bir eliyle gözlerini güneşten koruyor.

Ve gülümsüyor.

* * *

Birkaç dakika sonra, arabamı yakındaki Home Depot otoparkındaki iki cipin arasından geçiriyorum ve nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. Corban'ın bahçesinde koştuğum için artık soluk soluğa değilim ama nefesim hala kısa aralıklarla geliyor ve hava ciğerlerimde sıkışmış gibi hissediyorum. Corban'ın bana anma töreninde öğrettiği gibi yanaklarımı şişirip nefesimi tutuyorum - ah, ironi- ve bu işe yarıyor. Bıraktığımda ciğerlerimin düğümü biraz çözülüyor.

Corban beni gördü. Sadece görmekle kalmadı, bana kolayca yetişebilirdi. Ben bir atlet değilim ve yüksek topuklu ayakkabılar ve kalem etek yüz metrelik bir koşu için pek de iyi bir donanım sayılmaz. Onun bahçesinden geçip arabama binmem için geçen sürede Corban gibi bir sporcu beni iki kez geçebilirdi.

Ama denemedi bile.

Şaşırmış gibi de görünmüyordu. Ve gülümsüyordu.

Cep telefonum kasık kemiğime saplanıyor ve onu eteğimin cebinden çıkarıyorum. Karanlık ekrana bakıyorum ve Ted ile birlikte birkaç ay önce ebeveynler için düzenlediğimiz bir bilgilendirme akşamını hatırlıyorum. Konu siber zorbalıktı ve daha yarım saat bile olmamıştı ki, toplantı birkaç kişi tarafından kaçırıldı.

Çocuklarının haberi olmadan ergenlik çağındaki çocuklarının cep telefonlarına GPS takip cihazı takmış olan helikopter ebeveynleri. Sanki çocuklarını gözetlemek Tanrı vergisi bir ebeveyn hakkıymış gibi bunu bize gururla anlattılar ve ben de bunun bir tür sınırı aşmak olup olmadığını yüksek sesle merak etme hatasına düştüm. Ted gecenin geri kalanını herkesi sakinleştirmeye çalışarak geçirdi.

Ama mesele şu ki, teknolojinin var olduğunu biliyorum.

Bu ebeveynlerin bahsettiği takip cihazları görünmezdi, arka planda fark edilmeden çalışıyordu. Tek yapmanız gereken karşınızdaki kişinin telefonunu onu yükleyecek kadar uzun süre ele geçirmek ve bingo, her nerede olduklarını biliyorsunuz. Bu farkındalık yavaşça, tiksindirici bir şekilde zihnimin yüzeyine yükseliyor ve Will'den gelen tüm o mesajlar olmasaydı, telefonumu pencereden dışarı fırlatırdım.

Ve sonra başka bir farkındalık ciğerlerimdeki nefesi daraltıyor.

Engellenen numara beni Corban'a yönlendirdi, Will'e değil.

Titreyen parmaklarımla telefonumu açıp mesajlar arasında geziniyorum - toplam seksen yedi mesaj.

İçten özürler. Detaylı açıklamalar ve ağlamaklı pişmanlıklar. Her şeyi doğru söylüyor, bir tanesi hariç.

On yedi kez beni sevdiğini söyledi. Ama bir kez bile duymak istediğim kelimeleri söylemedi. *Bizim kelimelerimizi*. Bir kez bile bana en sevdiği kişi olduğumu söylemedi, bu da numaranın diğer ucundaki kişinin benim olmadığı anlamına geliyor.

Bu da ne demek oluyor? Will öldü mü? Parayı bana tercih ettiği fikrine ne kadar kızsam da, buna inanmak istemiyorum. Özür dileyen ve geçmişine burnumu sokmamam için beni uyaran notlar ne olacak? Mesajların arkasında Corban varsa, notların arkasında da o mu var?

Omzumu cama yashıyorum, gün mide bulandırıcı bir dalgayla yeniden üzerime çöküyor. Geldiğini hissediyorum. Ciğerlerimdeki o tanıdık küçük gıdıklanma, gözlerimin kenarlarındaki yanma, boğazımın derinliklerindeki o sıkışma. Hepsi de yaklaşan bir erimenin bıçak sırtında olduğumu gösteriyor.

Notlar ve mesajlar başladığında, diğer uçta Will'in olduğuna inanmayı seçtim. Buna inanmam *gerekiyordu*. Bir uçak ve yanmış bir mısır tarlası gerçeğiyle karşı karşıya kaldığımda, tıpkı evliliğimizde yaptığım gibi başka yöne bakmayı seçtim. Will geçmiş hakkında konuşmayı sevmezdi. Bu yüzden hikayelerinde bazı boşluklar vardı. Ne zaman bir uyumsuzluk ortaya çıksa.

Kendime bunun aptalca bir hata olduğunu, görmezden gelmemi söyledim. Her zaman önemli olanın bugünümüz olduğunu düşünmüşümdür.

Sadece, gerçekten tanımadığınız bir insanı nasıl sevebilirsiniz?

Cevap içimde üreyip çoğalıyor, kederimi kemiriyor, yiyip bitiriyor ve dikenli bir öfke yumağı halinde geri kusuyor - sadece Will'in ihanetine değil, ona kandiğim için kendime de.

Sevgi ve fedakarlık. Dürüstlük. Güven. Ne görmek istiyorsak onu görürüz. Kendi inançlarımızı şekillendirmek, kendi seçimlerimizi yapmak, sevgimizi esirgemek ya da özgürce vermek için bilgi toplar, kullanır ya da görmezden geliriz.

Telefonu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve arabamı vitesine takıp otoyola doğru geri çeviriyorum.

Kocam öldü.

Kalbim kırıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

* * *

Yoğun trafiğe rağmen Little Five Points'e bir saatten kısa sürede varıyorum. Artık saat yediye yaklaşıyor ve gökyüzü pembemsi bir mor renge bürünüyor.

İçeride, tezgâhın arkasındaki güzel kız dışında plak dükkânı boştur. Parayı sayıyor ve kapıdaki zil sesini duyunca parmağını kaldırıyor. Beklemiyorum, o başını kaldırıp bakamadan parlak sarı kapıdan içeri giriyorum.

Zeke'i tam olarak bıraktığım yerde, dağınık arka odada hâlâ klavyesini tıkırdatırken buluyorum.

"Dönmüşsün," diyor monitöründen gözlerini ayırmadan. Cep telefonumu masasının üzerine bırakıyorum. "İzleyiciyi kaçırdın."

"Hayır, ben gördüm." Başını kaldırıp bakıyor, sonra da sağ kolum iki yerden yırtılmış, karmakarışık saçlarıma ve dağınık bluzuma bakıyor. "Ne oldu sana böyle?"

"İzleyici benim başıma geldi. Bana orada olduğunu söyleseydiniz çok yardımcı olurdunuz."

"Sormadın."

Boğazıma kaçan iç çekişi yutamıyorum. "Şimdi mısın lütfen? İzini sürmenizi istediğim bir numara daha var. 678.

mesaj uygulamamın üstündeki numara."

Zeke parmağını ekranın üzerinde gezdirip mesajları gösteriyor. İlk ikisinden sonra dört mesaj daha gelmiş, parayı vermezsem acı ve ölüm vaat eden uğursuz mesajlar. "Bu cidden berbat bir durum."

"Bir de bana sor. Onları kimin gönderdiğini söyleyebileceğinizi umuyordum." "Bu adam da mesajları bir şirket sitesi üzerinden yönlendirmiş ama-" O telefonda birkaç tuşa dokunur ve kaşlarını çatar. "Huh. Bu garip. Bekle, bir dakika sürebilir."

"Hazır başlamışken, orada bilmem gereken başka şüpheli ya da sinsi bir şey var mı?"

Ayaklarının dibindeki sandıktan bir şarj aleti çıkarıp bana uzatıyor. "Diğer tüm şarj cihazlarını ya da daha iyisi bana getir. Ben her zaman koklayıcı ararım."

Koklayıcının ne olduğunu bilmiyorum ama de şarj cihazını çantama atıyorum. Telefonuma dönüyor, parmağını ekranda kaydırıyor. "Bu şeyin ne kadar sıkı olması gerekiyor?"

"Kız arkadaşının telefonuymuş gibi davran."

Gözleri parlıyor ve arkamdaki sandalyeyi işaret ediyor. "Otur bakalım. Bir süre burada kalacaksın."

Midtown'daki Cafe Intermezzo'da spesiyal ravioli yerken Evan'a son gelişmeleri . Zeke'in telefonu Vinings'te Corban Hayes'i bulduğum eve kadar nasıl takip ettiğini. Daha sonra Zeke'e nasıl geri döndüğümü, onun da telefonumdaki takip cihazını ve arama ve mesaj geçmişimi kaydeden bir uygulamayı nasıl çıkardığını. Ben oradan ayrıldığımda hala iki tehdidi gönderen 678 numaralı numara üzerinde çalışıyordu.

"Bazı nedenlerden dolayı, izini sürmek diğerinden daha zor. Zeke çözer çözmez arayacağına söz verdi."

Evan'ın üzerinde hâlâ iş kıyafeti var, uzun boyuna göre özel olarak dikilmiş gibi duran tertemiz bir ince çizgili, ama ceket sandalyesinin arkasına sarkmış, yakası gevşemiş ve kolları uzun kollarına dolanmış. Dağ adamı sakalıyla birlikte, kenarları kederle sarkan gözleri olmasaydı, bu etki son derece çekici olurdu.

"Ama bu diğer numara," diyor, telefonumu bana geri vermek için masanın üzerinden uzun bir kolunu uzatarak, "Will olduğunu düşündüğün engellenmiş numara, Zeke onu Corban Hayes'e kadar takip etti?"

"Hayır. Zeke Vinings'teki bir McMansion'ın adresini buldu. Ama arka pencereden baktığımda gördüğüm kişi Corban Hayes'ti."

Evan'ın kaşları havaya kalktı. "Arka camdan mı baktın? Tamamen çıldırdın mı?"

"Bunu sorman komik, çünkü evet. Ben delirdim. Ya öyle, ya da ölü kocam bana musallat oldu. Seç birini."

İki kolunu masanın üzerine koyuyor ve ağırlığının altında masa sallanacak kadar sert bir şekilde eğiliyor. "Bu bir şaka değil, Iris. Eğer bu adam ölmüş kocan gibi davranarak sana mesajlar gönderiyorsa, daha büyük bir şeyler dönüyor demektir. Onun yakınında olmak istemezsin ve kesinlikle onun arka bahçesinde durmak istemezsin. Ya seni görseydi?"

"Beni gördü."

Evan orada oturuyor, yüzü sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi .

"Corban beni gördü. Önce pencereden, sonra da bahçesinden geçerken. Bu yüzden bu kadar dağılmış durumdayım. Çalışlarına takıldım." Parmağını kolumdaki deliklerden birine sokuyorum ve derimde kabarık bir çizik buluyorum. "Her neyse, beni kovalamadı. Sadece orada durdu ve uzaklaşmamı izledi. Ve işte işin ürkütücü kısmı, gülümsüyordu."

" ürkütücü olduğunu düşünüyorsun."

Normalde Evan'ın ifadesine ya da abartılı ifadesine ya da her ikisine birden gülerdim ama bağlamı göz önünde bulundurduğumda bunu hiç de komik bulmuyorum. Ayrıca, Evan'ın haklı olduğu bir nokta var. Corban'ın gülümsemesi tek ürkütücü kısım değildi.

Evan çatalını eline alıyor, bir mantı yastığı saplıyor, sonra ikisini de takırdatarak tabağına bırakıyor. "Bundan hoşlanmadım. Bu adam Will'miş gibi davranıyor, yani sinsi ve tehlikeli biri ve çok şey biliyor." Evan başını sallayıp çatalını aldı. "Sebeplerinin ne olduğunu bilmiyorum ama o bir tehdit. Eve gidemezsiniz. Orada güvende değilsin."

"Yepyeni bir alarmım var, kuran adamın dediğine göre piyasadaki en iyisi. Kameralar, panik butonları, her şey var."

"Alarmlar kararlı bir suçluyu caydıramaz, Iris. Bunu bilecek kadar çok kez gördüm. Başka bir yerde daha güvende olursun. Bir arkadaşının evi, bir otel ya da paran yoksa benim misafir odamda kalabilirsin."

Cevap vermiyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Avukat/müvekkil. Dul eş. Arkadaş. Burada zaten çok fazla bağlantı var, çizgilerimizin potansiyel olarak kesişebileceği çok fazla yol var. Teklifi ne kadar hoş olsa da, ev arkadaşlarını da işin içine katmak her açıdan kötü bir fikir gibi geliyor.

"Teklifimin seni korkuttuğunu görebiliyorum, bu yüzden odanın kendi banyosu ve kapısında kilidi olduğunu ve sadece senin için istemediğimi bilmelisin." Omuzlarını, yüz ifadesiyle tam bir tezat oluşturacak şekilde, *önemli bir şey* yokmuş gibi silkerek kaldırıyor. "En kötü kısmın ailen ve arkadaşların toplanıp gittiğinde kim söylediye yanılmamış. Evim çok sessiz. Etrafta yine birilerinin olması güzel olurdu."

Bunu söylerken gözlerini kapatıyor, sanki beni değil Susanna ve Emma'yı , onların zihnindeki geçici görüntülerini yakalamaya çalışıyormuş gibi. Teklifinin iyi bir yerden geldiğini biliyorum, ama aynı zamanda

Aşkın, kaybın ve özlemin yeri. Şimdiden davetsiz gibi hissediyorum ve daha kapısından içeri adımımı bile atmadım.

Kibarca reddetmek için ağzımı açıyorum ama Evan bunun geldiğini hissetmiş olmalı ki sözümü kesiyor. "Sadece düşün, tamam mı? Oda zaman istersen orada. de en azından bir arkadaşının ya da aile üyelerinden birinin yanında kalmayı düşüneceğine dair bana söz ver."

Başımı sallayıp teşekkür ediyorum ve Evan makarnasına geri dönüyor.

"Zeke'e casus yazılımın kaynağını takip edip edemeyeceğini sordun mu?" "Hayır. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

"Öyle olduğundan ben de emin değilim ama bunu biri varsa o da odur. Bu arada -ve bunu yüksek sesle söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum- Corban Hayes'ten uzak durun. Will'miş gibi davranarak tekrar mesaj atarsa, sakın, tekrar ediyorum, muhatap *olmayın*. Eğer sizi tekrar arar ya da evinize gelirse polisi arayın ve bu arada her şeyi belgeleyin. Yasaklama emri için buna ihtiyacımız olacak."

Cep telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve Dave'in yüzü ekranda beliriyor. "Arayan kardeşim. Sakıncası var mı?"

Evan bana doğru bir el salladı. "Devam et."

Restoranın gürültüsünü duyabilmek için parmağımı diğer kulağıma sokarak açıyorum. "Hey, seni sonra arayabilir miyim? Yemekteyim."

"Hayır. Asla olmaz. Sana kaç tane mesaj bıraktığımı biliyor musun? On üç, işte bu kadar ve annem beni bunun en az iki katı kadar aradı, seni arıyor. Tamamen çıldırmış durumda. Hangi cehennemdeydin sen?"

"Üzgünüm ama son birkaç güne inanamazsınız."

Dave'e onu son gördüğümünden beri olanları hızlıca özetliyorum - sadece iki gün önceydi ama iki ayı dolduracak kadar dram vardı. Ona Tiffany'den, ikinci nottan, Will olduğunu iddia eden mesajlardan, Zeke'in telefonu Vinings'teki bir adrese kadar takip etmesinden bahsederek önemli noktalara değiniyorum.

Corban'ın beni pencereden görmesiyle ilgili kısma geldiğimde Dave beni durduruyor. "Lanet olsun, Iris. Polisleri aradın mı?"

"Evan ve ben de tam o kısma geliyorduk, bu yüzden gitmem gerekiyor. Benim için annemi arar mısın? Ona iyi olduğumu ve sabah arayacağımı söyle."

"Ona söyleyeceğim ama aramaya devam edeceğini biliyorsun. Hepimize bir iyilik yapmanı ve açmanı öneririm. Hazır seni yakalamışken, Seattle polisinden gelen e-postayı gördün mü?"

"Hayır, neden? Raporu ne zaman bekleyebileceğimiz yazıyor muydu?"

"Çoktan gönderdiler."

"Hepsini mi?"

"Her şeyi. Yangın, Will'e karşı kanıtlar, her şey." "Ve? Ne yazıyor?"

"Kim bilebilir ki? İspanyolca bir şeyler okumak gibi. Sadece dört ya da beş kelimeyi anlayabiliyorum. Her neyse, fırsat bulduğunda bir göz at ve beni ara. Belki ikimiz polis dilindeki tüm kelimeleri tercüme edebiliriz."

Masanın karşısındaki Evan'bakıyorum, tabağındaki sosun içinde bir parça ekmeği sürüklüyor. "Bundan daha iyisini yapabilirim."

* * *

Evan polis raporuna bakmayı kabul ediyor, ancak bunu ona evimdeki dizüstü bilgisayar ekranında göstermem şartıyla. İkimiz de aslında bunu yüksek sesle söylemesek de, ikimiz de ultimatoma arkasındaki nedeni biliyoruz. Evan boş odalarımın gölgelerinde kimsenin gizlenmediğinden emin olmak istiyor ve bugünkü keşiflerimden ve Corban'ın arka bahçesindeki koşumdan sonra ona izin vermek istiyorum.

Sokaktaki ışıklar altın rengi bir parıltı saçsa da evim gece vakti gökyüzünde kocaman siyah bir gölge gibi .

"Yalan söylemeyeceğim," diyorum, pirinç ev anahtarını bulmak için yüzüğümü karıştırırken. "Sen benimle gelirken kendimi daha iyi hissediyorum. Bu sabah evden çıkarken hava kararmadan önce evde olamayacağım hiç aklıma gelmemişti."

Evan görebilmem için iPhone'unu kapı tokmağına tutuyor. "Evet. Oldukça ürkütücü."

Kapıyı iterek açıyorum ve sistem beni uzun, tiz bir bip sesiyle karşılıyor. Evan ışık düğmesini bulmak için etrafı kolaçan ederken ben aceleyle pedin yanına gidip kodu giriyorum. Buluyor ve koridor ışıkla doluyor.

"Alarm açık, yani burada kimse yok." Koridorun köşesine monte edilmiş hareket sensörlerinden birini işaret ediyorum. "Bu şeyler her odada var ve onları takan adam bana karanlıkta çalışacak kadar hassas olduklarını söyledi."

Evan ikna olmuş görünmüyor. Köşeden ön odaya bakıyor, sonra başını diğer tarafa çeviriyor. "Ben yine de bir göz gezdireceğim. Sakıncası yok, değil mi?"

"Aslında, teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Kapının sürgüsünü çeviriyorum, alarmı sıfırlıyorum ve beni mutfığa kadar takip etmesi için işaret ediyorum, yol boyunca daha fazla ışık açıyorum. "Sana içecek bir şeyler getireyim mi? Soda, bira ve şarap var, istersen daha sertleri de var."

Kilerin kapısını açıp kapatıyor. "Bir kadeh şarap iyi olurdu, teşekkürler."

Ben bir şişe pinot noir şarabının tıpasını açarken onun evimde dolaşmasına, kapıların arkasına bakmasına, düğmeleri ve pencereleri tıkırdatmasına izin veriyorum. Şişeyi iki bardakla birlikte tezgâha taşıyorum ve dizüstü bilgisayarımdan Seattle Polis Departmanı'ndan gelen e-postayı açıyorum. Birkaç dakika sonra Evan yeniden ortaya çıktı, çok daha rahatlamış görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Temiz." Bir bar taburesine çöktü, kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Bu olay raporuna benziyor."

Tezgâhta bir bardak itiyorum ve omzunun etrafını görebilmek için daha yakına eğiliyorum. "Evet, ne olmuş?"

"Yani gerçekten, bu bize yeni bir şey söylemiyor. Will'annesini ve birkaç komşu çocuğunu öldüren bir yangın çıktı ve polisler yan dairede hızlandırıcı buldu, peki sonra ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Peki ya dava memuru? Will'e bir tane atanmıştı. Dave ve ben onun daha fazla şey bilebileceğini düşündük."

Evan dosyayı tarıyor. "Wyatt Laurie. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?" "Hayır."

"Yarın izini bulmaya çalışacağım. Sen ya da kardeşin mahkeme kayıtlarını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır."

"Bunlar yangından *sonraki* tabloyu resmedecektir. Arama emri ya da suç duyurusunda bulunulduysa ya da daha iyisi mahkemeye bir dava açıldıysa. Tüm hikayeyi bu şekilde bir araya getirebiliriz."

Hayal kırıklığı kemiklerime ağırlık yapıyor, bedenimi ağır hissettiriyor. "Oh."

Göz ucuyla bakıyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Iris, bu kötü bir şey değil. Polis departmanları raporları konusunda cimri ve yavaş olabilirler, ancak mahkeme kayıtları halka açıktır ve genellikle çevrimiçi olarak erişilebilirler." Fareyle tıklıyor ve iri parmakları klavyeyi yumrukluyor. "İşte başlıyoruz, Washington Batı Bölgesi ABD Bölge Mahkemesi. Bütün bunlar hangi yılda olmuştu?"

"1998 ya da 99."

"Hmm, dijital kayıtlar o kadar geriye gitmeyebilir ama en azından bir ya da iki tane bulabiliriz. Büyük olasılıkla özetler, ama en azından bir hikayenin ana hatlarını bulabiliriz." Çevrimiçi bir form doldurur ve Gönder'e basar. İki saniye sonra sonuçlar ekranda belirir. "Bingo. Yazıcınız var mı?"

* * *

Evan ve ben kanepenin karşılıklı iki ucunda oturuyoruz, aramızdaki minderlere bir yığın çıktı yayılmış. Çok fazla değil. Birkaç mahkeme kaydı, yangınla ilgili bir avuç haber makalesi ve başka pek bir şey yok. Şimdiye kadar bize yeni bir şey söylemediler.

Sorunun kısmı Evan'ın haklı olmasıydı; internette bulabildiklerimizin çoğu eksikti, sayfalarca veri olması gereken şeyi bir iki paragraf özetliyordu.

Diğer kısım, daha büyük bir kısım, Will'e karşı kanıtların en iyi ihtimalle kabataslak olmasıydı. 1997'de satın alınan benzin bidonunun Rainier Vista'daki herhangi biriyle kurulamadı. Yangının başladığı Will'in dairesinin bitişiğindeki daire kilitli değildi ve kiracı yoktu ve müfettişler tanımlayabileceklerinden daha fazla DNA buldular. Soruşturmayı yürüten memurun Rainier Vista'nın fahişeleri arasında dolaşan bir kokainman çıkması da işe yaramadı. Jüri bir karara varamadan dava düşmüştü.

Okuduğum sayfayı kanepeye fırlatıyorum, hayal kırıklığım hızla ve yoğun bir şekilde yükseliyor. "Bu boşuna yapılmış bir egzersiz gibi geliyor. Will'in geçmişini öğrenmek için başlamıştım ama şimdi... Şimdi o kadar emin değilim. Yani, olan hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ne anlamı var anlamıyorum."

Evan pek emin görünmüyor. "İşimden öğrendiğim bir şey varsa, o da resmin tamamını görene kadar araştırmaya devam etmektir. Will'in kazadan önceki haftalarda, aylarda ve hatta yıllarda ne düşündüğünü bilmek istiyorsanız, onu bir insan olarak şekillendiren önemli yaşam olaylarını bilmeniz gerekir." Aramızda bir sayfayı havada çırpıyor. "Yangının bu nitelikte olduğunu söyleyebilirim."

Ona isteksiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve okumaya geri dönüyoruz.

Çıktılardan, Dave ve benim Mahalle Evi'nde konuştuğumuz yaşlı adamın yanı sıra, yıldız tanığının Cornelia Huck adında bir kadın olduğunu öğreniyorum.

Yangının terk edilmiş evin yanında. Duruşmanın başlarında Bayan Huck, Will'in anne ve babasının yangın gecesi kavga ettiklerini duyduğunu, ancak iki değil üç ses olduğunu ifade etmiştir. İki yetişkin ve bir genç çocuk. Bayan Huck, Will ile arkadaş olmadıklarını belirtmeye dikkat etse de, bir avuç dolusu çocuğu olduğu için bu ayrımın farkındaydı.

Gece yarısından bir süre sonra ortalık sakinleşti. Bir buçuk saat sonra bina alevler içindeydi. Bayan Huck her şeyini kaybetmiş olmasına rağmen dışarı çıkmayı başarmıştı ve bina sakinlerinin çoğu gibi o da sigortasızdı.

"Sizce Bayan Huck'ın bir bildiği mi vardı?" Şarabıma uzanarak söylüyorum. İsmi söylediğimde bir şey kıpırdıyor, bir anı zihnimin arkasını zorluyor.

"Kesinlikle. Özellikle de Griffith'leri huzuru bozmakla suçlayan düzenli 911 çağrılarıyla zaten biraz kötü şöhretli olduğu için. 'Bağırmaktan doğru düzgün düşünemediğini' söylemişti."

"Bu arada, çocukları nerede? Duruşmada onlardan bahsetti ama yangın mahallinden gelen raporlarda hiçbir şey göremiyorum."

"Tanık ya da mağdur olarak listelenmemişlerse, görgü tanığından başka bir şey varsayabiliriz."

Hatıra şimdi tamamen şekillenmiş olarak yerine oturuyor. Will'in liseden arkadaşı, Kosta Rika'da zengin turistlere sörf yapmayı öğrettiği için hiç tanışmadığım kişi. Adı Huck. Her zaman Huck'ın ilk adı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Komşu çocuklardan biri mi?

Başımı deriye yashıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve son iki haftanın karmaşasını çözmeye nereden başlayacağımı merak ediyorum. Kazayla mı? Rainier Vista ile mi? Notlar ve mesajlarla mı? Will'in gittiği sabahı, evliliğimizin dünyadaki en basit şey gibi görüldüğü zamanı düşünüyorum. Birbirimizi daha hafif, daha iyi, daha mutlu hissettiriyorduk. Onun hakkında şimdi bildiklerimi başından beri bilseydim, hâlâ böyle hisseder miydim?

Başımı sallayıp düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Peki, şimdi ne olacak?" Şu anda okul gecesinde saat ona çeyrek var ve tek istediğim yatmak.

"Yarın sabah asistanımı bu işle görevlendireceğim, bakalım konuyla ilgili başka neler bulabilecek."

"Hayır, Corban'ı kastetmiştim. Polise haber vermeli miyiz?" "Ve onlara ne söyleyeceğiz?"

"Bu gece sana anlattığım her şey. Mesajlar, takip cihazı, arabayla uzaklaştığımda yüzümde beliren o ürpertici gülümseme."

"Ürkütücü bir gülümseme suç değildir ve teknik olarak mesajlar da suç değildir."

Kanepede biraz daha dik oturuyorum. "Ölü kocamış gibi davranıyor!"

"Belki de. Şu anda kesin olarak bildiğimiz tek şey Zeke'in engellenen numarayı Corban'ın fiziksel olarak bulunduğu bir eve kadar takip ettiği ve Will'in bodrumda saklanmadığını kim söyleyebilir? Corban'ın mesajların gönderildiği telefonu fiziksel olarak tuttuğunu ya da gerçekten orada yaşadığını bile bilmiyoruz. Burada suçlu olan sensin, onun mahremiyetini ihlal ettiğin için. Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama sadece polise gitmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız olacağını söylüyorum."

"Tamam, o zaman takip cihazı ne olacak?"

"Yine, onu oraya koyanın Corban olup olmadığını bilmiyoruz. Ve ne yazık ki bu, teknolojinin hukukun ışık yılı ilerisinde olduğu bir alan. Bu casus yazılım uygulamaları yasadışı değil ve Zeke takip cihazının izini Corban'ın karanlık hacker yöntemleriyle değil de yasal yollarla bulamazsa Corban'ın suçlu olduğunu kanıtlamakta zorlanacağız."

"Polis bunun için değil mi?"

"Polis ancak yeterli kanıt elde edildikten sonra harekete geçebilir ve henüz elimizde böyle bir kanıt yok. Bu noktada Corban'a yönelik tüm şüpheler sadece şüpheden ibaret."

"Peki ya yasaklama emri?"

"Geçici bir koruma emri çıkartmayı deneyebiliriz ama elimizde fazla bir şey yok. Davranışlarının taciz edici ve korkutucu olduğunu ve güvenliğinizden endişe etmenize neden olduğunu göstermemiz gerekir. Çimlerinizi biçmesi için adama bira teklif ettikten sonra bunu yapmak zor ."

Uzun bir iç çekiyorum.

"Bak, zor olmaya çalışmıyorum. Sadece bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyorum. En iyi hareket tarzımız, yarın sabah ilk iş olarak bir özel dedektif görevlendirmek ve onun bulacaklarına göre bir sonraki adımı belirlemek. Bu sizin kabul edebileceğiniz bir şey mi?"

Başımı sallıyorum, ama yavaş ve inişli çıkışlı.

"Güzel." İki elini dizlerine vuruyor ve uzun bacaklarını koltuktan kaldırıyor. Omuzları kamburlaşmış ve ellerini ceplerine sokmuş bir halde bana gülümsüyor. Avukat versiyonu silinip ve üzgün gözlü erkek çocuğuna, ona uzun süre baktığımda kalbimi acıtan adama geri dönmüş. "Burada iyi olacağına emin misin?"

"Elbette." Sesimi bir korku gölgeliyor ve gülümsememi daha da genişleterek bunu örtbas ediyorum. Ağzının gerilmesine bakılırsa, iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum.

"Eğer benimle kalmak istemiyorsan, her zaman bir otele gidebilirsin."

"Bana bir şey olmaz. Mac-daddy alarmım var, unuttun mu?"

"Doğru."

Evan bana elini uzatıyor ve beni kanepeden çekiyor, ben de onunla ön kapıya kadar yürüyorum. Kapı tokmağına uzanırken duraksıyor ve kaşlarını çatarak geri dönüyor. "Zeke'ten 678 numarasıyla ilgili bir haber aldın mı?"

Telefonumu cebimden çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. "Hayır. Hiçbir şey yok." "Neden bu kadar uzun sürdü merak ediyorum. Eve dönerken onu arayacağım.

Eğer bir ilerleme kaydederse sana haber veririm. Yarın da Tiffany'yi görmeye gitme planları hakkında konuşuruz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Tamam. Akıllı olun. Kapılarınızı kilitli tutun. Kimseye açılmayın. İçgüdülerinize güvenin. Bir şeylerin ters gittiğine dair en ufak bir şüpheniz bile varsa panik butonlarını kullanın. Onlar bunun için var."

"Evan, ciddi. Ben iyi olacağım."

Ön kapının tokmağını çekerek rahatlıyor ve bir siren sesi havayı yarıyor.

"Oh, kahretsin!" Pedin yanına gidip kodu giriyorum ve sağır edici çığlık durur. Sonrasında ne olacağını tecrübelerimden biliyorum. Mutfağa koşup zaten çalmakta olan telefonu alıyorum.

"Rugby, rugby, rugby," diye selamlıyorum. "Özür dilerim! Söz veriyorum bu son olacak."

"Her şeyin yolunda olduğunu duyduğuma sevindim, Bayan Griffith. İyi geceler dilerim."

Telefonu şarj aletinin üzerine bırakıyorum ve kalbim durarak koridora geri dönüyorum.

Evan tam bıraktığım yerde duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, kocaman sırıtıyor. "En azından bu şeyin çalıştığını biliyoruz."

"Komşularım benden nefret edecek."

Hızlı bir sarılma için beni kendine çekiyor, beni dua eden manken kollarıyla ve tanıdık olmayan şampuan ve tıraş losyonu kokusuyla sarıyor. Kısa bir an için misafir odası teklifini tekrar düşündüm ve tam o anda sarılma garip bir hal aldı. Çok sıkı, çok yakın, çenesinin başımın tepesine dayanması için çok erken, eli boynumda sıcak ve kuru.

Kendimi çözdüm ve geri çekildim.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Başımı sallıyorum, o da gülümsüyor. "Sabah seni ararım."

Kapıdan sıvışıyor, sonra ben arkasındaki sürgüleri çevirirken sahanlıkta bekliyor. Eliyle alarm pedini işaret ediyor, ben de şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum, kodu giriyorum ve sistem girdiğinde camın arkasından ona bir başparmak işareti yapıyorum. Güvende olduğumdan emin olduktan sonra koşarak arabasına gidiyor ve kendini içeri atıyor, birkaç dakika sonra da gidiyor.

Verandanın ışığını kapatıyorum, sonra tekrar düşünüp açıyorum. Bütün ışıklar açıkken uyunacak bir gece varsa, o da gecedir. Yüzümü cam panele bastırıyorum ve geceye, sokağın karşısındaki, silüetleri karanlıkta beliren devasa Viktorya dönemi evlerine bakıyorum. Arada bir üst kattaki pencerelerden altın rengi ışık sızıyor ama onun dışında her şey durgun.

"Hiç gitmeyecek sandım," diyor tanıdık bir ses tam arkamdan ve kalbim duruyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kulaklarımda panik dolu bir korku uğulduyor.
"Ne... Buraya nasıl girdin? Alarmı nasıl geçtiniz?"

Corban, James Bond filmlerindeki baş kötü adam gibi giyinmiş bir halde ön odamdaki gölgelerin arasından çıktı. İndigo kot pantolon, abanoz rengi kazak, siyah spor ayakkabılar, hepsi şık ve tasarımcı ve dışarıdaki gölgeler kadar karanlık. Evimin duvarlarına tırmanıp ses çıkarmadan pencereden atlayabilecekmiş gibi görünüyor. Kim bilir? Belki de içeri böyle girmiştir.

"Senin teknisyen kocandan çok öğrendim, alarmı nasıl atlatacağım da dahil." Cık cık diye bir ses çıkarıyor ve aynı ürkütücü gülümseme yüzüne yayılıyor. Bu öğleden sonra evinden uzaklaşırken son daha çok korkutuyor beni. "Sana nasıl yapılacağını bildiğimi söylemiştim. Görünüşe göre dinlemeliymişsin."

Sözlerinin kalbimin çarpıntısını bastırması birkaç saniye sürüyor ve sonra ne demek istediğini anlamam için birkaç saniye daha gerekiyor. Görünüşe göre neyi dinlemeliydim? Ve sonra anlıyorum. Corban 678 numaradan gelen mesajdan : *Bilgin olsun, alarm sistemini nasıl aşacağımı biliyorum.* "Dur bakalım. O mesajı sen mi gönderdin? Bana mesaj atan sen miydin?"

İki kolunu kaldırarak etrafımızdaki alanı gösteriyor - benim fuayem, benim evim -Bunu evet olarak kabul ediyorum, yani de o gönderdi. Aynı numaradan gelen ilk tehdit jilet gibi keskin bir şekilde geri geliyor: *Bana Will'in parayı nereye sakladığını söyle yoksa sen de ona katılırsın.*

Corban'ın gözlerine , obsidyen rengi ve biraz da dengesiz, ve sanırım bunu yapardı. Beni öldürür ve iki kere düşünmezdi.

Ama neden? Neden bir numaradan bana tehdit mesajları gönderirken diğerinden Will'miş gibi davranıyor? Hiç mantıklı gelmiyor. Kulaklarımdaki uğultu, okyanusun dibindeymişim gibi boşluğa dönüşüyor.

"Bakın, paranın nerede olduğunu bilmiyorum. Birkaç gün öncesine kadar bundan haberim bile yoktu."

"Elbette, hiçbir fikrin yok." Sözleri aynı fikirde ama ses tonu değil. Ses tonu, paranın nerede olduğunu bildiğimi söylüyor ve eğer

zorunda.

Geri geri giderek alarm pedine yaklaşırken, üç saniye boyunca dikkatini dağıtacak bir yol bulmaya çalışırken göğüslerimin arasında terler fişkırıyor. Panik butonunu çalıştırmak için üç saniye! Hangi salak bu kuralı koymuş? Panik halindeyken üç saniye sonsuzluk demek.

Yarım adım daha geri çekildim. "Gerçekten, Corban. Evin altını üstüne getirdim ama burada değil. Bana inanmıyorsan kendin bak."

Gözleri kısıılıyor, omzumun üstündeki panele odaklanıyor. "Cidden o kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Hiç duymadığım retorik soru. Cevap vermeyeceğim.

Beni bileğimden tutup koridora, evin derinliklerine, alarm pedimdeki düğmelerden daha uzağı çekiyor.

Tökezleyerek arkasına geçiyorum, bel kemerinin altından çıkan bir silahın izini arıyorum, dar kıyafetlerinin altına bağlanmış bir bıçak şekli. Anladığım silahlı değil, ama olması da gerekmiyor. Spor salonunda yontulmuş vücudu başlı başına bir silah.

Beni iterek mutfağı sokuyor ve lavabonun kenarına doğru bastırarak döndürüyor. "Planın nedir Iris? Bir ya da iki ay Will'in yasını tutmak, sonra da hayat sigortasını alıp *Ye, Dua Et, Sev* 'kendimi bulmam lazım' gibi yeni çağ saçmalıklarıyla şehri terk etmek mi?" Gözlerinin arkasında patlayan öfkeyle tırnak işaretlerini alaycı bir tavırla sunuyor. "Eminim siz ikiniz bundan daha iyisini yapabilirsiniz."

Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama bir yanıt bekliyor gibi görünüyor ve aklıma gelen tek yanıt "Ben... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İğrenmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Seni nerede bekliyor, Güney Amerika'da mı? Doğı Avrupa'da mı? Meksika'da mı?" Homurdanıyor ve kafasındaki ter, mutfağın konserve ışıklarının parıltısı altında parlıyor. "Boş ver, Meksika çok sıcak. İkimiz de Will'in daha serin iklimleri tercih ettiğini biliyoruz."

Başımı sallıyorum, kalbim bir vites daha atıyor. Corban'ın ölmüş kocam gibi davranarak seksen yedi mesaj atmasının ve şimdi ağzından çıkan kelimelerin ardındaki mantığı bir araya getirmeye, hesap yapmaya çalışıyorum. Will hâlâ hayattaymış gibi konuşuyor.

Corban daha önce de beni kandırmaya çalışmıştı.

Bir iki saniyeliğine, onun hayallerine uymanın pratikliğini düşündüm. Eğer bu soygunda Will'le birlikte olduğumu düşünüyorsa

yarı yarıya iyi bir oyalama stratejisi olabilir.

Ama sonra Corban iki adım daha yaklaşıyor, boynundaki kalın damarlar öfke ve nefret olarak okuduğum şeyle titreşiyor ve ben korkuyorum.

"Mesajların senden geldiğini biliyorum. Mesajlar ve o iki not. Will'den , değil mi?"

Kaba, öfkeli bir havlamayla gülüyor. "Her zaman bunun çok büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüşümdür. AppSec tam da gezegendeki diğer yerlerden daha çok nefret ettiği tek şehre gitmek için uçağa bindiği sırada ona yaklaşıyor." Başını iki yana sallar. "Hayır, asla olmayacak. Yine de seni gerek. Çünkü gözyaşların hoş bir dokunuştı. Senden çok iyi bir aktris olurdu."

O geri adım atıyor, ben de etrafından dolanıp mutfağın derinliklerine doğru ilerliyorum ama ne zaman aramıza bir iki adımdan fazla mesafe koysam Corban uzun bir adımla mesafeyi kapatıyor. Bu bir kedi fare oyunu gibi, mutfağımın etrafında çılgınca bir dans. Ama şimdi neredeyse salona varmıştım ve arka kapıya olan mesafeyi hesaplayarak durakladım. Eğer oraya ulaşabilirsem, tek yapmam gereken kapıyı açmak ve alarmı çalıştırmak. Oraya ulaşabilir miyim?

Yüzümde gördüğü her şeye gülüyor. "Sen hiç siyah bir adamın koştuğunu gördün mü? Hiç zahmet etme."

Konuşmayı daha güvenli bir zemine çekiyorum. "Ben rol yapmıyorum. Evlendiği adamın bir hırsız olduğunu, işvereninden dört buçuk milyon dolar çaldığını öğrenen bir dulum."

"Beş."

"Ne?"

"Beş milyon ve *ben* çaldım. *Ben çaldım*. Planı yapan bendim. Sadece onu idam edecek." Göğsünü şişiriyor ve başparmağını tam ortasına vuruyor. "Bu anlaşmanın ne kadar karmaşık olduğunu biliyor musun? CSS hisselerini ele geçirmek için kaç katmandan geçmem gerekti? Sadece çok yetenekli ve tehlikeli derecede zeki biri böyle dahice bir plan yapabilirdi. Sayemde beş milyon dolar kazandık."

Yine de kimse parayı alıp gitmedi, mi? Nick onları yakaladı.

Birden aklıma Corban'ın narsist olduğu geldi. Muhtemelen sınırda da. Aşırı övünme kişilik bozukluğu özelliklerinden sadece biri ama

Klasik bir tane, bu da neden daha önce görmediğimi açıklıyor. Narsistleri fark etmek zordur, çünkü genellikle hastalıklarını dünyadan gizleme konusunda yeteneklidirler.

"CSS nedir?" Avuçlarımı kotumun arka ceplerine sokarak söylüyorum. Bu sıradan bir hareket, ama aynı zamanda kasıtlı bir hareket. Telefonum orada, soğuk, sert ve rahatlatıcı bir şekilde parmaklarımın arasında. Zil sesini sessize alıyorum. Şansım yaver giderse, orada olduğunu bilmeyecek.

"Crunch Güvenlik Sistemleri. AppSec'in 2013 yılında bir girişim sermayesi ödemesiyle satın aldığı hisseler. Will'e hisseleri Bahamalar'da kurduğum bir şirkete taşınmasını ve tam olarak ne zaman tasfiye söyleyen bendim. Bunu kendi başına asla yapamazdı. Bilgisayarlarla arası iyi olabilir ama iş ticarete gelince umutsuz vaka."

Corban'ı sadece yarı yarıya dinliyor olsam da kaşlarımı kaldırıyorum. Aramıza mümkün olduğunca çok kelime koymak için onu konuşturmaya devam etmeliyim.

"Ama Will bir şekilde işleri berbat etmiş olmalı çünkü AppSec bunu öğrendi. Will'in patronuyla konuştum. Bana paranın süren bir adli muhasebecileri olduğunu ve tüm işaretlerin Will'i gösterdiğini söyledi."

Cep telefonum gelen bir aramayla kalçamda titriyor. O fark etmeden açmak için kaydırabilir miyim?

Corban bir omzunu kaldırarak *evet, mi?* işareti yaptı. "Eninde sonunda öğreneceklerini biliyorduk."

Kayıtsızlığı beni şaşırtıyor, öyle ki parmaklarım telefonumda donup kalıyor. Bir an burada durup Corban'ın şaşkın ifadesini ve büzülmüş dudaklarını inceliyorum, iki yeni hayat sigortası poliçesini ve Will'in o son sabah yatakta yaptığı ev işleri listesini hatırlıyorum ve cevap yerine oturuyor.

Başımı sallıyorum, bunu daha önce düşünmediğim için sinirleniyorum. "Ortadan kaybolacaktınız, değil mi? Yani ikiniz de. Sen ve Will zaten gitmeyi planlıyordunuz, bu yüzden uçak tam da paranın kaybolduğu saatte düştüğünde, onun hepsini alıp gittiğini varsaydın."

Telefonum hareketsiz kalıyor, arayan kişiyi sesli mesaja çeviriyor, sonra tekrar açılıyor.

"Hepsini alıp kaçtı. Bunu bana sen söyledin."

Kaşlarımı çatıyorum, bu kelimelere yakın bir şey söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Söyledim mi?"

Corban başını sallar. "Bana çekmecedeki nattan bahsetmiştin, hatırladın mı? Will'in oraya koyduğu." İma ettiği şey karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ama ben daha sözlerini algılayamadan Corban iki adım daha yaklaşıyor. Geri çekilirdim ama gidebileceğim hiçbir yer yok. Zaten tezgâha doğru bastırılmışım. "Ama ölümcül bir hata yaptı."

"O da ne?" Sesim çatlıyor ve bu kadar korkmuş görüldüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Sırıttıyor, kömür gibi siyah tenine karşı kurt adam dişleri. "Güzel karısını burada tek başına bıraktı."

Derim karıncalanıyor ve dikenli bir mide bulantısı yumağını yutuyorum.

"Will'in sende ne bulduğunu görebiliyorum. Bariz olanın ötesinde yani. Zekisin, komiksin ve sende böyle bir şey var." Corban bana doğru bir el sallıyor, bakışları önce aşağıya, sonra daha da aşağıya iniyor. "Narin. Seksi. Will çok ama çok şanslı bir adam."

"Öyleydi," diyerek onu düzeltiyorum. korku ve şoktan donuklaşmış durumda ve doğru düşünemiyorum. Kelime yavaş ve yapış yapış çıkıyor.

Kollarını kavuşturmuş, kısık gözlerle beni inceliyor. "Biliyor musun, bir süre senin de onun ortadan kaybolma olayının içinde olduğuna ikna olmuşum. Ama sonra karakterini bozmadın, mesajlarımın ondan geldiğini düşündüğünde bile. Ya gerçekten bilmiyordun ya da sen ve Will bunca zamandır benden bir adım ."

"Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyordum."

"Evet, inanmaya başlıyorum." Tezgâhtan uzaklaşıyor, bir adım daha yaklaşıyor, sonra kolonyasının kokusu midemi bulandırana kadar daha da yaklaşıyor. "Hadi şu sıçanı deliğinden çıkaralım. Ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bana cevap vermiyor." Corban telefonunu bulmak için cebini karıştırıyor. "Ama bakalım sana cevap verecek mi?"

Tek kelime edemeden kolunu boynuma doluyor, şakağımı kendi şakağına yaklaştırıyor ve bir selfie çekiyor. Flaş kör edici ve ben bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şoktayım.

Ben görüşümdeki beyaz lekeleri göz kırparak ederken, Corban telefonuna eğilmiş, parmaklarıyla bir şeyler yazıyor. Resmi bir e-postaya ekliyor - konu satırı yok, mesaj yok, sadece gülümseyen bir Corban ve solgun ve geniş gözlü bir benim resmim - ve Gönder'e basıyor. Hemen ardından telefonuna bir mesaj geliyor.

"Haberler iyi," diyor telefonu görebileceğim şekilde çevirerek. "Kocanız hayatta ve iyi durumda."

Ona zarar verirsen boğazını keserim.

Her şeye rağmen, keskin ve sivri dehşetime rağmen, alarmı nasıl kullanacağını bilen ve beni öldüreceğini söylediğinde inandığım bu deliye rağmen, coşkum hızlı ve açık.

Will yaşıyor.

Telefonum çalıyor ve bu sefer onu cebimden çıkarıyorum. Corban beni durdurmuyor, sadece kalçasını tezgâha yaslayıp izliyor, dudaklarında aynı ürpertici gülümseme oynuyor.

Numara yabancı bir ülkeden geliyormuş gibi görünen uzun bir rakam dizisi. Başparmağımı ekranda kaydırıp kulağıma götürüyorum, sesim kalbimin gümbürtüsünden zar zor duyuluyor. "Alo?"

"Iris, çık oradan."

Hıçkırıklarım yoğun ve ani. Geçtiğimiz iki hafta boyunca bu sesin hayalini kurdum. tam olarak emin olmadığım bir Tanrı'ya dua ettim, onu bir kez daha duyabilmek için her şeyimi ortaya koyarak pazarlık yaptım ve işte şimdi, *nihayet* telefon hattından geliyor ve tek yapabildiğim ağlamak.

"Will?"

"Az önce söylediklerimden herhangi birini duydun mu? Corban tehlikeli biri. Bana ulaşmak için sana zarar verecek ya da daha kötüsünü yapacak. Yoldayım, ama bu arada oradan çık. Ne yapman gerektiği umurunda değil, sadece uzaklaş ve yardım getir. Bunu benim için yapabilir misin?"

Will yolda! Orada bir sürü başka kelime olduğunu biliyorum ama Duyduğum tek şey yoldayım. Kocam eve geliyor. "Acele et."

Corban telefonu kulağımdan kaptı. "Evet, dostum. Acele etsen iyi olur. Güzel karın bekliyor. Oh, ve paramı unutma. Az önce yaptığın bu küçük numara sana fonlardan payına düşene mal olacak."

Telefonumu geri almak için ona doğru hamle yapıyorum, ama o beni beton bir kolla kolayca .

"O bir ateş parçası, Billy oğlum. Bahse girerim yatakta bir ölüm perisidir. Bahse girerim mobilyaları deviriyor ve bir porno yıldızı gibi çılglık atıyordur, değil mi?"

Corban'ın sözlerini ve gözlerindeki dengesiz parıltıyı algıladığımda midemde bir dalgası yuvarlanıyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama Corban'ın eli demir bir mengene gibi pazılarımı sıkıyor.

Hattın diğer ucunda kargaşa var ama Will'in ne söylediğini anlayamıyorum. Cevabı ne olursa olsun, Corban'ın sırtışını derinleştiriyor.

Bakışları üzerimde toplanıyor ve yüzünde bir alay ifadesi . "Merak etme. Eminim yapacak bir şeyler buluruz."

Yirmi dakikadan az bir süre sonra kapı çalıyor ve kalbim boğazıma . Will nasıl şimdiden burada olabilirdi? Nerede saklanıyordu, bahçe kulübesinde mi? Ve neden anahtarını kullanmak ya da daha iyisi sürpriz bir saldırıyla pencereyi kırmak yerine zili çaldı? Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Corban saatini kontrol ediyor ve kaşlarını çatıyor. Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla o da aynı şeyi düşünüyor.

Keskin vuruşların ardından Evan'ın boğuk sesi duyulur. "Hey, Iris, hala uyanık mısın? Sanırım cüzdanımı unuttum."

Corban, "Yoğun bir gece," diye takılıyor ama dişlerini sıkarak konuşuyor.

Başımı bitişikteki çalışma odasına eğiyorum, sehpanın üzerindeki mahkeme kayıt çıktıları yığınının arasından parlak bir deri parçasının çıktığını görüyorum. Evan'ın cüzdanı. arka cebinden çıkarmış, sonra oraya atmış ve unutmuş olmalı.

"Şimdi ne olacak?" Ben söyleyeceğim.

Corban birkaç saniye beni izliyor, ne , bu sorunu nasıl çözeceğini düşünüyor. Evan için endişelenmiyor; o kadarını söyleyebilirim. Benim bir şekilde Evan'ı uyarmamdan endişeleniyor. Sorun *benim*.

"Telefonunuzdan alarmı devre dışı bırakın. O panik butonlarının yakınında olmanı istemiyorum."

Evan kapıyı tekrar çalıyor, bu sefer daha sert ve yumruğuyla. "Iris, içeride misin?"

"Boş , ben yaparım." Corban *telefonundaki* alarm uygulamasını açtı - kendi telefonu, bu da benim alarmımı nasıl atlattığını açıklıyor - ve ön kapının yanındaki ped üç kesik bip sesi verdi. Beni pazılarımdan tutup kendine çekiyor, parmakları morluk bırakacak kadar sert bir şekilde sıkıyor. "Ona cüzdanını ver ve ondan kurtul, anladın mı? Yoksa boynunu kırarım ve sana da izletirim."

Başımı salladım, yutkundum. Evan'ın rağmen onun da bunu yapabileceğinden şüphem yok. "Aferin kızıma." Corban beni omuzlarımdan tutup çeviriyor ve sertçe itti. "Şimdi, git."

Burada yapabileceğim birkaç şey var. Evan'a bir işaret ver. Sistemi yeniden kurarken tehlike kodunu kullanırım. Kapıdan fırlayıp hayatımı kurtarmak için kaçabilirdim. Ama Corban Evan'a zarar vereceğini ve bana izleteceğini söylediğinde ona inandım ve ikisine de katlanamazdım. Ayrıca gitmek ya da polise haber vermek, Will'i bir daha göremeyeceğim anlamına geliyor.

Bu yüzden cüzdanı alıp gülümseyerek koridora çıkıyorum ve camdan Evan'a el sallayabildiğim kadar rahat bir şekilde el sallıyorum. Beni görünce rahatlamış görünüyor ama ben kapıyı açana kadar omuzları kulaklarının yanında, boynunu yutan dev bir kambur gibi duruyor.

"Neredeydin?" Evan diyor ki. "Aramaya çalıştım."

"Özür dilerim." Gözümün ucuyla ön salonda bir hareketlilik yakalıyorum. Corban gölgelere doğru kayıyordu. "Zilimi kapatmıştım."

"Oh." İçeri bir adım atacakmış gibi bir ayağını kaldırıyor ama ben kapı aralığından dışarı çıkmıyorum. Orada kaskatı duruyorum, kapıyı tutuyorum ve bedenimle girişi engelliyorum.

Uzun bir duraklama oldu.

Cüzdanını boşluğa itiyorum. "Al. Masanın üzerinde buldum."

Meraklı bir bakışla cüzdanı alıyor, sonra sola doğru eğilip ön odanın penceresinden bakıyor. Kalbim duracak gibi oluyor. Bej rengi kanepede dışında oda neredeyse bomboş. Eğer Corban hâlâ orada, duvarın diğer tarafına yaslanmış bir şekilde duruyorsa, Evan onu mutlaka görecektir.

Ama sonra Evan doğruldu ve sanki gördüğü tek şey boş bir odaymış gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Zeke ile konuştum. 678 numarası ne yazık ki çıkmaz sokak. Üzerinde isim ya da adres olmayan bir ön ödeme. İzini sürmenin bir yolu yok."

Hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak yüzümü buruşturuyorum. "Oh. Tamam. Denediği için teşekkür ederim. İyi geceler." Kapıyı itiyorum ama Evan eliyle durduruyor.

"Neyin var senin?"

Başımı sallarken bakışlarını tuttuğumdan emin oluyorum. "Yenildim işte. Yatmak için üst kata çıkmaya hazırlanıyordum."

Hafifçe kaşlarını çatarak başını eğiyor. "Ağlıyormuş gibi görünüyorsun."

"Zor bir gün oldu."

"Eğer konuşmak istersen..." Bakışları omzumun üzerinden geçerken gerisini bırakıyor, başını izin verdiğim kadarıyla evin içine çeviriyor, ki bu çok uzak değil. Merdivenlerim ve arkamdaki ışıklı koridor dışında muhtemelen pek bir şey göremiyor. "Pekâlâ, seni tutmak istemiyorum. Bunun için teşekkürler." Cüzdanını kaldırıp iki kelime söylerken sallıyor: *İyi misin?*

Güven verici bir gülümseme yayıyorum. "Bir değil. Seni yarın ararım."

Sonra kapıyı suratına kapattım, sürgüleri çevirdim ve koridora geri döndüm.

Mutfağa girdiğimde her tarafım titriyordu. Corban gölgelerin arasından sıyrılıp parmağını kaldırıyor. Evan'ın arabasının kapısının kapanma sesini, motorunun çalışmasını ve uzaklaşırken çıkardığı homurtuyu dinliyoruz.

"Şimdi ne olacak?"

Corban'ın sırtışı Cheshire genişliğinde. "Şimdi bekleyeceğiz."

* * *

Kablolu yayın kutusundaki saat on bire yaklaştığını söylüyor. Evan'ın cüzdanını ön kapıdaki çatlaktan içeri itmemin üzerinden bir saatten fazla zaman geçti, yani ikna edici olmalıydım. Polise haber vermiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu.

Ama polis gelmedi ve biz hâlâ Will'i bekliyoruz.

"Max Talmey," diyor Corban, aralıksız volta atmayı bırakıp çalışma odasındaki kanepeye yığılmış olan bana dönerek. "Eminim bu ismi bilmiyorsundur, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Haftalardır uyanıkmışım gibi geliyor ve şimdi adrenalinin etkisi geçtiği için zar zor dik oturabiliyorum.

Corban halının ucuna vuruyor ve havaya bir yumruk dönüyor. "Peki ya Dennis Sciama ya da Andrea del Verrocchio? Hayır mı?"

"Hayır." Bir esnemeyi bastırıyorum.

"Sırasıyla Albert Einstein, Stephen Hawking ve Leonardo da Vinci'nin akıl hocaları."

"Oh."

Corban'ın durmadan konuşması da yardımcı olmuyor. Dönüp dolaşıp yere varmayan uzun, abuk sabuk laflar... belki de çılgın şehir dışında. Yıllar önce dinlemeyi bıraktım.

"Neden tüm övgüyü Will alıyor? Toplumumuzun nesi var ki sadece oyun kurucuyu kabul ediyoruz da takımın geri kalanını kabul etmiyoruz? Grubun değil de baş şarkıcıların mı? Gerçekte, burada zeki olan *bizleriz*. Biz onları ayağa kaldırmıyorduk, bilinmezlikten asla çıkamazlardı."

Corban'ın narsisistik kişilik bozukluğu ders kitabı gibi. Görkemli bir benlik duygusu, güç ve başarı ile meşguliyet, aşırı bir hak duygusu ve belirgin bir empati eksikliği. Belirtilerin hepsi var. Manik durumunda, artık hiçbirini gizleme zahmetine girmiyor.

"Neta Snook gibi," diyorum. Bir narsistin her şeyden çok istediği şey, hak ettiğini düşündüğü övgülerdir.

"Kim?"

"Amelia Earhart'a uçmayı öğreten kadın pilot."

"Aynen öyle!" Parmağını yüzüme saplıyor. "Neden bahsettiğimi anlıyorsun."

Anladığımı kadarıyla bu sadece Will'in parayı almasıyla ilgili değil. Will'in parayı alıp *kaçmasıyla* ilgili. Corban terk edilmiş hissediyor. Reddedilmiş ve bir kenara atılmış hissediyor ve öfkesini tetikleyen de bu duygu.

Volta atmaya devam ediyor ve kimsenin onun dehasını takdir etmediğine dair bir tırat daha atıyor. Bahamalar'daki bir şirkete daha kolay takip edilebilen para yerine hisse senedi transfer etmenin nasıl *onun* fikri olduğunu. Hisse senetlerini ne zaman en yüksek piyasa fiyatına satacağını bilen oydu. Eğer *o* olmasaydı, Will hala sokak köşelerinde üç kuruşluk çantalar satıyor olacaktı. Narsistler kurbanı oynamaya bayılırlar.

Durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Kocanızın bizi ekeceğini düşünmeye başlıyorum."

"Yapmaz." Bunu hissettiğimden çok daha emin bir şekilde söylüyorum. Will zaten parayı benden daha çok sevdiğini kanıtladı. Neden Corban'ın bana tecavüz etme tehdidini gerçekleştirmesine izin vermeyeyim? Neden intikamını almasına izin vermeyeyim?

Geleceğini söylemesi dışında. Bana yolda olduğunu söylemişti.

Çok üzgünüm, diyor Will kafamın içinde, sanki burada, kanepede oturuyormuş gibi net bir şekilde. Bir iki saniyeliğine onu tozlu bir Meksika yolunda araba kullanırken görüyorum, bir eli açık pencereden dışarı doğru el sallıyor.

Hayır, Corban bir haklıydı. Will Meksika'dan nefret ederdi. Çok sıcaktı. Corban'ın bakışları arka kapıya yönelir. "Bunu duydun mu?"

Kendimi kanepeye doğru itiyorum, kulaklarım zorlanıyor. "Neyi duydun?" "Şşşt!" Başını eğiyor, sonra parmağını havaya kaldırıyor. "Bu. Duydun mu?"

Sanırım bir şey duymuş olabilirim, pencerenin dışında bir çıtırtı ya da bir dalın , tam da komşunun köpeği çılgına dönmeden önce. Havlamaları bir diğerini, sonra bir diğerini ateşliyor, havlamalar surround sesle bana gelene kadar tüm mahalleye yayılıyor. Köpeklerin kaybolan bir çift dalmaçyalı için birbirlerini uyardığı çizgi film sahnesi gibi.

Ama bu sefer, Corban'ı pencerenin hemen dışındaki biri için uyarıyorlar.

Kanepede dönüyorum ve ellerimi cama dayayıp dışarıyı görmeye çalışıyorum ama sanki bir kara deliğe bakıyor gibiyim, karanlık ve sonsuz. Yakınlarda bir yerde köpekler çıldırıyor.

Ev telefonu çalıyor.

Corban kaşlarını çatıyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum: Will neden geçen sefer yaptığı gibi beni cep telefonumdan aramadı?

Telefon tekrar çalıyor. "Ben-"

"Kımıldama," diye bağıyor. Mutfaktaki sehpadan el bilgisayarını alıyor ve ekrana bakıyor. "770'li bir numara." Geri rakamları yüksek sesle okuyor. "Tanıdın mı?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Telefonum aramayı sesli mesaja çeviriyor ve arayan kişi kapatıyor. Pencerenin altında hâlâ biri varsa bile köpeklerin ve kalbimin gürültüsünden duyamıyorum. İki saniye sonra telefon tekrar çalmaya başlıyor.

Corban bu kez ilk zil sesinde telefonu açmak için düğmeye basıyor. "Merhaba." Bir soru değil, bir talep.

Corban'ın ifadesi, güneşin üzerinden geçen fırtına bulutları gibi belirgin bir şekilde değişiyor, aydınlık karanlığa dönüşüyor. Diğer hattaki kişi bir sürpriz ve hoş bir sürpriz değil.

"Her şeyi yanlış anladın dostum. Buraya misafir olarak geldim. Iris-"

Arayan kişi onun sözünü kesiyor ve Corban'ın buna izin vermesi bana bunun Corban'ın yatıştırmaya çalıştığı biri olduğunu söylüyor. Narsistler manipülasyonda ustadır ve sessizliği dinlediğini söylese de hareketleri

meşgul. Gözleri pencereleri tarıyor ve vücudu, yaylanmak için kıvrılan bir çingiraklı yılan gibi kendi içine çekiliyor.

"Bunu yapmayı çok isterdim," diyor Corban, ses tonu kandırmaya yönelik, "ama Ambien'i az önce devreye girdi. Duydunuz mu bilmiyorum ama yakın zamanda kocasını kaybetti ve bununla pek iyi başa çıkamıyor."

Yan tarafta bir ışık yanıyor ve hemen dışarıdaki en az üç silueti aydınlatıyor. Göz kırıyorum ve cesetler gölgelerin içine kayıyor.

Corban tekrar konuştuğunda sesi donmuş beton kadar soğuktu. "Anlıyorum."

Neyi görmüyorsun? Ben bir şey görmüyorum. Penceremin dışındaki Will mi? Nerede o? Pencereleri tarıyorum, Corban'ın yüz ifadesini inceliyorum ama hiçbir şey anlamıyorum.

Corban ahizeyi uzatıyor ve kafama vuruyor. "Polislere iyi olduğunu, bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle. Onlara misafiriniz olarak burada olduğumu ve mülkünüzden defolup gitmelerini söyleyin." Bir cevap veremeyince iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Boş ver, ben kendim yaparım. Siktirin gidin onun mülkünden, pislikler."

Ahizeyi yere atıyor ve iç geçiriyor. "Görünüşe göre küçük bir sorunumuz var."

Başka koşullar altında Corban'ın bu yetersiz cevabı eğlenceli olabilirdi ama şimdi verdiği cevap kafa karışıklığımı biraz olsun azaltıyor. Anlayabildiğim kadarıyla evin etrafı polislerle çevrili ve Corban bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor, ki bu hiç iyi değil. Oturduğum yerden, tek bir çıkış yolu var. Köşeye sıkışmış bir adamın kaybedecek bir şeyi yoktur. Camın diğer tarafındaki her kimse ateş etmeli ve bunu hemen yapmalı.

Ama polis bunu yapar mıydı? Silahsız bir adamı vururlar mıydı? Sanki Corban da aynı şeyi düşünüyormuş gibi iki elini havaya kaldırıyor ve pencerenin önünde yavaşça üç altmış yapıyor. *Devam edin millet*, der gibi gülümsüyor. *Burada görecektir bir şey yok*.

Sonrasında olanların her ayrıntısını net ve keskin bir şekilde fark ediyorum. Kurşunun sert bir patlamayla cama nasıl çarptığını, camın ortasında nasıl düzgün bir delik açtığını. Nefes nefese bir tıslama, gümüş ve havadan bir kıvılcımla yanımdan nasıl vızıldayarak geçtiğini. Corban'a isabet ettiğinde kafası nasıl geriye savruluyor, kanı ve beyni bir Jackson Pollock tablosu gibi bana ve duvara nasıl sıçırıyor. Vücudu yere çarptığında döşeme tahtalarının nasıl titrediğini, iki yüz küsur kiloluk beton kemik ve kas kütlelerini.

Sonra arka kapı patlayarak açılır, tahta, cam ve botlar patlar ve üniformalı bir polis ordusu içeri dalar. Silahlarını çekmişler ve her birini Corban'a doğrultmuşlardı.

İçlerinden biri dizlerinin üzerine çöküp nabız yokluyor, bu standart bir prosedür olabilir ama bu durumda tamamen gereksiz. Corban'ın gözleri açık ama alnının büyük bir kısmı yok.

Bir kadın memur çömeldi. "Hanımefendi, iyi misiniz?" Ellerini yüzümde ve boynumda gezdiriyor, parmakları titreyen tenimi yokluyor. Geri çekildiğinde elleri kan içindeydi.

"Benim değil," diyorum ama dişlerim takırdıyor ve kelimeler bağırışlar arasında kaybolup gidiyor.

Arkasında iri yarı, siyah saçlı bir adam bu işin çoğunu yapıyor. "Hanginiz kovuldu?" Yüzü morarmış ve öyle sert bağırıyor ki ağzından mükemmel bir yay çizerek tükürükler saçılıyor. "Şüpheli silahsızdı. Kim ateş etti, lanet olası?"

Kadın memur onu görmezden gelerek kanepenin üzerindeki yorgana uzanıyor ve onu titreyen omuzlarına örtüyor. "Seni ısıtmamız gerek. Şoktasınız." Etrafında dönüp odanın içine doğru bağırıyor. "Buraya bir acil yardım ekibi çağırabilir miyiz?"

Sağlık görevlileri bir sedyeyle koşarak geliyorlar, ancak Corban'ın yere aktığını görünce oldukça yavaşlıyorlar. İçlerinden biri ayrılıyor ve elinde tıbbi bir çantayla bana yaklaşıyor. Tansiyonumu ölçüyor ve hayati değerlerimi kontrol ediyor, bu sırada etrafta konuşmalardan parçalar uçuşuyor.

Polis evin etrafında bir çember oluşturduktan sonra beklemeye başladı. Rehine arabulucusu Corban'ı ev aradı. Plan onu ikna etmektir.

Emir ateş edilmemesiydi.

Yine de Corban sol şakağına bir kurşun yedi.

Burada kimse kurşunun sorumluluğunu üstlenmiyor.

Cevap beni ayağa kaldırıyor ve sehpanın üzerinden atlayarak kendimi odayı dolduran cesetlerin arasına fırlatıyorum. Eller beni tutuyor ve ben onları silkeleyerek arka kapıdan dışarı fırlıyorum.

"Will!" Köpekler tekrar havlıyor ve ben daha da yüksek sesle bağırıyorum. "Will!"

Arka bahçemden çitlere doğru yırtınıyorum, başım ileri geri savruluyor, bakışlarım gölgeleri arıyor. Çılgın, vahşi ve histerik bir haldeyim,

Ateş edenin o olduğunu bildiğim kocamı bulmaya *çalışıyorum*.

Burada olmadığını bildiğim halde ellerimi kavuşturup adını gökyüzüne haykırıyorum. Şimdiye kadar Will çoktan gitmişti.

Bunun farkına varmak bağırsaklarıma inen bir tekme gibi geliyor ve iki büklüm olup iki kolumu ortama sarıp feryat ediyorum. Öfke ve hayal kırıklığı dalgalar halinde üzerime geliyor, bu geceki olayların tekrarıyla güç kazanıyor.

Güçlü eller omuzlarıma yapışıp beni yukarı ve geriye çekerek tanıdık bir kucağa çeviriyor.

"İyisin," diyor Evan, kocaman kollarıyla beni sıkıca sararak. "Ben yanımdayım."

"Bayan Griffith," diyor bir kadın sesi. Yüzümü Evan'ın göğsüne gömdüğüm yerden başımı kaldırıp çimlerin kenarında duran Dedektif Johnson'a bakıyorum, geçen hafta karakolda konuştuğumuz dedektif. "Hazır olduğunuzda size bazı sorularımız olacak."

Hazır olmanın yakınından bile geçmiyorum. Hâlâ her titriyor, kaslarım aynı anda hem gergin hem de gevşek ve kendimi hasta hissediyorum. Korku ve fiziksel bitkinlikle birleşen bir adrenalin akşamdan kalmalılığı. Evan'ın gömleğini iki yumruğumla kavriyorum ve gecenin serin havasını ciğerlerime çekiyorum. Arka bahçe dönüyor. "Sanırım oturmam gerek."

Evan'ın tavrı bir anda değişiyor, arkadaş ve teselli ediciden ciddi avukat moduna geçiyor. "Müvekkilimin kendini toparlaması için birkaç dakikaya ihtiyacı var."

Dedektif Johnson birkaç nefes boyunca benimle göz göze geldi. "On tane var ama başka bir yerde yapsın. Bu arka bahçe aktif bir suç mahalli ve hepiniz burayı kirletiyorsunuz."

Gözlerini onun ötesindeki eve ve çalışma odamın ıııklı pencerelerinin diğler tarafına doluşmuş, fotoğraf çeken ve kanıt toplayan bir düzine kadar polise diyor.

"Arabamda konuşalım," diyor ve beni evin yanına götürüyor. "Dedektif Johnson arkamızdan sesleniyor: " değıl," diyor. binada. On dakika, Bay Sheffield, sonra onu almak için geliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Evin önünde uzun bir polis arabası ve ambulans kuyruğı, mavi ve kırmızı ışıkları dönerek sokakta sessiz ve boş bir şekilde duruyor. Birkaç polis posta kutusunun yanında toplanmış, bir grup meraklı komşuyu zapt ediyor. Yoldan geldiğimizi görünce şaşkınlıkla başlarını kaldırıyorlar ve Evan onlara anlaşmanın kısa bir özetini yapıyor. Polislerden biri telsizinden ciyak ciyak bağırarak Evan'ın Dedektif Johnson'a anlattıklarını doğruluyor, sonra da bize el sallıyor.

"Arabaya binene kadar tek kelime etme," diye mırıldanıyor Evan.

Dudaklarımı birbirine bastırarak beni Range Rover'ının yolcu koltuğuna oturtmasına izin veriyorum. Ben biner ön tarafa doğru koşuyor, arabaya tırmanıyor ve kapıyı çarpıyor.

"Lanet olsun, Iris. Neden bir şey söylemedin? Neden bana bir işaret vermedin?"

"Çünkü Will'i bekliyordum. Onunla konuştum, Evan. Beni telefonla aradı."

"Kimin telefonu?" Evan o kadar da şaşırılmış görünmüyor ama yine de endişeli.

"Benim hücrem."

Kelimeleri söylerken, farkına varıyorum ve cebimdeki telefonu elime alıyorum. Will beni aradı, yani numarası bende var. Onu geri arayabilirim! Kaydı açtım ve en üstteki numarayı tekrar ara tuşuna bastım. Birkaç saniye sonra, hattan üç melodik bip sesi geliyor, ardından Fransızca bir kayıt, yavaş ve özünü anlamama yetecek kadar anlaşılır. Numaranın bağlantısı kesildi.

"Bu nasıl ? Daha bir saat önce beni bu numaradan aradı." End'e basıp Redial'a basıyorum, aynı sonucu alınca öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarım tekrar yükseliyor. "Kahretsin!" Tuşlara basıp tekrar deniyorum.

Avucunu ellerimin üzerine koyarak onları sakinleştiriyor. "Sorun . Bir bulacağız, tamam mı? Onu bulacağız."

Başımı sallıyorum, hareket hızlı ve çılgınca, ama rahatlama anlık. Şimdiye kadar Evan yapacağını söylediği her şeyi ve daha fazlasını yaptı. Nefesimi bırakıyorum ve omuzlarım beş santim kadar düşüyor. Eğer Will'i bulmama yardım edeceğini söylüyorsa, Evan Will'i bulmama yardım edecektir.

Evan sakinleştiğimi görünce koltuğuna geri yerleşiyor. "Tamam. Ayrıldığım andan itibaren bana her şeyi anlat."

Kelimeler benim hissettiğim gibi çılgınca çıkıyor, karmakarışık ve aniden başlıyor, son hızla birbiri üzerine yuvarlanıyor. Hikâyem karmakarışık, ama Evan hiç ara vermeden, arada bir başını bile sallamadan dinliyor. Tüm bu süre boyunca bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Corban'ı Will vurdu. Bundan eminim. Polisi aradı ve onların bunu yapmayacağını görünce Will ateş etti."

"Polisi Will aramadı, Iris. Ben aradım."

"Ne?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor, parmakları sakalına batıyor ve başını sallıyor. "Sen bana cüzdanımı verdikten sonra, bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamadım. Eve dönerken yol boyunca bir şeyleri kaçırdığımı, bana bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir işaret vermeye çalıştığını düşünüp durdum. geldiğinde sürükleniyordum. Alarmın açık değildi. Ne kapıyı açtığında, ne de kapattığında. Sistemi çalıştırmadın."

"Çünkü Will'i bekliyorduk." "Öyle demiştin."

"Ne, bana inanmıyor musun?"

"Hayır, inanıyorum. Sana inanıyorum ama eğer haklıysan, tetiği çeken Will'se, bu onun zimmetine para geçirmekten çok daha fazla suçu olduğu anlamına gelir. Onlardan biri olmadığını varsayarsak, polis Corban'ın ölümünü cinayet olarak ele alacak. Katilini bulmak için insan gücü harcayacaklar."

Zihnim geceki olaylardan, kabaran duygularımı bıkırtıcı bir körebe oyunu gibi geri püskürtmeye çalışmaktan tükenmiş durumda, bu yüzden Evan'ın sözlerini algılamam birkaç saniyeden fazla zaman alıyor. Ama bu gerçekleştiğinde, anlamının büyüklüğü yüzüme vurduğunda, omurgam dikleşiyor ve sesim histeriye dönüşüyor. "Ama bu doğru değil! Corban'ı Will öldürdü, çünkü aksi takdirde Corban beni öldürürdü."

"Iris, Corban silahsızdı."

"Yani? İnsanlar elleriyle öldürebilir, özellikle Corban'ınki kadar büyük kollara Ve Will onu tanıyordu. Neler yapabileceğini biliyordu."

"Sakin ol. Ben senin tarafındayım, unuttun mu? Sana elini bile sürmeden birinin o pisliği vurmasına çok sevindim ama polisin nereden geldiğini düşünecek kadar yavaşlamalısın. Özellikle de Corban'ın para için burada olduğunu öğrendiklerinde. Bu Will'e bir neden verir. Will'in yaptığı şeyi cinayet yapar."

Üzerime ağır ve nahoş bir şey çöküyor ve bunun bir hayal kırıklığı olduğunu fark ediyorum. Saçmalık. Burada ne bekliyordum, Will'in eve gelmesini mi? Özür dileyip benden af dilemesi, benim de bir şekilde ona af dilemenin bir yolunu bulmam ve hiçbir şey olmamış toparlanıp yolumuza devam etmemiz için mi? Will'in evliliğimize kazıdığı tüm yalanların ve ihanetlerin ötesinde, beş milyon dolar hâlâ kayıp ve şimdi bir adam var.

Korkunç, berbat, aşağılık bir adam öldürüldü. Bu şeyde sıfırlama düğmesi yok.

Evan'ın bakışları omzumun üzerinden geçip bana saplanıyor. Koltuğumda döndüğümde Dedektif Johnson'ın önümde durmuş bizi izlediğini görüyorum.

"Şüpheleri çoktan arttı," diyor Evan, bakışları tekrar benimkilere . "Ona ne anlatırsan anlat, tutarsızlıklar arayacaktır."

"Bana yalan söylememi mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sana ne *söyleyeceğini* uzun uzun düşünmeni söylüyorum."

Hala aynı şeye benzediğini düşünerek ona şaşı bir bakış atıyorum.

"Fazla zamanınız yok." Dedektif Johnson ona bir işaret vermiş olmalı, çünkü omzumun üzerinden başını sallıyor. "Bak, duygusal yorgunluk ve şoku öne sürüp büyük soruları bir iki gün ertelemeye çalışacağım ama yine de bu gece ona ifade vermen gerekecek. Seni serbest bırakmadan önce temel bilgileri isteyecektir."

İç çekiyorum, düşüncelerimi yatıştırmaya çalışıyorum ama çok fazla düşünce var ve ben çok yorgunum. Yorgunluk beni halsizleştirdi, sanki beyin hücrelerim sorgum şurubunun içinde yüzüyormuş gibi. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sadece bir saniyeliğine.

Sıcak bir avuç bileğimi sarıyor. "Iris, beni duydun mu?"

"Seni duydum." Gözlerimi açtım ve iç çekerek arabanın kapısına uzandım. "Hadi şu işi bitirelim."

* * *

Neye bildiğinizde, bir yalanı tespit etmek oldukça kolaydır. Bunu kıpırdanmalarda ve ani baş hareketlerinde ya da bazen kişi aşırı telafi etmeye çalıştığında hiçbir hareket yapmamasında görebilirsiniz. Nefes alışverişlerinde ya da çok fazla bilgi vermelerinde, cümleleri tekrar etmelerinde ve alakasız detaylar sunmalarında. Ayaklarını sürüyerek ya da ağızlarına dokunarak ya da ellerini boğazlarına götürerek. Bu temel psikolojidir, vücudun ağızdan çıkan kelimelerle aynı fikirde olmadığını gösteren fiziksel sinyallerdir.

Dedektif Johnson bana Corban Hayes ile ilişkimin ne olduğunu sorduğunda, bakışlarını gayet sakin bir yüz ifadesiyle karşılıyorum. "Will'in spor salonundan bir arkadaşıydı."

Üçümüz garaj yolunda toplanmışız, Evan ve ben omuz omuzayız, Dedektif Johnson bir deftere hararetle bir şeyler karalıyor. Köpekler nihayet sustu ama hava serin ve cadde kalabalık.

Şimdiye kadar medya gecenin dramından haberdar olmuştur. Minibüsleri kaldırımın kenarına dizilmiş, çanak antenlerini yıldızlara doğrultmuşlardı. düzine kadar muhabir önlerine dizilmiş, kameralarını ve mikrofonlarını çimlerine doğrultmuş durumda. Evan iri bedenini benimkinin önünde kaydırıyor, yüzümü sabah haberlerinden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor.

Dedektif Johnson sanki orada değillermiş gibi devam ediyor. "Ne zaman geldi?"

"On civarı falan." Ses tonumu ve nefes alışımı sabit tutuyorum ve sadece sorulan soruya cevap veriyorum. Ne eksik ne fazla.

"Neden bu kadar uzun kaldı?"

"Çünkü kocamın hâlâ hayatta olduğuna dair çılgınca bir fikri vardı. Will'in ona borcu olduğunu iddia etti."

Çılgınlık karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Geçen Perşembe, bir açıklama yapmak için beni görmeye geldiğinde, kabul ettin. Kocanızın o uçakta olduğundan emin olup olmadığınızı sorduğumda hayır dediniz. Onun da hâlâ hayatta düşünmüştünüz."

"Duygusal bir kaç hafta oldu."

Doğruyu söyleyin, ama *yanıltıcı* bir şekilde - yalan söylemenin anahtarı budur.

Dedektif Johnson cevabımı defterine karalıyor ve ardından büyük bir soru işareti koyuyor. Bir sonraki sorusunu o sormadan önce biliyorum.

"Peki ya şimdi? Kocanızın hala hayatta olduğunu düşünüyor musunuz?"

Yüzümü yarı alaycı bir kaş çatma şekline sokuyorum. "Bu beni Corban kadar deli yapar, değil mi?"

"Bu tam olarak bir cevap sayılmaz."

yanıt da tam olarak bir soru sayılmaz. "Bayan Griffith, kocanızın silahı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Hiç ava ya da atış poligonuna gitti mi?" "Silah kullanmayı bilip bilmediğini mi soruyorsunuz?"

"Evet."

"Yine, bildiğim kadarıyla hayır."

"Bu kadar yeter. Geç oldu." Evan kolunu omuzlarıma doladı. "Sabah seni arayıp tam mülakat için bir zaman ayarlayacağım, en kısa zamanda

Bayan Griffith dinlendi."

Dedektif Johnson bu durumdan pek memnun görünmüyor ama yine de oluyor. Ben Evan'ın arabasına doğru dönerken bakışları kürek kemiklerimin arasında yanıyor.

Muhabirler hazır ve kapıdan salınan yarış atları gibi havalanıyorlar, mikrofonları ve kameraları sallanarak çimenlikte koşturuyorlar. Adımı haykırıyorlar ve çözemediğim bir yığın karışık soru soruyorlar.

"Yorum yok," diye bağıyor Evan, bir koluyla onları uzak tutuyor ve sonra beni SUV'una bindiriyor. İki saniye sonra motoru kükrüyor ve uzaklaşıyoruz.

"Dinlenmelisin," diyor köşeyi döner dönmez. Radyo açık, sesi kısık bir country istasyonunda ve araba Evan, deri ve baharat gibi kokuyor. "Oraya vardığımızda seni uyandırırım."

Yüksek sesli bir esnemeyle koltuğa daha da gömülüyorum. "Orası neresi?"

"Benim evim. Tek kelime etmeden önce söyleyeyim, seni otele götürmüyorum, o yüzden sorma bile."

Sormuyorum. Zaten tartışamayacak kadar yorgunum. Gözlerimi kapatıyorum, dalıp gittiğimin farkına bile varmıyorum.

Yabancı bir odada uyanıyorum ve nerede olduğumu hatırlamam bir iki saniyemi alıyor. Evan'ın özel banyolu ve kapısı kilitli misafir odası. Haklıydı; yatak son derece rahattı. Buraya nasıl geldiğimi merak ederek büyük boy şiltenin üzerine uzandım. Hatırladığım son şey Evan'ın bana dinlenmemi söylediğiydi. Gözlerim kapandığında henüz mahallemizden çıkmamıştık bile.

Dün geceki olaylar zihnimde donmuş kareler halinde canlanıyor. Siyah bir beden ön odamın gölgelerinden kayıyor. Will'in sesi kulağımda, bana dışarı çıkmamı söylüyor. Corban'ın şehvet düşkününü sırtıışı. Beyni çalışma odamın duvarına sıçradı, kafatası halıya kalın ve yapışkan bir su birikintisi sızdırdı. Çok, çok fazla kan.

Hiçbir uyarı olmadan, bir mide bulantısı dalgası boğazıma hücum ediyor. Yataktan fırlayıp tuvalete koşuyorum ve zar zor zamanında yetişiyorum. Son yemeğim yıllar önceydi ve midemde çok az şey var, ama geriye kalan tek şey safra olana kadar hepsini tekrar tekrar kusuyorum. Sifonu çekiyorum ama baş dönmesi geçmiyor.

Will oradaydı, bundan eminim. Kaç metre ? Sesi aklımdan çıkmıyor-Iris, *çık oradan. Ben de geliyorum.* Corban'ın tehditlerine ve benim dehşetime rağmen, Will'in sözleri hattan aşağı indiğinde hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Hayatta olduğu için, benim için geldiği için, nihayet onca kalp ağrısı ve dramdan sonra onu tekrar görebileceğim için rahatladım.

Peki ya şimdi? Şimdi tek hissettiğim, bunu yapamadığım için yaşadığım on tonluk bir hayal kırıklığı ve bundan sonra olacaklar için duyduğum dehşet.

Banyo tezgâhındaki yeni diş fırçası ve mini diş macunuyla dişlerimi fırçalıyorum, Evan'ın benim için şifonyerin üzerine bıraktığı Susanna'nın kıyafetleri arasından bir tişört ve bir çift yoga taytı seçiyorum, sonra da koridora çıkıyorum.

Evan'ın evi muhteşem. Yüksek tavanlar, geniş pervazlar, nötr renklerle dekore edilmiş güneşli, ferah odalar, her biri diğerinden daha güzel. Koridorda ilerlerken acele etmiyorum, başımı sağa sola sallayarak Susanna'nın enfes zevkine hayranlıkla bakıyorum, ta ki kapalı bir kapıya gelene kadar. Son kapı

Soldaki oda ve kimin olduğunu biliyorum. Kapıyı itip açarsam, içerideki duvarların pembeye boyanacağından eminim.

Merdivenlerin yanında, çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir duvarda duraklıyorum; düğün portreleri ve tatil fotoğrafları, daha yeni çekilmiş bebek fotoğraflarının arasına serpiştirilmiş. Siyah-beyaz bir fotoğrafta koyu renk saçlı muhteşem bir kadın, göğsünde minik bir bebekle tam ortada duruyor. Kalbim hiç tanımadığım iki insan için çarpıyor, ama en çok da alt katta gürültü yaptığını duyduğum adam için. Her gün bu resmin önünden nasıl geçiyor? Gözlerini kapatıyor mu? Başka tarafa mı bakıyor? Buna dayanamazdım.

Alt kata iniyorum, orada yanık bir şeyin kokusu boş midemden bir mide bulantısı dalgası daha çıkarıyor. Geçene kadar bekliyorum, sonra sesi takip ederek şefin mutfağına giriyorum, koyu renk dolaplar ve pırlıl pırlıl paslanmaz aletler. Evan adanın arkasında duruyor, doğrama tahtasının üzerinde bir kırmızı biberi uzun ince şeritler halinde dilimliyor.

"Hey," dedim.

Yukarı bakıyor, sonra burnundan hızlı ve ani bir nefes çekiyor. Bu bir refleks, acıya verilen o istemsiz tepkilerden biri, akciğerin ürkme versiyonu. Biliyorum çünkü bana da oluyor, hiç beklemediğim bir anda bana çarpan o anılar.

"Özür dilerim," diyorum, çoktan odadan çıkmaya başlamıştım. "Gidip üstümü değiştireyim." "Hayır. Hayır, sorun değil, ben iyiyim."

Boğazını temizliyor, başını sallıyor.

"Pek iyi değilim ama olacağım. Yakında."

İşte bu yüzden gelmek istemedim. Çünkü bana ait olmayan anılara adım atıyor, ait olmadığım ya da hoş karşılanmadığımı hissettiğim topraklara ayak basıyor olacaktım.

"Emin misin?" Susanna'nın tişörtünü çekiştiriyorum. "Çünkü benim için sakıncası yok." "Hayır, üzerinde kalsın. Seninkiler çok pis. Hepinizin aynı olduğunu düşünmüştüm.

boyutunda." Bıçağının ağzıyla bana el sallıyor ve adanın karşısındaki bir koltuğu işaret ediyor. "İçeri gel, otur. Ben de yemek yapıyordum."

Akşam yemeği mi? Etrafta bir saat arıyorum. " kaç?"

"Altıyı biraz geçiyor. Neredeyse on yedi saat uyudun."

Gözlerim kocaman oldu ve tabureye çöktüm. "On yedi saat, bu nasıl mümkün olabilir? Scott Smith'in bana mono bulaştırdığı birinci sınıftan beri... bu kadar uzun uyumamıştım. Ve bunu kardeşimin küçük mavi haplarından biri olmadan yaptım."

Evan homurdanıyor. "Son iki haftada öğrendiğim bir şey varsa o da kederin çok yorucu olduğudur."

"Patronumu aramam gerek. O-"

"Gerek yok, Ted'le çoktan konuştum. Annenle de. O gezgin bu arada. Fırsatını bulur bulmaz onu aramanı söyledi. Ted, ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar sürmesini söyledi."

"Peki ya polis?"

"Dedektif Johnson çok daha az anlayışlıydı. Eğer sabaha kadar uyanmazsanız, buraya gelip kendi gözleriyle göreceğini söyledi. Ona bunun gerekli olmayacağını, yarın ilk iş karakola uğrayıp ifade vereceğimizi söyledim."

"Sana bir haber verdi mi?"

"Biraz. Akşam yemeğinde seni bilgilendiririm diye düşündüm. Sonra bir plan yaparız." Başparmağını omzunun üzerinden, bir tavadan baca gibi siyah buharın yükseldiği ocağa doğru uzatıyor. "Enchiladas yapıyorum."

"Tamam, ama.." İşaret ediyorum ve Evan dönüp bakıyor. Tavaya doğru hamle yaptı, gazdan çekip aldı ama çok geçti. İçindekiler çoktan kömürleşmiş çimento dönüşmüştü.

Tavasıyla birlikte lavaboya atıyor ve tıslayarak suyu açıyor. "Yeni plan. Pizzanın üzerine ne istersin?"

* * *

Annem telefonda, "Gelip seninle kalmak istiyorum," diyor ve ben onu elinde gece çantasıyla antrede dururken, arabasının anahtarlarını avucunun içinde tutarken hayal ediyorum. "Ne zaman gelebilirim?"

Evan'ın mutfak masasında oturmuş, çelik yünü ve dirsek yağıyla tavayı fırçalamasını izliyorum. Hiç ilerleme kaydediyor gibi görünmüyor. Kontrol etmek için sabunu her duruladığında, her şeye yeniden başlıyor.

"Evimi geri alır almaz." Annemin tiz ve histeriye varan sesinin aksine, ben kendi sesimi eşit tutmaya özen gösteriyorum. "Burası hâlâ bir suç mahalli ve ben hâlâ Evan'ın evindeyim."

Adını duyduğunda çenesini kaldırıyor.

"Şu tatlı adam," diyor annem. "Ona benden kocaman bir kucak ver, olur mu? Ona yeterince teşekkür edemediğimi söyle. Hemen şimdi söyle."

Sıcak bir şefkat duygusu yanaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor, çünkü annem haklı. Evan Sheffield bir cevher. O iyi adamlardan biri. İki dünyamızı birbirine çarptıran korkunç felakete rağmen, bir şekilde ödül kazanmış gibi hissediyorum.

"Annem size ne kadar teşekkür etse az olduğunu söylüyor."

Evan sırtarak lavabodan başını kaldırıyor, sonra musluğu kapatıyor ve tepsiyi çöpe atıyor. "Ona turta sevdiğimi söyle. Özellikle vişneli."

Annem de çok yakında ona bir tane pişireceğine söz veriyor. İç çekiyor, uzun bir stres ve rahatlama boşalım. "İyi olmana çok sevindim."

Biraz daha sohbet ettik ama ona Will'le konuştuğumu söylemedim. Henüz hazır değilim. Önce Evan'la bir plan yapmam gerekiyor; ve Dedektif Johnson'a ne söyleyeceğimden emin olana kadar kimseyi, en azından annemi yalanlara ya da yarı gerçeklere bulaştırmak istemiyorum. Yorgunluğumu öne sürüp yarın daha uzun bir görüşme sözü veriyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Evan buzbir şişe birayı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor ve bir sandalyeye çöküyor. "Polis kayıp AppSec parasını buldu."

"Hepsi mi?"

"Neredeyse hepsi. Görünüşe göre birkaç yüz bin eksik." Bir yudum almak için duraklıyor. "İfadeleri Corban'ın bilgisayarında buldular."

Bu farkındalık bir heykelin örtüsünün kaldırılması ve her şeyin ortaya çıkması gibidir. Anlayışım o anlıktır. Paranın oraya nasıl ya da neden geldiğini bir an bile merak etmiyorum.

"Will. Corban'ı suçlamak için onu oraya koydu."

Evan omuz silkiyor ama yüz ifadesinden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyor. "Corban, AppSec'in tüm işlemlerini yürüten bankada çalışıyordu. O-"

"Hisseleri Bahamalar'da kontrol ettiği bir şirkete taşıdı, sonra da en yüksek fiyata sattı. Biliyorum. Corban bana binlerce kez söyledi. Ama Will neden *tüm* parayı bıraksın ki? Madem çalmak için o kadar zahmete girdi, neden Corban'ı töhmet altında bırakacak kadarını bırakıp gerisini almadı?"

"Belki de sadece Corban'ı töhmet altında bırakmakla ilgili değildi. Belki de şüpheleri gidermek içindi. Para hesaba katıldığında, polisin onu aramak için bir nedeni kalmayacaktı."

"Ama şimdi cinayetten şüpheleniyorlar."

"Olabilir. Ama kadarıyla, kulübenizin yanında ezilmiş bir ot parçası ve adli tabibin çıkardığı kurşun dışında ellerinde çok az şey var."

Corban'ın kafatasından çıktı. Silahın nereden geldiğini bulana kadar işe yaramaz."

"Ki bulamayacaklar." Will'in silahla ne yaptığını bilmiyorum ama şunu kesin olarak biliyorum: O silah asla bulunamayacak.

Evan şişesinden uzun bir nefes çeker ve başını sallar. "Dün geceden önce, asla olmaz derdim. Birinin hata yapmadan böyle bir suçu işlemesine imkan yok. Kimse o kadar zeki değildir. Ama kocanız öyle olabilir, çünkü burada tüm bunlar olurken Liberty Air onun evrak çantasını kaza alanından aldı. Oldukça harap ve kirliydi, üzerine defalarca yağmur yağmıştı ama dizüstü bilgisayarı hala tek parçaydı. Analiz için laboratuara gönderiliyor ama oradan ne çıkacağını kim bilebilir?"

Ben biliyorum. Orada ne yapabileceklerini biliyorum, hiçbir şey. Will'in AppSec soygununa herhangi bir şekilde dahil olduğuna dair tek bir kanıt bile yok. Aslında, o makineden almayı başardıkları her bir baytın tam tersini, Will'in bir kuruş bile çalmayı hayal etmeyecek ideal bir çalışan olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacağına bahse girmeye hazırım.

"Bak, seni arkadaşım olarak görüyorum, bu da içinde bulunduğun ikilemi anladığım anlamına geliyor. Eğer polis Will'in hayatta olduğuna dair kanıt bulursa, Corban'ın ölümünü onun üzerine yıkabilirlerse, Will hapse girecek. Buna hiç şüphe yok. Her şeyden sonra bunun gerçekleştiğini görmenin yıkıcı olacağını biliyorum."

Başımı sallıyorum, bir füze gibi üzerime gelen "ama "yı bekliyorum.

"*Ama*. Avukatınız olarak, size yalan söylememenizi tavsiye etmek zorundayım. Yalancı şahitlik

ve bu ciddi bir suçtur. Eş gizliliği, telefon görüşmesinin içeriğini açıklamak zorunda söylüyor, ancak kazadan bu yana Will ile konuşup konuşmadığınızı sorarlarsa ve yanlış olduğunu bildiğim bir şey söylerseniz, gizliliğimiz hala geçerlidir, ancak sizi savunamayacağım."

"Anlıyorum. Ve seni o duruma sokmak istemem."

"Dün gece çok yaklaşmıştın." Sözleri sert ama tonu nazik.

"Bunu bir daha yapmayacağım."

"Yeterince adil." Başını sallıyor ve sanki mesele hallolmuş gibi iki elini masaya vuruyor. "Peki ne söyleyeceğin hakkında bir fikrin var mı? Yarın sabah oraya gitmeden önce bir uyarı alırsam ikimizin de işine yarar."

Kocamın kulübenin yanındaki gölgelerde durduğunu, yüzünün öfkeyle sertleştiğini, pencereden bir adama silah doğrulttuğunu hayal ediyorum. Hiç tereddüt etmeden tetiği çektiğini, kurşunu ölümcül yoluna doğru uçurduğunu hayal ediyorum ve midem . Evet, bunu benim için, beni kurtarmak için yapmıştı ama yine de. Will bir adamı öldürdü, onu vurdu ve en nihayetinde bir yığın para için bunu yaptı.

Ve sonra kocamı Kroger koridorunda diz çökmüş, yüzünde eşit derecede gerginlik ve umutla, duymayı beklediğim o dört küçük kelimeyi söylerken gördüm. *Benimle evlenir misin?* Ona evet derken içimde parlayan sevinci, gülümseyen yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını hatırlıyorum. *Evet, evet, evet.*

Gerçekten itiraf edebilir miyim? Polise gerçekten kocamın hayatta olduğunu söyleyebilir miyim?

Onun bir katil olduğunu mu?

Gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Kapı çalıyor, akşam yemeğinin gelişini müjdeliyor. "Bunu düşün ve bana haber ver, tamam mı?" Evan ayağa kalkmadan önce bir avucunu benimkinin etrafına sararak şöyle diyor. "Sen yapman gerekeni yap. Avukatın olamasam da her zaman arkadaşın olacağım."

Tepsideki son mor floksayı posta kutumdaki toprağa yerleştiriyorum ve etrafını sıvazlıyorum. Muhteşem bir Pazar sabahı ve Atlanta'nın baharı muhteşem bir görünüm sergilemiş. Parlak güneş ışığı, düşük nem ve her yerde çiçekler; pencere önlerinde, sokaklarda, kızılıcık ve kiraz ağaçlarında büyük pembe ve beyaz patlamalar halinde. Çiçekler şehrin üzerini sarı bir polen tabakasıyla örtüyor ve beni korkum kadar kalın bir alerjiyle boğuyor.

Otuz üçüncü gün, saydığımın değil ama hâlâ Will'den bir iz yok. "Bu şehirde on iki binden fazla güvenlik kamerası var, Ve bu sayı artmaya devam ediyor," dedi Dedektif Johnson bana sadece birkaç gün önce. "Burada bir yerde kaydedilmeden bir gün bile geçiremezsiniz."

Sözleri bir uyarı olduğu kadar bir vaatti de. Liberty Havayolları ve Georgia Halk Sağlığı Departmanına göre William Matthew Griffith öldü. Ancak Dedektif Johnson ve Atlanta Polis Departmanı'na göre durum o kadar da net değil. Corban'ın katili henüz bulunamadı. Will'in DNA'sı da enkazdan çıkarılamadı.

Ancak bir ölüm belgesi olduğu için sigorta şirketleri ve Evan'ın firması arasında gidip gelen bir sürü mektup vardı ve geçen hafta bana uzun satırları sıfırlarla dolu üç çek verdi. Ben de Evan'ın tavsiyesine uydum ve emin olana kadar bu çekleri faizli bir hesaba yatırdım - ki zaten öyle yapıyorum.

Ama bugün itibariyle, sadece ben .

Will izlerini iyi gizledi. Polis hiçbir telefon numarasını ona kadar takip edemedi. Ne benim cep telefonumdan, ne de Corban'ınkinden. Bulunan bilgisayarda Will'in zimmetine para geçirdiğine tek bir dosya bile bulamadılar. Hayatta olduğundan şüphelenmeleri için tek sebep benim.

-Çünkü Dedektif Johnson'a gerçeği söyledim. İfademi verdiğim o sabah bir arınma gibiydi, tüm toksinlerden arınmıştım. Kaza sabahından başlayarak ona her şeyi anlattım. Şaşırılmış görünmüyordu ama

Ölü ya da diri olduğuna dair kesin bir kanıt bulana kadar paranın tek kuruşuna bile dokunmamanın en iyisi söyledi.

"Hey, Iris," diye sesleniyor komşum Celeste sokağın karşısından. Polisin ve basının dümdüz ettiği çalıların yerine diktiğim çiçekleri işaret ediyor.

"Güzel görünüyor."

Ellerimi fırçalıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler. Ev yarın satışa çıkmadan önce ortalığı toparlamaya çalışıyorum."

Bu sözleri söylerken göğsümün tam ortasına keskin bir acı saplanıyor. Banka hesabında tozlanan milyonlara rağmen evi satıyorum. İpoteği tek başıma karşılayamıyorum ve Will'in babasının bakımı için kredi kartlarımın limiti çoktan doldu. Onu o korkunç tesisten, güneşli odaları ve güler yüzlü personeli olan güzel bir bina olan özel bir hafıza bakım merkezine taşıdım. Aylık faturalar beni öldürüyor ve Evan, Liberty Air ile işi bittiğinde paranın sorun olmayacağını söylese de -Tiffany'nin hikayesi kontrol edildi ve hatta bunu desteklemek için bekarlığa veda partisinin tüm hızıyla devam ettiği birkaç lanetleyici fotoğraf bile üretti- soruşturmanın çözülmesi aylar hatta yıllar alacak. Komisyoncum satmak için bundan daha iyi bir zaman olmadığını söylüyor: "Emlak piyasasında bahar geldi Iris. En yüksek fiyatı alacaksın"-ve bu onu sallamak istememe neden oluyor.

Evi kâr için satmıyorum, seni aptal. çünkü paraya ihtiyacım var.

Kendime bunun sadece bir ev, önemsiz ve cansız bir şey olduğunu ve onu kaybetmenin burada edindiğim anıları silemeyeceğini söylüyorum ama yine de içim acıyor. Yarıları boş yatağıma, burada dökülen kana rağmen gitmek istemiyorum. Daha bir ay önce Will ve ben burayı bebeklerle doldurmaya çalışıyorduk.

"Oh, hayır. Taşınıyor musun?" Celeste *çok kötü* bir surat ifadesi takınıyor ve gözleri Japon balığı gibi sağa sola dalıyor. Düşündüğünü duyar gibiyim: *Sen gittikten sonra ne konuşacağız?*

Başımı salladım. "Burası sadece benim için çok büyük."

İlki kadar keskin bir sancı daha. Kazanın olduğu o sabah hamile olmayı çok istemiştim ve neredeyse bir hafta boyunca resmen hamileydim. Meğer ben bir istatistikmişim, her on hamilelikten biri erken düşükle sonuçlanıyormuş ve ağlama krizim de neredeyse o kadar uzun sürmüştü. Kendime böylesinin daha iyi olduğunu, bir bebeğin Will ve beni ayrılmaz bir şekilde birleştireceğini söyledim.

Sonsuza dek, evlilikten çok daha karmaşık bir bağla. Ama neler olabileceğini düşünmek hâlâ acı .

Celeste bana parlak bir gülümseme veriyor. "Etrafımızda olmanı özleyeceğiz."

Bahse girerim. Basın sonunda hikayeme olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor, ama komşularım kaybetmedi. Gün boyu kapımı çalıyorlar, güveçler ve lazanyalarla uğruyorlar, O Gece hakkında sorular soruyorlar, haberlerde daha önce duymadıkları bir iki kanlı ayrıntıyı paylaşmamı umuyorlar. On beş dakikalık şöhretim beni tüm Inman Park'ın en popüler sakini yaptı.

Ama tıpkı şimdi Celeste'ye yaptığım gibi, gülümseyip kibarca teşekkür ediyorum ve sonra yoluma devam ediyorum.

Eve girerken Evan cep telefonumdan aradı. "Selam."

"Selam," diyorum ve şimdiden gülümsemeye başladım. Evan ve ben günde birkaç kez konuşuyoruz ve konuşmalarımız hep böyle başlıyor. "N'aber?"

"Braves, Cards'a karşı ikide, işte bu kadar. Yedek kulübesinin arkasında yerim var. Benimle orada buluşmak ister misin?"

Evan'la bir başka ortak noktamız da sağlıklı bir spor izleme takıntısı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, paylaştığımız daha pek çok ilgi alanı ve tuhaflık olduğunu, eşlerimizi kaybetme şeklimizin ötesinde bizi birbirimize bağlayan daha mutlu, daha alakalı şeyler olduğunu keşfettik. Düşündüğünüzde, iki insanı bir araya getiren tek şeyin, onları tam da ayrı tutan şey olabilmesi çok garip. Belki bir gün, çok *çok* ileride, Evan'la aramızdaki şeyler daha fazlasına dönüşebilir, ama henüz değil. Yakın zamanda değil. İkimizin de daha yas tutması gereken çok şey var.

"Elbette," diyorum. "Ama sıcak satın alma sırası sende-" Mutfağıma giriyorum ve işte orada, Will. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Darmadağınık ve onu son gördüğümde beri kilo vermiş. Yüzündeki çizgiler de daha derin, alnını boydan boya kesiyor ve ağzının kenarlarını parantez gibi sarıyor. Koyu, sık kırpılmış kahverengi saçlarının bile şakaklarına aklar düşmüş. Ama hâlâ her zamanki gibi yakışıklı. Onu gördüğümde vücudum uyuşuyor.

"Ne oldu?" Evan telefonda ses tonunu ciddileştirerek konuşuyor. "Sen iyi misin?"

"Evet." Boğazım düğümleniyor ve kelime doğru çıkmıyor. Bulanık ve biçimsiz, kendi kulaklarımda bile.

Hat sessizleşiyor. "O orada mı? Bekle. Cevap verme. Sadece... dikkatli ol ve beni sonra ara." Telefonu kapatıyor.

Gözlerim Will'in gözlerinden hiç ayrılmadan, telefonumu takırdayarak tezgâhın üzerine bırakıyorum. Mermeri kavırıyor ve onu tekrar gördüğüm duyacağım şiddetli nefret ve öfke nöbetini bekliyorum. Buna hazırım ama gelmiyor. Gelen şey rahatlama, hızlı ve ani bir rahatlama ve kalbimi saran ılık bir bal tabakası gibi sevgi. Bu adamı hala seviyorum, kahretsin. Ona hâlâ aşığım. Tüm yalanlara ve ihanetlere rağmen, muhtemelen hep öyle kalacağım.

"Tanrım, seni çok özledim," diye fısıldıyor.

Ona doğru koşuyorum, kendimi uçan bir sıçrayışla onun üzerine atıyorum.

Bunu beklemiyordu. Bir ayağıyla geri gitti ama yüksek homurtuyla beni yakaladı. Elleri popomu sarıyor, benimkiler boynuna dolanıyor ve bundan sonra kimin ne yaptığını unutuyorum. Tek bildiğim onun beni öptüğü ve benim de onu öptüğüm. Otuz üç gün, ayrı kaldığımız en uzun süre.

Sonra aklım başıma geldi.

Elinden kurtulmaya çalışıyorum, bir kolumu arkaya atıyorum ve yanağına olabildiğince sert bir tokat atıyorum. Etin ete çarpma sesi yüksek, mutfağın durgunluğunda neredeyse sağır edici.

Will .

Geriye dönüp ona tekrar vuruyorum, yanağının çoktan pembeleştiği, el izimin mükemmel gölgesinin oluştuğu yere sert bir tokat daha atıyorum.

Will temas karşısında biraz sarsılıyor ama çenesini kaldırıp bir tane daha bekliyor. Sanki bir darbe daha istiyor gibi. Sanki acıyı hoş karşılıyor.

Üçüncü kez arkamı dönmediğimde yüzü çöküyor. "Beni aramaya gelmemen gerekiyordu. Gerçeği asla gerekiyordu."

"Gerçek nedir? Çünkü geçen aydan sonra ağzından çıkan her kelimenin yalan olduğunu düşünüyorum."

Başını sallar. "Sana olan hislerim hakkında hiç yalan söylemedim. *Asla*. Bu kısmı yüzde yüz doğru."

Kalbimin arkasında çivili bir acı yumağı belirliyor. Hem tanıdık hem de tuhaf mutfağa, buzdolabının üzerindeki notlara, barın yanındaki resimlere ve Güney Carolina'ya yaptığımız bir hafta sonu gezisinde seçtiğimiz mermer tezgahlara bakıyorum ve gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Yine de parayı bana tercih ettin."

Başını sallamıyor ama kafasını da sallamıyor. "Parayı geri verdim. Hatırladın mı?"

"Geri vermedin. Corban'ın bilgisayarına yerleştirdin, peki ne için? Polis seni aramaktan vazgeçsin, öldüğünü düşünsünler diye mi?"

"Bunu senin için yaptım. Huck'ı *senin* için öldürdüm. Polis bir silah görene kadar bunu yapmayacaktı ama Huck hasta bir piçti ve sırf benim izlediğimi bildiği için gözünü kırpmadan boynunu kırabilirdi. Ona bu şansı veremezdim."

Huck mı? Kaşlarımı çattım. "Huck'ın Kosta Rika'da yaşadığını sanıyordum." "Huck, Corban'dır. Onun adı Corban Huck, Hayes değil."

Ve birden her şey anlam kazandı. Rainier Vista'da koridorun sonunda yaşayan çocuk, yangın gecesi üç ses duyduğunu ifade eden kadının oğlu Corban'dır. Corban, Huck. Will'in en iyi arkadaşı, sözde Kosta Rika'da bir sörf okulu işletiyordu, oysa o başından beri buradaydı, Atlanta'daydı.

Yalanlar gelmeye devam ediyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kalçamı tezgâha yaslıyorum ve yerleşiyorum. "Söyle bana Will. Bu sefer gerçeği söyle. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

* * *

Kendimizi, en kötü tartışmalarımızda bile aramızın hiç bu kadar açık olmadığı çalışma odasındaki kanepede buluyoruz. Daha bir ay önce, her şeyi kanepenin ortasında konuşurduk, Will köşeye yaslanır, ben de bir kolumun altına girerdim. Sırf parmaklarımız yakın diye el ele tutuşur, sert sözlerimizi bir okşayışla ya da bir öpücükle yatıştırırdık. Ama bugün, dört kanepeminderi ve bir sehpa bizi aşılmaz bir krater gibi ayırıyor.

Will öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, masanın üzerindeki bir yığın dergiyi düzeltiyor. Sözcüklerini toparlarken meşguliyet. Yığının yanında, iki buzlu su şişesi, öğleden sonra güneşinin bir diliminde bardak altlıklarının üzerinde terliyor. Birinin üzerinde biriken damlanın dibinde büyüüp ağırlaşmasını izliyor ve aşağı doğru inişini takip ediyorum.

Will hâlâ yere bakarak, "Kendime, hakkımdaki tüm gerçeği bilmemenin önemli olmadığını söyledim," diyor. "Hayatımın o kısmı hakkında yani.

Rainier Vista. Ailem. Tüm bunları senden saklamanın sorun olmayacağını düşündüm çünkü dışarı çıktım. Hepsini geride bıraktım." Yüz ifademi kontrol ediyor, tepkimi ölçmeye çalışıyor ve gördükleri hoşuna gitmemiş olmalı ki kaşlarını çatıyor. "Bilmelisin ki ben artık o kişi değilim."

Yüzümü ve ses tonumu sabit tutuyorum. "Yangını kim çıkardı?"

"Benim yangınla hiçbir ilgim yok. Yangını Huck çıkardı." Ben yanıt vermeyince Will başka tarafa bakıyor ve sanki kendine sessiz bir moral konuşması yapacakmış gibi duraklıyor. "Ama, tamam, evet. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Biliyordum ve onu durdurmaya çalışmadım. dolaşıp kapılara vurmادم, insanları dışarı çıkmaları için uyarmادم."

"Oh, Will..." Sesim uzun bir sessizliğe gömülüyor.

Beni izliyor ve yüz ifadesinde suçluluk duygusu var. "Biliyorum. *Biliyorum*, tamam mı? Ve hayatımın geri kalanında o annenin çılgınlıklarını duyacağım. O iki çocuğun ceset torbalarında çıktığını görecekim. Ama yemin ederim, kibriti çakan ben değilim."

"Annen de o gece öldü."

"O kadın gözyaşlarımı hak etmiyor, yaptıklarından sonra değil." Sesi kızgın ya da değil, sadece annesinin pek de iyi biri olmadığı gerçeğini kabullenmiş gibi. "Evlendiği adam için de aynı şey geçerli."

"Onu Seattle'da gördüm Will. Baban iyi değil."

"Onun için kötü hissettiğimi mi duymak istiyorsun? Çünkü ben , sen de üzülmemelisin. Ve onun bakımı için ödeme yapmamalısın. Çocuğunu gecenin bir yarısı sırf dudağını patlatmak için uyandıran bir adam paranızın bir kuruşunu bile hak etmiyordur. Ondan ve Rainier Vista'daki herkesten elimi eteğimi çektim."

"Huck hariç herkes."

Will başını iki yana sallıyor ve kanepede öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayıyor. "Hayır. Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum ama buluşmamız mutlu buluşma değildi. Bana fazla seçenek bırakmadı. Bana o hisse senetlerini onun için taşımamı yoksa sana her şeyi anlatacağını söyledi. Çılgın bir orospu çocuğuydu ama bir insanın zayıf noktasını ustaydı. Senin benim olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, kelimeler mide bulandırıcı bir telaşla aklıma geliyor. *Hadi şu fareyi deliğinden çıkaralım. Ne diyorsun?* İpleri elinde tutan Corban olabilir ama suçu işleyen Will'di. İlk olarak AppSec'ten çaldığında, sonra tekrar

Tetikleyici. Birisi onu tehdit etti diye kocam suçsuz değildir.

Göğsümde eski, tanıdık bir sızı kabarıyor ama . "Devam et," diyorum gözlerimi açarak. "Peki, ne oldu?"

"Gerisini biliyorsun. Nick . Ben de ayrıldım."

"Hayır, demek istediğim, o hisse senetlerini taşıdıktan sonra ne olacağını sanıyordun? Banka hesabında beş milyon çalıntı dolar varken sonsuza kadar mutlu olamazsın Will."

"Biliyorum, ama... Hisse senetlerini taşımak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu." "Gerçeği söyleyebilirdin."

"Hayır. Yapamam." Başını hızlı ve hırçın bir şekilde sallıyor.
"Anlamıyorsun. Hiç senin gibi bir kızla birlikte olmamıştım. Çok akıllı, komik ve nazik. Ve çok güzel." Bana bakıyor ve yüzü . "Sana nasıl aşık olmam? Bana bakışından başka bir sebep olmasa bile."

"Sana nasıl baktım?"

"Sanki iyiymişim gibi. Sanki değerliymişim gibi."

Başımı sallıyorum, çünkü bu doğru. Onun iyi olduğunu düşünüyordum. Değerli olduğunu düşündüm.

Onun bir hırsız, bir yalancı ya da bir katil olduğu hiç aklıma gelmedi.

Sevdiğim adamın hangi parçası gerçektir? Bizim hangi parçamız?

Şimdi ağlıyorum, gözyaşlarım sert ve hızlı akıyor. Yeterince uzun süre kendimi tuttum ve burada bizden başka kimse yok. Onları daha fazla tutmam için bir sebep yok.

"Huck bana senmişim gibi mesajlar gönderdi."

"Biliyorum. Kaybettiğini şekilde anladım. Bu yüzden geri geldim."

"Hiçbirini göndermedin mi?"

"Sadece ilk çift, seni ve Dave'i Seattle'a kadar takip ettiğim zaman. Orada ne yaptığınızı biliyordum ve durmanızı istiyordum. Durmadığında, Huck'ın neyin peşinde olduğunu öğrendiğimde, endişelendiğim için o notu çekmecene koydum, ama onun dışında..." Başını sallıyor. "Hepsi ondan."

"Ama neden?"

"Kafanızı karıştırmak ya da ne kadar bildiğinizi anlamak için, kim bilir? Büyük ihtimalle ikisinin bir kombinasyonu. Gezegendeki en mantıklı insan sayılmazdı."

"Peki ya kaza?"

Ses tonumdaki suçlama karşısında Will biraz daha dik oturdu. "Kazayla hiçbir ilğim yok."

"O zaman adın o manifestoda nasıl yer aldı?"

"Orlando'ya gidiyordum, hatırladın mı? I-"

Elimle onu durduruyorum. "Jessica'yla konuştum. Konferans falan yoktu." "Hayır, ama bu adam vardı." Yüzünü buruşturuyor. "Elli bin dolar için

Bana yeni bir kimlik ver, beni ortadan kaldır. Onunla Key West'te buluşacaktım."

Yatakta o sabahı, yüzükle beni nasıl şaşırttığını, yüzüğü parmağıma geçirirkenki ifadesini düşünüyorum ve gözyaşlarım yeniden doluyor.

Devam etmesini işaret ediyorum.

Will uzun ve derin nefes alır, hepsini dışarı üfler. "Her neyse, uçağımı kaçırmıştım ve Liberty uçağı düştüğünde bir sonraki uçak için kapıda bekliyordum. Neredeyse çok kolay oldu. Liberty'nin güvenlik duvarında ne kadar çok delik olduğunu, kendime bir bilet almanın ve adımları yolcu listesine yazdırmanın ne kadar kolay olduğunu bilerseniz şaşırdınız. Seattle'a giden bir uçağın bambaşka bir kurtlar sofrası açacağını o ana kadar fark etmemiştim."

Uçak gökyüzünden düşerken Emma'yı göğsüne bastıran Susanna'yı, Evan'ın anma törenindeki perili gözlerini düşünüyorum. "O zavallı insanlar! Onların zavallı aileleri. Ve iki hafta boyunca senin de onlardan biri olduğunu, bir mısır tarlasında milyonlarca parçaya ayrıldığını düşündüm. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

"ve üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Aşağı bakıyorum, kucağımda kıvranan ellerime, kocamın parmaklarımda kaydırıldığı iki yüzüğe. Sonra bir avucumu göğsüme bastırıyorum, yüzüğü hala gömleğimin altındaki zincirde asılı duruyor. "Peki ya senin yüzüğün? Evrak çantan ve bilgisayarın ne olacak?"

"Dikildi." Yüzünü buruşturuyor. "İnsanlar para için hemen hemen her şeyi yaparlar." Senin gibi insanlar, diye düşünüyorum ve acı göğsüme dikenli bir kaya gibi saplanıyor.

Gerçeği talep ettim ama şimdi ellerimi kulaklarıma götürmek ve sözlerini duymamak istiyorum. Control-alt-delete tuşuna basıp yeniden başlatmaya zorlamak istiyorum. Gerçek çok fazla. Kocam bir canavar.

"Gördün mü?" diyor. "Zaten yapıyorsun."

"Neyi yapıyorum?"

"Bana farklı bakıyorsun. Sanki beni nasıl sevmiş olabileceğini merak ediyormuşsun gibi."

Sustum, çünkü bu doğru. Ben de tam olarak bunu merak ediyordum.

Will gözlerini kaçırıyor, bakışları geçen yıl doğum gününde ona hediye ettiğim çerçeveli Rolling Stones fotoğrafına takılıyor. "Doğa ve yetiştirme hakkında ve çalıştığın o zavallı küçük zengin çocuklar hakkında vaaz veriyorsun ama yine de kendini benim koyamıyorsun. Baban bir işte çalışamayacak kadar seninle meşgulken ve annen umursamayacak kadar sarhoşken bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Ya da çürümüş mayonez ve küflü ekmekten oluşan bir sandviçi mideye indirmenin ve karnınızı bir şeylerin doyurduğunu hissederek rahatlamanın nasıl bir duygu olduğunu. Hayatınız bu tür bir cehennemden o kadar uzak ki, hayal bile edemezsiniz."

Sözleri kalbime ağır geliyor ve aynı zamanda onu sertleştiriyor. Evet, deneyimlerim bana ebeveynlerinin şüpheli davranışları için çocuğu suçlamamayı öğretti. Çocuklar ebeveynlerinin ürünüdür ve berbat ya da hiç olmayan ebeveynlik becerileri çocuğa kendi hataları olmayan yükler yükler. Bunu o kadar sık söyledim ki Will bunun doğru olduğuna inandığımı biliyor. Ebeveynlerinin başarısızlıkları yüzünden onu daha az düşünmeyeceğimi biliyor.

Ama aynı zamanda öğrencilerime hesap verebilir hale gelerek yüklerini aşmayı öğrettiğimi de biliyor. Onlara kendi eylem ve davranışları için sorumluluk almayı, kurallara uymayı ve beklentileri karşılamayı öğretiyorum. Bu kısmı Will'e de söyledim ama tıpkı benim onun hakkında inanmak istediklerimi seçebildiğim gibi, o da duymak istediklerini seçebildi.

"Hayatını bilmiyordum çünkü bana hiç anlatmadın. Denemedin bile. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeyi nasıl hayal edebilirim?"

Will bugün ilk kez savunmaya geçti. Koltuğun kenarına doğru sendeliyor ve alnı kaşlarını çatarak kırışıyor.

"Hadi ama Iris. Gerçekçi ol. Sana söyleseydim ne derdin? Ya o ilk gün seni kahve içmeye götürseydim ve sana Huck'la bir planımız olduğunu söyleseydim, hayal ettiğimizden çok daha fazla parayla kaçmak için , kusursuz bir plan. Bana numaranı verir miydin? İkinci bir randevuyu kabul eder miydin?" Başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Huck'la yaptığınız şey yanlıştı Will. Ailen için, o zavallı çocuklar ve anneleri için, AppSec için, benim için. Evliliğimize. Ya o uçak düşmeseydi? Florida'ya uçup ortadan kaybolacak mıydın? Bir saniye durup bunun benim için bir şey olacağını düşündün mü?"

"*Sadece* seni düşündüm. Ayrıldıktan sonra bile *tek* düşündüğüm sendin. Bebekler yapmak ve seninle yaşlanmak istedim, Iris. Sonsuza dek sürsün istedim. Ama Huck'la olanları geri saramadım. Seni benim hakkımdaki gerçeği söylemekle tehdit etti ve sonra Nick hisse senetlerini öğrendi ve onları taşıyanın ben olduğumu biliyordu. Kalamazdım."

"Çünkü parayı sen istedin."

Elleri yumruk olup sıkılaştı, parmak eklemleri sertleşti ve uyluklarının üstünde bembeyaz oldu. "Hayır! Para yüzünden *değil*. Bunun lanet olası parayla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden? Neden kalamadın?" Will'in çenesi sıkıştı ve başka tarafa baktı. "Bana nedenini söyle, lanet olası!"

"Çünkü öldüğümü düşünmeni tercih ederim, tamam mı?"

Kelimeleri silah gibi savuruyor, onları uçurduğu için en az benim kadar şaşırmış görünüyor. *Ne* yerine öldüğünü düşünmemi tercih ederdi? Açıklamasını bekliyorum ve meydan okuyan ifadesi ıstıraba dönüşüyor. Çok sıkı çekilmiş bir çorap maskesi gibi yüz hatlarını bozuyor.

"Pek çok şeyi berbat ama mirasım doğru yapmak istediğim tek şeydi. O uçakta öldüğümü düşünmenizi istedim, böylece gerçeği asla öğrenemeyecektiniz. Aşık olduğun adamla, bana her baktığında gördüğün adamla ilgili onurlu ve mutlu anıların olsun istedim. Anılarınızdaki o adam *olmak* istedim."

Sözleri kalbimi kırıyor ve şu anda hiç olmadığım kadar kafam karışık. İnsanlar öldü. Milyonlarca dolar kayboldu. Will'in yaptığı şey pek çok açıdan yanlış ve biliyorum ki öfkeden kuduruyor olmalıyım. Suçlama, öfke, kafa karışıklığı ve evet, nefret de hissetmem gerektiğini biliyorum.

Yine de kocamın güzel, harap olmuş yüzüne içimden kederden başka bir şey gelmiyor. Gerçeği açıklamaktansa sahte ölümünü tercih eden bir adam için ezici bir üzüntü.

Bir hıçkırık boğazımı dirsekleyerek ikimizi de irkiliyor. "Senden nefret etmeliyim. Senden nefret etmek *istiyorum*. Seninle aynı odada oturduğum için fiziksel olarak hasta olmak istiyorum ama değilim. Etmeyorum. Seni hâlâ seviyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Will yaklaşıyor. Kanepeden aşağı doğru kayarak yanıma geliyor, tam burada, bir adımdan daha az mesafede oturuyor. "Seni her zaman seveceğim."

Doğru olduğunu bildiğim tek şey, *tek* şey bu. Her insanın kurtarıcı bir niteliği vardır. Will'inki de sevme yeteneğine sahip olması.

"Peki, şimdi ne olacak?" Gözyaşlarım yeniden başladı, çünkü cevabı zaten biliyorum: *Şimdi gidiyor. Şimdi ortadan kayboluyor.*

Bir parmağını benimkine doluyor, başparmağının ucunu oraya koyduğu Cartier yüzüğün üzerinde gezdiriyor, geri vermem gereken bir yüzük, ama içimdeki her şeyle onu ölene kadar takacağımı biliyorum. "Benimle gel. Okyanusa bakan bir yamaçta yaşayacağız ve yıldızların altında uyuyacağız. Kaybolabiliriz, sadece sen ve ben."

Son kelimeyi söylemeden önce başımı sallıyordum. Dave'i terk edemezdim, aileme bunu asla yapamazdım. Bırakın ortadan kaybolmayı, ülkenin diğer ucuna taşınmayı bile zar zor düşünebiliyordum. Bunun geride kalanlara ne yaptığını herkesten iyi bilirim.

Gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en hüzünlü şey. "Denemeye değerdı." Parmağını kolumda gezdiriyor ve ürperiyorum. Will adil davranmıyor,

ve o bunu biliyor. Cildim her zaman çok hassas olmuştur. "Dur," fısıldıyorum, ama ciddi değilim, biraz bile değil.

"Duramam ve gidemem." Elleri belimi sarıyor, benimkiler de omuzlarına dolanıyor. Bu hareket doğal, sanki dünyada ellerimizin olması gereken başka bir yer yokmuş gibi. "Gezegendeki en sevdiğim insana veda etmeden olmaz."

İşte bu kadar. Bu bir veda. Kendime onun gidişine sevinmem için tüm nedenleri hatırlatıyorum. Para. Yalanlar ve hileler. Ölen babası ve ölen annesi. Corban ve iki ölü çocuk. Özellikle de çocuklar. O benim evlendiğim adam değil. Yaptıkları için ondan nefret etmek istiyorum.

Ama sonra gözlerine ve yine kocama benziyor; Stone Mountain'ın tepesinde bir düzine turistin gözleri önünde benimle yavaşça dans eden, parmaklarımda yüzükler kaydıran ve "evet" dediğimde bana teşekkür eden, onu son gördüğümde benden tıpkı bana benzeyen küçük bir kız isteyen adama. Onu görüyorum ve eskiden nasıl olduğunu, nasıl *olduğumuzu* hatırlıyorum ve kalbim yeniden kırılıyor.

Beni öpüyor ve ben de izin veriyorum. Hayır, bundan daha fazlası. Beni öpüyor ve ben onu öperken otuz üç günlük kalp ağrımı, kafa karışıklığımı ve rahatlamışlığımı ortaya koyuyorum. İlk öpücük, son öpücük ve aradaki tüm öpücükler gibi ve birdenbire, Will'le aramızdaki bu son vedaya karşı koymak için tek bir neden bile bulamıyorum. Will'den en ufak bir acı bile duyamıyorum.

Bu budaklı ve acılı geçen ay. O beni istiyor. Ben de onu geri istiyorum. Savaşacak gücüm kalmadı.

Elinden tutup koltuktan kaldırıyorum ve yukarı çıkarıyorum. Yolda giysilerimizi kaybediyoruz, merdivenlere, sahanlığa, yatağın yanındaki yere - yatağımıza- pamuk ve kot yığınları bırakıyoruz.

İkimiz de çıplak olduğumuzda beni yatağa yatırıyor, şefkatle, hürmetle, sevgiyle beni içine alıyor. Parmağının tersiyle göğsümdeki zincirde asılı olan yüzüğün -kendi yüzüğünün- üzerinden geçiyor. "Güzel kız."

Cevap olarak kollarımı kaldırıyorum, davet ediyorum.

Sevişiyoruz ve bu dünyadaki en doğal ve aynı zamanda en yürek parçalayıcı şey gibi geliyor. Kaç kez burada böyle uzandık, tatlı, tuzlu ve tanıdık? En az birkaç bin kez.

Yine de bu son seferimiz olacak.

Ağzı hareket halinde, tenimin üzerinde geziniyor. Boynuma, öpücükler konduruyor, her santimimi seviyor. Orgazmın yaklaştığını, döndüğünü, ulaşamayacağım bir yerde döndüğünü hissediyorum ve gözlerimi kapatıp iki elimle çarşafı avuçluyorum ve bekliyorum.

Belki de intikamla, Will'i onun beni incittiği gibi incitmek istememle, onun ihanetine kendi ihanetimle karşılık vermekle ilgilidir. Belki de adaletle ilgilidir, sade ve basit, Will'i yangından, paradan ve paramparça olan masum hayatlardan sorumlu tutmakla ilgilidir. Ya da belki ikisinin bir kombinasyonudur. Sebeplerim karışık olabilir ama bir sonraki hamlem çok net. Bunun doğru olduğundan bir an bile şüphe duymuyorum.

Gözlerimi açtığımda kocamın hareket ettiğini görüyorum. Başı arkaya eğilmiş, yanakları gevşemiş ve gözleri zevkle kapanmış ve daha önceki tüm zamanlardan bunun kritik bir an olduğunu biliyorum. *Onun* kritik anı. En azından bir avuç nefes daha sürecek.

Komodininin arkasına uzanıp panik düğmesine basıyorum ve basılı tutuyorum.

Üç saniye, tek gereken bu.

* * * * *

Kimberly Belle'in [THE ONES WE TRUST](#) adlı kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

Teşekkür

Yazmak başına yapılan bir girişimdir, ancak bu kitap aşağıdaki kişiler olmadan var olamazdı.

Edebiyat ajansım Nikki Terpilowski, taslakta düzeltilmesi gereken şeyleri asla şekerle kaplamaz ama beni gülümseten kelimelerle söyler. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Editörüm Liz Stein, bu hikayeyi sevdiğiniz ve kendi hikayeniz olarak kabul ettiğiniz için. Zekânız ve azminiz *Evlilik Yalanı*'nın bugünkü haline gelmesine yardımcı oldu. Ve MIRA Books'un perde arkasındaki tüm çalışkan ve özverili insanlara, ekibinizde olduğum için şanslıyım.

Laura Drake, olağanüstü eleştiri ortağı ve ilk okuyucular Koreen Myers, Colleen Oakley ve Alexandra Ratcliff. Andrea Peskind Katz, haklıydın. Sen *mükemmel* bir beta okuyucusun ve gönüllü olarak listemin başına geçtin.

Scott Masterson, Evan her konuştuğunda kafamda sesini duyduğum kişi. Aptalca sorularımı yanıtladığın ve Evan'ın en iyi repliklerinden birini bana verdiğin için teşekkürler.

Altitude'un muhteşem hanımları, ilk okuyucularım ve amigo kızlarım: Nancy Davis, Marquette Dreesch, Angelique Kilkelly, Jen Robinson, Amanda Sapro ve Tracy Willoughby. Sizleri görmek ayın en güzel günü.

Ailem, Diane ve Bob Maleski, hiç bitmeyen cesaretlendirmeleri ve düşünceli geri bildirimleri için. Umarım bu sizi gururlandırır.

Ve son olarak, gezegendeki en sevdiğim insanlar. Isabella, olay örgüsü kurmakta ustadın. Yazar olmak istemediğine emin misin? Ewoud ve Evan, sabrınız ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim ve tüm paket servisler için özür dilerim. Üçünüz de kalbimi kazandınız.

Yazar Hakkında

Kimberly Belle, *The Last Breath*, *The Ones We Trust* ve *The Marriage Lie* kitaplarının yazarıdır. Agnes Scott College'dan lisans derecesine sahiptir ve yurtiçinde ve yurtdışında kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için fon yaratma konusunda çalışmıştır. Zamanını Atlanta ve Amsterdam arasında bölüştürmektedir.

EVLİLİK YALANI

Kimberly Belle

Okuyucu Rehberi

Tartışma Soruları

1. Kazadan sonra Iris, kocasının kendisinden derin sırlar sakladığını çok çabuk keşfeder. Iris'e gerçeği söylememesinin nedenini düşünün. Sevdığınız birine yalan söylemek hiç gerekli midir ya da haklı görülebilir mi? Bir eşten saklamak için ne kadar çok şey vardır?
2. Iris, kocasının geçmişiyle ilgili gizliliğini kabul ettiği için suçlanabilir mi? Kocasının anlattığı hikayelerdeki boşlukları ilişkilerinde daha önce fark etmeli miydi? Iris hangi açılardan kendine yalan söylüyor olabilir?
3. Iris, Will'in Seattle'da dezavantajlı bir gençliği olduğunu keşfettiğinde, Will'in aslında onları ev fakiri yapacak bir eve sahip olma ihtiyacını daha iyi anlamaya başlar. Sizce Will'in geçmişte yaşadığı zorluklar Iris ile kurduğu hayatı başka ne şekilde etkilemiştir?
4. Will'in sempatik bir karakter olduğunu düşünüyor musunuz? Geçmişteki günahlarını gerçekten geride bırakmış iyi bir adam olduğuna inanıyor musunuz? Geçmiş tamamen geride bırakmak ve tabiri caizse "değişmiş bir insan" olmak mümkün mü? Bir insanın geçmişi geleceğini ne ölçüde etkiler ya da belirler?
5. Iris'psikolog olarak yaptığı iş, hayatında ve inançlarında çok önemli bir rol oynuyor, ancak kocasının gerçek doğasını göremiyor. Sizce bunun nedeni nedir? Aşk gerçekten bu kadar kör mü, yoksa Iris sadece görmek istediğini mi görüyor? Hiç başka yöne dönüp bir şeyi görmezden gelmeyi seçtiniz mi? Nedenini açıklayın.
6. Iris'in öğrencilerinden biri olan Ava ile özel bir bağı vardır; Ava, tüm zenginliğine ve avantajlarına rağmen mutluluğu bulamayan güzel bir genç kızdır. Sizce yazarın

bu karakteri yaratmaktaki amacı neydi? Ava'nın mesajı Iris ve Will'in hikayesiyle nasıl ilişkilendirilebilir?

7. Kazadan sonra Iris, Evan Sheffield'da bir arkadaş bulur. Sizce başka koşullarda tanışmış olsalardı arkadaş olabilirler miydi? Yoksa arkadaşlıkları ortak travma ve kederlerinin bir sonucu muydu? Bir yıl sonraki ilişkilerini nasıl hayal ediyorsunuz? Beş yıl sonra?
8. Corban hakkındaki gerçekler sizi şaşırttı mı? , hangi noktada onun karakterinden şüphelenmeye başladınız?
9. Iris, Will'e "Senden nefret etmeliyim. Senden nefret *etmek istiyorum*. Seninle aynı odada oturduğum için fiziksel olarak hasta olmak istiyorum ama değilim. Etmiyorum. Seni hâlâ seviyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum." Onun nasıl hissettiğini anlayabiliyor musunuz? Hiç aynı anda hem birini sevip hem de ondan nefret ettiniz mi?
10. Son sahnede, Iris'in panik düğmesine basma nedenleri zihninde net olmasa da, bunun yapılacak doğru şey olduğundan emin. Siz katılıyor musunuz? Siz onun yerinde olsaydınız aynı şeyi yapar mıydınız? O düğmeye basmak Iris'e hangi açılardan bir kapanış sağlıyor?

Yazar ile Bir Söyleşi

Kocanızla yirmi yıldır evlisiniz. Eşinizin bir uçak kazasında öldüğünü hayal etmek inanılmaz zor olmalı. Bu durum romanın yazımını zorlaştırdı mı, yoksa bir eşe sahip olmak Iris karakterini ve onun ıstırabını hayata geçirmeyi kolaylaştırdı mı?

Evet, bu hikayede kesinlikle kendi ilişkimden, özellikle de bir ilişkinin başlarında yaşanan o yoğun, baş döndürücü aşktan yararlandım. Bu, her şeyin görüldüğü gibi olmayabileceğine dair işaretleri, ilişkinin ilerleyen dönemlerinde dikkatinizi çekebilecek işaretleri görmezden gelmeye istekli olduğunuz zamandır ve bunu ilk elden deneyimlemiş olmak kesinlikle Iris'i o savunmasız yere koymama yardımcı oldu.

Benim için çok daha zor olan, kazanın etrafındaki hikâyenin kendisiydi. Ailem çok sık uçar ve onlardan birini bu şekilde, ani ve beklenmedik bir şekilde kaybetmeyi hayal etmek hiç hoş değildi. Bu hikayeyi yazarken uçmaktan keyif almadığımı söylemek çok hafif kalır.

Başrolümüz Iris, ciddi ikilemler ve zor kararlarla karşı karşıya kaldığı için duygusal sınırları zorladığınız karmaşık bir karakter. Hiç kendiniz ya da tanıdığınız biri Iris ile benzer bir durumda kaldı mı?

Neyse ki Iris'in karşılaştığı kadar ağır bir durumla karşılaşmadık ama sanırım hepimiz olmadığımız biri gibi davranan biri tarafından kandırılmışızdır. Bir arkadaşınız ya da sevdiğiniz biri -ve Iris'in durumunda, bir hayat arkadaşı- hakkında çok yanıldığınızı keşfetmenin şoku zihninizi karıştıracak ve sonrasında gelen her duygu, düşünce ve karardan şüphe duymanıza neden olacaktır. Ancak Will'in tüm yalanlarına rağmen, Iris'in asla şüphe duymadığı tek şey Will'in sevgisiydi ve bu bilgi

yolculuğunu çok daha zorlaştırdı. Hangi koşullar bir erkeği sevdiği kadını geride bırakmaya zorlayabilirdi? Iris'in yoluna devam edebilmesi ve nihayetinde iyileşebilmesi için bunu bilmesi gerekiyordu.

Bu üçüncü kitabınız ve ilk iki kitabınızdan oldukça farklı. Evlilik Yalanı'nı yazarken farklı bir yaklaşım benimsediniz mi? En büyük zorluğunuz neydi? En büyük zevkiniz?

Evet, Evlilik Yalanı ilk iki kitabıma göre çok daha gerilim dolu ve hikâyeyi yazmak çok daha karmaşıktı. Ana karakterlerimden biri sadece ilk ve son bölümde "sahnedeydi", ancak kitabı o yönlendiriyordu. Bu da bolca geri dönüş yapmam ve Will hakkındaki gerçekleri üçüncü şahıslar aracılığıyla ortaya çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu teknikler hikâyeye derinlik katsa da -ne doğru, ne değil- takip etmesi gereken çok şey vardı ve ilk kelimeyi yazmadan önce çok daha fazla planlama gerektiriyordu. Bununla birlikte, asıl yazma kısmı her zaman aynıdır - ben, dizüstü bilgisayarım ve bir sandalyede geçen sonsuz saatler.

Hikaye için ilham kaynağınız neydi?

Dürüst olmak gerekirse, fikir tam tersi bir şekilde beni buldu. Evlilik Yalanı fikri aklıma düştüğünde hemen bir kenara bıraktığım başka bir hikâye yazıyordum. Ya da fikir demeliyim, çünkü aslında iki hikâyeyi bir araya getirdim: sırlarla dolu bir geçmişli olan bir kocanın hikayesi ve bunun bir evlilik için ne anlama geldiği, bir uçak kazası ve ardından mezarın ötesinden gelen gizemli mesajlarla birleşti. Gerçek hayatta ortadan kaybolan eşlerle ilgili o kadar çok hikâye var ki (Kuzey Dakota valisi Mark Sanford akla geliyor) çoğu insan otomatik olarak bir ilişki olduğunu varsayıyor ama ben bu hikâyeyi çok farklı bir yöne çekmek istedim. Will ve Iris kafamda birbirlerine aşık, tatlı ve samimi bir şekilde belirdi ve bu görüntü ilk bölüm oldu. Ondan sonra hikaye başladı ve devam etti.

Yazmaktan en çok keyif aldığınız karakter hangisiydi?

Iris ve Will'i yazmayı çok sevdim, özellikle de birbirlerine olan aşklarını belgeleyen tatlı sahneleri, ama kafamda en çok ses getiren karakter Iris'in ikiz kardeşi Dave oldu. Hinzır ve alaycı ama nazik, gerçekçi bir kalbi var, bu da onu otomatik olarak yazmayı en sevdiğim karakter türü yapıyor.

Kitap sizin memleketinizde geçiyor. Bu, kitabı yazmayı sizin için hangi açılardan daha kişisel bir deneyim haline getirdi?

Bu hikaye için Atlanta'daki kişisel hayatımdan çokça yararlandım. Çocuklarım Ava'nın gibi ailelerin gerçekten var olduğu bir özel okula gidiyor ve onun hikayesiyle kesinlikle bir noktaya değinmek istedim. Daha hafif bir not olarak, Atlanta'daki favori uğrak yerlerimden bazılarını hikayeye dahil ettim -Mahalleler, restoranlar ve hatta yeni BeltLine. Kendi şehrimde bir aşk mektubu gibi ve yazması çok eğlenceliydi.

Okuyucuların bu hikayeden ne çıkarmasını istersiniz?

Umarım okuyucular durup Iris'in durumunda olsalardı ne yapacaklarını düşünürler. Evet, kocasını seviyordu ama onun yaptıklarıyla yaşayıp yaşayamayacağına karar vermek zorundaydı. İşinde ve öğrencilerine hesap verebilirliği öğütüyor, bu da Will'i de işlediği suçlardan sorumlu tutması anlamına geliyordu.

Bize yazma sürecinizden bahsedin.

Ben bir plancıyım ama olay örgüsü kuran biri değilim. Bir hikaye kıvılcımı geldiğinde, genellikle ana olay örgüsü noktalarım ve ana karakterlerim hakkında oldukça iyi bir fikirle birlikte gelir. Gerisini yol boyunca dolduruyorum. Hızlı bir yazar değilim, ancak her gün ürettiğim kelimeler genellikle kalıcı oluyor ve ilk taslağım oldukça temiz. Genellikle son, cilalı versiyona getirmek için tonlarca çalışma gerekmez.

**"Her sayfaya yayılan yoğunluğuyla güçlü ve karmaşık."
-New York Times çöksatan yazarı Steena Holmes *Son Nefes* hakkında**

Evlilik Yalanı'nı beğendiyseniz, Kimberly Belle'den daha fazla büyüleyici ve duygusal gerilim okuması almayı unutmayın.

***Son Nefes The
Ones ke Trust***

**"Duyguları harekete geçiren, büyüleyici bir hikâye ve mükemmel bir
kitap kulübü seçimi."
The Ones ke Trust hakkında -RT Book Reviews**

Kopyanızı bugün sipariş edin!

* * *

Harlequin My Rewards üyelerinin ÜCRETSİZ kitaplar ve daha fazlasını
kazandığını biliyor muydunuz?

Katılın

www.HarlequinMyRewards.com

ÜCRETSİZ kitaplarınızı kazanmaya başlamak için bugün!

* * *

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek,
ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için
www.Harlequin.com adresinden bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
.HarlequinBlog.com

**"Tam anlamıyla, iğrenç, sayfaları çeviren, lezzetli bir eğlence."
-Caroline Kepnes, *You* kitabının yazarı**

Karanlık, esprili ve tüyler ürpertici hikâyelerin hayranları, Tamar Cohen'in fırtınalı romanında bir grup arkadaşı parçalamakla tehdit eden karanlık sırlarla dolu bu gergin aile dramını mutlaka okuyun:

Serpinti

Yakın arkadaşlar ayrıldığındakimin olduğunuza dikkat edin... çünkü boşanmanın uçucu doğası ortaya çıktığında, ardında bıraktığı yeni aşklar, takıntılar ve kopmuş ilişkiler dünyayı sarsabilir.

**"Dehaya yakın, sürekli bir çalışma."
-The *Daily Mail***

Şimdi hazır!

* * *

Harlequin My Rewards üyelerinin ÜCRETSİZ kitaplar ve daha fazlasını kazandığını biliyor muydunuz?

Katılın

www.HarlequinMyRewards.com

ÜCRETSİZ kitaplarınızı kazanmaya başlamak için bugün!

* * *

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek,
Ücretsiz  evrimi i okumalar ve çok daha fazlası için
www.Harlequin.com adresinden bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
.HarlequinBlogcom

The Ones ke Trust

tarafından Kimberly Belle

***Birinci
Bölüm:
Bulanık
Gerçekler***

Hepimizi talihsizlikten ayıran ince, kırılgan bir çizgi vardır. Hayatın bıçak sırtında olduğu ve her şeyin tek bir saniyeye bağlı olduğu bir yer. Ya farkında olmadan Mack kamyonunun yanından geçip gideceğiniz ya da ona kafa kafaya çarpacağınız yer. Bir öncesi vardır ve sonra, uyarı ya da özür olmadan, bir sonrası vardır.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca, gafil avlanmak üzere olduğumdan hâlâ habersiz olduğum o son anlara geri döndüm. Trajedinin yaşandığı noktayı tam olarak tespit etmeye çalıştım. Chelsea son nefesini verdiğiğinde değildi, gerçi bu kesinlikle bir trajediydi. Hayır, kırılma noktası ölümünden önceki günlerde, hikayesinin internette ölümcül bir virüs gibi yayıldığı, kartopu gibi büyüüp mutasyona uğradığı ve dokunduğu herkese bulaştığı zamandı. Yazdığım ve dünyaya gönderdiğim kelimelerle *onu* zehirledim. Sanırım onu onlarla zehirlediğimi söyleyebilirsiniz.

Dünyanın geri kalanı için Chelsea Vogel, otuzlu yaşlarının başındaki herhangi bir beyaz, Amerikalı, orta sınıf anneye benziyordu. yüz tutmuş, markette kendi arabasını sizinkinin yanına iterken ya da siz benzin pompasını kapatıp kendi arabanızın direksiyonuna geçerken arabasında sabırla rölantide çalışırken, yumuşak bir gülümsemeyle onayladığınız kadınlardan biri. Onu görürsünüz ama beş dakika sonra sıraya girseniz bile seçemezsiniz.

Ancak tüm bu donuk banliyö cephesinin altında büyük, parlak bir sır yanıyordu.

O muhabirliğini yaptığım online haber dergisi iWoman.com için kendisiyle röportaj yapmak üzere Baltimore'un güneyindeki biraz salaş ofislerine gittiğim o yağmurlu Salı öğleden sonrasında elbette bunların hiçbirinden haberim yoktu. Tek bildiğim, American Society for Truth'un kurucusu ve CEO'su olarak Chelsea'nin eşcinsel haklarının açık sözlü bir karşıtı olduğu ve kendisini dinleyen herkese Tanrı'nın emrettiği cinsellik ve doğal aile hakkında vaazlar verdiğiydi. İnsanlar da onu dinliyor gibiydi, özellikle de muhafazakâr haber kanallarına düzenli olarak katkıda bulunmaya başladıktan sonra.

Maria Duncan adında zayıf bir kadın olan resepsiyon görevlisine "Ben Abigail Wolff," dedim. "Bayan Vogel ile bir görüşmem var."

Maria bana kahve ikram etti ve konferans salonunu gösterdi. Onu güzel olduğu için fark ettim; kısa pixie saçları, taze bir yüzü, modaya uygun ama gösterişli olmayan kıyafetleri vardı. Ama onu hatırlıyorum çünkü iki hafta sonra bana kariyerimi sona erdiren hikayeyi anlattı.

"Al," dedi o gün bana, ben karşısındaki koltuğa yerleşmeden önce masanın üzerinden bir dosyayı iterek. "Bu senin için."

Baltimore'un hemen güneyindeki Linthicum Heights'ta bir Cracker Barrel'da buluşmayı teklif ettiğinde, bunun tatlı çaylar ve bisküviler arkadaş olmak için olmadığını biliyordum. Ama o dosyayı açtığımda beni neyin karşılayacağını milyon yıl geçse tahmin edemezdim. Çıplak Maria ve Chelsea'nin düzinelerce fotoğrafı, her birinin tarihi ve zamanı belliydi. Yatakta, bir minibüsün arka koltuğunda, her ikisinin de masasının üstünde.

"Bunları kim aldı?" Dedim, onları çevirirken. Düşük çözünürlüğe ve garip açılara bakılırsa, paramı gizli bir kameraya yatırıyordum, hem de ucuz bir kameraya.

Maria başını salladı. "Fark etmez. Onlar gerçek. İçinde yirmi kadar farklı videonun olduğu bir DVD de var."

Her şeyi dosyanın içine geri koydum ve kapağını kapattım. Maria yasal yaşın çok üzerindeydi, muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Ancak bu, Chelsea Vogel'ın bir yırtıcı olmadığı ya da bu ilişkinin müthiş bir hikâye ve manşet olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ama yine de. Eğer bu hikâye tutarsa, Maria'nın neyle karşılaşacağını bilmesi gerekiyordu. "Sizce aileniz, evlerini açtıklarında ne diyecekler? Sabah gazetesine bakıp bunları gördün mü?"

Çenesi yukarı kalktı. "Bunu görecektir kimse yok. Geride kalan tek ailem geçen yıl öldü."

"Arkadaşların o zaman. İçlerinde kadın patronunla yattığını bilen var mı?"

"Ben..." Masaya baktı, sonra bakışlarını benimkilere dikti, akçaağaç şurubu gibi yapış yapıştı. "Detroit'ten buraya yeni taşındım. Buradaki insanlar pek dost canlısı değil."

Bunu henüz çok fazla arkadaş edinmediği anlamına aldım.

zarfı işaret ettim. "Peki, bu neyle ilgili? İlgi çekmek için mi? İnsanlara sevildiğini kanıtlamak için mi? Çünkü insanların bu resimleri gördüklerinde pek çok şey düşüneceklerini garanti edebilirim, ama bunların çoğu hoş şeyler olmayacak."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Bu fark edilmekle ilgili değil. Bu Chelsea Vogel'in benden faydalanmasıyla ilgili. O benim *patronumdu* ve otorite konumunu beni sevdiğini düşünmem için kullandı."

"Yani bu hikaye intikam hakkında."

"Hayır." Maria'nın cevabı anında ve kesin oldu. "Bu hikâye adaletle ilgili. Bana yaptığı şey resmi olarak suç olmayabilir ama yine de yanlıştı. Yine de cezalandırılmalı."

"Bunu İK departmanına götürün. Chelsea Vogel'in kovulduğundan emin olacaklar ve sessiz kalmaya meyilli olacaklardır."

"Chelsea insan kaynakları departmanı, anlamıyor musun? American Society for Truth *onun* projesi. Ve ben sessiz olmak istemiyorum. Sessiz olmaktan bıktım. Burada kurban benim ve Chelsea'nin bunu ödemesini istiyorum."

Kendime, beni ikna edenin ses tonundaki dürüstlük, kaşlarını çatan ve ellerini yumruk yapan kararlılık olduğunu söyledim, isminin viral olacağını *bildiğim* bir hikayeye eklenmesi fikri değil.

"Kimliğinizi korumak için elimden geleni yapacağım, ancak bunun ortaya çıkma olasılığının çok yüksek olduğunu ve ortaya çıktığında hayatınızın her saniyesinin değişeceğini bilmeniz gerekiyor. Sadece şimdi değil, yarın ve sonraki gün ve sonraki gün. Bu skandal -ki hiç kuşkunuz olmasın, bu *onun için olduğu* kadar *sizin* için de bir skandal- hayatınızın geri kalanı boyunca sizi takip edecek. Bir daha asla anonim olamayacaksınız."

Yutkundu, uzun bir süre düşündü. "Sanırım hala hikayeyi senin yazmanı istiyorum."

"Düşünüyor musun? Ya da biliyor musun?" Öne doğru eğildim ve onu yakından izledim. Sadece cevabı değil, vücut dili de hareket belirleyecekti.

"Biliyorum." Sırtını dikleştirdi, omuzlarını dikleştirdi ve gözlerimin içine baktı. "Hikâyeyi senin yazmanı istiyorum."

Ben de öyle yaptım. Hikayeyi yazdım.

Ben de her şeyi doğru yaptım. Gerçekleri kontrol ettim ve tanıkları, gönüllüleri, komşu işletmelerdeki çalışanları ve bina kapıcısını sorguladım. Kanıtların dijital olarak değiştirilmediğinden emin oldum, fotoğraflardaki tarih ve saatleri her iki kadının iş ve ev programlarıyla karşılaştırdım. Maria'nın adını sakladım, yüzleri bulanıklaştırdım, fotoğrafların sadece en az zarar verici olanlarını, Maria'nın tanınmasının mümkün olmadığı fotoğrafları yayınladım. Her şeyi doğru yaptım ama

Haberimin yayınlanmasından sonraki yirmi dört saat içinde Maria'nın kimliği, net ve tam renkli fotoğraf ve videoların her biriyle birlikte yine de internette patladı. Tıpkı kendime karşı tamamen dürüst olursam, patlayacaklarını bildiğim gibi.

İki hafta sonra, güzel bir Ocak sabahı, Chelsea Vogel kendini duşta astı. Olay sırasında orada değildim elbette, ama bu ölümünden sorumlu olmadığım anlamına gelmiyor. Ne de olsa, minibüsüyle Home Depot'a gidip uzun bir örgü ip almasını, sonra da ipi eve getirip boynuna sağlayan *benim* sözlerimdi. Onları oraya koyduğumda *her iki* kadının da hayatının değişeceğini biliyordum. Sadece birinin sonunun geleceğini hiç hayal etmemiştim.

Sırlar sinsi küçük tohumlardır. Onları saklayabilir, gömebilir, gizleyebilir ve üzerlerini örtebilirsiniz. Ama sonra, tam da sırrınızın çürüyüp yok olduğunu düşündüğünüz anda, hayata geri döner. Kökleri ve gövdeleri filizlenir, çamurun ve pisliğin içinden sürünerek yol alır, büyür, tırmanır ve yüzeye çıkar, herkesin görmesi için çiçek açar. Buradaki ders de bu. Gerçek her zaman eninde sonunda ortaya çıkar.

Ama artık bu konuda yazacak kişi ben olamam.

Copyright © 2016 by Kimberle Swaak-Maleski

ISBN-13: 9781460396353

Evlilik Yalanı

Copyright © 2016 by Kimberle Swaak-Maleski

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, M3B 3K9 Kanada'nın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.